

Országgyűlési Napló

*Dr. Hiller István, dr. Latorcai János,
Lezsák Sándor és Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, Gelencsér Attila, Hegedűs Lorántné,
Mirkóczki Ádám, Móring József Attila,
Schmuck Erzsébet*

Az ülésnap megnyitása	10789
Napirenden kívüli felszólalók:	
<i>Ikotity István</i> (LMP)	10789
<i>Dr. Rétvári Bence</i> emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	10791
<i>Tóth Csaba</i> (MSZP)	10793
<i>Dr. Rétvári Bence</i> emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	10795
<i>Nyitrai Zsolt</i> (Fidesz).....	10796
<i>Tasó László</i> nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár.....	10798
<i>Mirkóczki Ádám</i> (Jobbik).....	10800
<i>Szijjártó Péter</i> külgazdasági és külügyminiszter.....	10802
<i>Soltész Miklós</i> (KDNP).....	10804
<i>Dr. Simicskó István</i> emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	10806
Az állami földvagyon kezelésével összefüggő egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott zárószavazás előtti módosító javaslatról történő döntés	10807
Zárószavazás	10808
A magyar védőnők napjáról szóló országgyűlési határozati javaslat zárószavazása.....	10808
A sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés	10809
Zárószavazás	10809
A kiegészítő üzemanyag és a radioaktív hulladék kezelésének nemzeti politikájáról szóló országgyűlési határozati javaslat zárószavazása.....	10809
Az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezménye és annak Kiotói Jegyzőkönyve végrehajtási keretrendszeréről szóló 2007. évi LX. törvény a hatósági bevételek rendezésével összefüggő módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés.....	10810
Zárószavazás	10810
Egyes energetikai tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés	10810
Zárószavazás	10811
A banki elszámolás során tapasztalt visszaélések elleni fellépéshez szükséges törvények módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés.....	10811
Zárószavazás	10811
A kiskereskedelmi szektorban történő vasárnapi munkavégzés tilalmáról szóló 2014. évi CII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés.....	10811
Zárószavazás	10812
Döntés önálló indítványok tárgysorozatba vételéről	10812
A nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXC. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat, valamint a szakképzésről szóló 2011. évi CLXXXVII. törvény, a felnőttképzésről szóló 2013. évi LXXVII. törvény és az azokkal összefüggő tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat együttes általános vitája.....	10812

Czunyiné dr. Bertalan Judit emberi erőforrások minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	10813
Dr. Czomba Sándor nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója	10817
Felszólalók:	
Dr. Vinnai Győző , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	10824
Kunhalmi Ágnes , az MSZP képviselőcsoportja részéről	10829
Gúr Nándor , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	10835
Dr. Hoffmann Rózsa , a KDNP képviselőcsoportja részéről.....	10838
Dúró Dóra , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	10846
Schmuck Erzsébet , az LMP képviselőcsoportja részéről	10854
Kónya Péter (független).....	10860
Kissné Köles Erika nemzetiségi szószóló.....	10862
Kiss László (MSZP)	10866
Dr. Vinnai Győző (Fidesz)	10866
Dúró Dóra (Jobbik).....	10867
Kucsák László (Fidesz).....	10868
Szabó Szabolcs (független)	10872
Gúr Nándor (MSZP).....	10876
Dúró Dóra (Jobbik).....	10877
Simon Róbert Balázs (Fidesz)	10878
Gúr Nándor (MSZP).....	10882
Kunhalmi Ágnes (MSZP).....	10886
Teleki László (MSZP).....	10887
Gúr Nándor (MSZP).....	10892
Kiss László (MSZP)	10892
Kunhalmi Ágnes (MSZP).....	10897
Gúr Nándor (MSZP).....	10898
Dr. Czomba Sándor nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza	10899
Czunyiné dr. Bertalan Judit emberi erőforrások minisztériumi államtitkár válasza.....	10904

Az egyes adótörvények és azzal összefüggő egyéb törvények módosításáról szóló

2011. évi CLVI. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	10909
---	-------

Banai Péter Benő nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	10910
---	-------

Felszólalók:

Witzmann Mihály , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	10911
Gúr Nándor , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	10912
Földi László , a KDNP képviselőcsoportja részéről	10917
Volner János , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	10918
Sallai R. Benedek , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	10921
Gúr Nándor (MSZP).....	10927
Sallai R. Benedek (LMP)	10928
Witzmann Mihály (Fidesz)	10929
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP)	10932
Gúr Nándor (MSZP).....	10933
Kiss László (MSZP)	10934
Witzmann Mihály (Fidesz)	10937
Sallai R. Benedek (LMP)	10938
Volner János (Jobbik)	10938
Gúr Nándor (MSZP).....	10939
Banai Péter Benő nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza.....	10944

A Magyarország 2015. évi központi költségvetéséről szóló 2014. évi C. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája

Banai Péter Benő nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	10948
---	-------

Felszólalók:

Vantara Gyula , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	10951
---	-------

Burány Sándor , az MSZP képviselőcsoportja részéről	10953
Dr. Vejkey Imre , a KDNP képviselőcsoportja részéről.....	10957
Z. Kárpát Dániel , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	10960
Schmuck Erzsébet , az LMP képviselőcsoportja részéről	10964
Ritter Imre nemzetiségi szószóló, a Magyarországi nemzetiségek bizottságának előadója	10967
László Tamás (Fidesz)	10970
Hegedűs Lorántné (Jobbik)	10971
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP)	10972
Hegedűs Lorántné (Jobbik)	10975
Demeter Márta (MSZP)	10979
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	10983
Gúr Nándor (MSZP).....	10985
Banai Péter Benő nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	10989
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	10995
Gúr Nándor (MSZP).....	10995
Kiss László (MSZP)	10996
Gúr Nándor (MSZP).....	11001
Banai Péter Benő nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza.....	11005

Az egyes törvényeknek a pénzügyi közvetítőrendszer fejlesztésének előmozdítása érdekében történő módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	11008
Orbán Gábor nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	11008

Felszólalók:

László Tamás , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	11015
Dr. Józsa István , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	11017
Dr. Vejkey Imre , a KDNP képviselőcsoportja részéről.....	11021
Z. Kárpát Dániel , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	11023
Schmuck Erzsébet , az LMP képviselőcsoportja részéről	11026
Dr. Józsa István (MSZP).....	11029
Szabolcs Attila (Fidesz).....	11030
Dr. Józsa István (MSZP).....	11031
Orbán Gábor nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza.....	11031

Az ülésnap bezárása	11034
----------------------------------	--------------

Az ülésen jelen voltak:

DR. RÉPÁSSY RÓBERT igazságügyi minisztériumi államtitkár, DR. FAZEKAS SÁNDOR földművelésügyi miniszter és DR. NAGY ISTVÁN államtitkár, DR. ARADSZKI ANDRÁS és TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkárok, HENDE CSABA honvédelmi miniszter és VARGHA TAMÁS államtitkár, SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter, VARGA MIHÁLY nemzetgazdasági miniszter, BANAI PÉTER BENŐ, DR. CZOMBA SÁNDOR és ORBÁN GÁBOR államtitkárok, KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár, CZUNYINÉ DR. BERTALAN JUDIT, DR. RÉTVÁRI BENCE és DR. SIMICSKÓ ISTVÁN emberi erőforrások minisztériumi államtitkárok, DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszter.

Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának
24. ülésnapja
2015. április 28-án, kedden
(9.01 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyzők: Hegedűs Lorántné és Gelencsér Attila)

ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretettel köszöntöm valamennyiüket. Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 24. ülésnapját megnyitom. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Hegedűs Lorántné jegyző asszony és Gelencsér Attila jegyző úr lesznek a segítségemre.

Köszöntöm kedves vendégeinket és mindenkit, aki figyelemmel kíséri mai munkánkat.

Szokásainknak megfelelően, kedd reggel lévén **napirend előtti felszólalások** következnek. „Oktatáspolitikai helyzetkép” címmel Ikotity István képviselő úr, az LMP képviselőcsoportjából kért lehetőséget napirend előtti felszólalásra. Parancsoljon, képviselő úr!

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Az elmúlt hetekben igencsak felgyorsultak az események mind a köz-, mind a felsőoktatásban. Április közepén mindenki mély megdöbbenésre, ami alatt értve szülőket, diákokat, pedagógusokat, megdöbbenve értesülhettek arról, hogy a XV. kerületi Neptun Általános Iskolát és a VIII. kerületi Raoul Wallenberg Egészségügyi Szakközépiskolát is be szeretnék zárni. Mindkét esetben arról van szó, hogy valakik szemet vetettek az iskolák épületére, ezért kell a diákokat és a tanári testületeket kiebrudalni.

De az is változás, hogy el akarják venni a pedagógusképző egyetemektől a gyakorlóiskolákat. A KLIK őket is bekebeleznék. Változik a szakképzés rendszere is, az eddigi zsákutcás rendszert tovább farigcsálják.

A legnagyobb hullámokat mégis a felsőoktatási átalakítások terve váltotta ki, közelebből: a szakmegszüntetések és az egyetemi autonómia további korlátozásának szándéka. Bár nagyon fontos kérdésekről van szó, érdemes szélesebb összefüggéseiben is megvizsgálni az újabb változtatásokat.

Az LMP azt gondolja, hogy nemcsak a felsőoktatásnak, de a felsőoktatással kapcsolatos vitáknak is új irányt lehetne szabni. Ennek érdekében 10 pontot fogalmaztunk meg, amelyeket megküldtünk a felsőoktatás szereplőinek is. Javaslataink abból indulnak ki, hogy minőségi tudás nélkül nincs minőségi élet, nincs összetartó társadalom és gazdasági fejlődés. A felsőoktatás a társadalmi felemelkedés útja, a jövő befektetése. Ennek érdekében a következő 10 pontot javasoljuk megfontolni.

1. A felsőoktatás átalakításával kapcsolatban teljes nyilvánosságot szeretnénk, transzparens, átlátható egyeztetéseket. Ne szülessen döntés az egyetemistákról az egyetemisták nélkül.

2. Továbbra is szorgalmazzuk a tandíj megszüntetését. Azt valljuk, amit Orbán Viktor is gondolt

még 1998-ban: az első diplomaszerezést ingyenesé kell tenni mindenki számára. A tandíj igazságtalan, a nehezebb helyzetű diákokat vágja el a továbbtanulástól.

3. A felsőoktatás forrásait jelentősen bővíteni kell. Minden költségvetési 100 forintból 5-6 forintot a felsőoktatásra kell fordítani. Ennek a plusz 100-150 milliárdnak bőven meglenne a fedezete a költségvetésben - gondoljunk csak a felesleges luxuskiadásokra.

4. Nem kevesebb, hanem több diplomást szeretnénk. A felsőoktatás kapuit szélesre kell nyitni. Hosszú távú célkitűzésünk, hogy Magyarországon tíz személyből négy fő diplomás legyen.

5. A vidéki felsőoktatás megtartására és fejlesztésére van szükség. Meg kell erősíteni a vidéki főiskolák helyzetét. Szolnok, Dunaújváros, Baja nem maradhat felsőoktatás nélkül. A vidéki intézmények a helyi gazdaság, társadalom, kultúra szellemi központjai, motorjai, és kiemelt szerepük van a vidék elnéptelenedésének megakadályozásában. Ebben ugyan történtek lépések, de hosszú távú jövőjük nem látszik biztosítva.

6. Át kell gondolni a nyelvi követelményeket. Jelen körülmények között nem szabad nyelvvizsgálóhoz kötni a bekerülést a felsőoktatásba. A teljes magyar nyelvoktatást át kell gondolni, egy nyelvoktatási reformra van szükség, mielőtt bevezetésre kerülhetne egy felsőoktatási belépő nyelvvizsga. Most csak a szerencsésebb és tehetősebb családok gyerekei szerezhethetnek ugyanis nyelvvizsgát 18 éves korukig. A felsőoktatásban pedig több idegen nyelvű képzésre, több idegen nyelvű kurzusra lenne szükség.

7. Továbbra sem látjuk a felsőoktatási dolgozók bérfelvezetésének tervét. A felsőoktatásban nyolc éve nem volt bérfelvezetés. Ezzel a kérdéssel kormányzati ciklusok óta nem foglalkoznak. Ma egy tehetséges fiatal nem marad ott az egyetemen tanulni vagy kutatni, hiszen a piaci szférában többszöröseket keresheti meg annak, amit tanársegédként megkapna. Az oktatói, kutatói pályát versenyképesé kell tenni, igenis meg kell becsülni a felsőoktatásban oktatókat, kiemelten a fiatalokat.

8. Támogatni kell az innovatív képzéseket. A felsőoktatásnak is kreativitásra kell nevelnie. Ezen belül szükség van a társadalomtudományos képzések megtartására, mert nemcsak a gazdasági, de a társadalmi innováció is ugyanolyan fontos. A vállalkozni vágyó fiatalokat pedig kiemelten kell segíteni.

9. Bővíteni kell a nemzetközi együttműködéseket, erősíteni a mobilitást. Ebbe be kell kapcsolni a kisebb vidéki intézményeket is.

10. Utolsó pontként pedig az egyetemek irányításának partnerségre kell törekedni. A vörös gazdasági tanácsok és a narancsos konzisztóriumok helyett társadalmi partnerek bevonásán alapuló intézményi vezetést szorgalmazzunk.

Tisztelt Ház! Az LMP 10 pontja világos, a felsőoktatás megerősítését és bővülését szolgálja. Elképzeléseink a tudásalapú társadalom, gazdaság irányába mutatnak. (Az elnök csenget.) Úgy véljük, a felső-

oktatással kapcsolatos vitákat e kérdések körül kell lefolytatni. Köszönöm. *(Sallai R. Benedek tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány képviseletében Rétvári Bence államtitkár úr válaszol az elhangzottakra. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselők! Tisztelt Ház! Újat nagyon nem hallottunk a képviselő úr felszólalásában, hiszen nagyon sok mindent érintett nagyon röviden. Nem tudom, az 5 perc elég lesz-e arra, hogy mindenre megpróbáljak válaszolni.

Ami a két iskolát, középiskolát jelenti, a Neptun utcai iskolát. Ön is nagyon jól tudja, képviselő úr, hogy ennek az iskolának a működtetője nem az állam, nem a KLIK, hanem csak a fenntartója, hiszen az épület a kerületi önkormányzat tulajdonában van. A kerületi önkormányzat kezdeményezett egy döntéshozatal előtti előzetes egyeztetést, hiszen azt mondja, hogy egyes adatok szerint az iskola kapacitásának 42 százaléka van kihasználva, valamelyik számítás szerint pedig csak a harmada, és az 58 százaléka vagy 66 százaléka pedig üresen áll az épület kapacitásának. Ezért kezdeményeztek egy egyeztetést, amelyet le is folytattak ott helyben. Meglátjuk, hogy ennek az eredményeképpen milyen megoldás születik, de az mindenképpen fontos, hogy az ott levő, főleg sni-s diákok részére hátrányosabb helyzet nem keletkezhet, mint amilyen helyzetben most vannak. Erről egyeztetések zajlanak.

A Wallenberg iskolánál szintén úgy látom, hogy képviselő úr a múlt heti lemezt tette föl, és az azóta történt egyeztetésekről elfelejtett itt beszámolni, hiszen ön is nagyon jól tudja, hogy itt is egy előzetes döntéshozatal előtti egyeztetés zajlott, hiszen egy középfokú oktatási intézmény épületébe egy felsőfokú oktatási intézmény kerül, tehát egy szakközépiskola helyét évek óta tudottan egy egyetem fogja elfoglalni. De ugyanakkor fontos, hogy az ott levő 1200 diák tanulmányai folyamatosak legyenek, a képzés színvonala ne sérüljön.

Balog Zoltán miniszter úr a múlt héten személyesen látogatott el oda, és biztosította a tanárokat és a szülőket, hogy egyben maradhat a Wallenberg iskola, megtarthatja a nevét, megtarthatja a funkcióit, és egy másik budapesti helyszínen folytathatja a működését.

A gyakorlókkal kapcsolatban szintén a képviselő úr, hogy egy klasszikust idézzek, nem fejtette ki a valóság minden részét, hiszen ön is nagyon jól tudja, hogy a nemzeti felsőoktatásról szóló törvényhez tartozó kormányrendelet 4. melléklete tartalmazza a gyakorló köznevelési intézménnyé válás feltételeit. Itt a)–től k)–ig 11 feltétel található meg, és a felsőoktatási stratégia szerint átvizsgálta a felsőoktatási államtitkárság, hogy ezen 11 feltételnek melyik gyakorlóiskolák felelnek meg.

(9.10)

Idézek egy-két feltételt. A pedagógusok fele megfelel a vezető pedagógusi feltételeknek. Legalább 150 fő hallgató vesz részt a gyakorlati képzésben. A tanárképzésben tanévente átlagosan legalább öt hallgató jut egy vezető tanárra. Három párhuzamos osztály van. A közismereti tantárgyak és a tanórán kívüli iskolai tevékenységek legalább 70 százalékában gyakorlati képzési feladat folyik. A tanítási időkeret 25 százalékát gyakorlóiskolai feladatokra fordítják. Tehát elég sokféle feltétel van a jogszabályban, a kormányrendeletben, ezeket vizsgálta meg és erről indított egy konzultációt az államtitkárság. Kilenc esetben kétség merült fel, hogy ezeknek a feltételeknek eleget tesz-e vagy sem, ezt egyeztetik az iskolák képviselőivel, és ha az egyeztetési folyamat lezárul, akkor meghozzák a döntést, hogy ezek az iskolák milyen módon folytassák a tevékenységüket.

Ami a felsőoktatással kapcsolatos 10 pontot illeti, amit ön is mondott: tisztelt képviselő úr, ön az átláthatóságot hiányolta. Itt a parlamentben néhány hónappal ezelőtt még az LMP is biztos, hogy nem elutasító álláspontra helyezkedett a felsőoktatási stratégiával kapcsolatban. A pontos szóhasználatra nem emlékszem, de nem is az a lényeg, hogy tartalmilag milyen kifejezést használtak arra, hogy pozitív semlegességet mondjanak a parlamentben, hanem arra akarok utalni, hogy önök is tökéletesen ismerték ezt a felsőoktatási stratégiát, hiszen széles körű konzultáció előzte meg, az interneten mindenki olvashatta, a Magyar Rektori Konferenciával, a HÖÖK-kal, a felsőoktatási kerekasztallal és mindenkivel egyeztetésre került, és konszenzussal lett elfogadva ez a stratégia. Nemzetközi téren is bemutatottuk, tegnap hosszabban is idéztem az OECD igazgatójának, Andreas Schleicher úrnak a véleményét. Most csak két félmondatot idéznék: a stratégia egyes elemei az OECD által is bemutatott legjobb gyakorlatokat veszik figyelembe, mindezek miatt úgy látja az OECD, hogy a stratégia időszerű és rendkívül fontos a magyar felsőoktatás globális versenyképességének a megőrzése szempontjából. Tehát nemzetközi téren is elismerték a stratégia tartalmát, és úgy gondolták, hogy a fejlődő magyar felsőoktatás számára ez rendkívül fontos.

A forrásbővítést említette képviselő úr. Ön is tudja, hogy az idei évi költségvetés, ha jól emlékszem, 12 milliárddal, de mindenesetre érezhetően nagyobb forrásokat biztosít, és a PPP-kiváltásokkal tudja igazán csökkenteni a kormányzat a felsőoktatás terheit, ami szintén a szándékában áll, sőt amit részben már meg is tett és a következő időben is folytatni fog.

A nyelvi követelmények területén igyekszünk már a középiskolában megalapozni, hogy 2020-ra mindenkinek középfokú nyelvvizsgálója lehessen, aki tovább kíván tanulni. Ami pedig a diplomások számát jelenti: mi azt szeretnénk, hogy a száz százaléka diplomás lenne azoknak, akik beiratkoznak az egye-

temekre. Az lenne a legnagyobb előrelépés, ha minden beiratkozott egyetemista diplomát is tudna szerezni.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. „Mi a kormányzat valódi szándéka a Városligettel?” címmel az MSZP képviselőcsoportjából Tóth Csaba képviselő úr jelentkezett napirend előtti felszólalásra.

Parancsoljon, képviselő úr!

TÓTH CSABA (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A Városligetet kétszáz évvel ezelőtt a világ első tervezett közparkjának építeték, olyan tervezett közparknak, ami nyilvános, mindenki számára elérhető. Ez a közel 100 hektáros terület a mai napig nemcsak a fővárosiaknak, hanem az idelátogatóknak is a kedvenc parkja, ahova naponta több tízezer ember jár sportolni, kikapcsolódni, sétálni vagy akár csak kutyát sétáltatni. A Ligetet kétszáz évvel ezelőtt elődeink közadakozásból, a közhasznára hozták létre.

Másfél évvel ezelőtt a kerület akkori polgármestere nyújtotta be azt a Városligetet érintő, nagy port kavart törvényjavaslatot, amelyet a parlament rekordgyorsasággal, néhány nap alatt el is fogadott. Amikor ez a törvényjavaslat bekerült a parlament elé, még nem láttuk, mi ezzel a valódi cél. Azóta világossá vált, hogy a tervezett múzeumi negyedét kívánják a Ligetben felépíteni. L. Simon László államtitkár úr korábban még azt mondta, hogy Magyarország kultúriparának fővárosa a Városliget lesz. Legutóbb viszont már a Magyar Narancsnak azt nyilatkozta: „Személy szerint szívesebben látnék néhány tervezett múzeumot üresen álló ingatlanokban, vagy barnamezős beruházás keretében revitalizált területen, mint a Városliget zöldjében.” A Heti Válaszban pedig az olvasható államtitkár úrtól: „Mindenképp kell az új Néprajzi Múzeum is, de nem biztos, hogy azt a Ligetben kell felépíteni. A Fotográfiai Múzeum és az Építészeti Múzeum két kockája pedig nekem nem tetszik – mondta -, ráadásul ezeket az intézményeket könnyen el lehetne helyezni meglévő épületekben is.”

A legújabb fejlemény az, hogy az új Nemzeti Galéria tervpályázatára felkért Zoboki Gábor a Várban, a Szent György téren építené fel a múzeumot és nem a Városligetben, amely L. Simon László szerint sem rossz ötlet. Az alkotócsapat most döbönt rá arra, hogy közel két műpányi épületet kell a park közepére tervezni óriási parkolóval, ami nyilvánvalóan megterelné a Városligetet.

A Liget Budapest projekt szakmai és civil ellenzői kezdettől fogva hasztalan próbálnak érvelni a közpark megmaradása mellett. Komoly tervek is születtek a már meglévő épületek hasznosítására, a barnamezős beruházásokra és a zöldfelületek védelmére. Nyilvánvalóan igazuk van azoknak, akik azt mondják, csak azért, hogy a miniszterelnök felköl-

tözhessen a Várba, nem érdemes a Városligetet tönkretenni, és szinte az összes jelentős közgyűjteményt megmozgatni.

Jó lenne azonban végre tisztán látni, hogy mi ezek után a kormány szándéka és álláspontja a Városligettel kapcsolatban, továbbra is ragaszkodik-e az értelmetlen gigaberuházáshoz. Ha azonban időközben változott esetleg az álláspontja, akkor jó lenne tudni, mikor fogják feloldani a kiemelt beruházás státust. Jó lenne, ha megnyugtatóan az odajáró, kikapcsolódni vágyó családokat, hogy nem építik be a területet, és a Liget megmarad az embereknek.

A múlt héten Budapest XIV. kerület, Zuglói önkormányzatának képviselő-testülete határozatot fogadott el, amelyben kinyilvánította: elkötelezett amellett, hogy a Városliget megőrizze eredeti közpark funkcióját, ezért támogat minden olyan kormányzati szándékot, amely a park megújítását szolgálja, egyetért a közlekedés átszervezésével, a már meglévő múzeumok felújításával, de új épületek építésével nem ért egyet. Ezért felkérte Magyarország Kormányát, hogy a tervezett építési beruházást olyan helyszínen valósítsa meg, amely nem jár a zöldfelület területének csökkentésével és a kétszáz éves Városliget tájképi jellegének megváltoztatásával. Az önkormányzat képviselő-testületi ülésén megjelent Baán László miniszteri biztos úr is, aki a napirend vitájában hosszasan győzködte a képviselőket a Liget projekt hasznosságáról. Azon kívül, hogy többször elmondta, nőni fog a zöldfelület nagysága, semmit nem mondott arról, hogyan fog javulni a közbiztonság, hogy fog javulni a közlekedés helyzete, vagy hogyan fog megújulni és használhatóbbá válni a Liget.

A zuglóiak és a Ligetbe pihenni, kikapcsolódni járók joggal aggódnak, hogy számukra megszűnik a park, és helyreállíthatatlan károkat, pótolhatatlan veszteségeket okoz az építkezés a jelenlegi zöldfelület állapotában. A Városliget zöldfelületének pusztítása, az építkezések ugyan még el sem kezdődtek, de a projektet lebonyolító Városliget Zrt. már közel 1 milliárd forintot költött el az adófizetők pénzéből. Például havi 3,5 millió forintért bérelnek irodát, nemzetközi tervpályázatokra 238 millió, tervezési programok előkészítésére 31 millió, tanácsadásokra 20 millió, újabb kiadványok elkészítésére 20 millió került kifizetésre, hogy csak a nagyobb tételeket említsük. Ennyi pénzből már jelentősen lehetett volna javítani a Városliget jelenlegi állapotán.

Tisztelt Országgyűlés! Közös felelősségünk és kötelességünk, hogy a Ligetet megőrizzük kiemelt közparknak az utókor számára, hogy továbbra is azt a célt szolgálja, amiért kétszáz évvel ezelőtt elődeink közadakozásból létrehozták. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében Rétvári Bence államtitkár úr válaszol az elhangzottakra.

Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Azt hiszem, mindenki örülhet annak, ha valahol egy fejlesztés megvalósul, főleg akkor, ha ez egy városrészt élhetőbbé tesz, ha emblematikusabbá teszi azt a városrészt. Szerintem ez a Városliget esetében sincs másképp. Mindnyájunk érdeke, hogy az a terület, amelynek vannak szebb részei és vannak kevésbé szép részei, egy általános fejlesztés színhelye legyen, és mind a zöldterületek, mind az egyéb területek sokkal színvonalasabbak legyenek Budapest egyik fontos, frekvenciált területén, hiszen a Városliget a millennium óta mégiscsak egy nagyon fontos része Budapestnek.

Amit képviselő úr említett felszólalásának egyik részében, az a zöldfelületek kérdése. Szerintem már ön is számtalanszor hallotta, de úgy látom, valami miatt nem próbálja megérteni vagy elfogadni, hogy a zöldfelületek aránya mindenképpen nőni fog a jelenlegi tervek alapján, hiszen a jelenlegi állapot szerint a park 60 százaléka zöldfelület, és ha megvalósul ez a fejlesztési terv, amelyik ütemezetten halad, akkor több tízezer négyzetméterrel magasabb lesz a zöldterületek aránya a Városligetben; 60 százalékról 65 százalékra nő a Városligetben a zöldfelületek aránya. De nemcsak a zöldfelület aránya nő, hanem a romos épületek helyére is új, megújuló épületek kerülnek.

(9.20)

Azt hiszem, mindenkinek a közérzetét is javíthatja, a közbiztonságot is javíthatja, és az odalátogató akár zuglóiaknak, akár Budapest más részéből vagy a világ bármely részéből érkező turistáknak is öröme szolgál, beszélhetünk itt a Petőfi Csarnokról vagy a Hungexpo épületéről. Éppen ezért gondoltuk azt, hogy az egyik sarokköve kell legyen a Városliget Budapest projektnek, hogy mindenképpen több zöldfelület legyen, mint amennyi jelen pillanatban van. Ezzel tehát Budapest tüdeje, Budapest levegője ennek a projektnek a megvalósításával nyerni fog. A zuglóiak, akik több zöldfelületet szeretnének, szintén nyerni fognak, ha ez az új fejlesztés létrejön.

És nemcsak azért, mert a zöldfelületek mértékaránya nő, hanem azért, mert ha már ön közbiztonságról beszélt, a futókör ki lesz világítva, tehát sokkal nagyobb biztonságban lehet éjszaka is futni azoknak, akik ott szeretnének futni. Új játszótér, sportpálya, pihenőkert is lesz a Ligetben, ami a környéken élők számára a leginkább előnyös. Én azt hiszem, nem helyes, ha ezeket az előnyös részeket egy helyi képviselő-tesztület elutasítja. Ezeket mind támogatnia kell, hiszen ezeken a futókörökön elsősorban valószínűleg az ott lakók fognak futni, az új játszótérek, sportpályák, pihenőkertekben szintén a zuglóiak fognak leginkább előfordulni.

Ami nem a park-, hanem az épületrészét illeti a Liget Budapest projektnek, ön is láthatja, hogy február 14-én a Szépművészeti Múzeum bezárt, annak a

felújítása elkezdődött, ugyanúgy a Petőfi Csarnoknál is a munkák elkezdődtek, tehát elindult az a munka, ami egy sokkal nívósabb Városligetet alapozhat meg. Ezenkívül még számtalan más budapesti múzeum kérdése vetődött fel az elmúlt évtizedekben, amelyekre a Liget Budapest projekt jelenthet megoldást.

Ön is látja nap mint nap, amikor idejön a Parlament épületébe, hogy a Néprajzi Múzeum a Kúriának épített épületben van. Tehát nem egy múzeumi épületben, hanem egy bírósági épületben foglal helyet. Nyilvánvalóan sem a múzeumnak nem ideális, hogy egy bírósági épületben van, sem a bíróságnak nem ideális, hogy ő viszont a bírósági épületbe nem költözhet be. Mi azt gondolnánk, hogy egy múzeum egy múzeumi épületben foglaljon helyet, egy bíróság pedig egy bírósági épületben. Azt hiszem, ez elég egyszerű logikai következtetés. A Liget Budapest ennek is egyik szolgáltatója lehet.

A Magyar Nemzeti Galéria épülete eredetileg szintén nem kiállítóternek készült. A második világháború után, a hatvanas-hetvenes években átalakították, de továbbra sem ideális kiállító- és közösségi tér, a szakmai munkához szükséges helyiségeknek is híján van. Lenne ideálisabb helye a Nemzeti Galériának is, akár itt, a Ligetben, egy új épületben, amit nemzetközi tervpályázat alapján választunk ki.

Nyilván Magyarország számára a fotográfia kiemelten fontos, hiszen a nyelvi nehézségek miatt, hogy sem a szláv, sem a germán nyelvcsaládhoz nem tartozunk, éppen ezért a képzőművészetekben kell megjelenjünk. A fotográfia jelenleg egy kecskeméti, pár száz négyzetméteres múzeumban található. Azt hiszem, egy magyar fotográfiai múzeum méltán töltené el büszkeséggel minket is, és ezt a külföldiekkel is láttathatnánk. Magyar Építészeti Múzeum, Zene Háza - azt hiszem, nem kell nemzetközi példákat mondanom.

Csak egy dologra hadd utaljak még így az idő végén. Ön is tudja, ön is ismeri, hogy a KPMG-vel egy gazdasági hatástanulmányt készítettett a kormányzat, amely szerint a projekt tíz éven belül megtérül az adófizetők számára. A jelenlegi 4 millió látogatót már a megvalósulás utáni első évben 5,9 millióra emeli majd, az azt követő negyedik évben 6,2 millió főre emeli föl a Ligetbe látogatók számát, és évi 300 ezer fővel növeli meg a turisták számát is Budapesten.

Azt hiszem, ha a projekt megvalósul, mindnyájan büszkének lehetünk Budapestnek erre az új, impozáns részére. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! „Legyünk büszkéek Egerre! A fejlődés folytatódik” címmel a Fidesz-képviselőcsoportból Nyitrai Zsolt képviselő úr jelentkezett napirend előtti felszólalásra. Parancsoljon, képviselő úr!

NYITRAI ZSOLT (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm

a szót és a lehetőséget. Azért kértem napirend előtt szót, mert választókerületem központjában, Egerben egy olyan nagy, országos jelentőségű megállapodás aláírására került sor a közelmúltban, amelyről tájékoztatni kívánom a tisztelt Házat.

Tisztelt Országgyűlés! 2014 szeptemberében Habis László egri polgármesterrel közösen hivatalában kerestük föl Orbán Viktor miniszterelnök urat, hogy Eger fejlesztési lehetőségeihez kérjük a kormányzat támogatását. Volt egy szlogenünk, egy jelmondatunk: „Legyünk büszkék Egerre! A fejlődés velünk folytatódik”.

Tisztelt Képviselőtársaim! 2015. április 10-én Eger városába látogatott Orbán Viktor, Magyarország miniszterelnöke. A látogatás a „Modern városok” program keretében jött létre, Sopron után másodikként az országban. A mostani kormány álláspontja az, hogy a vidéki Magyarország fejlődésének kulcsa a vidéki városokban van. Ők lehetnek a fejlődés motorjai, erős vidéki városok nélkül nem lesznek erősek a falvak sem, ami szintén nagyon fontos. Ezért erős vidéki erőcentrumokat kell létrehozni.

Nézzük meg, hogy a fent említett célt elősegítve miben állapodtunk meg Magyarország Kormányával. Először is kiemelt cél, úgy is mondhatnám, hogy szimbolikus ügy annak megoldása, hogy Eger városát közvetlenül is bekössük az országos vérkeringésbe, nevezetesen kössük össze Eger az M3-as autópályával. Ez egy régi cél, sokan dolgoztak érte, sok képviselő, sok kormány, de úgy tűnik, a megvalósítás csak most lesz realitás. Nekünk fontos ez az út. Egyrészt a mostani útvonal balesetveszélyes, az új kétszer kétsávos bekötőút elkészültével a közlekedés biztonságos lesz. Másrészt gyorsabb lesz az út, rövidebb idő alatt tudunk csatlakozni az autópályára, harmadrészt biztosak vagyunk abban is, hogy több vállalkozás tud majd hozzánk jönni, az Egerben működő vállalkozásoknak több megrendelésük lehet, új munkahelyek jöhetnek létre.

Tisztelt Országgyűlés! A megállapodás másik fontos pontja az egri vár ügye. Azé az egri váré, amelyik tavaly decemberben, az önök bölcs döntése következtében lett hivatalosan is nemzeti emlékhely. Nemzeti emlékhely, amely az ország leglátogatottabb vidéki múzeuma, és amelyik a kulturális kormányzat szintén bölcs döntésének köszönhetően az idén a „Múzeumok éjszakája” program kiemelt országos központja lesz. A mostani döntés következtében újra állhat majd Dobó István palotája, és megvalósulhat Magyarország legnagyobb középkori katedrálisának főhomlokzati újjáépítése.

Tisztelt Képviselőtársaim! Valljuk be, van egy történelmi igazságtétel jellege annak, hogy európai uniós pénzből újítjuk föl azt a várat, amely egykoron Európát és Európa polgárait mentette meg a török áradattól.

Tisztelt Országgyűlés! A megállapodás harmadik pontja a sportfejlesztéssel áll kapcsolatban. Amennyiben Eger és sport, akkor én azt mondom, hogy úszás és vízilabda. Hiszen több mint százéves múltra

tekint vissza a klubunk, a sportágban komoly hazai és nemzetközi sikereink vannak, és jók az infrastrukturális alapok. A megállapodás szerint itt is létrejöhet majd egy tízpályás új uszoda, sportszálló, orvosi és igazgatási épületek, parkolók. Magyarország rendezzi a vizes világbajnokságot, így indokolt, hogy legyen egy modern nemzeti úszó- és vízilabdaközpont az országban.

Tisztelt Országgyűlés! Talán a legfontosabb feladatunk a munkahelyteremtés. Ezért is üdvözljük, hogy a MÁV, a Magyar Államvasutak a megállapodás keretében átad Egernek egy 9 hektáros területet, hogy abból ipari park lehessen majd. A megbeszélésen szóba került az egri laktanya épületének hasznosítása, egy esetleges szolgáltatóközpont formájában. Fontosnak tartjuk azt is, hogy Eger is részese legyen a digitális fejlesztéseknek, hiszen ma már csak így lehet modern egy város.

Tisztelt Képviselőtársaim! Összegezve: bekötőút, a vár felújítása, nemzeti úszó- és vízilabdaközpont, ipari park, szolgáltatóközpont, digitális város. Ez így együtt közel 50 milliárdos fejlesztési lehetőséget jelent Eger városának. Köszönjük szépen. Az Egerben aláírt megállapodás a múlt héten került Magyarország kormánya elé, arról kormányhatározat született. Tehát, ahogy Lech Wałęsa mondaná, győztünk, és erről papírunk is van. Ez a megállapodás nemcsak Egeré, az egrieké, hanem kihat a környékbeli településekre, az ott élő emberekre, sőt egész Heves megyére. Így tényleg létrejöhet a modern város, a régi hagyományos értékek megőrzésével.

Legyünk büszkék Egerre! A fejlődés velünk folytatódik. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartai padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében Tasó László államtitkár úr válaszol az elhangzottakra. Parancsoljon, államtitkár úr!

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: *(Hangosítás nélkül):* Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés!

ELNÖK: Egy pillanat. Nem tudom, a kártya bent van-e? Megvárjuk, semmi probléma, államtitkár úr. *(Tasó László behelyezi a kártyáját.)* Most már ön é a szó, államtitkár úr.

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársam! Újonckal előfordul, hogy a kártyát nem helyezik be időben, de igyekszem azonnal válaszolni arra a hozzászólásra, amit hallottunk az imént.

Megütötte a fületem a kormányfő egyértelmű kijelentése, hogy a vidéki térségek fejlődése a vidéki nagyvárosok fejlesztésével valósulhat meg. Ennek megfelelően indult el a „Modern városok” program, amelynek keretében elsőként Sopronba látogatott el a kormányfő és kísérete, aztán Egerbe, majd Zala-

egerszegre, Miskolcra, és ma Pécsen látogatja meg a pécsiekét és a környékbelieket. *(Dr. Józsa István: Ő viszi a pénzt.)* Bízunk benne, hogy rövidesen Debrecenbe és valamennyi megyei jogú városba el tudnak érkezni, és megállapodásokat tudnak kötni, olyanokat, amelyet az imént hallottunk.

(9.30)

Hiszen Egerben is olyan megállapodás született, amely helyzetbe hozza a várost és a térségét is, és a fejlődés fokozása érdekében olyan létesítmények valósulhatnak meg, olyan beruházások indulhatnak el, amelyek alapvetően meghatározzák a következő évtizedeket. *(Dr. Józsa István közbeszól.)* Nagyon bízom benne, hogy minden egyes pont, amit akkor a megállapodásba belefoglaltak, meg fog valósulni akkor és amikor szeretnénk.

Az M3-as autópálya megépítésével már korábban lerövidült a távolság Budapest és Eger között, de nyilvánvalóan, mint ahogy a kormány döntése is erről szól, valamennyi megyei jogú várost és megyeszékhelyt be kell kötnünk közvetlenül a gyorsforgalmi hálózatba. 2014. augusztus hónapban ez már megtörtént, ennek a döntése megszületett. Ezzel kapcsolatban megtettük a lépéseket. *(Dr. Józsa István: Hátra!)*

Úgy tűnik, és minden jel arra mutat, hogy annak érdekében, hogy ez a beruházás is megvalósuljon, egy törvényjavaslattal kell majd élnünk, amelyet holnap fog tárgyalni az Országgyűlés, amelynek segítségével sikerül majd felgyorsítani úgy az előkészítés folyamatát, hogy a beruházási program megvalósulhasson. 2018 márciusában el fog érkezni a gyorsforgalmi kapcsolat Eger városáig az M3-astól, és azt gondolom, hogy ezzel nagy lépést tehetünk és tesznek a térségbeliek annak érdekében, hogy nyitottabbá váljanak a befektetők szándéka előtt, és természetesen megkönnyítsék a közlekedés feltételrendszerét.

A 3. pontba foglalta a megállapodás az egri vízilabda szakág évek óta kiemelkedő eredményére vonatkozóan azt a vállalást, amelyben egyetért a kormány azzal, hogy Egerben nemzeti vízilabda- és úszóközpont kerüljön megépítésre. Ennek érdekében a fejlesztési miniszter, dr. Seszták Miklós és Balog Zoltán egyeztetnek arról, hogy milyen módon sikerül már szeptember 15-ére elkészíteni azt a programot, amelyet a kormány elé benyújthatnak. Ez is egy szoros határidő, de minden jel arra mutat, hogy tudjuk tartani ezt a vállalást is.

A Fejlesztési Minisztérium által működtetett nemzeti sportközpont lesz az, amely majd a város vezetésével felveszi a kapcsolatot, és átbeszéli, áttekintik a forráslehetőségeinket is, és hozzákezdnek a munkához. Eger városa hosszú időre biztosítva láthatja a vízilabda szakosztály működését, az utánpótlás-nevelést. Azok, akik szeretik a vízilabda sportágot, nemcsak Egerben, hanem a térségben, azt gon-

dolom, olyan minőségű helyre mehetnek, ahova érdemes lesz majd másnak is ellátogatni. Kiszolgálja a lakosság mozgásigényét, a sportszerető közönséget. Azt gondolom, hogy komoly szórakoztató lehetőség is lesz annak a körnek, aki ott él, abban a térségben.

A kormány uniós források felhasználásával fogja kiemelten kezelni és fejleszteni az egri várat és környékét, hiszen azt gondoljuk, hogy ez az emblemátikus épület, ez a fantasztikus vár a hősök lelkével együtt megérdemli azt, hogy külön kezelje a kormány és külön is segítse a fejlesztés megvalósulását.

A MÁV-tól a 9 hektáros terület, ami az ipari park létesítéséhez szükséges, egyértelműen átadásra fog kerülni, tehát lehetőség nyílik arra, hogy jobban kitárulkozzon Eger a vállalkozók felé. *(Dr. Józsa István közbeszól.)*

Az integrált közlekedésfejlesztési programban egyértelmű, hogy van forrás és lesz lehetőség arra is, hogy az a régi vágy, amely a közlekedési módokat kapcsolja össze, az intermodális központ megvalósuljon. Ennek kidolgozása és végleges terve szintén folyamatban van. A 251-es úttal kapcsolatban - mint ahogy mondtam is - szükség van egy gyorsításra, és nagyon bízom benne, hogy ez a gyorsító csomag, ahogy mi becézzük és nevezzük, elfogadásra fog kerülni.

Tizenhárom törvény és nyomában harminc rendelet fogja lehetővé tenni, hogy valamennyi, nemzetgazdasági szempontból kiemelt beruházás megvalósuljon határidőre. Azért is fontos ez, mert remélhetőleg a parlamenti pártok is és a képviselők is támogatni fogják, hiszen talán nincs itt senki ebben a teremben, aki akadályozná Eger fejlődését. Mert aki nem fogja támogatni azt, hogy megvalósuljanak ezek a beruházások, azok az ott élő emberek hozzák hátrányba. Abban is bízom, hogy ez a megállapodás, amelyet Egerrel a magyar kormány megkötött, egyértelműen betölti majd, ezáltal betöltheti Eger a gazdasági és társadalmi motorváros szerepét, valóban a térség ereje, mozgatórugója lesz, mint ahogy ezt eddig is tette.

Mi igyekezni fogunk elkészülni mindennel időben. Sok sikert kívánok az egrieknek. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt bekiabáló Képviselőtársam! Be kell jelentkezni felszólalásra, és akkor tudok adni szót. Így sajnos nincs lehetőség.

„Magyarországnak kötelessége megvédeni a határon túli magyarokat” címmel a Jobbik képviselőcsoportjából Mirkóczki Ádám képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője jelentkezett napirend előtti felszólalásra. Parancsoljon, képviselő úr!

MIRKÓCZKI ÁDÁM (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Azért kértem ma szót napirend előtt, mert egy példátlan súlyú és példátlanul durva esemény történt az elmúlt napokban Ukrajnában. Példátlanul súlyos és példát-

lanul durva az az eset, ami talán a délszláv háború óta nem fordult elő, hogy fegyveres alakulat nyíltan, fizikai megsemmisítéssel vagy éppen likvidálással fenyegetessen meg kárpátaljai magyarokat vagy bármilyen határon túli magyarokat.

Azon képviselőtársaim előtt, akik a Nemzetbiztonsági bizottság tagjai, nem lehet ismeretlen, sőt elég sokat hallhattak mind a Karpatszka Szics, mind az Azov, mind pedig a Právij Szektor nevű formációkról vagy alakulatokról, amelyeket egy dolog köt össze: mind kellően sovinizta, mind különösen kegyetlen, mindegyik irreguláris szervezet, és mindegyik öntörvényűen működik.

Mindent teszik és tehetik úgy, hogy a kijevi kormány hol hallgatólagosan szemet huny tevékenységük fölött, hol támogatja, hol pedig egyszerűen elnézi mindazt a brutalitást, amit ezek az alakulatok akár Kelet-Ukrajnában, akár máshol Ukrajna területén véghezvisznek. Az, hogy egy ilyen szervezet - amelyet még egyszer hangsúlyozom a téma súlya kedvéért, nem üres fenyegetésnek kell venni, hanem nagyon is komolyan, hiszen egy névvel, arccal, fegyverekkel jól ellátott szervezetről van szó - nyílt likvidálással, fizikai megsemmisítéssel fenyegetessen magyarokat, ez példátlan. És fölmerül ilyenkor a magyar kormány, a magyar külügy, a magyar parlament felelőssége, hogy mi is a mi teendőnk.

Nagyon kérem, hogy itt most mindenki tegye félre azokat a dolgokat, hogy mit ír a nyugati sajtó, hanem szerezzen első kézből tapasztalatot a Kelet-Ukrajnában végbemenő folyamatokról. És hogy mennyire kell komolyan venni egy ilyen szervezetet? Két nappal ezelőtt a különböző videomegosztókon láthatták, hogy az Azov nevű fegyveres szervezet hogyan feszít keresztre egy foglyot, és hogyan gyűjtja azt fel. Azt gondolom, hogy ha ilyen események megtörténnek Ukrajnában, ott nem lehet pusztán arra számítani és azt várni, hogy az ukrán kormány felelősséggel és becsülettel megvédi saját állampolgárait, tartozzon az akár az orosz kisebbséghez, ukrán, ruszin, magyar, lengyel, román vagy bármilyen más nemzeti kisebbséghez.

Ami a mi feladatunk, azt gondolom, teljesen egyértelmű, bár szomorúan tapasztalom, hogy eddig nem láttam vagy nem hallottam és nem olvashattam arról, hogy a magyar kormány vagy a magyar külügy magához kérte volna az ukrán nagykövetet, vagy kezdeményeztünk volna bármilyen kormányközi egyeztetést a tekintetben, hogy hogyan kívánja a kijevi kormány megvédeni saját állampolgárait és saját kisebbségeit.

És szeretném hangsúlyozni, itt nem arról van szó, hogy ki milyen politikai nézeteket vall, ki milyen vallási felekezethez tartozik, vagy épp ki melyik nemzeti kisebbség része. Itt arról van szó, hogy egy fegyveres, brutális sovinizta szervezet nyílt likvidálással megfenyegetett magyarokat, konkrétan a kárpátaljai magyarságot. És ki vállalja majd a felelősséget, ha akár Kárpátalján élő pusztán ukrán állampolgár, de magyar származású személyt ér bármilyen atrocitás,

ha Kárpátalján élő ukrán és magyar állampolgárságú személyt ér ilyen atrocitás, vagy mi lesz akkor, ha Magyarországról csak éppen, mondjuk, segélyszállítmányt vivő vagy segíteni igyekvő magyar állampolgárt ér olyan brutalitás, amit láthatunk ezektől az egységektől?

Azt gondolom, hogy a magyar kormány előtt most nagyon komoly feladat áll, amiben egyébként biztosíthatom a Jobbik frakciója nevében önöket, hogy mi minden tőlünk telhető támogatást e tekintetben megadunk, de itt most egy olyan ponthoz érkeztünk a délszláv háború óta - és elnézve az ukrán politikai és katonai eseményeket, amikor a kisebbségeket egyfajta piros ultiként próbálják kijátszani különböző titkosszolgálatok vagy egyéb fegyveres szervek egymás ellen -, amikor nagyon nagy a felelősség és nagyon nagy a feladat. És ezt nem lehet azzal lesöpörni, hogy pártpolitikai alapokra helyezjük, és megpróbálunk ebből egy bagatell kérdést csinálni.

Nagyon bízom abban, hogy a magyar kormány kellő bölcsességgel, kellő óvatossággal, de a lehető leghatározottabban fellép minden olyan esemény ellen, különösen most Ukrajnában, amely magyarokat érinthet negatív értelemben. A Jobbik ebben partner lesz. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az elhangzottakra a kormány nevében Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter úr válaszol. Parancsoljon, miniszter úr!

(9.40)

SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársam! Először is engedje meg, hogy megköszönjem önnek, hogy ezt a témát felvetette itt az Országgyűlés plenáris ülésén, hiszen egy rendkívül súlyos kérdéstről nyílik így módunk szót váltani.

Tisztelt Képviselő Úr! Nyilvánvalóan egyetértünk abban, hogy nem túlzás kijelenteni, hogy ma a Kárpát-medencében élő magyar közösségek közül a Kárpátalján élő magyar közösség van a legnehezebb helyzetben, illetve kihívásokkal a leginkább telített helyzetben, tekintettel arra a háborúra, ami zajlik Ukrajnában, és tekintettel arra, hogy a háborús időszak mindig a legalkalmasabb arra, hogy szélsőséges, illetve nacionalista eszméket és csoportokat felkorlácsoljon.

Tisztelt Képviselő Úr! Szeretném önnek elmondani általánosságban, hogy a magyar kormánynak az az álláspontja, hogy Ukrajnában számunkra csak a békés megoldás elfogadható, aminek pedig előfeltétele az, hogy a minszki megállapodásokhoz minden fél - hangsúlyozom, minden fél - tartsa magát hiánytalanul.

Egyetértek önnel abban is, hogy óvatosan, pontos fogalmazással, higgadtan és korrekt módon kell

itt véleményt alkotni, mert lehet, hogy adott esetben mindenfajta túlfűtött megfogalmazás ebben a helyzetben belpolitikai előnyt jelentene, ugyanakkor az ott élő magyarok számára egészen biztosan hátrányt jelentene. Mert egyet szögezzünk le, egy dolgot állapítsunk meg: mind ez ideig a magyar nemzeti közösséget Kárpátalján fizikai inzultus, nacionalista indítatású fizikai támadás nem érte, és nekünk az az érdekünk, hogy ez a jövőben is így maradjon.

Ezért amikor Orbán Viktor miniszterelnök úr Porosenko elnökkel találkozott, vagy amikor az elmúlt három alkalommal én Ukrajna külügyminiszterével tárgyaltam, mindig, minden egyes alkalommal felhívtuk a figyelmet arra, hogy a magyar nemzeti közösség a legfontosabb összekötő kapocs Ukrajna és Magyarország között, és Magyarország kormánya, sőt a Magyar Országgyűlés is rendkívüli figyelmet fordít a kárpátaljai magyar közösségre. Mind Ukrajna elnöke, mind Ukrajna külügyminisztere minden alkalommal úgy nyilatkozott, hogy a magyar nemzeti közösség jogainak és biztonságának szavatolása és tiszteletben tartása fontos szempont Ukrajna kormányzása során.

Tisztelt Képviselő Úr! Szeretném önnek elmondani azt is, hogy a besorozások tekintetében is természetesen voltak egyeztetések közöttünk. Klimkin külügyminiszter úrral abban állapodtunk meg, hogy a besorozandó magyarok aránya nem mehet a magyarság Ukrajnán belüli aránya fölé, és azt tudom önnek mondani, tisztelt képviselő úr, hogy eddig ehhez tartják magukat az ukrán kormány tisztségviselői.

Azt is szeretném elmondani önnek, tisztelt képviselő úr, hogy napi kapcsolatban vagyunk a KMKSZ-szel, a kárpátaljai magyarokat képviselő szervezettel, a KMKSZ elnökével is napi kapcsolatban vagyunk, és annak megfelelően alakítjuk álláspontjainkat és a kárpátaljai magyar közösséggel kapcsolatos politikánkat, ahogyan azt a KMKSZ tőlünk elvárja, mert én azt gondolom, a leginkább ők, a kárpátaljai magyarok tudják, hogy nekik mire van szükségük, és az a helyes, ha a kormány kikéri az ő álláspontjukat.

Szeretném elmondani azt is önnek, tisztelt képviselő úr, hogy több pénzügyi támogatásról döntött a kormány a kárpátaljai magyar közösség támogatása érdekében. Januárban aláírtam a Kárpátaljai Megyei Tanács vezetőivel azt a 200 millió forintos szerződést, amelynek nyomán a kárpátaljai intézmények működését támogatjuk: az ottani tárgyalásaim során becsatornázott pluszigények alapján a kormány még 140 millió forintos támogatásról döntött; emellett a kisgyermeket nevelő kárpátaljai magyar családok számára az óvodai étkeztetés támogatására 116 millió forintos biztosítunk; 2 ezer kárpátaljai magyar pedagógus, köztük a tanárok és az óvodapedagógusok számára 486 millió forintos keretösszeget állapítottunk meg a bérkiegészítésükre, és a szórványközösségek tekintetében szolgálatot teljesítő 400 lelkes munkájának támogatására 50 millió forintot szavaztunk meg.

Emellett, tisztelt képviselő úr, világos elvárásaink vannak az Ukrajnában zajló közigazgatási reformfolyamat kapcsán. Azt várjuk el, hogy a magyar nemzeti közösség ne kerüljön rosszabb helyzetbe sem a nyelvtörvény reformja során, tehát a nyelvhasználatra vonatkozó szabályozás semmiképpen se legyen hátrányos vagy a jelenleginél kedvezőtlenebb a magyarok számára, és elvárjuk azt is, hogy a közigazgatási reform nyomán - ugyanúgy, mint ahogy most van - legyen egy olyan közigazgatási egység, ahol a magyarság többségben van. Ez jelenleg a beregszászi járás, a közigazgatási reform nyilván érinteni fogja a közigazgatási egységek beosztását és határait. Nekünk az az elvárásunk, hogy legyen egy közigazgatási egység, ahol a magyarság többségben van.

Elnök Úr! Arról szeretném biztosítani a parlamenti pártokat, hogy az együttműködésükre továbbra is számítunk akkor, amikor a kárpátaljai magyarokkal kapcsolatos politikánkat fogalmazzuk meg. *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)* És még egyszer köszönöm a képviselő úrnak, hogy ezt a fontos kérdést itt a parlament plenáris ülésén felvette. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. „Világraszóló magyar siker” címmel a KDNP képviselőcsoportjából Soltész Miklós képviselő úr jelentkezett napirend előtti felszólalásra. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

SOLTÉSZ MIKLÓS (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Újabb világraszóló sportsikert aratott egy magyar csapat Krakóban, a magyar játékosok ugyanis vb-ezüstöt szereztek, és ezzel feljutottak a világ legjobb 16 csapata közé. Szapporo után tíz éven belül másodszor sikerült ez a jégkorong-válogatottnak, és azt kell mondanom, hogy ez több embernek, több csoportnak, több közösségnek a sikere. *(Zaj.)*

Eppen ezért én köszönetet szeretnék mondani mindenekelőtt a játékosoknak és a csapatvezetőknek, akik olyan egységben készültek a világbajnokságra az elmúlt hónapokban, és olyan egységben képviselték a magyar nemzetet az elmúlt héten, ami mindenképp felemelő volt. De köszönetet szeretnék mondani most itt a magyar parlamenten keresztül a lengyel szervezőknek is, akik minden segítséget megadtak, hogy sikeres legyen a világbajnokság *(Az elnök csenget.)*, és semmi olyat nem tapasztaltunk a világbajnoki utolsó mérkőzésen - amikor Lengyelországgal játszottuk tulajdonképpen a sorsdöntő meccset -, hogy bármiféle nyomás lett volna a magyar csapaton. Sportszerűen szervezték meg az egész világbajnokságot.

És természetesen köszönetet kell mondani azoknak a szurkolóknak, annak a 2-3 ezer, sőt az utolsó mérkőzésen 4-5 ezer magyar szurkolónak, akik fantasztikus hangulatot teremtettek, olyan han-

gultban játszhatott a magyar csapat, mintha itthon játszották volna mérkőzéseiket. Azt is kell mondanunk, az utolsó, záró meccsen 8-10 ezer lengyel néző fölé nőtt a magyar szurkolótábor.

Itt sajnós egy rövid negatív momentumot azért mégiscsak meg kell említeni, hiszen néhány tucat, futballmeccsekről kitiltott vagy pedig oda nem járó szurkoló majdnem tönkretette több mint 15 ezer ember ünnepét, és majdnem tönkretette viselkedésével a játékosok sikerét, a világbajnokság első osztályába való feljutást. Ugyanis hiába szólították fel őket a rendezők, hogy ne gyűjtsanak tüzeket, ne petárdázzanak, ne fenyegetsenek embereket, néhány tucat ember viselkedése miatt majdnem félbeszakadt a meccs, és hiába mondható az, hogy a jégkorongvilágbajnokságon a legjobb szurkolótábor a magyar volt, a legsportszerűbb a magyar volt, ez a néhány tucat ember majdnem tönkretette a világbajnokságot.

Éppen ezért ez is bizonyítja, hogy azokra a szélsőjobbaldali alakokra, emberekre, akiket a futballpályákról végre kitiltottak, nincs szükség, hogy ott legyenek, végre nincs szükség, pontosan azért, mert igenis családok, fiatalok, idősek egyaránt tudnak kimenni sok helyen most már sportolni, és ha ilyen alakok jelennek meg, szélsőjobbaldali alakok, tönkreteszik a nemzet, az ország sikerét.

Ezek után azt kell mondanom, hogy az az öröm, amit közösen átéltünk, egyrészt az a hihetetlen buzdítás, ami volt, másrészt pedig a Himnusz közös éneklése, amit átélhettünk az elmúlt napokban, mindenképpen az egész ország sikere.

Hogy jutottunk idáig? Először is ki kell emelni az évtizedek óta közreműködő játékosokat, szülőket és csapatvezetőket, ki kell emelni azokat a településeket, városokat, ahol a magyar jégkorong mindenképp nagyszerű sikereket ért el, így elsősorban Székesfehérvárt Ocskay Gábor vezetésével, Miskolcot Egri István vezetésével, Debrecent, Dunaújvárost, Budapestet, illetve a határon túli városok közül Csíkszeredát. De köszönetet kell mondanom mindenképp a kormánynak azon döntéséért, ami a társasági adó átengedésével nemcsak a jégkorongot, hanem négy másik csapatcsoporthoz is nagymértékben támogat, hiszen az utánpótlás nagymértékben növekedett az elmúlt években, megsokszorozódott a pályák száma, és hallatlan nagy lehetőséghez juthattak a fiatalok. Ez a siker mindenkinek a sikere.

Végül köszönetet kell mondani azoknak a szurkolóknak, akik minden területen kitartottak, minden alkalommal kitartottak, és nyugodtan mondhatjuk azt is és mondják is, hogy a világ legjobb jégkorongszurkolói a magyarok.

(9.50)

Köszönet a buzdításukért, köszönet azért az áldozatvállalásért, amellyel egy hétig, végül is munkahelyüktől távol, sok-sok pénzt erre fordítva buzdították

azt a csapatot. Azt kell mondanom befejezésül, hogy ez a mostani siker más sportágakhoz is, akár világversenyegekhez, világbajnokságokhoz, olimpiákhoz is lehetőséget nyújt. *(Mozgás. - Zaj.)*

Remélem, hogy a társaságiadó-rendszeren belül továbbra is támogathatjuk ezeket a sportokat. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok és az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében Simicskó István államtitkár úr válaszol az elhangzottakra. Képviselőtársaimat pedig arra kérem, hogy foglalják el helyüket, és egy kicsit nagyobb odafigyeléssel kövessék az eseményeket. Államtitkár úr a szó.

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Örülök a felszólalásának, hiszen a jégkorong-válogatottunk sikere egyben Magyarország sikere is, minden magyar sikere. Ez mutatja, hogy a sport milyen értéket és milyen erőt képvisel a magyar közösségünk számára. Ez mutatja, hogy bármilyen politikai viták is lehetnek ebben az országban, egy biztos: a sport a közös nyelvünk, a nemzeti közös nyelvünk, és ez így helyes és így jó.

Szeretném elmondani, hogy valóban az elmúlt napok legfontosabb sporthíréről hallhattunk most itt Soltész Miklós képviselő úrtól, valóban újra ott van a magyar jégkorong-válogatott a legjobb, a világ legjobb 16 csapata között. Gondoljanak bele, az Egyesült Államokkal, Oroszországgal, Kanadával, a svéddekkel, finnekkel fognak játszani majd a magyar válogatott játékosai. Óriási teljesítmény ez; óriási, azt kell mondjam, hogy emberfeletti teljesítmény a csapat részéről. Valóban olyan komoly sikerek történtek az elmúlt évben a jégkorongban is és a magyar sportban, amelyből számomra talán a legfontosabb, hogy megkészsereződött a jégkorongozó fiatalok száma Magyarországon.

Nyilván a kormány számára ez is siker, és azt látom, hogy akik tudnak élni a lehetőséggel, azok élnek, és sikereket hoznak az országnak. Ilyen a Jégkorong Szövetség, ilyen a jégkorongozó magyar sportolói világ, és valóban éltek a taotámogatás adta lehetőséggel. 2015. március 31-ig a taotámogatás keretében 13,5 milliárd forintban részesült a jégkorong-sport Magyarországon. Valóban, jelenleg 19 jégpálya működik Magyarországon, gondoljunk bele, hogy a debreceni munkacsarnok, a miskolci kültéri pálya lefedése, jégpálya felújítása, az óbudai jégcsarnok és számos jégcsarnok épült az elmúlt időszakban. Ezen az úton kell haladnunk, valóban a kormánynak a feltételeket kell biztosítani a sportolóink számára. Ezt tesszük, ez a helyes irány, ez a helyes út.

Engedjék meg, hogy képviselő úr felszólalása kapcsán a jég-sportok kialakulásáról egy rövid történeti áttekintést is elmondjak, amely bemutatja azt, hogy Magyarország hogyan jutott el idáig, hiszen

valóban korábban nem volt annyira erős a jég sport Magyarországon. Nagy-Britanniában alakult meg az első jég sportklub Edinburghban 1742-ben. Gondoljanak bele, hogy akkor még ebben a jég sportklubban felvételi vizsgát kellett tenni a tagoknak, három cilindert kellett átugrani a korcsolyázó embereknek, és így kerülhettek be ebbe a klubba. Azt hiszem, hogy azzal, hogy Európában először a labdahoki indult el, majd később Kanadából érkezett a korong-jégkorongozás, tehát a koronghoki, és később Európát, Közép-Európát és így Magyarországot is meghódította ez a csapatsport. Tudjuk, hogy a legesleggyorsabb csapatsportról van szó, hiszen hihetetlen sebességgel száguldanak a játékosok.

Arató Géza, a Testnevelési Főiskola egykori oktatója a '30-as években, aki a Jég című napilap főszerkesztője volt, úgy fogalmaz, hogy a hokista valószínű akrobatája legyen a korcsolyának. Én azt hiszem, hogy amikor a magyar csapat játékosait láttuk játszani, akár a lengyelek ellen, akár a többiek ellen, ezt láthattuk. De nem pusztán csak akrobaták voltak, nem pusztán csak úgy mond a három cilindert átugorni képes tudással rendelkeztek, hanem lélekből játszottak, és ez volt az, ami szerintem az a többlet-energia, amit bele tudtak vinni. Hiszen nemcsak a fizikai erő, nemcsak a technikai gyorsaság számít egy csapatsportban és semmilyen sportban, hanem egyébként a lélek ereje is, a szellemisége is.

És ez egy igazi csapat, azt lehet mondani, hogy egy igazi csapat, hiszen valóban igazi sportemberek alkotják a magyar jégkorong-válogatottat, méghozzá az igazi sportember arról mutatkozik meg, hogy szerény a győzelemben és lélekerős a vereségben. Ezt mind, ezeket az értékeket magukénak vallják jégkorongozóink.

Úgy érzem, hogy a magyar sport napja előtt néhány nappal ez az örömhír, ez a szép ajándék mindannyiunk számára örömet kell hogy okozzon. Úgy érzem, hogy a magyar sportra érdemes áldozni, lám, itt vannak a sikerek, és én bízom benne, hogy még hasonló sikerekben és örömeinkben lesz részünk. Én is szeretném megköszönni a jégkorong-válogatott tagjainak, edzőknek, felkészítőknél és külön a szurkolóknak, és azt hiszem, hogy mindannyian gratulálhatunk a magyar jégkorong-válogatott sikeréért.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok és az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A napirend előtti felszólalások végére értünk.

Határozathozatalokkal folytatjuk munkánkat. Megkérem képviselőtársaimat, hogy foglalják el helyüket, ellenőrizzék, hogy kártyájukat megfelelően elhelyezték-e a szavazókészülékben.

Most az állami földvagyon kezelésével összefüggő egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott zárószavazás előtti módosító javaslatról történő döntés és a

zárószavazás következik. Az előterjesztés T/3788. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. A Törvényalkotási bizottság zárószavazás előtti módosító javaslatát T/3788/18., zárószavazás előtti jelentését pedig T/3788/19. számon terjesztette elő. Arra figyelemmel, hogy április 14-i ülésünkön az Országgyűlés az összegző módosító javaslat, valamint a törvényjavaslat minősített többséget igénylő részeit nem fogadta el, a Törvényalkotási bizottság T/3788/16. számon átdolgozott, egységes javaslatot nyújtott be.

Most a határozathozatalok következnek. A házszabály 55. § (1) bekezdése alapján a zárószavazás előtti módosító javaslatról az Országgyűlés egyetlen szavazással dönt.

Kérdezem ezért a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/3788/18. számú, zárószavazás előtti módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a zárószavazás előtti módosító javaslatot 109 igen, 56 nem szavazattal... - Nagy István államtitkár úr jelzi, hogy nem működött a gépe, és igen a szavazata. Tehát akkor 110 igen, 56 nem szavazattal, tartózkodás nélkül az Országgyűlés elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Ennek során az imént módosított, átdolgozott, egységes javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a módosított T/3788/16. számú átdolgozott egységes javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosított, átdolgozott, egységes javaslatot 110 igen, 57 nem szavazattal, tartózkodás nélkül elfogadta. *(Az LMP-s képviselők egy-egy kerek táblát emelnek fel, amelyeken a felirat: „Eladva: Aggteleki Nemzeti Park, Balaton-felvidéki Nemzeti Park, Bükk Nemzeti Park, Duna-Dráva Nemzeti Park, Duna-Ipoly Nemzeti Park, Fertő-Hanság Nemzeti Park, Hortobágyi Nemzeti Park, Kiskunsági Nemzeti Park, Körös-Maros Nemzeti Park és Órségi Nemzeti Park”.)*

Megkérem LMP-s képviselőtársaimat, miután ezt az előre be nem jelentett szemléltetést befejezték, hogy szíveskedjenek elfoglalni a helyüket, és figyelmeztetem önöket, hogy megsértették a házszabály vonatkozó előírását. Elnök urat erről írásban fogom tájékoztatni.

Most pedig soron következik a **magyar védőnők napjáról szóló határozati javaslat zárószavazása**. Mivel az előterjesztéshez részletes vitát lezáró bizottsági módosító javaslat nem érkezett, és a Törvényalkotási bizottság eljárásának kezdeményezésére sem került sor, most az előterjesztés eredeti szövegéről határozunk.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a H/4036. számú határozati javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a határozati javaslatot 167 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül elfogadta.

(10.00)

Most soron következnek a **sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat**hoz benyújtott **összegző módosító javaslatról történő döntés** és a zárószavazás. Az előterjesztés T/4038. számon valamennyiük számára elérhető volt. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/4038/5., összegző jelentését pedig T/4038/6. számon terjesztette elő. A határozathozatalok következnek.

Tájékoztatatom önöket, hogy a házszabály 48. § (4) bekezdése alapján az LMP képviselőcsoportja a T/4038/2. számú módosító javaslat fenntartását indítványozta, először erről határozunk. A módosító javaslat Sallai R. Benedek és Ikotity István javaslata. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e ezt a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 55 igen szavazattal, 115 nem ellenében, tartózkodás nélkül nem tartotta fenn.

Mivel az Országgyűlés a módosító javaslatot nem tartotta fenn, most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/4038/5. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 134 igen szavazattal, 8 nem ellenében, 28 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/4038/8. számú egységes javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 134 igen szavazattal, 7 nem ellenében, 29 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következnek a **kiégett üzemanyag és a radioaktív hulladék kezelésének nemzeti politikájáról szóló H/3883. számú határozati javaslat zárószavazása**. Frakciókérésre figyelemmel azonban előtte módosító javaslat fenntartásáról is döntenünk kell.

Tájékoztatatom önöket, hogy a házszabály 48. § (4) bekezdése alapján az MSZP képviselőcsoportja a H/3883/3. számú módosító javaslat fenntartását indítványozta, először erről határozunk. A 3. számú módosító javaslat Tóth Bertalan javaslata. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 59 igen szavazattal, 112 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Mivel az Országgyűlés a módosító javaslatot nem tartotta fenn, valamint az előterjesztéshez részletes vitát lezáró bizottsági módosító javaslat nem érkezett, és a Törvényalkotási bizottság eljárásának kezdeményezésére sem került sor, most az előterjesztés eredeti szövegéről határozunk. Kérdezem

ezért a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a H/3883. számú határozati javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a határozati javaslatot 115 igen szavazattal, 36 nem ellenében, 21 tartózkodás mellett elfogadta.

Soron következnek az **ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezménye és annak Kiotói Jegyzőkönyve végrehajtási keretrendszeréről szóló 2007. évi LX. törvénynek a hatósági bevételek rendezésével összefüggő módosításáról szóló törvényjavaslat**hoz benyújtott **összegző módosító javaslatról történő döntés** és a zárószavazás. Az előterjesztés T/4020. számon valamennyiük számára az informatikai hálózaton elérhető. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/4020/5., összegző jelentését pedig T/4020/6. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/4020/5. számú összegző módosító javaslatát.

Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 114 igen szavazattal, 32 nem ellenében, 26 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/4020/7. számú egységes javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 115 igen szavazattal, 52 nem ellenében, 4 tartózkodás mellett elfogadta.

Soron következnek az **egyes energetikai tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat**hoz benyújtott **összegző módosító javaslatról történő döntés** és a zárószavazás. Az előterjesztés T/4289. számon valamennyiük számára elérhető volt. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/4289/7., összegző jelentését pedig T/4289/8. számon terjesztette elő. A határozathozatalok következnek.

Tájékoztatatom önöket, hogy a házszabály 48. § (4) bekezdése alapján az LMP képviselőcsoportja a T/4289/3. számú módosító javaslat fenntartását indítványozta, először erről határozunk. A módosító javaslat Szél Bernadett képviselő asszony javaslata. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e ezt a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 8 igen szavazattal, 138 nem ellenében, 24 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Mivel az Országgyűlés a módosító javaslatot nem tartotta fenn, most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/4289/7. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 113 igen szavazattal, 57 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/4289/10. számú egységes javaslatot.

Kérem, szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 114 igen szavazattal, 42 nem ellenében, 15 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Képviselőtársaim! Soron következik a **banki elszámolás során tapasztalt visszaélések elleni fellépéshez szükséges törvények módosításáról szóló törvényjavaslat**hoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.

Az előterjesztés T/4287. számon volt valamennyiük számára elérhető. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/4287/6., összegző jelentését pedig T/4287/7. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/4287/6. számú összegző módosító javaslatát.

Kérem, szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 119 igen szavazattal, 19 nem ellenében, 34 tartózkodás mellett elfogadta.

A zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/4287/8. számú egységes javaslatot.

Kérem, szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 164 igen szavazattal, 6 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett elfogadta.

A kiskereskedelmi szektorban történő vasárnapi munkavégzés tilalmáról szóló 2014. évi CII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás következik. Az előterjesztés T/4037. számon volt valamennyiük számára elérhető. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/4037/8., összegző jelentését pedig T/4037/9. számon terjesztette elő.

Most a határozathozatalok következnek.

Tájékoztatom önöket, hogy a Jobbik képviselőcsoportja a T/4037/3. számú módosító javaslat fenntartása iránti kérelmét visszavonta.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/4037/8. számú összegző módosító javaslatát.

Kérem, szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot, az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 137 igen szavazattal, 33 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett elfogadta.

(10.10)

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy elfogadja-e a T/4037/11. számú egységes javaslatot. Kérem, szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 133 igen szavazattal, 37 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Most **tárgysorozatba vételekről döntünk.**

Kérdezem önöket, tárgysorozatba veszik-e a Tóbiás József és képviselőtársai által benyújtott, a pályázati úton nyújtott támogatások és más egyedi döntések tisztességes eljárásban történő elbírálásához szükséges garanciák megteremtése érdekében egyes törvények módosításáról szóló T/3029. számú előterjesztett törvényjavaslatot. Kérem, szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényjavaslatot 57 igen szavazattal, 114 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett nem vette tárgysorozatba.

Kérdezem önöket, tárgysorozatba veszik-e a Sneider Tamás, Novák Előd és Vágó Sebestyén által benyújtott, a szociális kártya és utalvány, illetve pénzhelyettesítő eszköz országos bevezetéséről szóló H/4071. számú határozati javaslatot. Kérem, szavazzanak! (Szavazás.)

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a határozati javaslatot 20 igen szavazattal, 149 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett nem vette tárgysorozatba.

Tisztelt Képviselőtársaim! Arra figyelemmel, hogy a frakciók bizottsági tagcserékre nem tettek javaslatot, személyi döntésekre a mai napon nem kerül sor. A határozathozatalok végére értünk. Most általános vitákkal folytatjuk munkánkat.

Most kettőperces technikai szünetet rendelék el annak érdekében, hogy mindazon képviselőtársaim, akik halaszthatatlan, sürgős hivatali feladatuk ellátása érdekében elhagyják az üléstermet, azt a többiek zavarása nélkül tehessek. (Rövid szünet. - Számos képviselő távozik az ülésteremből.)

Tisztelt Képviselőtársaim! Kérem, foglalják el helyüket! Folytatjuk munkánkat. Megkérem mindazokat a képviselőtársaimat, akiknek most más feladatuk van, és emiatt távoznak az ülésteremből, hogy azt lehetőleg zavartalanul tegyék. Arra kérem a szószóló urat is, hogy foglalja el a helyét. Köszönöm szépen.

Soron következik a **nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat, valamint a szakképzésről szóló 2011. évi CLXXXVII. törvény, a felnőttképzésről szóló 2013. évi LXXVII. törvény és az azokkal összefüggő tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat együttes általános vitája** a lezárásig. A törvényja-

vaslatokat T/4476. számon és T/4475. számokon kapták kézhez képviselőtársaim. Bejelentem, hogy a Házbizottság múlt heti ülésén elhangzottaknak megfelelően az előterjesztést nemzetiségi napirendi pontként tárgyalja az Országgyűlés.

Tájékoztatom önöket arról is, hogy az expoze két részletben hangzik el. Elsőnek megadom a szót Czunyiné dr. Bertalan Judit államtitkár asszonynak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkárnak, aki a T/4476. számú törvényjavaslatnak az előterjesztője, és aki az expoze itt, az emelvényen mondja el, 30 perces időkeretben. Parancsoljon, államtitkár asszony!

*(Gelencsér Attilát a jegyzői székben
Móring József Attila váltja fel.)*

CZUNYINÉ DR. BERTALAN JUDIT, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A köznevelési törvény módosítását a napirenddel kapcsolódó szakképzési törvény módosítását érintő köznevelési törvényre vonatkozó napirendként nyújtottuk be. Mint az az önök számára is jól ismert, az előttünk fekvő köznevelési törvénymódosítási javaslat a „Szakképzés a gazdaság szolgálatában” címet viselő koncepció mentén jelentős átalakításokat javasol a köznevelési rendszer szerves részét képező szakképző iskolákkal, az iskolarendszerű szakképzéssel összefüggésben. A gazdaság hatékony és zavartalan működéséhez a folyamatos, jól tervezett és jól strukturált szakképzésnek és szakképzett munkaerőnek is szüksége van. Ezért fontos, hogy a szakképzési rendszer olyan irányban alakuljon, amely egyrésztől biztosítja a magyar gazdaság felemelkedéséhez szükséges jól képzett, megfelelő végzettséggel, szakképesítéssel rendelkező munkaerőt, másrészt gátolja a munkanélküliek számának emelkedését a képzőintézményekben szakmát szerzők számának és a gazdaság igényeinek összehangolásával. Ez egyrészt nemzetgazdasági igény, másrészt közérdek is.

Ezen érdekek és az igények alapján kívánjuk és javasoljuk módosítani a köznevelés rendszerét szabályozó törvényt, amelyben az oktatási, képzési rendszerek tartalmi és szerkezeti megújulása révén érhetjük el a kitűzött célokat. Ezen megújítás alapvető elemei a törvényjavaslat szerint a következők: a szakképző iskolák típusainak megváltoztatása, megváltozása, amely nemcsak csupán elnevezésbeli változást jelent, hanem lényeges tartalmi módosulást is.

Konkrétabban, a korábbi szakközépiskola mint intézménytípus és a szakközépiskolában folyó nevelés, oktatás, valamint képzés szakgimnáziumra módosul, amellyel egyidejűleg az itt megszerzhető szakmai érettségi és végzettség már nemcsak munkakör betöltésére jogosító képesítést ad, hanem egy konkrét OKJ-s szakképesítést is. Természetesen ezek a változások nem egyik napról a másikra következnek be, hanem a kellő felkészülési idő biztosítása,

valamint a pedagógusok, a tanulók zökkenőmentes átállása érdekében a 2016-os tanév szeptember 1-jének napjától felmenő rendszerben. Így az első új típusú szakmai érettségi végzettséget a 2020. tavaszi vizsgaidőszakban vehetik át a szakgimnáziumi tanulók.

A szakiskola, szintén felmenő rendszerben, szakközépiskolává válik, ahol a tanulók már iskola-váltás nélkül eljuthatnak az érettségi megszerzéséig a szakmai vizsga letételét követő kétéves képzésben. Természetesen nemcsak az adott szakközépiskolában szakképesítést szerzett, hanem bármely szakiskolai, szakközépiskolai korábbi tanuló számára is nyitott ez a lehetőség. Ilyen formában az új típusú szakközépiskola öt évfolyamosná válik a korábbi három évfolyamos helyett.

(10.20)

Mindez természetesen maga után vonja a pedagógiai szakaszok részbeni módosítását, ennek értelmében az iskolai nevelés-oktatás szakképesítés megszerzésére felkészítő szakasza az alapfokú nevelés-oktatás szakasza után kezdődik, továbbá a szakképesítés megszerzésére felkészítő szakasszal egy időben zajlik a középfokú nevelés-oktatás szakasza, és a szakgimnáziumban a 12., 13., szakközépiskolában a 14. és a sajátos nevelési igényű tanulók iskolai nevelése-oktatása céljából szervezett szakiskolákban, a készségfejlesztő speciális szakiskolában a kerettantervben meghatározott évfolyamon fejeződhet majd be.

Fentiekkel összefüggésben módosulnak a köznevelési alapfeladatok a törvény értelmező rendelkezései között, és természetesen a köznevelési rendszer intézményeit felsoroló 7. § is.

Ugyancsak ezzel a módosítással függ össze a tanulói jogviszony megszűnésére vonatkozó rendelkezések módosítása is, a javaslat 10. §-a, mivel az új típusú középiskolában a szakmai vizsga letételét követően a tanuló választási lehetőség előtt áll: tovább folytatja tanulmányait az érettségi megszerzésére felkészítő két évfolyamon, vagy elhelyezkedik a munkaerőpiacon. A szakközépiskolába természetesen bármikor visszatérhet, ha mégis meg szeretné szerezni az érettségit, illetve ezt követően egy magasabb szintű szakképesítést.

A másik fontos eleme a szakképzés megújításának a felnőttoktatási korhatár módosítása, a jelenlegi 21-ről 25 évre, illetve a felnőttoktatásban történő részvétel esetén a nappali rendszerű képzésben való továbbtanulás életkori határának eltörlése. Mindez a második szakképesítés megszerzéséig lehetséges.

Változtat a törvényjavaslat a 2011-ben törvénybe iktatott köznevelési Híd-programok jellegén, működésén is, ugyanis a köznevelési és a szakképzési Híd-programra szétbontva, ezeket is erősítve, lehetővé teszi azt, hogy mindegyik típus a rá jellemző tevékenységekre koncentrálhasson tovább. Bár a szakképzési Híd-program alapvetően a nemzetgazdasági miniszter hatáskörébe tartozik 2016. szeptember

1-jétől, és ez magába foglalja a képzési tartalom meghatározását és a programban részt vevő intézmények kijelölését, ugyanakkor a javaslat szerint az oktatásért felelős miniszter egyetértési, véleményezési jogköre megmarad e tekintetben is. Ennek oka egyrészt az, hogy az alapfokú iskolai végzettséget adó program mellett a köznevelés területére vonatkozó kérdés, másrészt pedig a programnak nem kis részben a felzárkóztatás, hátránykompenzáció tekintetében is komoly jelentősége van, így elengedhetetlen, hogy a társadalmi felzárkózásért felelős miniszter egyetértési, véleményezési joga érvényesüljön.

A Híd-programokban történő változás, valamint az érettségire felkészítő képzési szakasz közvetlenül kapcsolódik az oktatásért felelős miniszter által kidolgozott és a kormány által 2014 novemberében elfogadott végzettség nélküli iskolaelhagyás elleni stratégia megvalósításához. Mindkét intézkedés erősíti a szakképzés esélyteremtésben vállalt feladatait és a képzettségi szint javítását szolgáló képzési módokat, a tanulási utak sokféleségét. Biztosítja továbbá az átjárhatóságot, újraszabályozva az államilag elismert szakképesítések felnőttoktatás keretében történő megszerzését. A rendelkezések szakképzési rendszerben való eredményes interpretálása természetesen fejlesztéseket igényel.

A nemzetgazdasági miniszter a Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési Hivatal közreműködésével fenntartott szakképző iskolákat egy új intézménytípus keretei között fogja működtetni a hatékony és gazdaságos oktatásszervezés érdekében. A szakképzési centrum a köznevelési ágazat fogalomrendszerében többcélú intézményként határozható meg, emiatt a nemzeti köznevelésről szóló törvény a többcélú intézmények között sorolja fel. A szakképzési centrum felépítését, vezetői szerkezetét és egyéb lényeges szabályait, tekintettel arra, hogy itt egy speciális, kizárólag szakképzési, köznevelési feladatot ellátó és a nemzetgazdasági miniszter feladat- és hatáskörébe tartozó szakképesítések megszerzésére felkészítő intézményről van szó, a szakképzési törvény fogja szabályozni részletesen.

A különböző pályautak és a képzések közötti átjárhatóságot biztosítja az a rendelkezés, amely szerint a szakképesítés megszerzésére irányuló tanulmányok folytatása esetén a sikeresen teljesített évfolyam megismétlése engedélyezhető, ha a tanuló választása szerint másik szakképesítés megszerzésére felkészítő nevelés-oktatásban kíván részt venni.

Nagyon fontos változás, amely az új típusú szakközépiskola képzési szerkezetével függ össze, hogy tekintettel arra, hogy itt is érettségi megszerzésére történő felkészítés folyik, már az első három évfolyamon, a 9. és a 11. évfolyamon is az egyetemi szintű mesterfokozatú tanári szakképzettség szükséges a közismereti tantárgyak tanításához. Jelenleg a főiskolai végzettség is elegendő ehhez. Természetesen itt is gondoltunk arra a javaslat megfogalmazásánál, hogy biztosítani kell a felkészülési időt a jelenleg szakiskolában főiskolai végzettséggel tanító pedagó-

gusok számára, ezért került a következő szövegjavaslat beépítésre. „2016. szeptember 1-jétől szakközépiskolákban a középfokú nevelés-oktatásban a 9-11. évfolyamon főiskolai szintű végzettséggel és tanári szakképzettséggel is betölthető pedagógus-munkakör, feltéve, hogy a mesterfokozatú tantárgynak megfelelő szakos tanári végzettséget és szakképzettséget 2021. szeptember 1-jéig megszerzi az érintett.” Ezt a rendelkezést nem kell alkalmazni, a pedagógus-munkakörben a szakközépiskolában továbbra is alkalmazható, de az érettségi vizsgán vizsgáztató tanár már nem lehet az, akinek a rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatár eléréséhez korhatárig tíz évnél kevesebb ideje van hátra.

Ugyancsak a szakképző iskolákban történő tanítás feltételeivel összefüggő változás, amely ugyan nem a nemzeti köznevelésről szóló törvény módosításában található meg, de úgy, mint a két törvény többi rendelkezése is, a nemzetgazdaságért és az oktatásért felelős miniszter egyetértésével került megfogalmazásra a szakképzésről szóló törvényben, ez pedig a szakképző iskolákban elméleti tantárgy oktatására előírt képesítésűekre vonatkozó előírás, mely szerint a szakképző iskolában elméleti tárgy oktatására előírt képesítésűnek tekinthető az a szakember, aki rendelkezik a képzési tartalomnak megfelelő szakos tanári szakképzettséggel, ennek hiányában a képzési tartalomnak megfelelő felsőfokú végzettséggel és szakképzettséggel, vagy felsőfokú végzettséggel és a képzés tanulmányi területének megfelelő szakképesítéssel.

Erre a szabályra a megfelelő képesítésű szakemberállomány biztosítása érdekében van szükség addig, amíg a végcélként meghatározott szakmai tanári szakképzettségű pedagógusok kellő számban nem állnak rendelkezésre, de az ő pályára vonzásuk és az ő ott tartásuk hosszú távon kívánatos és szükséges megoldás a szakképzés rendszerének működtetése érdekében.

Fentiekén kívül a nemzeti köznevelésről szóló törvény módosítása két olyan elemet is tartalmaz, amely nem a szakképzés átalakításával függ össze. Az egyik az erkölcsstan tantárgy elnevezésének módosítása etikára. Ezt az elnevezésbeli változtatást az indokolja, hogy az „etika tantárgy” kifejezés jobban illeszkedik a köznevelési, oktatási célokhoz, az egyházi és a világi fogalmakat elválasztja egymástól. Az alkalmazott tananyag nem változik meg, az erkölcsi normákról és az erkölcsstan keretében kialakított tankönyvekről elkészített tananyagoknak megfelelően fogják ezen elnevezés alatt a gyermekek továbbra is tanulni ugyanezt az ismerettartalmat. Így a jelenlegi erkölcsstan tantárgyhoz kapcsolódó tananyag és tankönyvek kerülnek a továbbiakban is alkalmazásra.

A másik, nem a szakképzési rendszer átalakításával összefüggő módosítás azt jól mutatja, hogy folyamatos konzultáció folyik társadalmi partnereinkkel, így például a Nemzeti Pedagógus Kar mellett a pedagógus-szakszervezettel is. A szakszervezet kérésére törvényi szinten kerül újraszabályozásra a

Nemzeti Pedagógus Kar szakmai érdek-képviseleti tevékenysége során a reprezentatív szakszervezetekkel való együttműködésének előírása, és hogy tisztelben tartja a szakszervezeteknek a munka törvénykönyve és a közalkalmazottak jogállásáról szóló törvény által biztosított jogait.

Az előbb elhangzottakból jól látszik, hogy „A szakképzés a gazdaság szolgálatában” című elfogadott szakképzési koncepció mentén a köznevelési rendszer rugalmasan illeszkedik egy egységes köznevelési intézményrendszer megtartása mellett a szakképzési tartalmak megerősítéséhez és az új szakképzési rendszer kialakításához, másrészt pedig néhány esetben olyan változásokat épít be, amelyek a köznevelési rendszer működését erősítik.

Kérem a tisztelt Házat a törvényjavaslat megvitatására és annak elfogadására. Köszönöm szépen a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

(10.30)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Tisztelt Országgyűlés! A T/4475. számú törvényjavaslat előterjesztője Czomba Sándor államtitkár úr, a Nemzetgazdasági Minisztérium államtitkára, aki szintén itt az emelvényen ismerteti az exozét. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. CZOMBA SÁNDOR nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirend pont előadója: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány a tudásalapú, versenyképes gazdaság működésének elősegítését és támogatását kiemelt feladatnak tekinti, amely képzett, a társadalmi változásokhoz és a munkaerőpiac új kihívásaihoz alkalmazkodni képes munkaerőt igényel.

Azt gondolom, hogy amiről ma beszélünk, meghatározó jelentőségű lesz, különösen a magyar gazdaság számára, hiszen ma már Magyarországon is a gazdaság növekedésének a motorja vagy a gátja lehet az, hogy áll-e megfelelő számban és minőségben munkaerő rendelkezésre, és itt már régen nemcsak azokról a régiókról beszélünk, amelyek jobb gazdasági helyzetben vannak, hanem az ország egészéről.

Engedjenek meg néhány beszédes adatot, amely alátámasztja, hogy miért is kellett hozzájárulnunk, még hozzá jelentősen a szakképzési törvényhez. Mígközben Magyarországon 300-400 ezer regisztrált álláskereső van immáron évek vagy évtizedek óta, vagy ennél magasabb is a szám, minden hónap végén 60-70-80 ezer betöltetlen álláshely van Magyarországon, részben szakképzettek, részben szakképzetlenek részére. Nyilván itt demográfiai és sok minden egyéb problémák, geopolitikai és egyéb problémák is jelentkeznek, de azt kell látnunk, hogy a ma regisztrált álláskeresők közel 60 százaléka szakképzetlen. Azt is látnunk kell, hogy az elmúlt években, az elmúlt néhány évben a „sima érettségivel” rendelkező, 24 év alatti fiatalok száma a regiszterben jelentős mérték-

ben megnőtt. Tehát ez azt jelzi vissza, hogy ma már egy érettségivel a munkaerőpiacon nehéz vagy adott esetben nem lehet elhelyezkedni.

Egy másik fontos adat, tény: megnéztük, hogy 57 év felett hányan dolgoznak most hiányszakmákban a magyar munkaerőpiacon, és az elkövetkezendő 3-4-5 évben nagyságrendileg közel 50 ezer ember fog kilépni a munkaerőpiacról hiányszakmákban. Azt szeretném jelezni, hogy ha a szakképzési rendszer nem képes követni ezeket az eseményeket, akkor „mennyiségre” sem fogjuk tudni produkálni azt a létszámot a hiányszakmákban, amely csak a magyar munkaerőpiacon a következő időszakban megjelenik. De nemcsak szakmunkásokra, hanem mérnökök esetében is azt tudom mondani, hogy több mint 10 ezer mérnök fog a következő 4-5 évben kilépni a munkaerőpiacról, az ő pótlásuk sem lesz egyszerű.

Aztán azt is látnunk kell, hogy nagyon komoly demográfiai problémákkal nézünk szembe, hiszen míg a '90-es évek elején nagyságrendileg 180 ezren végeztek általános iskolában, ez a szám a tavalyi évre vagy az elmúlt években 120 ezerre csökkent, tehát jó 50 ezerrel, még többel csökkent a létszám demográfiai problémák miatt nyilván, és a csökkenés 90 százaléka a szakiskolákat érintette. Tehát gyakorlatilag az történt, hogy azokban a szakmákban, ahol nagyon nagy szükség lenne az iparnak, a szolgáltató szektornak, a mezőgazdaságnak szakemberekre, nem találunk vagy alig találunk.

Eközben a munkaerőpiacon komoly aránytalanságok vannak, ha valaki veszi a fáradságot és megnézi, mondjuk, megyénként. Éppen Szabolcs-Szatmár-Bereg megye jutott eszembe, és rápillantottam az egyik adatra. Például Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében majdnem 900 regisztrált álláskereső bolti eladó van, miközben 16-ot keresnek. És tudnék még számos ilyen vagy ehhez hasonló problémát.

Tehát magyarul, ha nem vagyunk képesek a következő években a munkaerőpiac igényeihez igazítani a szakképzést... - és nemcsak papíron, hanem ténylegesen is, hiszen papíron sok esetben alkalmak voltunk mi már, csak a papír nem fedte azt a tartalmat, amit a munkaerőpiac egyébként igényelt volna egy-egy végzős hallgatótól.

Az elmúlt kormányzati ciklusban megkezdődött ez a folyamat, 2012-től gyakorlatilag a duális képzés rendszere megindult Magyarországon, nem teljes mértékben, hanem bizonyos területeken, és ezt szélesítjük itt az elmúlt években. Nem véletlen az, hogy a duális rendszerű képzést erősítjük, hiszen a dualitás egyértelműen arról szól, hogy már az iskolaévek alatt az elméleti képzés mellett azokat a szakmai tapasztalatokat, gyakorlati ismereteket is elsajátítsák a fiatalok, bármilyen szakmáról legyen is szó, amit a végzés után azonnal, 24 órán belül kamatoztatni tudnak. Ez nem mindig volt így az elmúlt időszakban.

Szeretném leszögezni, gyakran ért az a vád a korábbi időszakban is bennünket, hogy de hát ezzel az új rendszerrel szakbarbárokat képezünk. Szó sincs róla! Semmiféle mértékben nem szeretnénk azt,

hogya a szakmai rész az általános műveltség kárára menne. Azonban azt gondolom, hogy helyén kell és helyén érdemes kezelni a dolgokat.

A középfokú oktatásra nem lehet ráterhelni az alapfokú oktatásban meg nem szerzett ismeretek hiányát. A funkcionális analfabétákkal a középfokú oktatásban, legyen az szakközépiskola vagy szakiskola, nem lehet eredményeket elérni. Tehát az egyik fontos alappillér, amiből mi kiindulunk, az, hogy olyanok lépnek be a középfokú oktatásba a következő években, akik tudnak és képesek azon a szinten szakmai és közismereti tárgyakat tanulni, amelyekre a középfoknak szüksége van.

Ez így jól hangzik, de ez azt jelentené, hogy ha a teljes rendszert át akarjuk alakítani, akkor az általános iskola első osztályában kellene kezdeni, 8 év múlva meg is jelenne az első évfolyam már középfokon. Nincs ennyi időnk erre. Tehát nekünk itt tudatosan és megfelelő léptékekkel kell haladnunk abba az irányba, hogy inkább kevesebbet markoljunk, de többet fogjunk. Azt gondolom, hogy ez az alapfok tekintetében lényeges, és ugyanúgy lényes, azt gondolom, a középfokú oktatás tekintetében is, mert azért szeretném fölhívni a figyelmet, hogy volt a korábbi években olyan, hogy 4 vagy akár 5 évig is tanultak szakiskolában, emlékezzünk rá, a 2000-es évek időszakában. Mi történt? Kilencedikben, tizedikben 30-35-40 százalékuk bukott ki a tanulóknak. Tehát önmagában az időfaktor nem old meg mindent.

Tehát ha most panaszkodnak arra, hogy miért hoztuk le 3 évre a szakiskolai képzést, akkor nem az a kérdés, hogy 3 év, 4 év vagy 5 év, hanem milyen tartalommal van megtöltve. Azt gondolom, hogy ha az alapfokú oktatásból úgy kerülnek ki a fiatalok, ahogyan, akkor az a vita, hogy a közismeretek aránya a 3 év alatt szakiskolában egyharmad, 40 százalék, 60 százalék, kérdés, de kevésbé fajsúlyos kérdés. A kérdés az, hogy a végén olyan piacképes tudást tud-e adni, amely a munkaerőpiac számára és a fiatal számára is jól kezelhető.

Az a törvénytervezet, amely most előttünk van, négy fontos törvényt módosít, gyakorlatilag a szakképzési koncepció tartalmi elemeit hivatott rögzíteni. Tehát magyarul, a kormány néhány hónappal ezelőtt elfogadta a szakképzési koncepciót, most ezt lefordítjuk, és nagyon lényeges kérdés mindaz, amiről most beszélünk vagy beszélünk, rossz jogszabályt jól nem lehet végrehajtani. Tehát ha az a jogszabály, amelyet mi most a parlament elé hoztunk, nem felel meg majd ezeknek a céloknak, elvárásoknak, akkor bizony komoly problémákat okozhat. Az én meggyőződésem az, hogy alapvetően az a törvénytervezet, amely előttünk van, ezeket a célokat fogja, méghozzá hűen fogja szolgálni.

De menjünk akkor egy kicsit konkrétan bele a dolgokba! Fontos dátumok vannak, 2015. július 1-je lesz az első olyan fontos dátum, amikor az állami iskolák jelentős része, közel 400 szakképző intézmény a Nemzetgazdasági Minisztérium fenntartásá-

ba kerül. Ez már nem cél, ez már eszköz, ennek már az eszközoldalán van jelentősége. Összességében azt szeretnénk jelezni, hogy elsődlegesen a Nemzetgazdasági Minisztérium azt a feladatot látja ezzel kapcsolatban, hogy úgy kell a szakképző intézményeket működtetni, hogy azokat a specialitásokat, amelyek őket jellemzik... - tehát egy gimnáziumban, általános iskolában a napi élet kezelése jóval egyszerűbb, mint egy szakképző intézményben, hiszen itt alapanyagbeszeréstől kezdve értékesítésen át számos olyan feladat van, amelyet kezelni kell, és azt érzékeljük, érzékeltük, hogy a korábbi időszakban nem sikerült hatékonyan működni.

(10.40)

A mi egyik fő feladatunk az, hogy ezt a következő években hatékonyan tudjuk működtetni. Ehhez természetesen az intézményeknek is megfelelő szakmai, költségvetési, pénzügyi és egyéb önállóságról kell gondoskodniuk-gondolkodniuk; mi ezt a fajta önállóságot szeretnénk a jogszabályokon keresztül megteremteni, illetve megadni.

Az elnevezésekkel kapcsolatban fontos változások vannak, de nemcsak az elnevezésekben, hanem a tartalmi kérdésekben is. A mostani szakközépiskolákat a 2016-17-es tanévtől szakgimnáziumoknak fogjuk nevezni, s nemcsak azért, hogy a feelingje más legyen, hanem a tartalmát tekintve is nagyon komoly változások lesznek. A gimnázium szó arra utal, hogy ugyanúgy érettségivel fog záródni, mint a normál, illetve az új szerint a főgimnáziumok. Itt szeretném felhívni mindenkinek a figyelmét arra, hogy mivel nincs különbség a két érettségi között, ezért a kötelező érettségi tantárgyak óraszámja természetesen egy jottányival sem lesz kevesebb, mint a főgimnáziumokban. Ha valaki a szakközépiskolából egészségügyi ágon szeretne továbbtanulni, természetesen meglesz a lehetőség arra, hogy a biológia- és kémia-órához ne nyúljunk hozzá, mert fontos, hogy legalább olyan óraszámban tanulja, mint a főgimnazista. A mérnök számára fontos, hogy a fizikát és egyéb tantárgyakat olyan óraszámban tanulja, ami alkalmassá teszi őt arra, hogy a következő években ezt a szakmát megfelelő módon el tudja sajátítani.

Egy másik nagyon fontos változás, hogy a negyedik év végén az érettségi mellé OKJ-s, állam által elismert, elsősorban 3-as kódú - akik a szakmában benne vannak, tudják, hogy miről beszélünk - bizonyítványt szeretnénk kézbe adni. Magyarul, az érettségi mellett szakmát is tud szerezni az, aki az új rendszer szerinti szakgimnáziumba fog járni. És természetesen meghagyjuk annak a lehetőségét is, hogy plusz egy évet ráfejelve technikus minősítést kapjon, illetve a gimnazisták esetében azt szeretnénk, hogy a négy évet plusz két évvel megfejezve a technikus pályára számukra is nyitva legyen.

A jelenlegi szakiskolák szakközépiskolává alakulnak, és itt sem csak elnevezésbeli problémáról

van szó, hanem tartalmi kérdésekről. Három plusz kettős rendszerben gondolkodunk az új szisztéma szerint. Ez azt jelenti, hogy három év szakiskolai képzés után a tanuló megkapja a szakmunkás-bizonyítványát, és mindenki számára lehetővé szeretnénk tenni, hogy plusz két évvel eljusson az érettségig. Nyilván lesz olyan, aki nem így fog dönteni, de mindenkinek megadjuk erre a lehetőséget. Ez a fajta iskolatípus ennek az alapjait teremti meg.

Azt gondolom, minden szempontból fontos az átjárhatóság kérdése. Ha valaki figyelmesen elolvassa a jogszabálytervezetet, azt láthatja, hogy alulról felfelé és felülről lefelé is átjárható a rendszer. Látjuk, tudjuk és érzékeljük, hogy most nagyon sok 16-18 év közötti regisztrált álláskeresőként teng-leng a rendszerben, mindenféle szakmunkás-bizonyítvány és szakmai ismeret nélkül. De a másik végén is nagyon sokszor tapasztaljuk, hogy valaki fél év, egy év múlva kiesik a főiskoláról, egyetemről, mert nem bírja. És hová esik? A nagy semmibe. Van egy érettségije, és onnantól kezdődően, ahogy az előbb említettem, egy sima érettségivel ma már nagyon nehéz a munkaerőpiacon elhelyezkedni. Tehát itt is szemléltetési változást figyelhetünk meg.

A Híd-programmal kapcsolatban most csak annyit szeretnék jelezni, hogy a két évfolyamos szakképzési Híd-programot a következő időszakban kicsit más módon ugyan, de szeretnénk fenntartani, mert úgy ítéljük meg, hogy erre szükség van.

2015 őszétől - ezek fontos mondatok; akik az elmúlt időszakban végigjártuk az országot és szakképző intézmények igazgatóival beszéltünk, tudjuk, hogy mindenütt pozitív fogadtatása volt, leginkább annak köszönhetően, hogy ők javasolták, mi pedig meghallottuk és beépítettük a jogszabályba - az állami szakképzési rendszerben két szakképesítés ingyenes lesz. Magyarul, a második szakképesítés is ingyenes lesz. Azt gondolom, ez egy nagyon-nagyon fontos üzenet mindenki számára.

Fontos változás az, hogy visszahozzuk a gyakorlati oktatásvezető munkakörét a szakképző intézményekben. Ez is egy komoly hiátust fog pótolni az elkövetkezendő időszakban.

Az is fontos - amit államtitkár asszony már említett -, hogy 21-ről 25 évre visszük fel a nappali rendszerű oktatásban megkezdhető tanulmányok korhatárát. Azt gondolom, ez is egy nagyon fontos vívmány.

Ami a pedagógusok életpályamodelljét illeti: erről most nem szeretnék részletesen beszámolni, hiszen államtitkár asszony említette, csak a legfontosabb dolgot szeretném kiemelni. Nagyon szeretnénk, ha azokat a mérnökembereket, szakembereket, akik szeretnének tanítani, mert elhivatottnak érzik magukat, a jogszabályok ne gátolják abban, hogy taníthassanak. Az persze egy más kérdés, hogy ha az életüket tartósan erre a pályára terelik, akkor ezt pedagógiai végzettség nélkül nem lehet megtenni, de a belépés feltételénél ne korlátozzuk azokat az embereket, akik tanítani szeretnének, egyébként pedig jó szakemberek. Ebből a szempontból a legnagyobb problémánk

a szakokkal van, ugyanis a szakoktatók esetében nincs utánpótlás, a vállalati szektorban is nagyon sokan nyugdíj után dolgoznak. Nekünk itt egy olyan szabályrendszert kell kidolgoznunk, hogy azoknál a szakoktatóknál, ahol jelen pillanatban hiány van és nem tudjuk őket pótolni, valamiféle könnyítést adjunk azért, hogy a képzés zavartalansága akár vállalati körülmények között, akár az iskolai tanműhelyekben megoldható legyen.

A tanulószereződés intézményét szeretnénk kiterjeszteni a felnőttoktatásra is. A jogszabályban ennek a keretei is megvannak.

Ami a duális szakképzési forma elterjesztésének a fontosságát illeti: mi kell ahhoz, hogy elterjedjen Magyarországon ez a fajta képzési forma? Több tanuló kell. Olyan tanulók kellene, akik hiányszakmát választanak. Több olyan vállalkozás kell, amely hajlandó, képes és akar a tanulóképzésbe bekapcsolódni. Mi kell ehhez? Sok minden kell. Többek között forrásoldalról is biztosítani kell a lehetőséget. De ennek megfelelően a szakképzési hozzájárulásról szóló törvényt is érdemben módosítjuk. De hogyan? Ahhoz, hogy több tanuló legyen, az kell, hogy a hiányszakmák számát növelni tudjuk. Jelenleg meggyéknként 12 hiányszakmát lehet beazonosítani, nyilván azért, mert ennek költségvetési vonzata is van. Ezt a számot a következő időszakban húszra szeretnénk emelni - ez egy nagyon fontos üzenet -, mert ez azt jelenti, hogy az, aki hiányszakmát választ, jól tanul és még tanulószereződése is van, egyszerűen fogalmazva nettó 40-50 ezer forintot kaphat ösztöndíj címén. Nem feltétlenül hívják mind a hármát ösztöndíjnak, de együttesen, és azt gondolom, ez egy fontos üzenet.

Egy másik fontos rész az, hogy hogyan lehet a vállalkozásokat ambicionálni, és főleg a kicsiket, a mikro-, kis- és középvállalkozásokat, mert nekik eddig nem nagyon érte meg tanulókkal foglalkozkodni. Azt hoztuk a jogszabályban garanciafeltételként, hogy megkönnyítjük a lehetőséget. Magyarul, egyszerűen fogalmazva, ha egy kisvállalkozó, akinek eddig 100 ezer forintot kellett szakképzési hozzájárulás címén befizetni a központi költségvetésbe, foglalkoztat egy hegesztő tanulót, amire fajlagosan 900 ezer forint támogatás jár - idézőjelben mondom -, akkor ő a kettő közötti különbséget vissza tudja igényelni - sőt egyszerűbb a helyzet, mert számos esetben be se kell fizetni - a központi költségvetésből.

Az a baj, hogy ezt sokan még nem látják, mert az elmúlt években, a 2010 előtti időszakban jóval bizonyultabban működött a rendszer, és azt látom, azt érzékelem, hogy ezt a falat áttörni nem egyszerű feladat, mert a könyvelők fejében még mindig inkább az van, hogy fizessd be és megoldottuk a problémát, s akkor nem kell tanulóval foglalkozni. Nagyon-nagyon lényeges, hogy ezen az úton sikeresek legyünk. Szeretnénk a vállalkozások számát 8 ezerről 15-20 ezerre növelni a 2018-as tanévig. Ez komoly feladat és komoly kihívás számunkra.

(10.50)

Azt gondolom, az is egy fontos elem, hogy a tanulószervező-kötésre feljogosított gazdálkodó szervezetnek nem minősülő egyéb szervezetek is részt vehetnek a hozzájárulási rendszerben. Lefordítom magyarra, mert lehet, hogy ez így reggel még egy kicsit furcsán hangzik. Arról van szó, hogy mondjuk, a kórházak nem voltak kötelesek szakképzési hozzájárulást befizetni, viszont nagyon sok tanulót foglalkoztattak, de nem tudtak hozzájutni ezekhez a kedvezményekhez, amelyekről az előbb itt beszéltem. Most megadjuk a lehetőséget nekik, mert az a fontos, hogy aki tanulót foglalkoztat, annak érje meg tanulóval foglalkozni, nemcsak szakmai, hanem jelen pillanatban financiai vagy gazdasági szempontból is.

A felsőfokú gyakorlati képzésben elindítottuk a duális rendszerű képzést, ehhez a forrásokat meg kell teremteni. Ennek a lába a Foglalkoztatási Alap, onnan is lehet igényelni támogatást.

Azt gondolom, nagyon fontos változás, hogy eddig a Szakképzési Alapból úgy lehetett egy vállalkozónak a tanuló foglalkoztatásához gépre, eszközre, berendezésre pályázni, hogy központi pályázatot írtunk ki, és aki nyert, nyert, aki nem, nem; ugye, ez egy meglehetősen szubjektív rendszer. Most annak alapjait fektetjük le, hogy aki tanulóval foglalkozik, az gyakorlatilag, most egyszerűen fogalmazok, kiegészítő támogatást kap, kvázi normatív alapon, amit viszont csak a tanításhoz kapcsolódó eszközre, gépre, berendezésre, s a többire fordíthat. Magyarul, nem kell pályázni, hanem ezeket a forrásokat ott hagyjuk a vállalkozásoknál. Azt gondolom, nem is gondolom, tudom, hogy a vállalkozások értik és üdvözlnek is ezt a fajta módosítást a törvénynek.

Tisztelt Ház! 2013. szeptember 1-jén, több mint másfél éve hatályba lépett a felnőttképzési törvény. Az eltelt másfél év tapasztalatai azt bizonyítják, hogy a neki szánt fő feladatot betöltötte, az engedély megszerzésének igen sokrétű, szakértő által szigorúan vizsgált feltételei mellett is több mint 1100 felnőttképzést folytató intézmény mintegy 12 ezer képzése valósulhatott meg az elmúlt időszakban. Itt két helyen nyúlunk hozzá a törvényhez, mert úgy érezzük, hogy szükségeltetik. Az egyik, hogy az OKJ megszerzésével kapcsolatosan olyan anomáliák merültek fel, amelyek indokoltá teszik azt, hogy világossá tegyük, hogy OKJ-s tanfolyamot vagy OKJ-snak látszó tanfolyamot szerveznek bizonyos képző szervezetek. Illetve a másik a nyelvi képzések területe, ahol azt érzékeljük, és nem csak mi, így egyértelműen a szakma javaslatait, véleményét, a nyelvi képzéshez kapcsolódó sajátosságokat igyekszünk a következő időszakban a törvénybe beépíteni.

Tisztelt Országgyűlés! Összegzőként elmondható, hogy a benyújtott törvénymódosító javaslat hatékonyabbá teszi a szakképzés intézményrendszerét, amely a képzés minőségének, eredményességének javításán keresztül rugalmasabb, vonzóbb lesz, hozzájárul ahhoz, hogy a szakképzés presztízse emelked-

jen, és egyre többen lássanak benne boldogulásukat segítő életpályát a maguk számára.

Mindezek alapján tisztelettel kérem az Országgyűlést, hogy a kormány által benyújtott törvényjavaslatot vitassa meg és fogadja el. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Szórványos taps a kormánypárti pad-sorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek, ezek első körében pedig a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Elsőnek megadom a szót Vinnai Győzőnek, a Fidesz-képviselőcsoport vezérszónokának.

Parancsoljon, képviselő úr!

DR. VINNAI GYŐZŐ, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A szakképzésről szóló 2011. évi CLXXXVII. törvény, a felnőttképzésről szóló 2013. évi LXXVII. törvény és az azokkal összefüggő törvények módosításáról tárgyalunk. Természetesen nem hagyom ki a nemzeti köznevelésről szóló 2011-es törvényt sem, de arról részleteiben majd Kucsák László képviselőtársam fog szólni, hiszen alapvetően most a szakképzési törvény lényegi módosításáról van szó.

Azt gondolom, és ezt hallottuk államtitkár úr expozéjában is, hogy ez egy tudatos felkészülés volt, hiszen 2011-ben, az előző ciklusban fogadta el a parlament a törvényt, majd 2013 szeptemberétől került bevezetésre. Ezután a tapasztalatok levonásával, összegzésével az év elején a kormány elfogadott egy olyan koncepciót, amelynek címe: „Szakképzés a gazdaság szolgálatában”. Már a cím is nagyon sokat mond, hiszen a szakképzést úgy kell átalakítani mind tartalmában, mind intézményrendszerében, hogy az a gazdaság igényeit minél jobban kiszolgálja, ebből a szempontból, akik részt vesznek az iskolarendszerű szakképzésben, azok, hogy mondjam, munkát találjanak majd a szakmunkás-bizonyítvánnyal, használható tudást kapjanak, mert tulajdonképpen, ha nekik jó, akkor a gazdaságnak is jó, mert gazdasági növekedést lehet elérni.

Maga a kormánykonceptió, amire utaltam, „Szakképzés a gazdaság szolgálatában” címmel, kiemelten foglalkozik a szakképzési intézményrendszer fejlesztésével, a gazdasági igényekkel, versenyképes tudást biztosító iskolarendszerű szakképzés megteremtésével. Tegyük föl a kérdést, mert a kulcskérdés mindig az, hogy hogyan lehet ezt elérni, hogyan lehet ezt megteremteni, hogyan lehet egy rugalmas, színvonalas rendszert létrehozni. Engedjenek meg nekem egy idézetet ebből a szempontból, ami igaz a köznevelésre is, igaz a szakképzésre, egyáltalán az egész oktatási rendszerre. Ezt az idézetet egy vezérmotívumként szeretném elmondani, hogy mi az iskola dolga, és nekünk ehhez kell a jogszabályi kereteket megteremteni, az intézményi kereteket a tartalmi, minőségi oktatásban.

Szent-Györgyi Alberttől való ez az idézet, aki, mint tudjuk, 1937-ben itt, Magyarországon Nobel-díjat kapott. Így szól: „Az iskola dolga, hogy megtanítassa velünk, hogyan kell tanulni. Hogy felkeltse a tudás iránti étvágyunkat, hogy megtanítsa bennünket a jól végzett munka örömeire és az alkotás izgalmára, hogy megtanítsa szeretni, amit csinálunk, és segítsen megtalálni azt, amit szeretünk csinálni.” Azt gondolom, ez az oktatás egészére igaz, de különösen alkalmazható vagy elmondható ez az idézet a szakképzésre vonatkozóan. Tehát mi lehet a célunk? Államtitkár úr szólott arról, hogy milyen célok vannak, hogy az ország a szakképzés világában is feljebb lépjen egy osztályt. Lépünk egyet előre!

Minden abba az irányba mutat, hogy a fenntartható fejlődés, a gazdasági növekedés egyik kulcsa a humán erőforrás fejlesztése. A hazai oktatás, ezen belül a szakképzés előtt álló legnagyobb kihívás tehát a nevelés és az oktatás minőségének, hatékonyságának és esélyteremtő erejének növelése. Éppen ennek érdekében alakítjuk át a szakképzési rendszert, és ezt a Fidesz-frakció támogatja. Igen, hogyan alakítjuk át? Hatékonyabbá és átláthatóbbá válik a jogszabályi keret, ha a parlament elfogadja ezeket a módosításokat, és átláthatóbbá fog válni a képzési szerkezet. Az átalakításnak köszönhetően egyértelműen a figyelem középpontjába került az új alapokra helyezett szakképzés, de az is kiderült, hogy ki kell szélesíteni a változásokat ahhoz, hogy a szakképzési rendszer megfelelő válaszokat adhasson a gazdaság és a munkaerőpiac folyamatosan változó, megújuló kihívásaira.

Tisztelt Ház! Mielőtt a részletekről szólnék, néhány konkrét dologról, ami az expozéban is elhangzott, de szeretném ezeket felerősíteni vagy megerősíteni, engedjék meg nekem, hogy miniszterelnök úrtól egy idézetet hozzak ide. A tegnapi hírekben olvastam, ha jól láttam, tegnap volt a Szakmasztár fesztivál megnyitója, ahol államtitkár úr is részt vett, és ahol miniszterelnök úr a megnyitóban a következőket mondta, idézem: „A szakmunkás-bizonyítvány akkor ér valamit, ha érvényes belépő a munkaerőpiacra.” Majd hozzátette: „Ha a fiataloknak van jövőjük, akkor az egész ország emelkedik. Akkor van értelmes munka, van tisztességes fizetés. Ezért nem pusztán szakmunkás-bizonyítványt szeretnénk adni a fiataloknak, hanem használható tudást és vele együtt a jövőt.” Eddig az idézet, amit a tegnapi hírekben vettem ki.

(11.00)

És én magam is csak azt tudom mondani: igen, használható tudást, biztos megélhetést, a fiataloknak biztos állást, az országnak pedig növekedést.

Azt hallottuk az államtitkári expozéban, hogy a szakképzetlenséget érinti leginkább a munkanélküliség. Én is olyan vidékről jöttem - egy megyéből jöttünk, Szabolcs-Szatmár-Beregből -, ahol az országos átlagnál lényegesen magasabb a munkanélküliség, és

különösen a peremvidékeken, az ország északkeleti részén. Nagyon nehéz kitörni ebből a helyzetből, és véleményem szerint csak a színvonalas oktatással, az új szakképzési rendszerrel van esélye azoknak a fiataloknak, akik nem tudnak magasabb iskolát végezni. Mert mindenki számára nyitott az iskolarendszer, ezt szeretném aláhúzni, tehát nem mások, nem más iskolatípusok rovására szeretnénk a szakképzésben tanulók számát növelni, ezt a félreértést kerülnünk el; azért nézek az ellenzéki képviselőtársaimra, hogy ezt nem is kell mondani, mert ezt értjük, látjuk. És ahogy Czomba Sándor elmondta, egyre kevesebb gyerek végzi el az általános iskolát, 120 ezer, és egyre kevesebben vagyunk, ez egy demográfiai katasztrófa, és ráadásul pedig a pedagógusok, a szakoktatók is a Ratkó-nemzedékhez tartozva egyre többen lépnek ki a munkaerőpiacról, egyre inkább kerülnek abba a korbba, hogy öregségi nyugdíjba vonulnak. Tehát a foglalkoztatottságot is javíthatja ez a módosítás.

Tisztelt Ház! A konkrét fejlesztési célok és módosítások előtt, engedjék meg nekem, hogy megvizsgáljam, hogy az Európai Unióban milyen szakképzési rendszereket kívánnak kiépíteni vagy építettek már ki, és ehhez mennyire illeszkedik a magyar szakképzési rendszer. Többen hallottunk már a koppenhágai folyamatról, hiszen mintegy 13 évvel ezelőtt indult az európai szakképzés megreformálása, majd ezt felülvizsgálták, 2011 és '20 közötti célokat tűztek ki, és ez volt a bruges-i közlemény. Milyennek kell lenni ennek a szakképzési rendszernek? Csak az alapelveket mondom, amely a magyar rendszerhez is hasonlít: rugalmasnak és magas színvonalúnak; alkalmazkodónak a piaci igények változásához, az újonnan megjelenő ágazatokhoz és készségekhez; mindenki számára nyitottnak, fenntartható finanszírozáson alapulónak; és a források hatékony és méltányos felhasználását kell eredményezni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Néhány konkrétumra szeretnék kitérni, amit már államtitkár úr említett, erősítve, hogy a Fidesz-frakció támogatja ezeket a módosításokat. Az egyik az, hogy több szakmunkás és technikus képzésére van szükség. Megnéztem én is a számokat, államtitkár úr, szakiskolába jelenleg 105 ezer diák jár, szakközépiskolába 203 ezer és gimnáziumba 185 ezer. Ez is mutatja, hogy lehet az oktatást minőségileg javítani, de talán mennyiségében is, ha a szakiskola - márpedig a szakiskolából szakközépiskola lesz, a szakközépiskolából szakgimnázium, ahogy hallottuk - valójában olyan szakképesítést adhat a mi gyerekeinknek, amellyel boldogulni tudnak. Ez az egyik, hogy több szakmunkás és technikus képzésére van szükség, és úgy, ahogy hallottuk, nem akarom megismételni, a hiányszakmák ezen a területen kiemelt figyelmet érdemelnek.

A második pont: a duális képzés erősítésére van szükség, a képzőhelyek és képzési lehetőségek bővítésére, a számok emelésére. A duális képzés magát az elméleti és gyakorlati tudást ötvözi; koordinációra van szükség, gyakorlatvezetőre van szükség, a vállalatok bevonására van szükség, gyakorlati képzőhe-

lyekre van szükség. Ezek részben rendelkezésre állnak, de ezeknek a folyamatoknak az erősítése az egyik legfontosabb feladat. Nem véletlen, hogy a felsőoktatásban is beszélünk a duális képzésről, és a duális képzésnek véleményem szerint nagyon komoly jövője van. Csak zárójelben jegyzem meg, itt a német mintát szoktuk alapul venni, de természetesen nem adaptálható teljes mértékben, hiszen Magyarország nem Németország, viszont azokat a sikeres folyamatokat lehet adaptálni.

És a harmadik, amit nagyon fontosnak tartok: a képzés minőségének, hatékonyságának, eredményességének emelése és ezáltal a szakképzés presztízsének emelkedése. Ha a presztízs emelkedik - ugye, egymásra épülnek ezek a fogalmak, a színvonal, az intézményrendszer, a jogszabályi keret, ezt mindannyian tudjuk, de ha a presztízs emelkedik, hogy rang bejutni egy olyan iskolába, amely korábban talán nem ezt a képzést erősítette bennünk, akkor vonzóvá válik gyerekeink számára, és ha vonzóvá válik és rugalmas, átjárhatóvá válik, akkor egyre többen fogják ezt az iskolatípust, iskolarendszerű képzést választani. És nem akarok nagy cégeket név szerint említeni, ők is bekapcsolódnak a szakképzésbe, vagy ott is a szakképzési hozzájárulásból kiváló képzőhelyek jönnek létre.

Tisztelt Képviselőtársaim! A törvényjavaslat tartalmazza az új szakképzési intézménytípusokat. A Nemzetgazdasági Miniszter irányítása alá kerülnek ezek a szakképzési intézménytípusok, véleményem szerint közvetlenebb lesz az irányítás, operatívabb munka lesz, életszerűbb lesz, közelebb kerülnének, nem maguk az intézmények, hanem azok az irányítási szintek, amelyeket a törvényjavaslat ki fog építeni, ha elfogadjuk. Ilyenek a szakképzési centrumok, megyéknént legfeljebb három, a fővárosban tíz, ahová a szakképző iskolák mint tagintézmények fognak tartozni; idetartoznak a szakközépiskolák, kifutó jelleggel a gimnáziumi oktatás, már ahol van ilyen, de van ilyen, én magam is tudok a választókerületemben ilyen iskolatípust, és idetartoznak a szakiskolai és speciális szakiskolai formák, tagintézmények.

Véleményem szerint közelebb kerülnek, fenntartó, irányító szakmai bázist fognak adni, legalábbis ahogy hallottuk, Czomba Sándor államtitkár úrnak sok információja van erre vonatkozóan, de én magam is beszéltem néhány szakképző intézmény vezetőjével, és jónak tartják ezt a kialakítást. Tehát őket kérdeztük meg, és nem felülről oktroyálunk rájuk egy olyan formát, hiszen azt mondják, hogy közelebb is van egy szakképző centrum, azonos térségeket fog össze és azonos volumenű, azonos képzésű iskolákat.

Szó volt a szakgimnáziumokról, a jelenlegi szakközépiskolákról. Ezt a 2016-17-es tanévtől kívánják bevezetni. Az érettségi szakasz előtt nő a szakmai képzés és a gyakorlati képzés aránya, de nem a közismereti tárgyak rovására, és az érettségi után plusz egy év tanulással technikus minősítést lehet szerezni. Ez a négy plusz egy. És van a jelenlegi szakiskola, amely szakközépiskolává válik, a három plusz kettő,

amely szakmát ad, és két év tanulással érettségit lehet szerezni. Szeretném aláhúzni, hogy négy kötelező közismereti tárgyból kell érettségizni, tehát itt nincs engedmény, hogy kisebb lenne, ugyanaz a feltételrendszer, ugyanaz a színvonal várható el és követelhető meg.

A negyedik forma a szakiskola, a jelenlegi speciális szakiskolából lesznek.

Engedjék meg, hogy néhány gondolatot szóljak arról, hogy milyen fontos a felzárkóztatás. Nem a felzárkózás, a felzárkóztatás, mert kétoldalú ez a dolog. Tehát nemcsak nekünk kell akarni, hanem annak a diáknak vagy a diákok szüleinek is, hogy fölemelkedjen valaki, hogy használható tudás birtokában tudjon előrelépni. És ebből a szempontból a Híd-programra én is utalnék, én támogatom - és nem vagyok egyedül - a szakképzési Híd-programot, hiszen így a lemorzsolódás veszélye..., hát, lemorzsolódás biztos, hogy lesz, de kisebb lesz a lemorzsolódás. És nagyon jó kezdeményezésnek tartjuk, hogy két szakképesítést lehet ingyenesen megszerezni. Eddig ez egy volt, most ez bővül, mármint az állami szakképzési rendszerben természetesen, és nem másról, nem állami szervekről, nem állami iskolarendszerről beszélek. Ez egyértelműen pozitív.

(11.10)

A duális képzés erősítése is pozitív. Itt csak felsorolnám, hogy az állami és piaci szereplők szoros és konstruktív együttműködésére épül a duális képzés, közösen látják el a feladatokat, osztoznak a felelősségen és a költségeken. Bevezetésre kerül a törvényjavaslat szerint a gyakorlatioktatás-vezető munkakör; vagy visszaállításra kerül, nem is tudom, pontosan hogy fogalmazzak, de mindenképpen jó és pozitív. A tanulószerveződésről hallottunk, és arról is szólt államtitkár úr, hogy ha egybeveszünk mindent a tanulószerveződéssel, együttműködési megállapodással, ösztöndíjakkal, akár 40-50 ezer forintot is jelenthet egy-egy jó tanuló diák számára.

Én nagyon jónak tartom az egységes vizsgáztatási színvonal biztosítását elősegítő tény, hogy a modulzáró vizsga központi szervezésének a lehetőségét bevezeti a törvény. Igen, szükség van arra, hogy egységesítsük a feltételrendszert.

A köznevelési életpályamodellhez illeszkedő, de a szakképzésben oktatók képesítéseit jobban figyelembe vevő szabályok kialakítására is sor kerül a törvényjavaslat szerint.

Engedjék meg, hogy mielőtt összegezném, még a felnőttoktatásról, a felnőttképzésről szóljak néhány szót, mert ebben talán egy kicsit jobban kellene előrelépniünk. Megmondom őszintén, én a dán, svéd, skandináv példákat ismerem, és most néztem is számokat készülve a vezérszónoki felszólalásra: ott a felnőttképzésben a 28-30 százalék a tanulóknak részt vesz, és nálunk ez a nagyságrend 3,3 százalék. De több ilyen ország van. Tehát a skandinávok kiemelkednek. Ez a lifelong learning, az élethosszig

tartó tanulás, amit a dán népfőiskolai rendszerrel még Grundtvig püspök teremtett meg. Valójában akkor, 1844-ben Dánia is egy szegény ország volt, egy agrárország volt, és két cél volt: megtanítani a parasztfiatalokat vagy a fiatalokat egyáltalán írni-olvasni, és megtanítani gazdálkodni.

Tehát most nagyon leegyszerűsítve ezt: a XXI. században szeretném, ha a felnőttoktatásnak ezek a formái, amiket államtitkár úr is említett, hogyan alakítja ez a módosítás a felnőttoktatást, a tanuló-szerződés-kötési lehetőséget kiterjeszti a felnőttoktatásra, azokat a képzéseket viszont ellenőrzi, mert fontos a minőségi képzés felé való elmozdulás a felnőttoktatásban, a kontroll erősítése és a képzésben részt vevők fokozottabb védelme... - mondjuk ki őszintén, ne csak a támogatásért, ne csak azért a pénzért hirdessünk meg képzéseket, hanem valódi, színvonalas oktatást adjunk.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Összegző gondolatokként azt tudom elmondani az előttünk fekvő törvényjavaslatokról az együttes általános vitában, hogy a törvényjavaslatok elfogadása esetén a szakképzés előnyére átalakulhat, elősegítheti a gyakorlatorientált képzést, rugalmas és színvonalas szakképzés jön létre, amely figyelembe veszi a gazdaság igényeit, a képzés által a jó szakembergárda elősegítheti a gazdasági növekedést, a foglalkoztatottsági mutatók javítását, hozzájárulhat versenyképességünk javulásához azáltal, hogy a cégek szakképzett, jó munkaerőt találnak, találhatnak. Köszönöm figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Az MSZP képviselőcsoportja jelezte, hogy a vezérszónoklatukat a rendelkezésre álló 30 perces időkereten belül két előadó ismerteti. Elsőként megadom a szót Kunhalmi Ágnes képviselő asszonynak.

KUNHALMI ÁGNES, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Hadd kérdezzem meg: Kucsák úr nem kap szót előttem? Merthogy megosztva gondolták ők is elmondani.

ELNÖK: Kucsák úr utólag fog 15 perces időkeretben felszólalni.

KUNHALMI ÁGNES, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Rendben. Úgy látom, hogy ő sem így gondolta. De akkor belekezdhetek?

ELNÖK: Természetesen. Önnek adtam szót.

KUNHALMI ÁGNES, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. A Nemzetgazdasági Minisztérium „Szakképzés a gazdaság szolgálatában” című előterjesztését látjuk. Azzal szeretném kezdeni, tisztelt képviselőtársaim, hogy alapvetően a címmel egyetértünk, és azzal a filozófiával, amilyen igénnyel a Ház elé hozták ezt a törvényjavaslatot, de

nem szeretnénk, ha azok a gyerekek, egy generáció szegényebb részei, akik a szakiskolákba mennek tanulni - ezt mindannyian tudjuk - a piacgazdaságnak ki lennének a végtelenségig szolgáltatva. Tehát szeretném, ha minden kritikai javaslatunkat vagy adott esetben pozitív észrevételünket úgy értékelnék, hogy egyszerre kell ma önöknek úgy törvényt alkotni, hogy a szakképzés a gazdaság szolgálatában legyen - ahogy ezt sokszor elmondták önök -, de nem lehetnek a gyerekek, akik egyébként a társadalom szegényebb részeiből választódnak ki, a piacgazdaságnak kiszolgáltatva.

Az első nagyon fontos meglátásom, ami sajnos 2010 óta kíséri az önök törvényalkotási, oktatási filozófiáját, az egyik nagyon fontos téveszme, hogy mennyiségi problémák vannak. Czomba úr világosan elmondta a számokból, hogy el fog jönni az az időszak, amikor bizonyos területeken hiányszakmák lesznek, amikor ki fog menni az 57 év felettiekből nagyon sok olyan ember, akiket pótolni kell, de alapvetően figyelni kell arra, hogy ne csak tényleg mennyiségi problémát oldjunk meg, hanem minőségi problémát is. Ez a rendszerváltás óta kíséri el bennünket, mert mindannyian láttuk és éreztük, hogy a rendszerváltás idején az akkori politikai döntéshozók azzal szembesültek, hogy ebben az országban nemcsak szakmák, hanem egész iparágak szaladtak ki társadalmi tömegek, milliók lába és keze alól. Ezt kellett valahogy orvosolni. Sajnos, a politikai elit, azt kell hogy mondjam, a szakképzést igazán rendbe tenni az elmúlt 25 évben sem tudta.

Ami számomra örvedetes, hogy most önök ezzel a javaslatcsomaggal sokkal inkább fordulnak afelé, amit a szociáldemokrata kormányok, a szocialisták szorgalmaztunk, hogy minél magasabb színvonalra emeljük a szakiskolába, szakközépiskolákba jelentkezők számát. De alapvetően van közöttünk 2010 óta egy olyan mély szakadék, egy olyan - hogy is mondjam - koncepcionális ellentét, amit egész egyszerűen nem tudunk áthidalni, pedig nagyon sok mindenben egyetértünk, és azt kell mondjam önöknek, minden oktatással kapcsolatos felszólalásomat egy társadalmi minimum, nemzeti minimum megalkotásával teszek meg.

Az alapvető nézetkülönbség az - és erre Czomba úr felhívta a figyelmet, és már egy félig nagykoalíciós partnert ebben akkor is találok magamnak, ha önök ezen meglepődnek -, hogy általános iskolából mennek a szakiskola irányába és a felsőoktatás irányába is a gyerekek. Ha az első nyolc év nem alapozza meg azt, amiről Czomba úr beszélt - amivel én is mélyen egyetérték, és amire Vinnai úr is felhívta a figyelmet -, akkor egész egyszerűen önök nem fognak jó szakképzési rendszert csinálni, nem tudnak olyat csinálni, lógni fog a levegőben, mert nem támasztja alá.

Czomba úr beszélt arról, hogy ő már nem tudja a szakiskolába, szakközépiskolákba - akár milyen átnevezésekkel is élnek most önök, szakgimnázium vagy bánom is én, micsoda, mert nem ez a lényeg - megtanítani a gyermekeket írni, olvasni, számolni. A

funkcionális analfabéták száma elképesztő Magyarországon, és ez sajnos a 2010 óta a közoktatásból köznevelési rendszerre változtatott rendszerben csak folyamatosan növekedni fog. Tehát minden tisztelem az önöké, minden tisztelem az önök törekvéseé, és támogatni is fogjuk, amit lehet, de ha nem egyezünk meg abban Magyarországon jobb és bal oldalon, hogy az általános iskolai képzés alapozza meg a jó szakképzést, a jó szakmunkásokat - és ezt nagyon sokszor egyébként önök is elmondták, Czomba úrnak is figyelem a nyilatkozatait, még az általam nagyon sokszor kritizált Parragh úr, akit gyalázatosnak tartok, hogy ilyenhez asszisztál, és már a felsőoktatási bizniszbe is belép... - de ez most nem ide tartozik.

Amikor egyeztetnek a gazdaság szereplőivel, mit szoktak mondani a gazdaság szereplői: hogy alapvetően minőségi problémák vannak. Rendben van, hogy egy állam milyen eszközökkel ösztönzi a duális képzést, hogy mennyire tekinti a német modellt példának, de nem tud mit kezdeni egy jó munkáltató, ha az a gyerek nem tud írni, olvasni, ha nem érti még a munkaszerződését sem, és sorolhatnám.

(11.20)

Ez az alapvető probléma. Ha a politikai elit ebben ma Magyarországon konszenzusra tud jutni, akkor sokkal előrébb leszünk. Tovább szeretném folytatni. Ehhez képest a köznevelési törvényben, azt szeretném kérdezni önöktől: az uniformizálás, a centralizáció, az egyentankönyv, a megtanulhatatlan és megtaníthatatlan Nemzeti alaptanterv, a pedagógiai kultúra változatlanlansága fog segíteni azon, hogy a gyerekek megtanuljanak írni, olvasni, szöveget érteni vagy ahogy azt Vinnai úr tökéletesen fogalmazta: megtanítja-e az általános iskola tanulni a gyerekeket, a tudásvágyat kialakítani bennük? Ez az alapvető probléma. Ne haragudjanak, hogy itt ilyen sokáig időzök, de alapvetően ez az a mély szakadék, amit ha nem tudunk áthidalni, minden jó szándékuk ellenére nem fognak tudni átlépni egy olyan határt, amitől ez a szakképzési rendszer működni fog.

Sajnos, a szakképzésben is láttuk 2010 után, hogy amit a köznevelési programban hiányolunk, azt a szakképzésben még inkább tovább butították. Nagyon drasztikusan lecsökkentették a közismereti órák számát. Egy generáció szegényei jelentkeznek ezekben az iskolákba. A szakmai ismeretek mellett, amiben igazuk van, egyszerűen elemi szükségletük van ezeknek a gyerekeknek még az alapkompenciáiknak az erősítésére, hiszen ezeknek a gyerekeknek 6-7 évesen, amikor elérik az iskoláskort, még a szókincsük sem akkora, mint a középosztálybeli társaiké.

És idézném azt a mondatát Vinnai úrnak, ami a felzárkóztatásról szólt. Igaza van, de azt világosan kell látni - azt mondja ön -, hogy kétféle oldala van ennek. Nemcsak a politikának kell törekedni arra,

hogy olyan rendszereket építsen, ami segíti, hanem az adott félnek is kell, de ezeknek a gyerekeknek nincs olyan mintájuk, ami önnek volt vagy nekem, hogy apja, anyja diplomás volt, ült mellette, különórákra járatta, nyelvórákra járatta, írd meg a házi feladatot, külön korrepetálásra. Azt kell megérteni - és ez volt a tankötelezettségnél is a nagy vitánk kedves képviselőtársammal, aki most felállt (*Révész Máriusz magára mutat.*) -, hogy alapvetően nem cél, hanem eszköz a tankötelezettség; a mindenkori állam kezében egy eszköz arra, hogy ezeknek a legszegényebb gyerekeknek fogja a kezét. A tankötelezettség sem ér semmit az égvilágon - önnek mindig igaza volt ebben -, ha nincs egy olyan rendszerbe ágyazva, ami kompenzálja azt a családi hátrányt és lemaradást, motivátlanságot, amit ezek a gyerekek egész egyszerűen hoznak magukkal.

A Híd-programokra szeretnék reagálni. Ez egy zsákutcs dolog, tüneti kezelése az alapvető problémának, amiről itt már hosszú percek óta beszélek. A Híd-programban - minden kutatás mutatja - egyfajta kisegítő osztályként működnek mindenütt, ezt önök is tudják: csökkentett pedagógiai programmal, csökkentett tananyaggal, egész egyszerűen 70-80-90 százaléka a gyerekeknek nem tud visszaintegrálódni a rendes oktatási rendszerbe. Nem azt mondom, hogy mi nem gondolkodtunk el anno ezen, amikor mi voltunk kormányon, de világosan kell látni, hogy legalább azokat a hibákat ne kövessék el újra, amin a politikai elit egyszer már átment az elmúlt huszonvalahány évben.

Rá szeretnék térni tehát a konkrét javaslatokra; gyorsan nézem az időmet, de van még időm. Tehát átnevezik a szakképzés két iskolatípusát. A szakközépiskolát szakgimnáziummá nevezik át azzal az indokkal, hogy vissza kívánják állítani ennek az iskolatípusnak a vonzerejét. A szakgimnáziumban négy év után érettségit tesznek a tanulók, az ötödik évben a szakmát tanulják, és technikus vizsgát tesznek.

1985 óta, amikor ismét bevezették a technikus-képzést Magyarországon, a szakiskolák 4+1-es rendszerben dolgoztak. Ebben az iskolatípusban már évtizedek óta be lehetett számítani a 9-12. évfolyamokon elsajátított szakmacsoportos szakmai alapismereteket, és erre alapozva a 13. évfolyamon lehetett szakmai végzettséget szerezni. Kérem, mi az újdonság? Lehet, hogy a Nemzetgazdasági Minisztériumban nem tudják, de a szakközépiszkola ma is a legnépszerűbb iskolatípus hazánkban, idejár a tanuló majdnem 40 százaléka általános iskola után.

További csavar az, hogy a szakmai érettségít, OKJ-s szakképesítést kívánják elismerni. A szakközépiszkolában - szakgimnáziumban - 9-12. évfolyamon a tanulók csak körülbelül 1200 óra szakmacsoportos alapismereteket tanulnak, amelyre szakmai végzettséget egész egyszerűen nem lehet kiadni. A szakmai ismeretek oktatása a 13. évfolyamon kezdődik. Továbbá gond véleményem szerint, hogy a szakközépiszkola, szakgimnázium csak szakirányú továbbtanulásra készít fel a törvény szerint.

Miért nem módosíthat pályát a szakközépiskolában tanuló vagy végzett diák, amennyiben tanulmányait gimnáziumban akarja folytatni, és később nem a szakirány szerinti egyetemre készül? Elvileg ugyanazon tantárgyból ugyanazon követelmények szerint tesz érettségi vizsgát, mint a gimnazista diák. De valóban így lesz ez? - kérdezem. Van-e egységes érettségi követelményrendszer, vagy az egységes érettségi követelményrendszerét is föl kívánják borítani?

Továbbmennek: a szakiskolát szakközépiskolává minősítik, nevezik át, jelezve ezzel, hogy a hároméves szakiskolai képzésre alapozva további két év után érettségi vizsgát tehetnek a tanulók. Ez azonban a szülők és a tanulók szerintem - bocsánat - becsapása. Ugyanis a jelenlegi iparostanonc-képzésé silányított szakiskolákban az összes közismereti tárgyat heti hat órában oktatják. Így egy tantárgyra egy tanítási óra sem jut gyakorlatilag egy héten.

Hogyan gondolják, hogy erre alapozva két év alatt az érettségi vizsgára fel lehet készülni egy egyébként halmozottan hátrányos helyzetű családból érkező kisgyerekeknek? A törvénytervezet készítője, ne haragudjanak, vagy nem ismeri az egységes érettségi vizsga követelményeit, vagy egyedi érettségivizsgakövetelményt kíván bevezetni a későbbiekben erre az iskolatípusra, de ahogy Czomba úr bevezetőjéből hallottam, inkább akkor elfogadom, amit ő mondott. Törekedjen arra, hogy a közismereti órákat tapossa ki a miniszterelnökből, hogy adjon rá pénzt, mert különben az egész koncepciója, úgy, ahogy van, meg fog bukni. Ugyanúgy, mint az általános iskolában: ha még tovább szigorítják ezt a rendszert szakiskolai rendszerben, egész egyszerűen ezekkel a gyerekekkel nem fognak tudni mit kezdeni.

A fenti átnevezések csak megzavarják a szülőket és a gyerekeket a pályaválasztás során az iskolatípusok kiválasztásánál, de mint oly sok mindent, ezt is meg fogják tanulni Magyarországon, mint a NER összes vívmányát. A tervek szerint a Nemzetgazdasági Minisztérium háttérintézménye átveszi a szakképző iskolák fenntartását. A kérdés nem az, hogy az eddigi működésképtelen KLIK - Klebelsberg Intézményfenntartó Központ - intézményfenntartásától átkerül-e a mintegy 500 szakképző iskola egy másik központhoz. Kérem, tisztelt képviselőtársaim, a kérdés az, hogy az iskolák visszakapják-e a szakmai, pedagógiai és gazdasági önállóságukat. Erre azonban nincs esély, hiszen a fenntartó és az iskolák közé 30-40 iskolacentrumot akarnak létrehozni. Így létrejönnek azok a 10 ezer fős mamutintézmények és az alattuk lévő tagintézmények, amelyeknek semmilyen önállóságuk egész egyszerűen nem lesz.

A KLIK-ből tanuljanak! Hozzáteszem egy félmondattal: az óvodák összevonásánál is szólhatnának a polgármestereknek, ne kövessék el ugyanezt a hibát. Egész egyszerűen a KLIK nem működik, a gazdaság világában ugyanezt nehogy megcsinálják! Arról egyik tervezet sem szól, hogy a köznevelés háttérintézményeit és szolgáltatásait - OH, OFI, Kello,

tankerületi igazgatások - hogyan, milyen módon használják és vehetik igénybe a szakképző iskolák; arról sem, hogy a köznevelés intézményrendszerének ezen iskolatípusait hogyan, milyen módon és milyen feltételekkel felügyeli majd az EMMI.

Továbbmegyek: a duális képzés rendszerét bővíteni kívánják a mikro-, kis- és középvállalatok bevonásával - dicséretes. Ez az elmúlt négy évben ugyan nem sikerült, mert ez nem kívánság kérdése, tisztában vagyok vele én is ellenzékiként. A KSH adatai szerint ez a 2003-2004-es tanévben is a tanulók mindössze 2 százalékát érintette. Korrekt évszámot említettem.

A bővítési próbálkozások azért is sikertelenek, mert a vállalatoknak nincsenek meg sem a személyi, sem a tárgyi feltételei a gyakorlati foglalkozások szervezéséhez, a szakképzési hozzájárulásra vonatkozó módosítások pedig nem fogják lázba hozni azt a vállalkozói réteget, amely korábban sem kívánt a képzésbe bekapcsolódni.

(11.30)

A tapasztalatok azt mutatják, hogy csak a minimum 30-50 fős vállalkozások hajlandóak jó kis állami ösztönzésre legalább 3-5 tanuló képzését vállalni. Egyébként a szakképzési hozzájárulásra vonatkozó módosításukkal csupán vissza kívánják állítani annak a rendszernek egy részét, amely 2010 előtt ösztönözni kívánta a gazdaság szereplőit a képzésben való nagyobb szerepvállalásra, valamint saját alkalmazottaik át- és továbbképzésére.

A törvény szerint - és akkor az utolsó pontot mondom, átadva képviselőtársamnak a szót - a szakképző iskolákban pedagógiai végzettség nélkül is taníthatnak szakmai, elméleti és gyakorlati tárgyakat a tanárok. Ez a pedagógusszakma arcul csapása, kérem, és nem utolsósorban annak figyelmen kívül hagyása, hogy a tanulók nem fiatal felnőttek, hanem fiatalok, azaz gyerekek. Pedagógiai ismeretek nélkül hogyan képzelhető el 14-18 éves fiatalok nevelése, oktatása? Ezt is vegyék figyelembe!

És akkor sajnos időm már nem nagyon maradt; a szakképzést is folytató alapítványi és magániskolák számára tovább szigorodik ez a rendszer, az ő kapuik gyakorlatilag bezárnak - de majd a vitában akkor ebben kívánok részt venni.

Kérem önöket, figyeljenek az esélyegyenlőségre, ne csak a piacgazdaság követelményeire, ami fontos, mert a gazdaság alapja nemcsak a mennyiség, hanem a minőség is. Nagyon köszönöm, hogy meghallgattak, tisztelt képviselőtársaim. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoklatát Gúr Nándor képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője folytatja, parancsoljon!

GÚR NÁNDOR, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Amikor képzésről, köznevelésről, szakképzésről, bármilyen típusú képzésről beszélünk, akkor a jövőről, a holnapról, a holnaputánról esik szó. Nyilván ezzel a felelősséggel kell hozzányúlni a kérdéshez is. Természetesen számba kell venni azt is, hogy önök ugye öt év óta kormányoznak, és hogy ebben az ötben mit is tettek e tekintetben: van-e hozzáadott értéke a történetnek, vagy épp elvettek belőle?

Lehet számok sokaságát felsorakoztatni, sajnos azt kell hogy mondjam, hogy sok csalatkozás lenne, ha most ebbe én belekezdenék. Sok csalatkozás, merthogy a rendelkezésre álló források tekintetében is nem előrelépések, hanem visszalépések történtek az elmúlt öt esztendőben. Egyes esztendő tekintetében lehet pozitív képet kimutatni, de globálban a hátunk mögött lévő öt év viszonylatában sajnálatos módon az önök számára nem volt fontos az, ami a nemzet számára, az országban élő emberek számára fontos: a holnap, a jövő.

Gyermekeink jövője nagyban meghatározza a mi majdani létünket is, hiszen akkor is, amikor ez a mai nemzedék, aki az iskolapadokat nyomja, a gazdaság irányába tolódik majd el 10-15 év múlva, akkor láthatóan abba a helyzetbe kerül ez az ország demográfiai, egyéb más szempontok alapján és az önök jóvoltából, mely „jóvolt” - idézójelbe téve - több százezer fiatal gazdasági menekültté való tételével párosult, hogy nagyon nehéz lesz gondoskodni majd az előtűnk futó generációkról.

No, ezt a bevezető néhány gondolatot csak azért mondtam, mert azt hiszem, hogy ezzel a felelősséggel kell hozzányúlni mindegyikünknek, de legkiváltképp önöknek, akik kormányoznak, ezekhez a kérdésekhez. Nemcsak rendszereket és struktúrákat kell átalakítani, hanem alapfeltételeket kell biztosítani.

Az alapfeltételek egyikét már említettem, nyilván az a forrás megléte, a forrás biztosítása. Meggyőződésem szerint ettől fontosabb terület nem sok van. Mármost az, hogy először az alapfokú oktatásban, majd a szakképzés vagy/és a köznevelés bármilyen szintjén megfelelő mennyiségű forrás álljon rendelkezésre a megfelelő minőségi képzés érdekében.

Ha szakképzésről beszél Czomba államtitkár úr, és arról szól, hogy 300-400 ezer ember van úgy általában vetten nem egy adott esztendőhöz, hanem mondjuk, egy évtizedes időtávlatot felölelően a munkanélküliek, az álláskeresők körében, és közben persze ezzel párhuzamosan 50-60 ezer havonta mindig azoknak az álláshelyeknek a száma, amely rendelkezésre áll, akkor két kiegészítő gondolatot hozzá kell még ehhez tennem. Az egyik az, hogy azt is tudni kell, hogy ezek az álláshelyek persze nem ott vannak, ahol egyébként a munkavállalás oldaláról, a munkavállaló részéről a lehetőségek megadatnak. A másik oldalról azt is tudni kell, hogy Magyarországon sajnos a mobilitás nem olyan, mint amilyennek szeretnénk vagy lenni kellene, de hát ennek sokfajta gátja, korlátja van, és segítőeszköz pedig kevés. Mert nem

mindegy, hogy ha már államtitkár úr így használta a szót, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében, de mondhatom én, Borsod-Abaúj-Zemplén megyében akar valaki munkát vállalni, de a lehetőség csak Győr-Moson-Sopronban adatik meg, hát akkor az ingatlanjait nem oly könnyen tudja áruba bocsátani, és a másik megyében új ingatlanra szert tenni, mert a paritás e tekintetben nem nagyon van meg.

Na, szóval, vannak itt korlátozó tényezők, amelyekre ki kell térni, vagy amelyekkel foglalkozni kell. És hát persze van egy másik is, amit meg kell tanulni szerintem a munkaerőpiacon a munkaadói közegnek is. Az pedig az, hogy ha jó szakmunkásra akarunk szert tenni, akar szert tenni bármely munkaadó, megbízható, jó szakmai képesítéssel bíró munkavállalóra, akkor azt meg kell fizetni. Meg kell fizetni! Tudják, nem úgy, hogy a miniszterelnök orrba-szájba plakátoltatja a minimálbérnek az emelését, miközben ma is ötezer forinttal kevesebbet ér vásárlóerőértéken a minimálbér, mint amennyit 2010-ben ért. Ez nem motiváció. *(Közbeszólás a kormánypart soraiból.)* Ez nem motiváció! Tudja, mi a vásárlóerőérték, képviselőtársam? Az, amennyit ér. Annyit, amennyi árut tudok érte vásárolni, ha bemegyek a boltba. Az a 60 200 forint, ami 2010-ben kézbe került, meg a 68 750 forint, ami ma kézbe kerül, a között az a különbség, hogy közben 18 százalékos infláció volt ebben az öt esztendőben, ennek eredményeképpen az a 68 750 forint 55 ezer forintot ér. Ennyire egyszerű a történet, csak azért mondtam el, hogy legyen módja megjegyezni és továbbítani mások felé is. Így működik az élet, sajnos. A pénz az idő távlatában előrehaladva olybá tűnik, hogy ha vannak is olyan esztendőik, amikor nem sokat inflálódik, de az elmúlt öt évben összességében 18 százalékos inflálódott.

Na, de a szakmai kérdéshez hozzáillesztetten, a szakképzés rendszeréhez hozzáillesztetten: azt gondolom, hogy vannak ezeknek a törvénytervezeteknek jó elgondolásai is, bár nyomelemeiben vélem csak felfedezni, de vannak. Vannak, mondjuk, a szakképzési hozzájárulás tekintetében a lehívhatóság, a hozzáférhetőség, az, hogy nem feltétlen módon és csak pályázati úton keresztül lehet hozzájutni ezekhez a forrásokhoz, ezt én személy szerint jónak tartom. Azt is jónak tartom, hogy ha tovább kívánják erősíteni azt a folyamatot, ami nem ebben az öt évben indult el, nem, a tanulószervezők kérdésköréről beszélek; évtizedek vannak a hátunk mögött, másfél évtizednyi időtávlatra személy szerint is vissza tudok nyúlni, amikor is a kamara berkein belül intenzív folyamatok indultak el, a Kereskedelmi és Iparkamara berkein belül intenzív folyamatok indultak el annak érdekében, hogy a tanulószervezők minél magasabb számban legyenek jelen.

No, jó az a gondolat, amikor arról beszélünk, hogy a felnőttképzés tekintetében is a tanulószervezősnek legyen létjogosultsága, csak szeretném a figyelmét ráirányítani államtitkár úrnak, hogy nyilván ez egy specifikus kezelést is igényel természetszerű-

leg, tehát erre is oda kell figyelni, nemcsak a kinyilatkoztatás szintjén kell azért megtenni a dolgot, hogy statisztikailag tudjunk mondani valamit.

Ugyanúgy jó, mint ahogy a 21 éves korról 25 éves korra történő korhatár felemelését jelenítik meg a nappali képzésben való részvétel tekintetében. Csak az a kérésem nagy tisztelettel, hogy ezt ne azért csinálják, hogy majd a statisztika másik oldalán azt tudják kimutatni, hogy a 15 és a 24 éves korosztályon belül a munkanélküliek, az álláskeresők száma csökken, hanem azért csinálják, mert komolyan gondolják azt, és komolyan gondoljuk közösen azt, hogy azt szeretnénk elérni, hogy minél magasabb szintű tudással, minél képzetebben, ha szabad azt mondani, talán Vinnai képviselőtársam fogalmazott így, hogy a gazdaság szolgálatában, igen, a gazdaság szolgálatában is, de nem csak a gazdaság szolgálatában kell munkatevékenységet folytatni. Összetettebb ez a történet, a gazdaság szolgálatában, a saját megélhetésünk, jólétünk érdekében, a társadalmi béke és sok minden más tekintetében.

(11.40)

Azt szeretném mondani, hogy a használható tudás megléte nyilván elengedhetetlen ahhoz, hogy az ember tisztességes jövedelemre tudjon szert tenni, de a használható tudáshoz a szakképzés tekintetében arra is szükség van, hogy szakképző helyek álljanak rendelkezésre. Tudják, amikor Magyarországon a munkaadóknak nincs 2 százaléka a munkaadói körön belül, a kkv-szektoron belül, akik gyakorlatilag a tanulószervezetek, a gyakorlati képzőhelyek biztosításában szerepet vállalnának, részt vennének, akkor ennek is egy motivációs hátterét kellene megteremteni. Ehhez persze nyilván egy erős gazdaságnak kellene működnie, nemcsak a közfoglalkoztatás színterén kellene eredményeket elérni, hanem adóforintokat termelő, a gazdaságban létező munkahelyek szintjén is, és azok a vállalkozások, akik erős pozícióra tudnak szert tenni, ők lesznek alkalmasak arra, hogy ilyen tanulószervezetek keretei közötti gyakorlati képzőhelyeket biztosíthassanak. Azt kellene a kormánynak ösztönözni, hogy minél több ilyen gyakorlati képzőhely szülessen, nem l'art pour l'art alapú, hanem valóságos tartalommal bíró, olyan, amely tényleg a gazdaság szolgálatához illeszkedő és használható tudással bíró gyakorlati képzőhelyet biztosít a fiatalok számára.

Talán még két gondolatot szeretnék mondani. Az egyik az, hogy mindazt az átalakítást, amit önök csinálnak, azt sokféleképpen meg lehet közelíteni. Az egyik oldalról azt mondják, nem én feltétlen csak, hogy káosz, amit csinálnak, szétverés, amit csinálnak, önök meg azt mondják, hogy összerakás meg fejlesztés. Tudják, akkor, amikor a KLIK, az elhíresült KLIK - és nem kell részletekben beszélnem róla, a Klebelsberg Intézményfenntartó -, illetve a most megalakuló Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési

Hivatal között 500 intézmény átrendezéséről esik szó, akkor, amikor ennek az átrendezésnek a belső tartalmisága tekintetében oly keveset látni, mi lesz egymás között a kapcsolattartás, a felelősség és sok minden más tekintetében, akkor, amikor a KLIK-ből gyakorlatilag ezen keresztül kiszorítódik a szakképzés, akkor azt mondom, hogy nem egy nem működő rendszer lesz, hanem feltételezem, már két nem működő rendszer lesz, és tudják, két nem működő rendszer ugyanannyit ér, csak nagyobb kárt okoz, mint egy nem működő rendszer, úgyhogy e tekintetben is óvatosságra inteném önöket.

Azt gondolom, nem kellene minden tekintetben centralizálni, sok esetben sokkal jobb eredményt érnenek el, hogyha decentralizálnánk. Hogyha anno, mondjuk, a megyei önkormányzatok, a megyei jogú városok, önkormányzatok szintjéhez illesztett, közvetlen kapcsolódással bírt intézményi struktúrárendszer erősödhetett volna tovább, az azt eredményezhette volna, hogy sokkal nagyobb készséggel, hajlandósággal, együttgondolkodással állt volna a „mikroközösség” az intézmények működéséhez, mint akkor, amikor ilyen centralizált helyzetek vannak.

Még egy dolgot szeretnék szóba hozni, a hiányszakmák kérdését, amelyet államtitkár úr kellő érzékenységgel érintett meg, de szeretném jelezni az ön számára is, de legkiváltképp nem az ön számára, hanem a minket figyelők számára, hogy tudja, a hiányszakmák tekintetében az a folyamat, ami elindult, mármint hogy a hallgatók, a diákok, akik ilyen szakmai képzésben vesznek részt, azok kellőképpen motiváltak legyenek, az nem az önök kormányzásának időszakában alakult ki. Nem! Nyugodjon békében, Kiss Péter minisztersége alatt indítottuk útjára ezeket a folyamatokat, ahol gyakorlatilag 5-12 szakma kijelölésére került sok a hiányszakmák tekintetében és olyan szintű finanszírozására, hogy már akkor, 6-8-10 évvel ezelőtt 40-50 ezer forint javadalomhoz tudott hozzájutni egy tanuló, aki jó minőségben végezte a tanulmányait. Nem az a lényeg, hogy ezt 12-ről 20-ra emeljük, hanem az a lényeg, hogy az adott térség igényeihez illesszük.

Én minden tekintetben azt javaslom önöknek, legyen forrás hozzá, ne csak a hatalmi centralizáció diktálja a lépéseiket, hanem a gyermekek (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), a gazdaság és a környezet igényei befolyásolják mindazt, amit tenni akarnak. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. (*Taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka Hoffmann Rózsa képviselő asszony. Parancsoljon, képviselő asszony!

DR. HOFFMANN RÓZSA, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Egy, a gazdaság fejlesztésének és a szakképzés fejlesztésének igénye által diktált köznevelési és szakképzési törvényről, illetve törvénymódosításról

tárgyal itt most az Országgyűlés eléggé szokatlan, de mindenképpen üdvözlendő módon.

2010-ben, amikor a második Orbán-kormány megkezdte a működését, már nagyon intenzív együttműködés alakult ki az akkori köznevelési, oktatási, illetve szakképzésért felelős államtitkárság között, hiszen világos volt számunkra, hogy a szakképzés szerves része a köznevelésnek, úgy, ahogy ezt Czunyné Bertalan Judit államtitkár asszony mondta, hiszen kiskorú fiatalok nevelése, képzése, oktatása folyik ezekben az intézményekben.

Mindazonáltal most a két apparátus - meg látásom szerint példaadó módon - sok-sok hónapnyi kemény munka együttműködésével egy olyan eljárásban, amelyet nem szoktunk meg, de üdvözlendő, letett az asztalra egy időben két szervesen egybefüggő törvénymódosítást, egyiket a nemzetgazdasági miniszter, a másikat pedig az oktatásért felelős miniszter előterjesztésében, de mind a kettőben lényegében ugyanazokról a változásokról van szó, csak az egyik a köznevelés hagyományos, a másik pedig a szakképzés hagyományos rendszerét érinti.

Szeretném arra felhívni a figyelmet, hogy azok a változások, amelyeket a két törvény tartalmaz, nagyrészt inkább időrendbeli és strukturális vagy elnevezésbeli változások. Többen érintették, én sem tudom megállni, hogy ne szóljak róla, hogy a középiskolák átnevezése hogyan fog változni. Ez rendben is van, majd még értelmezem is a későbbiekben. A szakközépiskolák, amit sokan megemlítettek itt mint az egyik legnépszerűbb iskolatípust, valóban ellátták korábban azt a feladatot, amit a jövőben majd a szakgimnáziumok fognak ellátni. Ez, hogy így nevezük, vagy úgy nevezzük, ez meglátásunk szerint nem annyira lényegi kérdés, sokkal inkább kell majd a jövőben... - nyilvánvalóan az alacsonyabb szintű jogszabályok dolga lesz ez. Itt csak a figyelmet szeretném inkább felhívni azokra a tartalmi kívánalmakra, amelyek megtöltik majd ezeket az iskolákat valódi étellel, és segítenek elérni azt a célt, amelyet kitűzött maga elé a törvényalkotó.

Mindazonáltal óva intenek az itt többször is elhangzott főgimnázium kifejezéstől. Amennyiben ebben a klebelsbergi idők iránti nosztalgia, illetve a klebelsbergi iskolarendszer iránti tisztelet mutatkozik meg, akkor a Kereszténydemokrata Néppárt teljes szívvel támogatja, hogy legyenek főgimnáziumok. Igen ám, de a klebelsbergi iskolarendszerben a főgimnázium minőségi rangot jelentett, azt a többletet, amelyre nem volt képes még valamennyi gimnázium. A gimnázium és a főgimnázium között a klebelsbergi időkben az volt az alapvető különbség, hogy ha megfelelő végzettségű tanári karral és megfelelő színvonalú eredménnyel nem tudott elszámolni egy gimnázium, akkor ő taníthatta a diákokat végig, abszolutóriumot adhatott nekik, de érettségiztetni csak a főgimnáziumnak volt joga. Ezért nem tudnánk helyeselni azt, hogy ha a mostani gimnáziumok automatikusan főgimnáziumokká válnának és a szakközépiskolák szakgimnáziumokká. Maradjanak meg normál

gimnáziumok, és megfontolásra ajánljuk, hogy legyenek főgimnáziumok, ez rangot jelentene, és összhangban lenne azzal a minősítési, tanfelügyeleti szándékkal, amely a 2011-es köznevelési törvényben kinyitotta a kapukat a minőségi különbségtétel felé.

Ami a szakközépiskolákat illeti, valóban eddig is megvolt a lehetőség arra, hogy technikus végzettséget szerezzenek az érettségi után, ezt is megfelelő tartalommal kell kitölteni, de tartalmi kérdés az is, hogy majd hogyan lesznek képesek a szakközépiskolák a háromévi szakmatanulás után a kétévi érettségire történő előkészítésre.

(11.50)

Hangsúlyozom, a 2011-es köznevelési törvény már megteremtette ehhez az alapot, de még nem telt el elég idő ahhoz, hogy tapasztalati adatunk legyen arra nézve, hogy hogyan működik ez. Mindezzel azt szeretném elmondani, hogy kellő türelmet, higgadságot kell elvárunk az oktatási rendszer szereplőitől, a szülőktől, tanulóktól és magunktól, politikusoktól is, hogy majd a szakgimnázium vagy a szakközépiskolai rendszer lesz-e az, amely eredményt hoz mind a munkaerő-utánpótlás, mind pedig a színvonalas tanulás értelmében.

Tartalmi kérdés az is, hogy a szakközépiskolák, amelyek ezek után egy 3+2 éves struktúrában fognak dolgozni, ha az első három évben szakmát akarnak tanítani, hogyan lesznek képesek például az idegennyelv-oktatásra. Mert a XXI. század szakmunkása általában magasan kvalifikált és a nemzetközi mezőnyben versenyképes szakmunkás. Márpedig nemzetközi mezőnyben idegennyelv-tudás nélkül nem lehet helytállni. Ha történetesen a tartalmi kérdések abba az irányba mennének - remélem, hogy nem ebbe az irányba mennek -, hogy a szakmatanulás első három évében nem lesz vagy csak nagyon csekély idegennyelv-tanulás, akkor ez ellentmond annak a nyelvpszichológiai tudásnak, hogy ebben az életkorban még könnyebb idegen nyelvet tanulni, mint később. Egyébként is, ha azt akarjuk, hogy lehetőleg mindenki érettségihez jusson, ahogy Czomba Sándor államtitkártól hallottuk, akkor a második két évben nagyon intenzíven kell idegen nyelvet tanulni, mégpedig kettőt, mert ez felel meg a gimnáziumi szintnek is. Ez csak egyetlen példa volt, de sorolhatnám még azokat a példákat, amelyek a tartalmi, tantervi, tantárgyi nehézségekre, illetve megoldandó problémákra hívják fel a figyelmünket. Én magam úgy gondolom, hogy ebben az új struktúrában megvan a lehetőség arra, hogy az államtitkár hölgy és államtitkár úr által idézett ma meglévő problémákra adekvát választ adjon ez az új struktúra. De ez csak a tartalmi kérdések megválaszolása után fog kiderülni.

Még az előzőekhez illusztráció gyanánt elmondanám azt, hogy a XXI. század szakmunkásának, ifjú munkásának olyannak kell meglátásom szerint lenni, mint amilyen fiatalemberrel szerencsém volt több

mint húsz évvel ezelőtt Hollandiában találkozni. Ez egy fiatal szakmunkás volt, aki kitanulta a tehenészetet, és egymaga a szüleiével számítógép-vezérelt olyan tehenészetet és sajtüzemet működtetett, ahol 80 tehen volt, és napi, nem tudom, hány liter tej és sajt - könnyen ki lehet számolni -, mindent hárman meg tudtak csinálni. Tökéletesen kommunikált két idegen nyelven a saját anyanyelvén kívül, patyolat-tiszta volt az üzeme, minden kérdésre szakszerűen választ adott, nem volt egyetemi diplomája, főiskolai sem, érettségije se volt. Ez egy szakmunkásfiú volt. Ez a XXI. század szakmunkása; Magyarországon is vannak ilyenek. Szerencsére én is ismerek ilyen, tehenészetből is, meg például asztalost. De olyan sokoldalú készségekkel, képességekkel kell már rendelkezniük ezeknek a fiataloknak, akik ma vagy holnap mennek a szakmunkásképzőkbe, szakiskolákba, szakgimnáziumokba, hogy nagyon körültekintően és nem indulatoktól vezérelten vagy egyetlen példából kiindulva kell a tantervet összeállítani.

Nos, többen érintették itt, és valóban kulcskérdés a szakképzés átalakítása során, amelynek célja a gazdasági élet fellendítése, a humán erőforrás, a tanári oldal, az oktatói oldal. Én magam nem úgy látom, ahogy itt az előttem szólók mondták, hogy a pedagóguspálya megbecsülésének volna, ha pedagógiai végzettség nélkül is odaengednék az oktatói pályára olyanokat, akik azt a szakmát tudják adott esetben tanítani. Világszerte az a tendencia, hogy a gyakorlatban szerzett tudást bekalkulálják a végzettségekbe, és az is jogos követelmény, hogy valamilyen szintű pedagógiai alapképzés nélkül ne engedjünk gyerekek közé oktatni senkít. De vannak olyan kihálóban levő szakmák - tudnék ilyen példákat mondani, de a velem szemben ülő államtitkár úr esetleg rám szólna, hogy ő sokkal többet tud -, ahol egyszerűen nincsen ennek a szakmának olyan oktatója, akinek egyetemi szintű végzettsége van, viszont a szakmára szükség volna, akár azért, mert hungarikum, akár azért, mert újabb igény merül fel rá. Megakadályozni, hogy mondjuk - egy példát hadd mondjak -, kádárok ismét legyenek Magyarországon, azért, mert nincsenek ilyen pedagógiai végzettséggel rendelkezők, egy ilyen egyébként minőségi és igényes, de mégiscsak valahol bürokratikus szempont szerint, az hiba volna, ha van még olyan idős mester, aki szereti a gyerekeket, értelmesen tud magyarul beszélni, ismeri a szakmáját, meg tudja nekik mutatni, és ki tud újra nevelni egy olyan generációt, amely továbbviszi például ezt a szakmát.

De megoldható a kérdés más módon is; az kevésbé ajánlatos, ha a most pályán levő és pedagógus végzettséggel rendelkezőket átképezzük. Aki már húsz éve, mondjuk, falakat húz vagy számítógépet szerel, a tetejében szakoktató is valahol, az már nem lesz képes olyan szinten kitanulni a kádármesterséget, mint az, aki húsz éve történetesen ezt gyakorolja. Ezért arra szeretném felhívni a majdani rendeletek készítőit, hogy rendkívül rugalmasan állítsák össze a

képesítési követelményeket, olyan külön utakat nyissanak meg a szakoktatók vagy mesteroktatók lehetősége előtt, amelyek visszahozzák azt a fajta tudást, ami miatt a magyar szakit egy-két emberöltővel ezelőtt egész Európában dicsérték és elismeréssel illették. Ez az, ami szétporladt, ami eltűnt, ezt nem fogják egyetemi, főiskolai padokban megszerzett diplomásokkal visszahozni, csak azokkal a szakemberekkel, akik ügyesek, akik ezermesterek.

Az erdélyi famunkások, kitanultak vagy nem tanultak ki egy szakmát, de értenek a fához, szeretik azt, szeretik az anyanyelvüket, és eljönnek ide vagy otthon maradnak Erdélyben, és felépítenek csodálatos házakat. Olvassák el A funtineli boszorkányt - aki esetleg nem olvasta -, hogyan volt képes az az erdei ember felépíteni tiszta fából egy gyönyörű házat, amelyben utána lakni lehetett; az más kérdés, hogy tragikus életsorsok kerültek bele abba a házba. Tehát ne legyünk bürokraták! Miközben jóllehet, a minőségre figyelni kell, és a diploma mégiscsak valamiféle garanciát jelent, de ha nincs ilyen végzettségű pedagógus, akkor kihál a szakma.

Szeretnék emlékeztetni arra a történetre, amely hat-nyolc évvel ezelőtt volt, körülbelül inkább hat, amikor az alapfokú művészeti iskolák minősítése zajlott. Kiderült, hogy sok olyan zene- vagy művészeti tanár tanít az alapfokú művészeti iskolákban, akinek nincs megfelelő pedagógus végzettsége. És ezek közül sok olyan volt, akinek aranyérmes, ezüstérmes, bronzérmes, nemzetközi versenyeken fellépett és dicséretet kapott tánc-, zene- és egyéb tanítványai voltak. Ezek közül a tanárok közül bizony elég soknak útilaput kötöttek a talpára, merthogy nincs pedagógiai végzettsége. Azért a szakmákban, a gyakorlati életben - ilyen a sport is és a művészet is - a teljesítményt be kell tudni valahol, és nem szabad elkövetni olyan hibát, hogy aki aranyérmes generációkat nevelt fel akár a szakmában, akár sportban, akár művészetben, egy diploma hiánya miatt szélnek eresszük, miközben óriási értéket képvisel. Én gyerekkoromban egy olyan városban nőttem fel, ahol az akkori zeneiskolában olyan ember tanította a hegedűt, akinek nem volt ilyen diplomája, raktáros volt egy gyárban, de özönlötte hozzá a tanítványok, nem tudott annyit vállalni. Egy olyan asszony tanította a zongorát, akinek nem volt diplomája, halkán mondom, még érettségije sem volt; a szomszéd falvakból hozzá jártak zongorát tanulni. És ezek az emberek énekkart meg zenekart szerveztek, meg operaelőadásokat szerveztek, és mindmáig, akik emlékeznek rájuk - már rég a földben nyugszanak -, úgy emlékeznek rá, hogy nagyon magas színvonalú volt ebben a kisvárosban a zenei élet.

(12.00)

Mielőtt bárki azzal vádolna meg, vagy holnap az Indexen azt olvasnám, hogy diploma nélküli zenetanárokkért vagy pedagógus végzettség nélküli mester-

emberekért emeltem itt szót a parlamentben, szeretném kijelenteni, hogy nem, nagyon fontosnak tartom a szakirányú végzettséget, de a kivételeket, ha bizonyították az életútjukkal, a teljesítményükkel, engedjük be ezekben a képzésekbe, mert különben óriási veszteség éri ezeket a szakmákat.

Czomba államtitkár úr említette az átjárhatóság kérdését, ami egy fontos szempont minden demokratikus rendszerben, hogy nyitott legyen, hogy ne legyenek lezárt életutak. Ugyanakkor az átjárhatóság és az adott iskolára készített program bizony nagyon sokszor szemben áll egymással. Az átjárhatóság sosem lehet vagy lesz abszolút, mert akkor annyira lecsökkent tantervek szerint kellene tanítani, amely mögött már elveszne a valódi iskola jellege. Az átjárhatóságot mindig úgy kell értelmezni, hogy a fogadó iskola is ad segítséget az átlépni kívánó diáknak, aki képes arra, hogy megteszi azokat az erőfeszítéseket, amelyek két iskola között akkor is megvannak, hogyha azonos tanterv szerint tanítanak, hiszen mások a szokások és mások a tanárok.

A Híd-program minősítésében korántsem értek egyet az MSZP képviselőivel. A Híd-program a 2011-ben megalkotott törvényeknek egyik nagy újítása, és egyáltalán nem zsákutcát jelent, éppen ellenkezőleg, csak olvasni kell tudni a szövegben, meg meg kell tudni nézni, hogy mi történt eddig. A zsákutca elkerülését szolgálják, azoknak a gyerekeknek kínálnak megkapaszkodási lehetőséget, akik különben kihullanának az iskolarendszerből.

(Az elnöki széklet dr. Hiller István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Most ha százból csak negyvennek sikerül a Híd-program segítségével megkapaszkodni, bocsánat, ez egy mechanikus állítás, mert nem számol azzal, hogy a Híd-programba általában nem a legjobb képességű és a legnagyobb szorgalmú gyerekek kerülnek, hanem nagyon sokszor olyanok, akiknek komoly tanítási, tanulási nehézségeik vannak, ezért nem várható százszázalékos eredmény. De túlzásképpen azt mondom, ha százból negyvennek sikerül, akkor ez a program már bizonyította a létjogosultságát.

Az, hogy most kétfelé veszik - ezt várjuk meg, biztos jó lesz, meghozhatja a maga eredményét, de az ilyen átmeneti kiegészítő programokra szükség van, éppen hogy a felzárkóztatást segítik és a külön utak bejárását teszik lehetővé.

Szeretnék néhány kérdésre rávilágítani, amelyekre itt most nyilván nem lehet választ adni, inkább a majdani jogalkotóknak és az irányítás dolgozóinak a figyelmét hívnám fel erre, amelyeket nagyon sok egyeztetéssel és fejtöréssel kell persze végiggondolni és megválaszolni.

A duális képzés önmagában jó, támogatom, szükség van rá, hiszen autószerelést nem tankönyvből, nem iskolapadban, hanem az autószerelőműhelyben kell megtanulni, és így tovább, szobafestést vagy bármilyen más egyéb szakmát. Viszont ha

duális képzésbe visszük a szakmát tanuló fiatalok nagy részét, akkor a másik jót, a mindennapos testnevelést nem fogjuk tudni nekik biztosítani, mert hiszen a tanműhelyben, a mesteremberek közelében, vagy ahol éppen a gyakorlatot végzi, nincs olyan sportolási lehetőség, hogy ő mindennap sportoljon; lehet, hogy utazik a gyakorlati helyhez. Ezt végig kell gondolni, hogy hogyan lehet a kettőt összeegyeztetni, mert a sport legalább olyan fontos ezeknek a fejlődésben levő fiataloknak az életében, mint az, hogy a szakmát megtanulják, és jó mesteremberek legyenek.

A szakképzési centrumokról néhány szót. Czomba államtitkár úr azt mondta, hogy majd a szakképzési törvény rendezi. Ez megnyugtató. Ki időt nyer, életet nyer. Szerintem nagyon sok kérdést végig kell itt gondolni.

De itt se tudom megállni, hogy ne említsem meg, hogy az MSZP oktatáspolitikusai szájából nekem már szinte kínosan gyakran ismételtetett mondat az, hogy a KLIK működésképtelen. Kedves képviselő asszony, nem működésképtelen. Döcögve kezdte a működését, de működik, ellátja a feladatát. Nem tudom, bizonyítsa már egyszer be, nagyon kérem, hogy működésképtelen (*Kunhalmi Ágnes: Nem én mondtam!*), még akkor is, ha nehéz. És most azt mondani, hogy egy szakképzési centrummal most majd két ilyen működésképtelen intézmény jön létre, szerintem egy politikai fogás, vagy egy olyan feltételezés, amit semmi nem alapol meg. (*Kunhalmi Ágnes Dúró Dórával beszélget.*)

Azt szeretném kérni, hogy gondolják végig, ha elméletileg, de csak elméletileg önök dönthetnének erről... Látom, nagyon szépen egyetértének, ezt örömmel hallom, de én azért csak elmondom, ahogy én látom ezt a kérdést. Tehát ha végiggondolnák, hogy mégis egy ekkora nagy rendszert, mint egy iskolarendszert valahol azért irányítani is kell az államnak, amely felel azért, hogy az az iskolarendszer nagyjából azonos szinten működjön az egész országban, ezt rá kell bízni egy szervezetre, amely most már eléggé decentralizált, hiszen a KLIK-et is átalakították. Gondolják végig, hogy hogyan, kivel, miképp lehet, mert az önkormányzati rendszer befüccsolt, az nem jó.

Tehát a Kereszténydemokrata Néppárt véleménye az, hogy szükség van egy olyan irányítási szintre természetesen a megváltozott szakképzésnél is, amelyeket nevezünk szakképzési centrumoknak, de majd a részletszabályok kialakításánál ügyeljenek arra, hogy ez kerülje el azokat a működésbeli nehézségeket, amelyekből eleget tanult most már minden szereplő a KLIK esetében, amely mégiscsak működik és teljesíti a hivatását, még akkor is, hogyha vannak vagy voltak gondok.

Üdvözljük az új törvényekben a következőket. Azt, hogy 25 éves korig lehet elkezdni a nappali rendszerű oktatást. Nagyon helyes, lehetőséget ad azoknak a fiataloknak, akik későn kapnak észbe, vagy az életük úgy alakult, hogy nem tudtak időben iskolába menni.

Teljes szívvel üdvözljük azt, hogy két szakmát lehet ingyen szerezni. Ez is nagyon sok segítséget fog adni éppen a szegény sorsú gyerekeknek, és azt is tudjuk, hogy a XXI. században egy szakmával sokkal nehezebb boldogulni, mint kettővel. És aki már kettőt megszerzett, ráadásul ezért nem kellett tandíjat fizetni, ott könnyebben megjött a tanulási kedv is, amire óriási szükség van, hiszen tanulási kedv nélkül nagyon kevesen fognak nekimenni az érettséginek és annak az önképzésnek, aminek eredményeképpen majd olyan ifjú szakmunkás lesz belőlük, akinek a képét megpróbáltam vázolni.

Üdvözljük a támogatott nyelvi képzéseket, hiszen idegennyelv-tudás nélkül lassan a szakmunkás sem boldogulhat.

Üdvözljük a modulzáróvizsgák intézményét, hiszen az egész életünk megmérettetésen keresztül halad, és a szakmai képzést is egy nagy vizsga zárja. Minél többször esik át ilyen megpróbáltatáson vagy ilyen megmérettetésen egy fiatal, annál könnyebben veszi az élete során előtte álló vizsgák nehézségeit vagy feladatát.

Üdvözljük a gyakorlati oktatásvezető visszaállítását, hiszen szakmát tanulni jó mesterember, jó gyakorlati oktatásvezető nélkül nem lehet. Tankönyvből persze én is fel tudnám olvasni az ifjú szakácsoknak, hogy hogy kell készíteni a Wellington-bélszínt, de sokkal jobb, hogyha meg is tudom nekik mutatni, mert meg tudják kóstolni, és így tovább.

Üdvözljük a törvényjavaslat időbeli mértéktartását, azt tudniillik, hogy nem kapkodja el, 2016. szeptember 1-jére teszi a szakmai képzés középiskolai szintjének az átnevezését; és üdvözljük az egész törvénynek azt a határozott szándékát, hogy a magyar szakmunkásképzés eljusson megint arra a szintre, hogy a gazdaság motorja legyen.

Megismétlem, részben utaltam rá, hogy egy kicsit hiányoljuk a törvényből az iskolarendszeren kívül szerzett tudás elismerésének a lehetőségét; ez is benne van a most hatályos szabályokban. Ne abszolutizáljuk ennyire az iskolarendszert! Aki az életben, gyakorlatban megtanult valamit, annak a hasznosságát, nagyon nehéz megoldani persze, de csatornázzuk be az iskolarendszerbe!

Mindennek a törvénynek az aktualitására, a céljára és a remélhető eredményére mintegy pontot vagy felkiáltójelet tesz az a körülmény, hogy Magyarország fogja rendezni a szakmunkástanulók nemzetközi versenyét, ami jó lesz arra is, hogy ráirányítja a közvélemény, a szülők, a diákok és a politikussztyálya figyelmét a szakmatanulás fontosságára és a sikerére. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

(12.10)

ELNÖK: Én is köszönöm szépen. Üdvözlöm önöket. Folytatjuk munkánkat. Dúró Dóra képviselő asszony a következő felszólaló, a Jobbik vezérszónoka. Parancsoljon!

DÚRÓ DÓRA, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Szakképzés a gazdaság szolgálatában, ez a címe a kormány koncepciójának, amire államtitkár úr is utalt, azonban szerintem sokkal szerencsésebb lenne, illetve a helyes látásmód az lenne, ha a szakképzést a gyerekek boldogulásának szolgálatába helyezné az állam, illetve a kormány. Lehet vitatkozni azon, hogy mennyiben van átfedés a kettő között, azonban úgy gondolom, ez egy olyan alapvető szemléletbeli különbség, ami mellett nem mehetünk el szó nélkül. Ezért a vezérszónoki felszólalásomat arra szentelném, hogy a gyerekek szemszögéből kövessem végig a változásokat, illetve szeretném az elmúlt időszakban a szakiskolákban tett látogatásaim során szerzett tapasztalataimat is megosztani önökkel, valamint az intézményvezetőkkel, pedagógusokkal folytatott beszélgetések tapasztalatait is ide fogom hozni.

Az elmúlt két hónapban az ország több pontján szakképzésben érintett iskolákat is meglátogattam, jártam Tapolcán, Győrben, Pécsen, Szegeden, Debrecenben, Miskolcon és Budapesten is szakiskolában, tehát az ország legkülönbözőbb pontjain, a legkülönbözőbb képzési spektrumot kínáló iskolák vezetőivel, pedagógusaival volt szerencsém beszélgetni. Azt lehet elmondani a szakképzésre vonatkozóan is, ami egyébként az egész oktatási rendszerre rendkívüli mértékben jellemző, hogy hatalmas különbségek vannak a térségek között, egész más a belépő gyerekek, a szülők és a pedagógusok hozzáállása egy győri szakképzés, mint egy miskolci szakképzés esetében.

Hogy ezt a különbséget megvilágítsam, szeretném az egyik pedagógus tapasztalatait megosztani önökkel, aki osztályfőnöke volt egy szakképző iskolában egy osztálynak három éven keresztül. Rendszeresen tartott szülői értekezleteket, fogadóórákat, azonban a 28 fős osztályából a három év alatt öt olyan gyermek volt, akinek valaha is találkozott a szüleivel. Tehát ha két-három szülő egy 28 fős osztályból megjelent egy szülői értekezleten, az már jónak számított, de volt olyan eset is, amikor a szülői értekezlet a szakiskolában érdeklődés hiányában elmaradt, mert egyetlen szülő sem jelent meg. Egy Miskolcon működő szakiskolába ilyen családi háttérrel kerülnek be a gyerekek.

Országos felmérésekből is tudjuk, hogy a szakképzésbe bekerülő gyerekek 75 százaléka, tehát háromnegyede szövegértésből a legalacsonyabb mérési szinten áll. Államtitkár úr helyesen mondta, a szakképzésnek elvileg nem lenne feladata, hogy az alapfokú iskolai oktatásban megszerzett hátrányokat, hiányosságokat pótolja, azonban szembe kell nézni azzal, hogy a szakiskolákba jelenleg ilyen gyerekek kerülnek be. Ez a helyzet, ez a tény, és nem látjuk a biztosítékát annak, hogy ez a jövőben, a közeljövőben alapvetően megváltozna. Ez óriási probléma, mert lehet azt mondani, hogy a szakiskolának ez nem feladata, mégis ahhoz, hogy a saját feladatát ellássa, foglalkoznia kell a gyerekek lemaradásával,

és bizony meg kell tanítani őket írni, olvasni. Ezzel szenvednek jelenleg a szakiskolák, és különböző módokon megpróbálják ezeket a helyzeteket kezelni.

Amellett sem mehetünk el szó nélkül, hogy Aáry Tamás Lajosnak, az oktatási jogok biztosának iskolai erőszakkal foglalkozó tanulmányából kiderül, hogy a legmagasabb az iskolai erőszak aránya a szakképzésben. Az összes intézménytípus közül a szakképzés az, ahol a legmagasabb arányban követnek el iskolai erőszakot a gyerekek mind egymással, mind pedig a tanárokkal szemben. Ezek olyan adottságai jelenleg a szakképzésnek, amivel mindenképpen szembe kellene néznünk.

Fontos összetevője a Híd-programok, illetve a felzárkóztatás jelentősége a szakképzésnek, hiszen - ahogy itt már többször elhangzott - valóban a szegényebb sorsú gyerekek kerülnek be ide. Mi a helyzet a Híd-programokkal? Erre is kell egy részletesebb kitérőt tennem. Tudjuk, hogy a szakképzésben a lemorzsolódás 33 százalékos, tehát minden harmadik gyerek az évek során kihullik, nem fejezi be a tanulmányait. A hátrányos helyzetű gyerekek esetében ez az arány 50 százalékos, tehát a hátrányos helyzetű gyerekek fele kihullik a szakképzésből.

Ennek orvoslására, illetve a lemorzsolódás megakadályozására felzárkóztatás céljából hozta létre az előző Orbán-kormányzat a Híd-programokat, hogy felzárkóztassa azokat a gyerekeket - pontosan fel vannak sorolva a törvényben, most nem idézném -, akik vagy nem fejezik be az általános iskolát, vagy nem nyernek felvételt semmilyen középiskolába. Kikértem az adatokat a KLIK elnökétől, hogy milyen hatékonysággal működik a Híd-program, ott mennyi a lemorzsolódás, mennyi igazolatlan órát halmoztak fel a diákok, és borzasztó adatokkal kellett szembe-sülnöm. Magában a Híd-programban egy év alatt a lemorzsolódás 40 százalékos volt, tehát gyakorlatilag azt lehet mondani, hogy a szakképzésbe vezető úton még nagyobb a lemorzsolódás, mint magában a szakképzésben. Úgy gondolom, ez az adat önmagában azt is mutatja, hogy ez a program nem lesz alkalmas arra, hogy a szakképzésben a lemorzsolódást csökkentse, megakadályozza. Az igazolatlanul mulasztott órák, illetve az összes mulasztott óra több százszoros nagyságrendet mutat, tehát egy év alatt, a tíz hónapos képzésben százszoros nagyságrendben, 120 ezernél többet igazolatlanul mulasztottak a gyerekek a Híd-program osztályaiban. Úgy gondolom, hogy ezek rémisztő számok, és azt mutatják, hogy a Híd-program ebben a formában nem alkalmas arra, hogy valódi felzárkózásként működjön.

Mi az önök válasza, illetve mi ennek a törvényjavaslatnak a válasza erre? Az, hogy a pedagógus akkor kap illetménykiegészítést, ha a Híd-program első évfolyamából legalább a 70 százalékos átlép a második évfolyamba. Tehát ha átrugdossa a gyerekeket, ha statisztikai kozmetikázásra sor kerül, akkor a pedagógus illetménykiegészítést fog kapni. Úgy gondolom, hogy a Híd-programba bekerülő gyerekekkel való foglalkozás önmagában is jogosulttá kellene

tegye a pedagógust arra, hogy illetménykiegészítést kapjon, hiszen olyan családi környezetből kerülnek ide a gyerekek, amit az előbbi miskolci példa is érzékeltet, hogy az iskolával való kapcsolattartás legalapvetőbb, legelemibb szintjét sem látják el a szülők. Erre nem az a megoldás, hogy a pedagógusnak akkor adunk illetménykiegészítést, ha a felsőbb évfolyamba átrugdossa a gyerekeket, és esetleg akkor is megadja nekik a jobb érdemjegyet, a 2-est, ha erre a tudásszintjük alapján nem megfelelőek a gyerekek. Ez elfedi a valóságot. Lehet, hogy a statisztikában a 40 százalékos lemorzsolódás 29 százalékra fog csökkenni, elképzelhető, de a gyerekek tudásszintje ettől önmagában nem fog változni, és nem fogjuk látni a valóságot, mert a pedagógus anyagilag is abban lesz érdekelt, hogy átrugdossa a gyerekeket akkor is, ha esetleg a tudásszintjük nem megfelelő ehhez.

A közismereti tárgyak oktatása is egy olyan kulcskérdés - államtitkár úrral szemben én ezt kulcskérdésnek látom -, ami mellett nem mehetünk el szó nélkül, éppen azért, mert a belépő gyerekek tudásszintje olyan, amilyen, amiről az előbb beszéltem, de a Híd-programokban még ennél is rosszabb a helyzet. Az, hogy önök a korábbi szakiskolai képzést négyévesről háromévesre csökkentették, s ezzel párhuzamosan csökkentették a közismereti tárgyak arányát, úgy gondolom, hogy elhibázott lépés volt, és szembemegy azzal, amiről az előzőekben Hoffmann Rózsa is beszélt, hogy felkészítsük a gyerekeket arra, hogy az életük során tudjanak alkalmazkodni a megváltozott körülményekhez.

A XXI. században egy munkás, egy szakmunkás embernek létszükséglete, hogy az élete során még tudja képezni magát, és ha ehhez a megfelelő alapokat a közismereti tárgyak segítségével nem tudjuk biztosítani, akkor erre nem lesz lehetőség. Lehet beszélni az élethosszig tartó tanulásról meg arról, hogy életpályát nyújtunk a szakmunkásoknak, valamint a szakiskolákban, most már szakközépiskolában végzeteknek, csak nem életszerű az, hogy egy olyan gyerek, aki úgy kerül be a szakképzésbe, hogy írni, olvasni nem tud, a számolásról ne is beszéljünk, ő majd három év alatt elsajátít egy szakmát, emellett behozza az általános iskolából hozott lemaradását, és a motivációját is megtalálja ahhoz, hogy érettségit szerezzen, sőt később akár technikus végzettséget is.

Éppen ezért úgy gondolom, hogy a közismereti tárgyak arányának a csökkentése, és emellett a mindennapos testnevelés bejövetele tovább csökkentette azoknak a tárgyaknak a számát, amelyek szükségessé lennének ahhoz, hogy arról beszélhessünk, sikeres, az életben a helyüket megállni képes szakmunkások kerüljenek ki az iskolákból.

(12.20)

A duális képzéssel kapcsolatban, úgy gondolom, ezt a differenciálást, ami az országban sajnos jelen van, sokkal inkább meg kellene tenni. Győrben nyilvánvalóan a járműipar jelenléte miatt gyakorlatilag

már működik a duális szakképzés. Magam is több olyan iskolát felkerestem, beszélgettem pedagógusokkal, intézményvezetőkkel, ahol az Audi kiveszi a részét a képzésből. Itt semmi probléma nincs. Ugyanakkor Miskolcon, ahol egy adott iskolába járó gyerekek 90 százaléka, mondjuk, hátrányos helyzetű, olyan családi környezetből jön, ahol akár az evőeszköz sem tudják használni, és a szülők semmilyen munkára nem nevelték eddig a gyerekeket, a duális képzés sikeressége igen csak kérdéses.

Nagyon kérdéses, több szempontból is. Hiszen a cégek hozzáállásán is nagyon sok múlik. Úgy gondolom, egy szakképzésben sem az iskola, sem a cég nem fogja tudni pótolni a családi háttérrel. Ez a javaslat sem tesz semmit annak érdekében, hogy a szülőket is bevonjuk a gyerek nevelésébe, oktatásába. Ez egy kulcskérdés, hogy a szülők ösztönzik-e otthon a gyerekeket. Ha nem ösztönzik, akkor nem lesz sikeres, nem fogja tudni sikeresen befejezni az iskolát. Le fog morzsolódní, ha otthonról nem hozza azt a szemléletet, ami ahhoz lenne szükséges, hogy munkára, a tisztességes munkából való megélhetésre neveljék. Az, hogy egy iskolában a szülők 90 százaléka egyáltalán nem működik együtt már az oktatási intézménnyel sem, nemhogy majd a gyakorlóhelyként, képzőhelyként működő céggel, úgy gondolom, rendkívüli mértékben nehezíti és megkérdőjelezi a duális képzés sikerességét.

A szakképzés irányításának rendszerszintű felépítése a következő téma, amiről beszélnem kell, illetve a szakképzési centrumok kialakítása. Az, hogy a KLIK-ben nem működik maga a szakképzés, teljesen egyértelmű mindannyiunk számára. Ha jól működne, akkor nyilván nem lenne szükség arra, hogy kivegyék onnan, és más fenntartóhoz kerüljön. Azonban a KLIK-nek nem az volt a problémája, hogy eddig az EMMI alá tartozott, és most már nem fogja megoldani ezeket az irányítási problémákat az, hogy az NGM-hez fog tartozni, abban az esetben, ha nem fognak a hatáskörökön is változtatni.

Márpedig a szakképzési centrumok számának korlátozása, a megyénkénti három, illetve Budapesten legfeljebb tíz szakképzési centrum működtetésének lehetősége több megyében is központosítást eredményez. Van öt olyan megye, ahol jelenleg több tizszk működik, mint három, és ezekben a megyékben ez további központosítást fog eredményezni. A döntések tehát távolabb kerülnek a helyi szinttől, távolabb kerülnek a gyerekektől, távolabb kerülnek az intézményektől. Ez óriási probléma, hiszen ezzel a központosítással gyakorlatilag a szakképzés térszerűsítése folyik, tehát az iskolák önmagukban most már nem lesznek érdekelték, mint ahogy a KLIK alatt sem érdekelték abban, hogy saját maguk ösztönözzék azt, hogy bevételeket termeljenek, gazdaságosan működjenek.

Az egyik iskolában, ahol voltam, elmondta az igazgató úr, hogy kiszámolták, mennyibe került az adott iskola a régi rendszerben az államnak, és mennyibe kerül most, a fenntartóváltás során, a

KLIK alatt az államnak. Azt mondta, hogy igen nagy különbség van, sokkal gazdaságosabban működik a rendszer. Több iskolaigazgató is panaszkodott arra, hogy most már semmi nem ösztönzi őket arra, hogy bevételt termeljenek, hiszen az ő bevételeik is be megy egy közös kalapba, amit aztán nem tudnak nyomon követni, hogy mennyit kapnak abból vissza, és adott esetben más iskolákat, amelyek valamilyen szinten versenytársai egymásnak, akár ők segíthetnek ki.

Úgy gondolom, nem jó szemlélet az, hogy tovább központosítják a rendszert, nem jó szemlélet az, hogy az iskolák gazdasági önállósága semmilyen mértékben nem fog visszatérni. Emellett a forráshiány állandósult a szakképzésben. Az eszközbeszerzések nehézsége nemcsak a KLIK működése miatt vált mindennapossá, hanem azért is, mert egész egyszerűen rengeteg olyan kérelmet mutattak a szakiskolák, amire forráshiány miatt kaptak elutasító választ.

Rendkívüli mértékű az aránytalanság is. Beszélni kell arról, hogy gyakorlatilag az oktatási rendszerben a pályázati forrásokat a mindennapi működésre fordítják, a pályázati forrásokat rendes forrásként könyvelik el az iskolák, pedig ezeknek rendkívüli, pluszforrásoknak kellene lenniük. Jártam olyan szakiskolákban, ahol a nyílászárók cseréjére ránézésre ötven éve biztosan nem került sor, elképesztő lepusztultságot láttam az iskola épületében, de eszközökben, a szakmai tárgyak oktatásához szükséges eszközökben a legújabb, legmodernebb technológia áll rendelkezésre. Ezek olyan aránytalanságok, amik a mindennapi életben jelen vannak a szakképzésben, holott nem lenne szabad, hogy jelen legyenek.

Nem az ellen van természetesen kifogásom, hogy modern technikával dolgoznak a szakiskolák, bár arról is panaszkodott az egyik intézményvezető, hogy ők a legmodernebb technikával dolgoznak, de a környező cégek közül sehol nem található meg ez a technika, így megtanítják a gyerekeket erre a modern technikára, de aztán kikerülnek az életbe, és a cégeknél nem tudják ezt alkalmazni. A cégek megtanítják a náluk jelen lévő, egyébként még nem annyira korszerű technika használatára is a gyerekeket, mert nincs összhangban az iskolák felszereltsége a cégek felszereltségével.

Az, hogy a pályázati forrásokat tehát rendes forrásként könyvelik el, és gyakorlatilag ez tartja életben a szakképzést, rendkívül súlyos hiba. Az, ha az állam nem teszi mellé a megfelelő finanszírozást is, illetve a cégeket nem ösztönzi arra, hogy ők is nyúljanak a zsebükbe, és határozott, megfelelő hozzáállással közelítsenek a gyerekek felé, akkor nem lesz sikeres a szakképzés. Persze, az egész oktatási rendszer hibája ez, hogy olyan mértékben jellemzi a pénzhiány, hogy az ember szörnyű történeteket tud erre is mondani.

Úgy gondolom, a felnőttoktatásban megjelenő probléma a nem állami fenntartók visszaszorítása. Tudom jól, hogy a felnőttoktatásban rendkívül sok

visszaélésre került sor az elmúlt évtizedekben, és elismerem azt is, hogy ennek a javaslatnak vannak olyan elemei, amelyek ki tudják szűrni, legalábbis elősegítik a kiszűrését annak, hogy ez visszaszoruljon, megszűnjön. Ugyanakkor túlzott korlátozásnak érzem azt, hogy a nem állami fenntartóknak szabályozzák, gyakorlatilag keretszámot hagynak meg a felnőttoktatásban való részvételükben. Úgy gondolom, hogy ha történt is visszaélés a felnőttoktatásban nem állami fenntartók részéről, akkor azokat az alapítványokat kell megbüntetni, amelyek visszaéltek a törvénnyel, de nem szabad a fürdővízzel együtt a gyereket is kiönteni. Tehát vannak olyan nem állami fenntartók, amelyek értéket képviselnek a felnőttoktatásban is.

Nem a fenntartó tehát a biztosítéka önmagában annak, hogy egy felnőttoktatásban jó színvonalú, tisztességes képzést kapnak az abban részt vevők, hanem a szabályokat kellene következetesen betartani. Éppen ezért, úgy gondolom, önmagában annak létszámszintű korlátozására nincs szükség, hogy a felnőttoktatásban a nem állami fenntartók között ilyen mértékben különbséget tegyünk.

(Móring József Attila elfoglalja jegyzői székét.)

Az egész szakképzésben a legnagyobb probléma továbbra is az, hogy a bekerülő gyerekek olyan tudáshátralékkal érkeznek, amelynek kijavítása, a hiányszámok pótlása továbbra is a szakiskolák, szakközépiskolák feladata lesz. Itt szeretnék beszélni az átnevezésről, ami esetleg hozzásegíthet ahhoz, hogy a szakképzés presztízsét növeljük. Bár az látható, hogy az elmúlt 25 évben nagyon nagy lejtmenet figyelhető meg a tekintetben, hogy milyen gyerekek jelentkeztek ide. Több intézményvezető is elmondta, hogy a rendszerváltás környékén még rendszeresen jöttek olyan gyerekek, akiknek az általános iskolai átlaga 3-as, 4-es volt, sőt akár kitűnő tanulók is érkeztek, de ma már sokkal kevésbé jellemző ez.

Nagyon sokan a tankötelezettségi korhatár kitöltésére kvázi elfekvőként használják a szakiskolákat. Semmilyen motivációjuk nincs arra vonatkozóan, hogy ők ott érdemben valamilyen képzettséget megszerezzenek, hanem a tankötelezettségi korhatár eléréséig próbálják meg valahogyan eltölteni az időt. Nagyon fontos fegyverkezési nehézségek vannak ezekben az iskolákban, és a pedagógusok eszköztelenek arra vonatkozóan, hogy ezekben az osztályokban rendet tudjanak tartani.

(12.30)

Fontos lenne éppen ezért, hogy azokat a gyerekeket, akik nem tudnak vagy nem akarnak beilleszkedni ezekbe az osztályokba, őket valamilyen módon a pedagógusok kezelhessék, azonban erre semmilyen eszközük sincsen.

Itt kell visszautalni arra, hogy mennyire fontos lenne ezeknek a gyerekeknek a számára is a köz-

ismereti tárgyak nagyobb óraszámában történő oktatása. Az, hogy ők alapkompenciáknak sincsenek birtokában, rendkívüli nehézséget okoz a többi gyerek számára és a pedagógusok számára is, a gyakorlati oktatókról, szakoktatókról nem is beszélve. Lehet vitát folytatni arról, hogy szükséges-e a szakmai tárgyak oktatása esetében a pedagógus végzettség vagy valamilyen pedagógiai képzés elkezdése az azt oktató szakoktatók, illetve szakmai tárgyat oktatók részéről. Egyrészt azonban figyelembe kell venni, hogy az elvándorlás nagyon súlyosan érintette azokat az embereket, akik valamilyen szakmában maradandót tudnak alkotni, hiszen sokkal könnyebben tudnak elhelyezkedni, és magasabb fizetésért tudnak dolgozni Nyugat-Európában. Ez tény.

Másrészről az elmúlt 25 év szakoktatásának a hibája az, hogy olyan aránytalanságok alakultak ki a szakképzésben, illetve a szakmunkás végzettségük esetében, amiről egyébként államtitkár úr is beszélt. Ugyanakkor némi önkritikát is kellene a kormánynak e tekintetben is gyakorolnia, hiszen az elmúlt öt évben az Orbán-kormány vezette a szakképzést is, mint ahogy az egész országot, és az aránytalanságok csökkentésére, megszüntetésére alig-alig került sor. Továbbra is elképesztő mértékű a hiányszakmák jelenléte, és azok az aránytalanságok, eltérések, amelyek a piaci igények és a szakképzés esetében megvannak, az önök felelőssége is. Az elmúlt öt évben már a szakképzés átalakítására többször sor került, a szakképzési törvény módosítására többször sor került, és még mindig jelen vannak a rendszerben ezek a rendkívüli eltérések.

Államtitkár úr itt a bolti eladókat említette, csakhogy az elmúlt öt évben már tudtak volna reagálni akár erre az aránytalanságra is. Tehát ilyen értelemben az önök felelőssége is az, hogy a szakképzés olyan helyzetben van, amilyen helyzetben látjuk jelenleg.

Ha nem vesszük figyelembe a tényeket, azt, hogy tehát elfekvőnek használják sokan a szakképzést azért, hogy a tankötelezettségi korhatárukat kitöltésük, de egyébként nekik semmilyen motivációjuk sincsen arra vonatkozóan, hogy befejezzék azt az iskolát, a szülők, ahogy említettem a miskolci példát, semmilyen módon nem működnek együtt az iskolával, akkor nem fogunk tudni sikeres, szakképzett gyerekeket nevelni ezekből a gyerekekből.

Fontos tehát az, hogy egyrészt a szülőkhöz is hozzájáruljunk, és igenis a szülő működjön együtt az iskolával, jelenjen meg a szülői értekezleteken, fogadóórán, álljon rendelkezésére a pedagógusnak, ha erre igénye van, és a gyerekek motivációs szintjét is emelni kell.

Jogos az az érv államtitkár úr részéről, úgy gondolom, hogy nem a szakképzés hibája, hogy ilyen gyerekek kerülnek ide, az alapfokú oktatás megreformálására van szükség ahhoz, hogy megváltozzon ez a helyzet. Ez az egyik oldala, az általános iskola oldala. Ugyanakkor azt is hozzá kell tenni, hogy a szakképzés miatt nem vonzó, mondjuk, egy jobb

képességű gyerek számára. Fel kell tenni ezt a kérdést is. Itt a gimnáziumok, szakközépiskolák, szakiskolák terén vagy most már a megváltozott néven futó intézményrendszerben bizony nagyon súlyos eltéréseket lehet érzékelni.

Úgy gondolom, nem szükséges, hogy automatikus legyen az, hogy a jó képességű gyerekek csak gimnáziumba kerülhetnek. Nem osztom azt a véleményt, hogy csökkenteni kell a gimnáziumi tanulók számát, ugyanakkor meg kell találni azokat a lehetőségeket, amik jobbra teszik a szakképzést, és egy jó képességű gyerek nem érzi azt, hogy a szakképzés zsákutca számára, nem érzi azt, hogy a szakképzésben nem tudja kiteljesíteni a saját képességeit.

A gyerekek boldogulásának középpontba állításával kezdtem tehát a felszólalásomat, és ezzel is szeretném befejezni. Olyan szakképzést kellene megteremtünk, ahol a jó képességű gyerekek is úgy érzik, hogy boldogulni tudnak, jövőkép áll előttünk, tovább tudnak tanulni, rugalmasan tudják az életútjukat a későbbiekben is befolyásolni, hiszen 14 évesen, úgy gondolom, nagyon kevés ember tudja eldönteni véglegesen, hogy ő mit szeretne tanulni, vagy az életében mit szeretne csinálni, hiszen rendkívül kevés az információja, és életkorából adódóan is nyilvánvalóan erre teljességgel nem lehet képes. Ez a pályorientáció kérdésével is természetesen összefügg.

Úgy gondolom tehát, hogy a szakképzés akkor lehet sikeres, ha a gyerekek úgy kerülnek ide, hogy motivációjuk van, az alapszintű tudással rendelkeznek; a cégek hozzászólása is tudatos, tehát úgy szeretnék kiképezni a gyerekeket, hogy adott esetben saját maguk is későbbiekben alkalmazzák őket, érdekeltek abban, hogy olyan szakképzett munkaerő álljon az ő rendelkezésükre is, amelyért hajlandók ők is tenni, és becsülettel fogják ezeket a gyerekeket képezni, és akkor beszélhetünk arról, hogy egy jó képességű gyerek számára is vonzó lehet a szakképzés.

Azzal, hogy átnevezzük a szakiskolát szakközépiskolává, a szakközépiskolát meg szakgimnáziummá, úgy gondolom, hogy ilyen rövid idő alatt a fejekben rendkívüli zavar fog keletkezni. Emellett a „szakgimnázium” elnevezés nem is kifejezetten szerencsés, hiszen nagyon sokan össze fogják keverni a tagozatos gimnáziumok rendszerével. Tehát egy laikus szülő, aki esetleg segít a gyerekének a pályaválasztásban, nem fogja tudni ilyen rövid idő alatt megérteni, hogy mi a különbség, ráadásul ez nem fogja segíteni azt, hogy a későbbiekben a szakképzés színvonala emelkedjen, a szakképzés presztízse növekedjen.

Kérdéses az átszervezéssel kapcsolatban, hogy a jelenleg futó projektek, pályázati pénzek, amiket a tisztekre írt ki például az Európai Unió, azok hogyan fognak viszonyulni ahhoz, hogy szakképzési centrumok jönnék létre, amelyek ráadásul nem is fognak teljes egészében megfelelni a jelenlegi tiszteknek. Ez egy azok közül a kérdések közül, amit az átadás-átvétel kapcsán fel kell tenni, azonban nagyon fontos kérdés, hiszen, ahogy említettem, sajnos a pályázati források aránya az oktatási rendszerben rendkívül

magas, és gyakorlatilag ezek tartják el a működési költségeket is.

(Móring József Attilát a jegyzői székben
Földi László váltja fel.)

A Jobbik szerint tehát a gyerekek boldogulásának kell a középpontban állnia a szakképzésben is, ehhez elengedhetetlen a duális képzés. Tehát nem szeretném, ha bárki is azt gondolná, hogy ellene vagyunk annak, hogy a piac vagy a különböző vállalkozások részt vegyenek a szakképzésben, nem, ellenkezőleg, csak ehhez az államnak is olyan gyerekanyagot kell, olyan gyerekeket kell biztosítani ezeknek a cégeknek, amelyekkel úgy gondolják, hogy érdemes befektetniük a szakképzésbe. Ennek a biztosítékát nem látjuk.

Annak a biztosítékát sem látjuk, hogy a lemorzsolódás csökkenni fog, a Híd-program, ahogy említettem az adatokat is, nem tudja betölteni azt a célját, amire létrehozták, éppen ezért ez az egész rendszer nem lehet sikeres. A központosítást elutasítjuk, az intézmények önállóságát szeretnénk erősíteni. Ez is egy olyan szemléletbeli kérdés, amivel nem tudunk egyetérteni.

Ebben a formában tehát ezt a törvényjavaslatot nem tudjuk támogatni. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Én is köszönöm. Most Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az Országgyűlés jegyzője következik, LMP.

Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttünk fekvő törvényjavaslatokat az LMP véleménye szerint jogszabályellenesen tárgyalja a parlament, hiszen beterjesztésük törvénybe ütközött. Sem a módosításokat megalapozó „Szakképzés a gazdaság szolgálatában” című koncepció, sem a törvénytervezet nem volt társadalmi egyeztetésen, holott ez legalább az utóbbinál kötelező lett volna a jogszabályok előkészítésében való társadalmi részvételről szóló törvény szerint.

Több szervezet, köztük az LMP is kísérletet tett arra, hogy közérdekű adatkérés útján jusson hozzá a koncepcióhoz, de a Nemzetgazdasági Minisztérium még arra sem vette a fáradságot, hogy válaszoljon, amivel szintén törvényt sértettek.

A törvényjavaslat múlt szerdai beterjesztése előtt tehát senkivel sem egyeztettek, sem a szakképzési kollégium, sem a szakszervezetek, sem a munkáltatói érdekképviseletek nem látták a tervezetet. Azt nem nevezhetjük egyeztetésnek, hogy a versenyszféra és a kormány állandó konzultációs fórumának monitoringbizottsága látta.

A monitoringbizottság ülését utólag, sebtében hívta össze az NGM múlt péntekre, hogy szentesítse velük a javaslatot.

(12.40)

Rögtön rá is térnek a kamara kizárólagos befolyására a szakképzés alakításában. Az LMP az elmúlt években aggódva figyelte Parragh László iparkamara elnök lobbitevékenységét. Mint Orbán Viktor miniszterelnök bizalmi embere, Parragh Lászlónak komoly befolyása van a folyamatok alakítására. Az iparkamara mellett hiába működnek még más kamarák is, az Magyar Kereskedelmi és Iparkamara kizárólagos szerepre tett szert. Parragh László és nagyvállalkozói köre diktálja a szakképzés változtatásait, ez a befolyás a mostani törvénytervezeten is tetten érhető.

Az iparkamara még a 2010-es választások előtt megállapodást kötött a Fidesszel, amely a magyar gazdaságpolitika előtt álló legfontosabb feladatokat tartalmazta, például a szakképzés megújítását is. Ennek nyomán 2011-ben a kormány 16 évre csökkentette a tankötelezettségi korhatárt, egységesen 3 évre az addig 4, illetve 5 éves szakiskolai képzést, a közismereti órák számát pedig radikálisan csökkentette. 2012-ben a kormány és a kamara közötti megállapodást egy közös nyilatkozatban megerősítették, és ebben a kormány vállalta, hogy nemcsak a szak-, de a felnőttképzést és a felsőoktatást is a gazdasági igényeihez igazítja.

A kormány egész szakképzési politikáján látszik, hogy csak bizonyos gazdasági érdekcsoportok igényeit teljesíti, a nagyvállalati lobbierdekeknek rendeli alá az egész szakképzést. Még csak azt sem lehet mondani, hogy úgy általában a gazdaság érdekeit szolgálná a szakképzés átalakítása. Az oktatásnak, ezen belül a szakképzésnek elsősorban a társadalom igényeit kell szolgálnia úgy, hogy a munkaerőpiac nem csupán speciális, hanem széles igényeit elégíti ki. Mindezt olyan leendő munkavállalók képzésével, akik a változó körülmények között is megállják a helyüket, alkalmazkodnak a munkaerőpiac változásaihoz. Félreértés ne essék, a kamaráknak fontos szerepük van. Az ő feladatuk szakmai, érdekvédelmi jellegű, és ez nem tévesztendő össze az oktatáspolitikára gyakorolt kizárólagos befolyással.

Ha már képzésről beszélünk, a kamaráknak nem a szakképzés, hanem a felnőttképzés területén lenne keresnivalójuk, fontos lenne őket bekapcsolni a kormányzati munka partnereiként. Ők látják ugyanis a gazdaság azonnali igényeit. Ha valahol azonnali igény mutatkozik, akkor ezt a szakmunkásigényt leghatékonyabban és leggyorsabban a felnőttképzés tudja kielégíteni. Ez akkor lehetséges, ha az élethosszig tartó tanulás, az átképezhetőség, az önálló tanulás képessége valóban elsajátítható.

A problémák a szakiskolákban jelentkeznek, de nem ott keletkeznek. Illúzió a jelenlegi nyolcosztályos általános iskolára épülő szakképzés sikerességét elvárni. További súlyos kérdés, hogy egy ilyen alapfokú képzés után a szinte kizárólag a szakmára koncentráló szakiskola érettségi nélkül sikeres lehet. Alapkompetenciák, alapkészségek hiányában a szak-

képzés zsákutca lesz, ahogy ma sajnos az több tízezer, általános iskolából kikerülő diák számára. Tehát minőségi szakképzésre lenne szükség.

A sikeres szakképzés alapja a sikeres általános iskolai képzés. A magyar oktatási rendszer a világ egyik legigazságtalanabb oktatási rendszere még ma is, hiszen az iskolarendszer az otthonról hozott hátrányokat nemhogy kiegyenlítené, de meg növeli is. A lakóhely vagy a szülők társadalmi-anyagi helyzete komoly mértékben határozza meg a gyerekek iskolai teljesítményét és előmenetelét. Ráadásul a magyar általános iskola rendkívül rosszul teljesít a készségek és kompetenciák fejlesztésében. Ez 2010 előtt is így volt, de a 2010 utáni változások csak fokozták a problémákat.

Óriási szükség lenne az általános iskolai képzés reformjára. Megjegyezzük, a példaként hivatkozott Németországban is egy erős, 9 évfolyamos alapképzés után kerülnek a szakképző iskolákba a diákok. Ebben a helyzetben tehát nem az a megoldás, amit 2011-ben elhatároztak, hogy legyen a szakiskolai képzés 4 helyett 3 éves.

Az is súlyos hiba, hogy a közismereti tárgyakat radikálisan lecsökkentették, gyakorlatilag kilenc közismereti tantárgyra jut heti 6 óra. Aki már az általános iskolában sem tudott vagy tud jól teljesíteni, kérdés, hogy vele mi lesz, ha heti 6 órában fog tanulni magyart, matematikát, történelmet, földrajzot, fizikát, kémiát, biológiát, informatikát, idegen nyelvet. Ezen alapvető közismereti-civilizációs ismeretek nélkül nem lehet sikeres a szakmai képzés sem. Aki nem tud írni-olvasni, szöveget érteni, az nem tud szakmát sem tanulni. Aki nem tudja használni az alapvető matematikai műveleteket, abból például nem lehet jó asztalos sem. Továbbá, a mai világban, aki ma asztalos, az holnap már lehet, hogy nem lesz az.

A világ óriásit változott, a gazdaság folyamatosan átalakul, a ma érvényes tudás holnapra elavulttá válhat, ezért rugalmasságra, alkalmazkodóképességre van szükség. A szakképzésnek az is dolga, hogy ezekre a változásokra felkészítsen, aki olyan helyzetbe került, az könnyen át tudja magát képezni. Hasonlóképp, hogy egy munkahelyen valaki megmaradhasson, önálló és csoportos munkavégzésre, munkafegyelmre és fejlett szociális, kommunikációs kompetenciákra is szükség van. A közismereti tárgyak, civilizációs ismeretek és a készségek fejlesztése nélkül ez nem fog menni. Az erős alapképzés és érettségi megszerzése tehát alapvető fontosságú.

Csak azután beszélhetünk duális képzésről, ha ezek a feltételek fennállnak. A duális képzéssel önmagában semmi probléma: az elméleti és gyakorlati képzés összekapcsolása valóban segíti a fiatalok gyakorlati tudáshoz jutását, a valódi munkafolyamatok megismerését. A probléma az, hogy csak a szükséges alapkészségekkel, kompetenciákkal rendelkező fiatalokra lehet építeni a gyakorlati képzést. Az nem működik, amit 2012 szeptemberétől bevezettek, hogy már 9. évfolyamtól lehet kötni tanulószerveződést a szakiskolai képzésben. 14 éves gyerekek kerültek ki

így a vállalatokhoz, nemhogy szakmai, de alapvető ismeretek, készségek nélkül. A duális képzés bevezetésének ez a módja nem járható út, egyszerűen a magyar duális képzés feltételei még nem állnak rendelkezésre.

Ha nem a nagyvállalatokról beszélünk, mint a nagyobb autógyárak, amelyek ma szinte egyedülként képesek ilyen tanműhelyeket fenntartani, hanem magyar kis- és középvállalkozásokról, akkor mindenképp azt lehet mondani, hogy Magyarország még nagyon messze van attól, hogy rájuk építsen egy sikeres duális képzési modellt. A kis- és középvállalatoknál nincsenek meg a személyi és tárgyi feltételei a gyakorlati oktatásnak, nem véletlen, hogy alig 4 százalékuk vállal ilyen képzést. Nincs meg az ehhez szükséges személyi állománya, és nincs meg az eszközparkja sem. Egy kis- és középvállalkozás ma a túlélésért küzd, nem tud és nem is akar azzal foglalkozni, hogy tanoncokat fogadjon. A kormány mégis annak ellenére erőlteti a vállalati gyakornoki képzést, hogy ennek ma - a legnagyobb termelő vállalatokat leszámítva - nincs realitása. Jól felszerelt iskolai tanműhelyekre lenne inkább szükség, arra, hogy a tanulók kapjanak általános gyakorlati képzést, ahelyett, hogy részfeladatokra képeznék őket.

A javaslat szintén téves kiindulópontja, hogy kevés a szakmunkás, ezért növelni kell a számukat. Előrebocsátom, az LMP szerint nem a szakmunkások számát kell növelni, hanem a képzés minőségén kell javítani. Rendszeresen halljuk azt Czomba államtitkár úrtól is, hogy jelenleg hiány van képzett szakmunkásból, és valóban, legutóbb a német cégek is arra panaszkodtak, hogy nagy probléma a képzett munkaerő hiánya. Ebből vonja le a kormány azt a következtetést, hogy akkor több szakmunkásra van szükség. Holott, ha megnézzük a munkanélküliek összetételét, azt látni, hogy százezerre tehető a szakmunkás végzettségű munkanélküliek száma - nem kis szám. Szakmunkás-bizonyítvánnyal rendelkezők tömegei vannak munka nélkül, vagy dolgoznak képzettséget nem igénylő munkakörben. Az ország nagy részén a pályakezdő szakmunkások egy részét sem várja semmilyen munkahelyi kínálat a szakmájában. Az, hogy az országban egyszerre van jelen a szakmunkáshiány és a szakmunkás munkanélküliek magas száma, azt mutatja, hogy nem mennyiségi, hanem minőségi szakmunkáshiány van. Azaz nem több szakmunkásra lenne szükség, hanem minőségi képzésre.

(12.50)

Nem a képzés minőségében keresi a problémát a kormány akkor sem, amikor arról beszél, hogy növelni kell a hiányszakmákat tanulók számát. Az, hogy hiányszakma, nehezen értelmezhető. Lehetetlen gazdasági prognózisok, munkaerő-piaci előrejelzések alapján 4-6 évre előre megjósolni, hogy melyik szakemberből mennyire lesz szükség, miből lesz hiány. Ez lehetetlen. Ráadásul nem igaz az, hogy a hiány-

szakmát tanulók könnyebben helyezkednek el. Az ország nagy részén a hiányszakmákban képzettek sem tudnak elhelyezkedni, bérelőnyük nincs, munkaerő-piaci esélyeik azonosak a többiekével. Nem a hiányszakma növeli az elhelyezkedési esélyt, hanem a szaktudás minősége.

Az iskolafenntartás kérdésére is ki kell térni. Az elmúlt években az oktatás területén lezajlott központosító-centralizáló politika a szakképző intézményeket sem kímélte. Az önkormányzatok, települések elvesztették iskoláikat. A szakképző intézmények mind fenntartásukban, mind pedig - bizonyos speciális intézmények kivételével - működtetésükben is átkerültek a Klebelsberg Intézményfenntartó Központhoz. Korábban Magyarországon volt Európa egyik legszélsőségesebben decentralizált, szétagolt iskolarendszere, de az államosítással sikerült átadni a ló másik oldalára. Lényegében visszatértünk a szocializmus megoldásához, amikor mindent egy központból akartak irányítani. Az a modell azonban, hogy mindent a Szalay utcából, illetve a KLIK központjából diktálnak, elbukott.

Az elmúlt időszakban folyamatosan derültek ki a működési problémák, ami napi szinten nehezítette az oktatást-nevelést. A KLIK eddigi működése egyértelmű kudarc, pazarolja a forrásokat, lassítja és bonyolítja az ügyintézkést, nem megoldja, hanem generálja a problémákat.

A KLIK kapcsán talán belátják a hibákat, és lazítanak a görcsös központosításon, de kérdés, hogy mi lesz a szakképző intézményekkel. A jelenlegi tervezet szerint egy új szakképző intézményi struktúrát alakítanak ki, a szakképzők a KLIK-től a Nemzetgazdasági Minisztérium alá kerülnek. Úgynevezett szakképzési centrumokat akarnak létrehozni. Ezek önálló költségvetési intézmények lennének. Az új főigazgatóság alá tartoznának a szakképző iskolák mint szervezeti egységek. Ezzel nemcsak hogy újabb vízfejeket hoznak létre, hanem az iskolák csupán tagintézményként működnének tovább, továbbra se kapva vissza az önállóságukat.

Az újabb központosítás helyett sokkal inkább arra lenne szükség, hogy visszaadják a helyi közösségeknek a szakképző iskolákat. Attól függően, hogy adott szakképző intézmény milyen térségi igényeket elégít ki, ez lehet fővárosi, járási vagy megyei önkormányzati szint is.

Az sem jó megoldás, hogy most az EMMI-től az NGM-hez kerülnek az iskolák. A szakképzés speciális terület, a közoktatás része, de a foglalkoztatáspolitikától nem elválasztható. Ha most a köznevelés helyett a foglalkoztatáspolitikára felől közelítik meg az irányítást, az ugyanolyan féloldalas lesz, mint eddig. Bár a KLIK-hez képest talán jobb helyen lesznek az intézmények, valódi megoldást ez sem jelent. Igenis a helyi közösségek iskolafenntartó szerepét kellene visszaállítani, miközben persze a 2010 előtti hibás rendszert sem szabad újra visszahozni ezen a téren sem.

Az LMP kezdettől fogva súlyos tévedésnek tartotta a Híd-programok beindítását. Azokat a diáko-

kat, akiket nyolc év alatt nem sikerült megtanítani írni-olvasni, nem tudtak sikeresen továbblépni az általános iskolából, nem lehet egy év alatt összehárva, szegregáltan felzárkóztatni. Fejleszteni és mentorálni kell, de nem itt és nem így, nem ilyen formában.

A tervezett változtatásokról - a legfontosabbak.

1. A szakiskolákban - leendő szakközépiskola - hároméves szakmai képzés után kétéves, érettségire történő felkészítést vezetnek be. Ez a lépés egyszerre cinikus és szemfényvesztés. Illúzió az alapkészségek fejlesztésében kudarcot valló általános iskola, illetve a közismereti tárgytól megfosztott hároméves szakmai képzés után elvárni, hogy a kétéves képzés sikeresen elvezethet az érettségire. Bár nagyon fontos célkitűzés, hogy minden középfokú iskolatípus biztosítsa az érettségit, ez így, ebben a formában nem fog sikerülni.

2. Iskolatípusok átnevezése. A jelenlegi szakiskolát szakközépiskolává, a szakközépiskolát szakgimnáziummá nevezik át. Az átnevezések nem titkolt célja a presztízs emelése, de a megszokott elnevezéseket nem szerencsés megváltoztatni. És nem is érdemes úgy, hogy érdemi, reformértékű lépések nem történnek a módosítás alapján sem. Ugyanakkor a névváltoztatás kiválóan alkalmas statisztikai büvészkedésre. Veszélye, hogy így akarják például ellensúlyozni a valódi gimnáziumi férőhelyek számának esetleges leendő csökkentését. Az erre vonatkozó szándék egyértelműen kiolvasható a törvénytervezetből.

3. Érettségivel együtt szakképesítést terveznek kiadni a szakközépiskoláknál, szakgimnáziumoknál. Az érettségi előtti képzéstől szakképesítést elvárni nem lehet. Bár a javaslat szerint az érettségit megelőző szakaszban nő a szakmai képzés aránya, ezek akkor is csak szakmai alapismeretek lehetnek, amire nem lehet OKJ-s végzettséget adni.

4. Ingyenes első és második szakképzés biztosítása és a 21 éves korig tartó részvételi korhatár megszüntetése. Ezek pozitív lépések, azonban van egy komoly kockázata a módosításnak. Amennyiben a szakközépiskolában az érettségi előtti képzés szakképzési része is szakképesítésre jogosítana, akkor máris nem érne sokat ez a változtatás. Így a valódi szakma megszerzése számítana a második szakképesítésnek, érettségi után. Tehát nem változna semmi lényegében a szakközépiskolába járók számára.

5. Híd-programok átnevezése, köznevelési és szakképzési Híd-program. Az átnevezésen túl érdemi változtatásra nem kerül sor. Attól, hogy a Híd-programokra az EMMI helyett az NGM-nek lesz nagyobb befolyása, nem módosítja az alapvetően elhibázott koncepciót, amit a kormány a tanulmányi felzárkóztatás kapcsán képvisel.

6. Duális képzések kiszélesítése. Nem önmagában a duális képzéssel van a probléma, hanem hogy hiányoznak a magyarországi feltételei. A kvk-k, tehát a kis- és középvállalkozások nincsenek sem személyi, sem tárgyi feltételek tekintetében felkészülve a

szakmát tanulók fogadására, csupán 4 százalékuk működtet gyakorlati képzést.

7. Pedagógusok alkalmazásával kapcsolatos feltételek enyhítése. Az LMP nem ért egyet azzal, hogy a pedagógusok alkalmazásával kapcsolatos feltételeket enyhítik. Ez is azt tükrözi, hogy a kormány számára csak a szakma számít, a pedagógia nem, holott csak a kettő együtt teheti sikeressé a szakképzést.

És végül: mit képvisel az LMP? Az LMP egy olyan zöld szakképzési modellt képvisel, amely a fenntartható társadalom és gazdaságfejlesztés kérdéseire reflektál. Olyan szakképzésre van szükség, amely érvényesíti a XXI. század zöld gazdaságának igényeit. Meg kell teremteni a magyar ökológia és munkaerőpiac alapjait. Érvényesíteni kell az alternatív energiahasznosítás és a fenntartható gazdaságfejlesztés által kínált új szakmák képzési igényeit. Olyan szakképzést képzelünk el, amely felkészít az élethossziglan tartó tanulásra, ahol nem lesz később probléma az átképzés, továbbképzés, ha az élet úgy kívánja meg.

A szakképzés nem zsákutcás képzés, hanem ha jól működik, dobantó a továbbtanuláshoz, dobantó a felsőoktatásba is. Az LMP azt mondja, hogy a szakképzés nem vállalkozói lobbik, nem az iparkamara elnökének elképzeléseit, hanem a társadalom igényeit kell hogy szolgálja.

Összefoglalva: a kormány tovább kíván menni az eddigi zsákutcás úton. Nem nyúlnak hozzá a szakképzés alapvető problémáihoz, a képzések színvonalához, a közismereti tárgyak számához, a nagyfokú lemorzsolódáshoz, a túlságosan is központosított iskolafenntartó modellhez. Tovább késik az alapfokú oktatás reformja. Továbbra sem állítják vissza a tanítókötelezettséget 18 éves korra. Továbbra sincs napirenden az iskolák autonómiájának biztosítása.

Ehelyett, bár történnek pozitív lépések, illúzió érdemi eredményt ezektől várni, hiszen egy alapjaiban elhibázott, kudarcos alapra akarnak építeni.

Ez a törvénytervezet jelenlegi formájában egy soha be nem teljesülő ígéret lesz. Köszönöm a figyelmet.

(13.00)

ELNÖK: Én is köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Ezzel a vezérszónoki felszólalások végére értünk.

Most az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat. Megadom a szót Kónya Péter képviselő úrnak maximum 15 perces időkeretben. Parancsoljon!

KÓNYA PÉTER (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Talán ott kezdeném, hogy a tényleges gazdasági, ipari fejlődéshez valóban valódi szaktudást kell biztosítani minden fiatalnak, minden dolgozó embernek. Ma már látjuk azt, hogy a vegyiparban például azért nincs fejlesztés és azért nincs befektetés, mert hiányoznak az iskolai rendszerben tanuló szakemberek, csak OKJ-s képzés van. Tehát ezen is változtatni kell.

Mára eljutottunk odáig, hogy nemcsak a munkaerőpiacon látjuk a szakemberek hiányát, hanem a hétköznapi életünkben is nap mint nap tapasztaljuk azt, hogy hiányoznak azok a szakemberek, akik adott esetben segíthetik a boldogulásunkat, segíthetik a jobb létünket. Ez a törvénymódosítás végre elindíthat valamit a szakképzés területén, és kimozdíthatja abból a 10-15 éve belekerült hibernált korszakból, ami gyakorlatilag azt eredményezi, hogy ma már rendkívül nagy a szakemberhiány a munkaerőpiacon.

Ugyanakkor mindannyian tudjuk azt, hogy egy-egy változáshoz, egy-egy fejlesztéshez pénzre van szükség. Ez a törvénymódosítás számos területen, számos részében és elég nagy kiterjedésében foglalkozik azzal, hogy kinek hogyan és mennyit kell fizetnie szakképzési hozzájárulást. Ugyanakkor nem látjuk és nem látjuk annak garanciája - eltérően az elmúlt 10-15 év gyakorlatától, amikor a szakképzési hozzájárulást nem feltétlenül csak szakképzésre fordították, hanem adott esetben a költségvetési lyukak betömésére vagy éppen a közmunkaprogram finanszírozására fordították - ebben a törvényben, hogy valóban a befizetett szakképzési hozzájárulás minden esetben és maradéktalanul a szakképzés fejlesztésére vagy annak véghezvitelére szolgál. Több felszólaló elmondta azt, hogy a szakképzés a gazdaság kiszolgálója kell hogy legyen.

A duális képzés nemzetközi tapasztalatai is azt mutatják, hogy akkor eredményes a szakképzés és akkor működik jól, ha ebbe a munka világa résztvevőit érdemben bevonják, értem ez alatt a szakszervezeteket és értem ez alatt a munkáltatói szervezeteket; a valódi munkáltatói szervezeteket, amelyeket Magyarországon úgy hívnak például, hogy Magyar Gyáriparosok Országos Szövetsége vagy vállalkozások országos szövetsége, és nem úgy hívják, hogy Parragh László.

A szakszervezetek alatt pedig akár vehetjük a németországi példát, ahol a szakképzésbe úgy vonják be a szakszervezeteket, hogy kollektív szerződésben biztosítják a szakszervezeteknek azt, hogy a szakképzésben részt vevő diákokat és azok érdekeit és jogait a szakszervezetek, az adott ágazati szakszervezetek képviselni tudják. Erre semmiféle utalás nincs a törvényekben.

Ugyanakkor azt is látjuk, hogy nem elég önmagában a szakképzést biztosítani és jó színvonalú szakképzést biztosítani, fontos az is, hogy normális munkakörülményeket és munkát tudjunk biztosítani a szakképzést elvégzőknek. Mai példa, hogy a dunai városi gumigyárban, ahol az állam támogatja az ott dolgozók munkájának és az ott dolgozóknak a szakképzését, óriási a fluktuáció.

Gyakorlatilag az adófizetők pénzét dobáljuk ki az ablakon, hiszen kiképezzük az embereket, hogy ott munkát kapjanak, elkezdjék a munkát, és olyan rosszak a munkakörülmények, hogy egy-két hét, egy-két hónap után otthagyják a munkahelyüket. Tehát a kettőnek együtt kell működnie, és azt gondoljuk, hogy ez elengedhetetlen. Ez is azt mutatja, hogy fon-

tos lenne az, hogy nemcsak a szakképzés, hanem a munka világa területén normális, érdemi egyeztetést folytassanak a valódi partnerekkel, és akkor lehet ezt folyamatában tekinteni és akkor lesz eredményes önmagában a szakképzésre fordított energia és idő.

Köszönöm, ennyit szerettem volna mondani. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Kissné Köles Erika szószóló a következő felszólaló. Tessék parancsolni!

KISSNÉ KÖLES ERIKA nemzetiségi szószóló: Köszönöm a szót, elnök úr. Spoštovani gospod predsednik! Cenjeni državni zbor! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés!

Az Országgyűlés által 2011. április 18-án elfogadott, 25-én kihirdetett, majd 2012. január 1-jén hatályba lépett alaptörvény Nemzeti hitvallás részében kinyilvánítja, hogy „a velünk élő nemzetiségek a magyar politikai közösség részei és államalkotó tényezők”. Magyarország Alaptörvényében megfogalmazódik azon jog is, hogy minden magyar állampolgár számára ingyenes és kötelező az alapfokú oktatás, a középfokú oktatás pedig ingyenes és mindenki számára hozzáférhető.

A 2011. évi CLXXIX., a nemzetségek jogairól szóló törvény 12. § (1) bekezdése szerint a nemzetiséghez tartozó személynek joga van megtanulni anyanyelvét, részt venni anyanyelvű köznevelésben, oktatásban és művelődésben; továbbá joga van az oktatási esélyegyenlőséghez, amelyet az állam hatékony intézkedésekkel köteles elősegíteni.

Fentiek értelmében a Magyarországi nemzetiségek bizottsága kötelességének és jogának érzi a kormány T/4476. számú, a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat, továbbá a kormány által T/4475. számon benyújtott, a szakképzésről szóló 2011. évi CLXXXVII. törvény, a felnőttképzésről szóló 2013. évi LXXVII. törvény és az azokkal összefüggő tárgyú törvények módosítására irányuló törvényjavaslatok tárgyalásába való bekapcsolódást.

A Magyarország területén élő történelmi vagy őshonos nemzetiségek közül az utóbbi években, évtizedekben többek esetében a nemzetiséghez tartozók létszámának csökkenéséről kell beszélnünk. Természetes igényünk ugyanakkor, hogy ezen népcsoportok - amelyek közül többen évszázadok óta élnek Magyarország meghatározott térségeiben - az eljövendő évszázadokban is fennmaradjanak ugyanott, őrizve nemzetiségeik nyelvét, kultúráját, hagyományait, különbözőségükkel gazdagítva Magyarország kultúráját, amelyhez állampolgárságunk jogán tartozunk, és érzelmi kötődésünkkel, feladatvállalásunkkal ugyancsak vállaljuk ezt a ténnyt.

Nemzetiségi hovatartozásunk szerint annak a népcsoportnak az értékörzői, gyarapítói akarunk maradni, amelynek soraiba származásunk okán tartozunk. Ma mondhatni, mind a 13 magyarországi

nemzetiség - de különösen a kis létszámú nemzetiségek esetében - rendkívül nagy szerep hárul a köznevelési intézményekre a nemzetiségek nyelvének, kultúrájának megőrzése és átörökítése terén. Az elmúlt időszakban bizonyos esetekben generációkat veszítettünk, olyanokat is, akik éppen ez idő tájt szülők vagy a közeli jövőben válnak szülővé. Az ő gyermekeiket az iskolának kell visszavezetnie nemzetiségi gyökereikhez, hogy szülővé válva már maguk legyenek ezen értékek direkt közvetítői.

Ezért kiemelt fontosságú számunkra, hogy a mai magyar köznevelésben és szakképzésben milyen lehetőséget tudunk biztosítani a nemzetiséghez tartozók anyanyelvű vagy anyanyelvi oktatásához. Nemzetiségi közösségeink gazdasági helyzetében nagy szerepet szánunk a jól képzett és a nemzetiségi nyelvet is jól ismerő szakembereknek, olyanoknak, akik képesek és alkalmasak akár arra is, hogy az adott anyaországból hazánkba érkező vállalkozók munkatársaiként vállaljanak munkát.

A szakképzési intézményrendszer fejlesztése, a gazdasági igényekkel összehangolt, versenyképes tudást biztosító iskolai rendszerű szakképzés érdekében benyújtott, a szakképzésről szóló 2011. évi CLXXXVII. törvény módosítására irányuló törvényjavaslat e tekintetben érinti a nemzetiségek bizottságát is.

A szakképzés intézményrendszerének átalakítása 1. pontjában foglaltakat, a szakképzési hozzájárulásról és a képzés fejlesztésének támogatásáról szóló javaslatot bizottságunk nem kívánja kiegészíteni, az abban foglaltak a szakképzésben nemzetiségi tanulóink számára középszintű és szakmai képzésüket jól biztosító törvényjavaslatok.

(13.10)

A szakképesítések megszerzését biztosító új struktúrákban is szeretnénk, ha a nemzetiségi nevelés és oktatás helyet kapna azon intézményekben, ahol erre a törvényben meghatározott számú szülő, illetve tanuló részéről igény jelentkezik. A nemzeti köznevelésről szóló és a szakképzési törvény jelen módosításaira irányuló törvényjavaslatok tartalmi elemei közötti hasonlóság miatt a továbbiakban a köznevelési törvény módosítására irányuló törvényjavaslat mentén fejtem ki bizottságunk véleményét.

A T/4476. számú törvényjavaslathoz bizottságunk részéről a következőket teszem hozzá. A törvényjavaslat 1. §-ában rendelkezik a köznevelési intézmény alapító okiratában, szakmai alapidokumentumában foglalt közfeladatok elnevezéséről. A felsorolásból hiányoljuk a nemzetiségi pedagógiai szakmai szolgáltatás fogalomkört.

A 2014. év őszén a Magyarország kormánya által a T/2085. számon benyújtott, a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat tárgyalása során bizottságunk közvetve felhívta a benyújtó szaktárca képviselőinek a

figyelmét arra, hogy célszerűnek látná a pedagógiai szakmai szolgáltatásokat nemzetiségi nevelési-oktatási intézmények esetében nemzetiségek részére nevesített intézmények révén ellátni. E törvénymódosítás részletes vitájához nem tudunk csatlakozni, javaslatunkról a parlament nem szavazott.

Észrevételeztük akkor, hogy a jelzett törvénymódosítás 5. § (2) bekezdésében a pedagógiai szakmai szolgáltatások igénybevitelének lehetőségét nem terjesztette ki a nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott intézményekre, hiszen a következőképpen fogalmazott: „Az állami fenntartású nevelési-oktatási intézmény a pedagógiai szakmai szolgáltatásokat a hivataltól veszi igénybe.” A nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott intézmények esetén pedagógiai szakmai szolgáltatás nélkül maradnának.

Márpedig a nemzetiségi nevelési-oktatási intézményeknek szüksége van pedagógiai szakmai szolgáltatókra, a nemzetiségi nevelés sajátosságaira tekintettel nemzetiségi pedagógiai szakmai szolgáltató intézményi és szaktanácsadói, szakértői körre. A nemzetiségi nevelés jellemző sajátosságait a nemzetiségi szakemberek minden bizonnyal könnyebben átlátják, problémaérzékenységük e területen talán kifinomultabb és lényeglátóbb. A nemzetiségi pedagógiai szakmai szolgáltatókra tehát kifejezett szükség van, kérjük, hogy a törvénymódosítás az alapfeladatok felsorolásában azt nevesítse.

A törvényjavaslat 2. §-ában foglalt, a köznevelési intézményekben folyó pedagógiai munka szakaszai, illetve a 3. § kiegészítő javaslatához nem kívánunk hozzáfűzni kiegészítést.

A 4. §-ában a köznevelési rendszer intézményei körébe bekerült szakgimnázium és szakképző iskola fogalma konkretizálódik, e felsorolásból is a nemzetiségi pedagógiai szakmai szolgáltatást nyújtó intézmény hiányára hívom fel a figyelmet.

A törvényjavaslat 6. §-ában foglaltak a középfokú nevelés és oktatás, illetve elsősorban a szakképzési rendszer tervezett változásaival függnek össze.

A szakképzési törvénnyel összehangolt módon kerül sor a szakgimnáziumi és az új szakközépiskolai intézménytípusok bevezetésére 2016. szeptember 1-jével. Elemi érdekünk, hogy ennek az átalakításnak ne legyen negatív hatása a nemzetiségi nyelvoktatásra a középiskolai gyakorlatban.

Bizottságunk e törvényjavaslatok vonatkozásában azon kérését fogalmazza meg, hogy az új típusú szakközépiskolai feladatokkal összhangban legyen lehetősége a nemzetiségi nevelést és oktatást is folytató középfokú intézményekben az adott térség gazdasági, társadalmi, munkaerő-piaci igényeinek megfelelően egyes szakirányok kétnyelvű elméleti és gyakorlati oktatására.

A vendéglátás és idegenforgalom például, valamint az anyaországgal határos térségek esetében e lehetőség a nemzetiségek számára kiemelt jelentőségű lenne. Jól képzett és a nemzetiségi nyelvet is jól beszélő szakemberekre tehát szükségünk van, ezért lényeges, hogy ne csak a gimnáziumokban tanuló

gyerekeink, fiataljaink számára legyen adott a lehetőség, hogy az alapképzésben kétnyelvű intézményben tanulók a nemzetiségi nyelv és kultúra terén szerzett ismereteiket továbbépíthessék. A kerettantervek kidolgoztatásánál erre célszerű lesz figyelni.

A készségfejlesztő szakiskolákban, szakközépiskolákban, továbbá a Híd-programokban is legyen vagy maradjon lehetősége a nemzetiségi tanulóknak a nemzetiségi nyelvvel és népismerettel való foglalkozásra. Fontos ugyanakkor arra is figyelni, hogy a tanulói óraszámok alakulása a nemzeti nyelv tanulás miatt ne jelentsen teljesítményromlást előidéző túlterheltséget diákjaink számára. Megjegyzem, a középiskolai oktatásból érkezésként tudom, hogy a nemzetiségi nyelvet és népismeretet is tanuló diákjaink nagyon tiszteletreméltóan komoly pluszfeladatot vállalnak, sok esetben természetesen kultúrcsoportok köreiben is ott kívánjuk látni őket.

Célunk és igényünk, hogy a köznevelési Híd-program és a szakképzési Híd-program más-más minisztérium kompetenciájába kerülve se helyeződjék figyelmen kívülre, hogy a nemzetiségi származásból fakadó esetleges hátrányos helyzet feloldására, az esélyegyenlőség mindenkori biztosítására, a társadalmi felzárkózásra a Híd-programok tartalmi elemeinek meghatározásánál figyelemmel legyenek.

A többcélú intézmények köreinek kiterjesztése vonatkozásában a szakképzési centrumok bevezetését bizottságunk aggályosnak érzi abban a tekintetben, hogy a koncentráltan egy térségben élő nemzetiségi csoportokhoz tartozó megrendelők - értem ez alatt: szülők, tanulók, potenciális munkaadók - által előnyben részesített szakképzést nyújtó intézmények gondoskodása a nemzetiségi nevelés és oktatás terén esetleg hátrányt szenvedhet.

A törvényjavaslat további pontjaival bizottságunk nem kívánt foglalkozni.

A felnőttoktatásról szóló 2013. évi LXXVII. törvény módosítása kérdésében az iskolarendszeren kívüli képzési tevékenységet folytató munka révén érintenek egyes nemzetiségi közösségeket, esetükben ugyanis nincs lehetőség intézményesített formában a nemzetiségi nyelv oktatására, de kiegészítő nemzetiségi nyelvoktatást folytatnak. E tevékenységük révén jelen törvénymódosítás egyes vonatkozásai őket érintik. Ezt még a részletes vita során kívánjuk tanulmányozni.

Lenne továbbá még egy kérdésem, konkrétan, hogy a szakképző iskolákban a szakmai igazgatóhelyettes gyakorlati oktatásvezető megjelenése után maradhat-e.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. Hvala za pozornost! *(Taps.)*

ELNÖK: Én is köszönöm a szóvivő asszony kifejtett véleményét. Mielőtt folytatnánk a munkánkat, engedjék meg, hogy az önök nevében is tisztelettel és barátsággal üdvözljem a Kistelekről és Szentgotthárdról érkezett diákokat és tanárkollégáinkat. Örülök, hogy itt vannak. Jó napot kívánok! *(Taps.)*

Tisztelt Országgyűlés! Most pedig kétperces fel szólalással folytatódik a munka: Kiss László képviselő úr, MSZP. Tessék!

*(Földi Lászlót a jegyzői székben
Gelencsér Attila váltja fel.)*

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen a szót. Én is örülök a diákok jelenlétének, így tanárként magam is örülök, hogy legalább ebben a munkában is láthatok egy-két gyereket, mert időnként az ember visszasírja azokat az időket, amikor gyermekekkel foglalkozott. Ez azért is nagyon lényeges kérdés, mert két ósbűnről mindenképpen beszélünk kell, amit önök elkövettek. Az egyik a tankötelezettség csökkentése 18 éves korról, ami azért is roppant érdekes, mert az iskolai elhagyók számát, bár önök azt remélték, hogy csökkenteni fogják egész egyszerűen azzal, hogy nem engedik be ezeket a gyerekeket az iskolákba, jelentősen növelte. Olyannyira, hogy pont a szakképzésben, amiről beszélünk, 9 százalékkal csökkent beiratkozóként az azt elhagyók száma. A demográfiai adatok 3-4 százalékot indokolnának, ehhez képest az iskolaelhagyók száma is jelentősen nőtt. Ez az ósbűn az, amit mindenképpen fontos megjegyezni, és ez az ósbűn az, amivel önök a mai napig nem néznek szembe, és ezt ez a javaslat sem csökkenti.

A statisztikai adatok persze sok mindent elbír- nak, az önök által kreált statisztikákat is ismerjük, azonban ez fontos, ez a KSH-adat, amiről beszéltem itt, tehát igazából nem lehet azt a vádat elmondani, hogy itt légből kapott adatokkal dobálózunk.

A másik, a tankötelezettség csökkentése mellett gyakorlatilag az, hogy önök a szakképzésből teljesen kivették az elméleti, a közismereti órák számát. Erről már beszélt Kunhalmi Ágnes.

(13.20)

Gyakorlatilag azt lehet mondani, hogy ma a szakképzésben a gyerekek az önök kerettantere alapján semmit nem tanulnak, és semmit nem tudnak megtanulni; ezzel szembe kell nézni. Tehát amikor önök a szakképzés minőségéről beszélnek, akkor arról beszélnek, hogy az önök által elfogadott kerettanterv értelmében például a matematika nevű tantárgy a szakképzésben harmadik osztályban nincs.

Ha ez az önök számára a minőség, akkor nem tudom, hogy mi az, de akkor nem ugyanazt értjük a minőség fogalma alatt. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Vinnai Győző képviselő úr, Fidesz!

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Kiss László készített szövegre, hogy ósbűnről beszél. Én nem akartam visszafelé mutogatni, hogy az ósbűnök hol keletkeznek, mert ő nem a

megmondója ennek, hogy milyen ősbűnök keletkeztek itt.

Szeretném elmondani azt, hogy ha szakmai vitát folytatunk, amire volt példa, hiszen akár Kunhalmi Ágnes, akár Dúró Dóra hozzászólásában is éreztem azt a törekvést, hogy jobbítani akarnak a rendszeren, persze azt már, hogy mindent, mondjuk, az oktatás nyakába varrnak, és elnök asszony, Dúró Dóra azt mondta, hogy a motiváció hiányzik és jó minőségű szakképzésre lenne szükség, hát pont ezt akarja ez a törvényjavaslat, hogy vonzóbbá váljon ez a szakképzési rendszer. Tudjuk azt is, tisztában vagyunk azzal, hogy milyen készségekkel, milyen alapfokú képzéssel jönnek ide, ami természetesen a szülőknek is egy nagyon fontos visszajelzés, mert ha a szakképzés presztízse megnő, akkor szívesebben adják a gyerekeiket a szakképzési intézményrendszerbe, és valahogy a megélhetés is jobb lesz.

Tehát szeretném elmondani, azt éreztem, hogy háromféle hozzászólás volt. Volt, amelyik szakmailag közelítette meg - mármint az ellenzék részéről -, volt, aki végül elmondta a politikai véleményét, de próbálta szakmai köntösben, és volt, aki hivatalból kötekedett, mondjuk, Gúr Nándornál ez a több százezer menekült, akit elüldöztünk volna innen. Nem tudom, ön tudja-e, hogy egy súlyos döntést hoznak meg, akik elmennek, és nem mindig végleg mennek el, és nem mindig a saját szakterületükön dolgoznak kint külföldön.

És szeretném azt is elmondani, tisztelt képviselőtársam, hogy a munkanélküliség ellen - ahogy én egyetértek, mondjuk, Czomba Sándorral - a szakképzett munkaerő a legjobb gyógyír, az a szakképzett munkaerő (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), amely területileg is egy kicsit talán irányítható a szakképzési centrumokkal. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Dúró Dóra képviselő asszony, Jobbik.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt MSZP-s képviselőtársamnak mondanám, hogy a tankötelezettségi korhatár önmagában semmit nem jelent. Az, hogyha fölemeljük 18 éves korra a tankötelezettségi korhatárt, attól nem lesz nagyobb motivációja a tanulóknak, és ezt kellene elérni, de erre a tankötelezettségi korhatár önmagában történő fölemelése nem jelent megoldást. Ráadásul, ha 3 év után egy szakiskolában szakmát tud szerezni egy gyerek és ezzel egyébként el tud helyezkedni, akkor ő 17 évesen már kiléphet a munkaerőpiacra úgy, hogy esetleg érettségét a későbbiekben fog szerezni. Ilyen értelemben teljesen fölösleges 18 éves koráig bent tartani a rendszerben, ha már 17 évesen piacképes szakmát szerzett, ezért szakmaiatlan is ráadásul a 18 éves tankötelezettségi korhatárra történő javaslatattételük.

Vinnai Győző képviselőtársamnak is szeretnék reagálni. Nem várom el azt a szakiskolától és egyet-

len oktatási intézménytől sem, hogy a szülői, a családi háttérben jelentkező hiányosságot pótolja, ez nem a pedagógus feladata, ugyanakkor azt elősegíthetné, hogy a szülők működjenek együtt az iskolával. Említettem konkrét példát, a miskolci esetet, de abban a térségben ez sajnos több iskolában is jellemző, és ebben a tekintetben semmilyen előrelépést nem látok ebben a javaslatban, hogy a szülők együttműködését akár az igazolatlan órák, az igazolatlan mulasztások szankcionálásához hasonló módon, valamilyen módon erre gyógyírt mutatna ez a javaslat, erre nem történik semmilyen előrelépés.

És az, hogy mi teszi vonzóvá ezt a szakképzést a jobb képességű gyerekek számára, azt továbbra sem látom, ebben a javaslatban egyáltalán nincsenek ez irányban sem előrelépések. Köszönöm.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Most előre bejelentett felszólalókkal folytatjuk a munkánkat. Kucsák László képviselő úr a következő felszólaló, Fidesz. Parancsoljon!

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz): Elnök úr, köszönöm a szót. Tisztelt Képviselőtársaim! Kedves Vendégeink a karzaton! Akik figyelemmel kísérték az eddigi polemikát, vitát, azok emlékezhetnek rá, hogy lassan három órája annak, hogy Vinnai Győző képviselőtársam jelezte, hogy a köznevelési törvény megközelítésében én is hozzászólnék. Elérkezett ez a pillanat, még ha nem is feltétlenül történelmi, de élnék a lehetőséggel, és köszönöm szépen, hogy kitüntettek figyelmükkel.

Az előttünk fekvő szakképzési és nemzeti köznevelési törvényjavaslattal kapcsolatban többen elmondták már, államtitkár asszony, államtitkár úr is és több hozzászóló előttem, de azért fontosnak tartom a következő dolgokat kiemelni és ismét figyelembe ajánlani. Tehát ennek a kormányjavaslatnak mindenekelőtt a szakképző intézmények Nemzetgazdasági Minisztérium irányítása alá helyezése, a szakképzési centrumok létrejötte az indoka. Változik ennek keretében a szakképzési típusok elnevezése, szerkezete - 5-6 évfolyamos szakgimnázium, 5 évfolyamos szakközépiskola, szakiskola -, a Híd-programok köznevelési és szakképzési programokra válhatnak szét, módosulnak a képesítési előírásokra vonatkozó szabályok az előbbi változásokkal összefüggésben. Korrekción mennek át az osztály- és csoportlétszámokra vonatkozó előírások, illetve a gyakorlati oktatást vezetőknak adható pótlék mértéke. Ezek közül néhányról egy-egy gondolatban engedjek meg, hogy hadd szóljak.

A szakképzési törvénnyel összehangolt módon kerül sor a szakgimnáziumi és az új szakközépiskolai intézménytípusok bevezetésére 2016. szeptember 1-jével. Tehát amik itt megfogalmazódtak aggályként, azért erre egy bő esztendő áll még rendelkezésre, egy bő esztendő áll előttünk, ebben azért szerintem együttműködve nagyon komoly munkát lehet elvégezni.

Mi a célja ennek a javaslatcsomagnak? Az a célja, hogy a jövő fiataljai megújított középiskolai rendszerben tanulhassanak, és ezek keretei között érettségi vizsgára is felkészülhessenek nemcsak a szakgimnáziumok, hanem a jelenleg 3 éves szakiskolai rendszert felváltó új szakközépiskolai rendszer tanulói is. Erről is szóltak többen, de hadd álljak meg itt is egy pillanatra. Magam is úgy gondolom, éppen kiindulva az adatokból, nem mai, nem tegnapi, tegnapelőtti, sőt sokkal régebbi adatokból, hogy milyen a lemorzsolódás mértéke, ez hogyan oszlik meg földrajzilag, hogyan oszlik meg képzési területenként, ezen adatok alapján éppen nagyon fontos törekvés az, ami itt az előttünk fekvő javaslatban benne foglaltatik, hogy lehetőségeket kínáljunk, új irányokat, új utakat nyissunk meg a fiatalok számára.

Továbbá változtat a javaslat a Híd-programok jellegén, mint az már elhangzott többektől, a Híd-programok jellegén, működésén is, ugyanis köznevelési és szakképzési Híd-programokra bontja ezeket, és ezáltal lehetővé teszi azt, hogy mindegyik típusa rá jellemző tevékenységekre koncentrálhasson inkább. Itt is megállnék egy pillanatra, már csak azért is, mert Dúró Dóra képviselő asszony vezérszónoki felszólalásában erről is tett említést, és a Híd-programok kapcsán idézett adatokat. Én ezeket most nem kétségbe vonva, hanem csak felidézve, ha ön azt mondja, hogy ott nagyjából 40 százaléknyi a lemorzsolódás - ha jól idézem azt, amit mondott - és 60 százaléknyi a továbbhaladás, akkor az egy megközelítésbeli kérdés is szerintem, hogy a 40 százalékos problémaként tekintjük, vagy azt mondjuk, hogy ily módon 60 százaléknyi diákot, 60 százaléknyi fiatalot, egy egészen más merítési körből érkező fiatalot tudunk továbbsegíteni ezen az úton. Én azt gondolom, hogy ez fontos eredmény. Minden egyes személy is fontos, és ha 60 százaléknyan vannak, akkor ez a 60 százalék mindenképpen említésre méltó. Természetes, hogy a törekvés az kell legyen, hogy akik a Híd-programokban részt vesznek, azoknak minél teljesebb köre tudjon továbbhaladni ebben a programban. Én azt idéztem föl, amit hallhattam képviselő asszonytól, nyilván majd tesz kiegészítést, ha nem így szánta a mondanivalóját.

Továbbmenve: megnöveli a javaslat a szakképzés rendszerébe nappali oktatás munkarendje szerint bekapcsolódó fiatalok számára a lehetőségeket, és 25 évre emeli ennek a felső határát. Erről is esett már szó, Hoffmann Rózsa is tett erről említést, magam is ezt nagyon helyes törekvésnek tartom.

(13.30)

A jelenlegi többcélú köznevelési intézményi körbe beemeli ezen javaslat a szakképzési centrumot, szakképzési centrumokat. Ez az intézményi forma a szakképző iskolákat a költségvetési szervként működő

szakképzési centrum szervezeti egységeiként tartja majd fenn.

Itt is hadd tegyek egy kiegészítést szintén; Dúró Dóra tett említést arról, hogy valamelyik megyében például a személyes országjárása alkalmával kapta azt a jelzést vagy visszajelzést, hogy a szándékolt szakképzési centrumok száma kevesebb lenne, mint ahány tiszta van jelenleg. Ha az én információim szerint a jelenleg országszerte működő tiszkeket alapul vesszük - a jelenleg még működőket, nem az indulási létszámot mondom, a jelenleg még működőket -, ez 30-40-es szám közötti tétel, akkor azt tudom mondani, hogy az én rendelkezésemre álló információk szerint az országosan tervezett szakképzési centrumok száma ennél nem lenne kevesebb induló állapotban. Tehát összességében úgy vélem, hogy az a körülmény nem áll fenn, amiről ön említést tett. Lehet, hogy más információs bázisból dolgoztunk ezzel kapcsolatban.

Tovább lépve: lehetővé válik, és erről is esett már szó, hogy a tanuló a már elvégzett iskolai évfolyamot egy másik szakma tanulmányának választása céljából megismételhesse. Szerintem ez is pozitív törekvés.

Megváltoznak a nemzeti köznevelési törvénynek a pedagógus-munkakör betöltésére vonatkozó, az adott pedagógiai szakaszokhoz kapcsolódó végzettségi, szakképzettségi követelményei is az új típusú szakközépiskolai feladatokkal összefüggésben, és megjelenik a gyakorlati oktatásvezetői munkakör is a szakképző iskolákban. Itt emlékeztetnék arra, amit az expozében államtitkár úr elmondott a szakoktatókkal, a szakoktatók helyzetével, számával, életkorával összefüggésben. Ismétlésbe nem szeretnék ezúttal bocsátkozni.

Még hadd említsem meg azt a körülményt is, szintén a nemzeti köznevelési törvény szempontjából, ami nem szervesen függ össze a szakképzési javaslattal, ugyanakkor fontos, ez pedig az, hogy az állami iskolák 1-8. évfolyamain felmenő rendszerben bevezetésre került erkölcsstan tantárgy elnevezését etika tantárgyra változtatja 2016. szeptember 1-jétől indítva. Csak emlékeztetnék rá megint, hogy az előző ciklusban is folyt szó bizottsági ülésen és talán a Parlament falai között, ott többször kifejtettük, jómagam is, hogy ezt egyébként helyesnek tartjuk. Ezzel ellentétes vélemény itt nem hangzott el, tehát úgy gondolom, hogy ebben nem fog véleménykülönbség felmerülni.

Még egy-két dolgot hadd említsek meg! Utaltam rá a mondókám elején, hogy mindenkinek szíves figyelmébe ajánlanám azt, hogy az a problémakör, az a problémamennyiség, amit meg kell oldanunk és kezelniünk kell, nem mai, nem tegnapi és nem tegnapelőtti probléma. Emlékeztetünk rá, hogy a rendszerváltás környéki, akár még azt megelőző időkben, de a rendszerváltást követően is több nekirugaszkodás volt érzékelhető, tapasztalható, leginkább csak hallható abban a vonatkozásban, hogy a szakiskolai szakmunkásképzés ügyével mit is lenne célszerű kezdeni annak érdekében, hogy a képzés tartalma és

a munkavégzés lehetősége, valamint a fiatal motivációja valahogy egybefűszölhető lehessen. Ebben a többféle törekvésben, kísérletben nem nagyon tudunk felhozni olyat, ami ezt a célt együttesen meg tudta volna valósítani. Tehát mindenféleképpen újra kellett ezt a kérdéskört gondolni.

Azt gondolom, hogy ezzel a javaslattal, ami nemcsak átnevez bizonyos intézményeket, hanem annak belső tartalmát is, szerkezetét is megújítja, újabb lehetőségeket tudunk kínálni a fiataloknak, és így megteremthetővé válik az, hogy motivációvezérelten kerüljenek minél többen ebbe a képzési rendszerbe.

Talán megint csak Dúró Dóra tett említést arról a felszólalásában, hogy a cím, amit adtak az alkotók, a szerzők ennek az anyagnak, jelesül, hogy „Szakképzés a gazdaság szolgálatában”, ehelyett ő, illetve ők a gyerekek boldogulásának szolgálatát tartják szem előtt. Én úgy gondolom, hogy ez persze fontos gondolat, magam is osztom, nyilván fontos, hogy a gyerekek, a fiatal megtalálja magát, pozitív módon találja meg magát ebben a folyamatban, ebben a szakaszban is, de ez a két megfogalmazás, ez a két cél nem mond ellent egymásnak, sziklaszilárd meggyőződés.

Ha sikerül motivációt felkelteni a gyerekekben, a fiatalban, és ez összekapcsolható, összefűzhető azzal, hogy olyan szakmára, olyan szakirányra tudjon ráállni, ami a gazdaság szempontjából is elvart, kívánt, és kilépvén ebből az oktatási, képzési rendszerből munkavállalóvá tud válni itt Magyarországon, akkor azt gondolom, hogy divatos kifejezéssel élve ez a win-win verzió, ezzel mindenki csak nyerhet. Tehát én itt nem érzek ellentmondást.

A lemorzsolódási adatok valóban figyelemre méltóak, elgondolkodtatóak, ezen javítanunk kell. Én úgy gondolom, hogy ezen javaslatból kiindulva meg tudjuk találni azt az utat közösen, együttgondolkodva és együttműködve, hogy ezeket az adatokat javítani tudjuk, nem az adatok javítása miatt, mert én a kommunista időszakban sem hittem a bukásmentes iskolában, amikor azt meghirdették, továbbra sem hiszek ebben. Nem kartotékadatokban kell gondolkodni, hanem abban, hogy ez a tartalom elérhetővé váljon minden fiatalnak, magába tudja szívni, magába tudja építeni és ezt tudja majd kamatoztatni saját boldogulása szempontjából és a nemzetgazdaság szempontjából is előnyös módon.

Egyet még hadd említsek meg, mert kétpercesben nem jelentkeztem be és nem is nagyon tervezném, hogy ezt megtegyem. Én nagyra becsülöm Dúró Dórát, már csak azért is, mert általában olyan módon is fogalmazza meg gondolatait, amelyek szerintem valók a Parlament falai közé. Ezért, ha lehet, megkérném, hogy a „gyerekanyag” meg a „pedagógusok átrugdossák a gyerekeket” kifejezéseket próbáljuk meg mellőzni. Éppen a statisztikák javítása kapcsán hangozott el egy ilyen. Nem gondolnám, hogy ez szándékos, de talán szerencsésebb lenne, hogyha ezeket kerülnénk, már csak azért is, mert tudjuk nagyon jól, hogy az oktatás-nevelés ügye egy rendkí-

vül összetett, rendkívül fontos folyamat a kicsinyek, a fiatalok és a felnőttek számára is.

Summa summarum, megköszönve a figyelmüket azt szeretném mondani, hogy magam is ajánlom jó szívvel a tisztelt képviselőtársak figyelmébe ezt a javaslatcsomagot, vitassuk meg, jobbító javaslatokkal, ha szükséges, vigyük még előbbre. Bízom benne, hogy erős támogatása lesz annak az ügynek, amit a kormány a zászlajára tűzött, hogy a fiatalok a szakképzés keretei között is minél inkább megtalálják a boldogulás lehetséges útját.

Ez mindannyiunk érdeke, akik itt élünk, és véleményeim szerint a továbbiakban is itt élünk és itt tudunk majd boldogulni Magyarországon. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Most független képviselő felszólalása következik. Megadom a szót Szabó Szabolcs képviselő úrnak negyedórás időkeretben.

Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Asszony, Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Bár engem Vinnai Győző nem konferált föl három órával ezelőtt, de én is akkor hozzászólnék ehhez a vitához és elmondanám a véleményemet.

Talán mindannyian emlékszünk még arra, amikor néhány hónappal ezelőtt elindult az érdemi szakmai vita a szakképzés átalakításáról, amikor mindannyian olvashattuk azt a bizonyos szakképzési koncepciót, amit itt már több képviselőtársam is említett. Így én is azt gondolom, hogy célszerű ebből kiindulni egy általános vitában, hiszen erre épül az a törvényjavaslat-csomag, amit most tárgyalunk.

Az tény, hogy a szakképzés maga válságban van, azt hiszem, ezt minden hozzászóló elismerte. Én magam is gyerekkorom óta ezt látom, tapasztalom, hallom. Egyébként csak zárójelben megjegyzem, hogy én magam is szakközépiskolába jártam egyébként, és úgy kerültem utána egyetemre, úgy szereztem doktori fokozatot. De ez csak egy ilyen személyes vonulata ennek a dolognak.

Tehát azt mindenki tapasztalhatta, hogy válságban van a hazai szakképzés. Ennek alapvetően az az oka, hogy tönkrementek egyrészt azok a nagyvállalatok, termelőszövetkezetek, amelyek anno még a gyakorlati képzést tudták biztosítani, jelenleg pedig a hazai kis- és középvállalkozások, a multinacionális vállalkozások egyszerűen képtelenek biztosítani olyan kapacitású és minőségű gyakorlati képzési helyet, hogy a gyerekek valóban megfelelő tudást tudjanak szerezni.

Éppen ezért valós az a helyzet, amire többen utaltak már az elmúlt években, beszéltek erről elég hangosan a sajtóban is, hogy nemcsak önmagában az a probléma, hogy nem tudnak helyesen írni esetenként azok a gyerekek, fiatal felnőttek, akik kikerül-

nek a szakképző iskolákból, hanem egyszerűen a megfelelő szakmai ismeretek birtokában sincsenek.

(13.40)

Tehát önmagában ezzel a részével teljesen rendben van a dolog, hogy egy új struktúrát kell kitalálni, új irányba kell elindítani a hazai szakképzést. Egyébként van is jó néhány olyan irányba ennek a törvénymódosító csomagnak, ami teljesen rendben is van.

*(A jegyzői székben Gelencsér Attilát
Móring József Attila váltja fel.)*

A probléma másik oka, amire szintén több képviselőtársam is utalt az elmúlt órákban, amióta itt beszélgetünk, és ez a szakmai vitákban is előjött az elmúlt években, hogy a szakiskolákat, a szakközépiskolákat választó gyerekek aránya csökkent. Ha megfigyeljük, tényleg kimutatható, hogy a gimnáziumba járó gyerekek aránya - ha viszonyszámokat nézünk - magasabb, mint 20-30-40 évvel ezelőtt. Azt viszont kifejezetten károsnak tartom, hogy erre már a szakképzési koncepció is mint egyfajta negatívumra utal. Nem hinném, hogy az probléma lenne, hogy a végzős általános iskolások 40 százaléka gimnáziumba megy.

Azt be kell látni, hogy a tudás önmagában érték. Az pedig alapvető statisztikai tény, hogy minél magasabb az iskolai végzettsége valakinek, annál alacsonyabb lesz a munkanélküliségi ráta, annál nagyobb valószínűséggel fog tudni elhelyezkedni a munkaerőpiacon. Azt gondolom, itt alapesetben nem mennyiségi problémáról van szó, hanem minőségi problémáról. Itt van egy kicsi nézetkülönbség, de mondhatnám azt is, hogy jelentős nézetkülönbség közöttünk, mert nem azt kell elérni, hogy a gyerekek - akár erőszakot is rákényszerítve a gyerekekre - szakiskolákba, szakközépiskolákba vagy szakgimnáziumokba menjenek, hanem azt kell elérni, hogy aki ezt választja, az megfelelő minőségű képzést kapjon a későbbiekben.

Itt jegyezném meg, hogy már a szakképzési koncepció kapcsán is beszéltünk a Híd-programokról, ami a mai vitában szintén szóba került. Azt gondolom, az jó irány, ahova elindult az előterjesztő, hiszen ha szétválasztjuk a Híd-programot köznevelési és szakképzési Híd-programokra, akkor elérhető az, hogy amikor végez egy gyerek egy Híd-programban szakképző ágon, akkor van valódi végzettsége, amivel esetleg el is tud helyezkedni. Az más kérdés, hogy ezt majd tartalommal hogy sikerül feltölteni, és valóban olyan tudást kap-e, ami a munkaerőpiacon érvényesíthető lesz.

Ami a szakképzési koncepcióval kapcsolatban még marginális kérdés volt, az a tanköteles korhatár kérdése, amire több képviselőtársam is utalt. Csak finoman jelezném, abban a munkaanyagban az sze-

repelt, hogy azt javasolják a kormánynak, emeljék a tanköteles korhatárt, amivel én magam egyetértek. Persze, Duró Dórának abban az értelemben igaza van, hogy önmagában a korhatár növelése nem old meg semmit, azt megfelelő tartalommal kell feltölteni. De természetesen az sem oldott meg semmit, hogy lecsökkentettük a tanköteles korhatárt. Én magam ismerek olyan gyerekeket, akik 16-17 évesen kipotyogtak a középiskolai képzésből, és esélyük sincs arra, hogy bekerüljenek a munkaerőpiacra. Másrészt én meglehetősen szkeptikus vagyok abban az értelemben, hogy 17 éves gyereket ki fog felvenni ipari üzembe munkásnak. Én ugyan nem vagyok munkáltató, de az egyetemi hallgatóimon is azt látom, hogy 18-19 éves korukban is inkább gyerekek, és egy 17 éves gyereket több száz millió forintos gépekhez nem szokás odaengedni egy üzemben sem. Ilyenkor általában az történik, hogy maguk képzik még tovább a gyereket, tehát voltaképpen nem konkrétan termelőmunkát végez 17 éves korában, amikor bekerül egy üzembe, pont azért is, mert nem kapja meg a megfelelő képzést.

Itt utalnék arra, hogy szokták azt mondani szakemberek - és teljes mértékben igazuk van -, a legfontosabb elvárható ismeret egy gyerek esetében az, hogy tudjon helyesen, értelmesen beszélni, magabiztosan tudjon írni és számolni, tudjon számítógépet használni, és beszéljen egy idegen nyelvet, amire Hoffmann Rózsa is utalt a hozzászólásában. A probléma az, hogy ezt jelen pillanatban nem kapják meg, és ezen kellene változtatni. Tehát önmagában már ezzel a szakképzési koncepcióval is összességében voltak problémáim, problémáink.

Ezután megkaptuk ezt a törvényjavaslatot, amelyben, mint említettem, vannak abszolút jó irányok, de vannak benne olyan problémák is, amelyek szerintem nem az előrelépést szolgálják. Jó iránynak tekinthető, hogy a köznevelést és a szakképzést próbálják valamilyen szinten egymásra építeni, bár megmondom őszintén, én azt a fajta átjárhatóságot nem látom biztosítottak, amiről kormánypartii képviselőtársaim beszélnek. Szövegszerűen persze levezethető belőle ez az átjárhatóság, technikailag azonban sajnálatos módon nincs benne. Lehet, hogy majd a végrehajtási rendeletek kapcsán ez tisztul, de jelen pillanatban ez nem igazán vehető ki belőle.

Jó irány az, hogy a szakiskolákban a 9-11. évfolyamon fokozatosan megszüntetik majd azt a lehetőséget, hogy főiskolai végzettségű pedagógusok tanítsanak. Azt gondolom, hogy ez a minőségjavítás egyik fontos eleme lehet. S némi pozitívumnak érzékelem azt is az eddigiek mellett, hogy szóba került az MPK, a Pedagógus Kar szerepe is. Előírják nekik a törvénymódosító csomagban, hogy egyeztetniük kell majd a szakszervezetekkel. Bár összességében azt gondolom, hogy maga az MPK egy felesleges szervezet. Volt a bizottság előtt is a szervezet vezetője, és különösebb életjelekről nem tudott beszámolni, hogy csinálnának valamit. Szerintem nyugodtan meg lehetne szüntetni.

Mik a gondok? Csak néhányat emelnék ki, aztán a bizottsági ülésen nyilván majd lesz alkalmunk erről részletesebben is vitatkozni. Egyrészt azt gondolom, probléma az, hogy ha ugyanazok a tanárok ugyanolyan módszerekkel, eszköztárral, attitűddel, motiváltsággal tanítanak a szakközépiskolákban, szakiskolákban, szakgimnáziumokban - nevezzük őket akár hogy -, mint eddig, akkor voltaképpen semmi nem fog változni. Innentől kezdve ez sok szempontból inkább pénz kérdése. Egyszerűen szükség van új státusokra, szükség van például arra a forrásra, ami a törvényjavaslatban is szereplő módon a pszichológusok, konduktorok, egyéb segítő szakemberek alkalmazását, alkalmazási feltételeit lehetővé teszi. Ez értelemszerűen költségvetési kérdés, de nem látjuk, hogy a közeljövőben ebben előrelépés lenne.

A szakközépiskola funkciója átkerül a szakgimnáziumokba, ahol az eddigieknél erőteljesebb szakmai alapozást terveznek bevezetni a diákok számára. Megmondom őszintén, nem nagyon értem a törvényben azt, hogy önmagában a Nemzeti alaptantervben szereplő tudásanyagra fordított idő arányát 70 százalékról 60-ra csökkentik az első két évfolyamban. Én ezt ellentétes hatású szabályozásnak látom. Ezt mindenféleképpen érdemes lenne átfigalmazni vagy átgondolni.

Megmondom őszintén, jelen pillanatban nem nagyon látom annak a lehetőségét, hogy a szakgimnáziumokból tömegesen fognak majd a jövőben bekerülni nem kifejezetten felsőfokú szakképzési szakirányokra az egyetemekre a gyerekek, ha elvégzik a szakgimnáziumokat és ott fognak érettségizni. Hiszen azt láthattuk, a „Fokozatváltás a felsőoktatásban” című stratégiából is az derül ki, hogy szigorítani fogjuk, fogja a kormány vagy a kormánypárti többség az egyetemi felvételiket, például azzal, hogy a nyelvvizsgát előírják, és még jó néhány dolog itt szóba került. És azt is előrevetítette a felsőoktatási stratégia, hogy létszámában évről évre csökkenni fog a felvett gyerekek száma, részben nyilván demográfiai okok miatt - ennek lehet magyarázata -, de azt gondolom, tudatosan is próbálják szűkíteni a felsőfokú képzésbe felvett gyerekek számát.

Ha mindezeket figyelembe vesszük, akkor ezek a gyerekek versenyhátrányban lesznek, ők nem fogják megkapni azt a fajta tudást, mint egy főgimnáziumban. Bár szerintem a főgimnázium kifejezés egy picit avított, és ahogy Hoffmann Rózsa mondta, félreérthető kifejezés például a normál gimnázium, és furcsa is, mert mit tekintünk normálisnak és nem normálisnak.

(13.50)

Szóval, a lényeg az, én inkább azt látom ebben az intézkedésben, hogy a szakgimnázium átnevezéssel semmi más nem fog történni, csak statisztikailag ki lehet mutatni, hogy a gimnáziumi diákok aránya nem csökken, lévén, hogy névleg ők is gimnáziumba

járnak, de egyszerűen nem fogják megkapni ugyanazt a tudást.

Megmondom őszintén, itt nagyon ludasnak érzem az iparkamarát, itt szóba került már az iparkamara és annak vezetője. Nem magukkal a helyi szervezetekkel és azok tagságával van problémám, én is jó kapcsolatban vagyok egyéni képviselőként a választókerületemben működő kamarák tagjaival. Az a probléma, hogy amikor ők mondanak valamit, a saját szervezetük nem veszi azt figyelembe, és a szakmaszerkezeti döntésnek semmi köze nincs ahhoz, amit alsó szinten ők mondanak. Innentől kezdve ez nem működik. Az, ami Parraghék részéről működik, vagdalkozás mindenféle szakmai tartalom nélkül. Azt erősen javasolnám a kormánypárti képviselőknek, hogy próbáljanak egy kicsit eltávolodni ettől, és inkább valódi szakemberekkel próbáljanak beszélni.

Néhány apró megjegyzés még a törvénymódosítás kapcsán: például, ha már a kamara szóba került, a köznevelési törvény módosításának 9. §-a úgy módosítaná a törvényt, hogy a gyerekek személyes adatai kiadhatók lennének a kamaráknak, mondván, hogy majd a szerződéseket meg tudják kötni. Megmondom őszintén, ezt abszolút nem értem. Milyen alapon kezeli a gyerekek adatait a kamara? Neki ehhez semmi köze. Ha bevonják már őket ahhoz, hogy ezek a tanulói szerződések megszülessenek, akkor szervezzen, de ne akarjon adatokat kezelni. Az meg végképp nonszensz, hogy a szakképzési törvényből kiderül, hogy a kamara akarja vizsgáztatni a gyerekeket a 9. évfolyam február első tanításai napja és április utolsó tanítási napja között. Ez teljesen abszurd, a kamara ne vizsgáztasson, neki nem ez a dolga! Az a tanárok dolga, meg utána az őket felülvizsgáló szervezetek dolga.

Én magam azt sem értem például, hogy a szakközépiskolákban a nyelvi előkészítő évfolyamokat miért akarják kifutó jelleggel megszüntetni, és nem világos ezeknek a bizonyos szakképző centrumoknak a létrehozása. Miért ennyi jön létre, miért pont a 2 ezres limittel jön létre? Szóba került itt, hogy a KLIK milyen jól működik, és ez majd jó lesz a szakképző intézetek esetében is. Jelzem, hogy a KLIK nem működik, tehát az félreértés, ha azt jó modellnek tekintjük. Ez sem fog működni ebből a szempontból.

A többi észrevételemet majd a részletes vitában a bizottságban elmondom. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces körrel folytatjuk munkánkat, de előtte az önök nevében is barátsággal köszöntöm a Széchenyi István Szakközépiskola diákjait és pedagógusait Budapestről. Örülök, hogy itt vannak. (Taps.)

Gúr Nándor képviselő úr, MSZP, két percben!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Két reakciót szeretnék tenni. Az egyik: Dúró Dóra képviselő asszony vezérszónoklatában elég sokszor foglalkozott Miskolccal, Miskolc nehézségei-

vel, illetve az adott intézmény nehézségeivel. Szeretném jelezni csak azért a Parlament falai között is, hogy vannak nehéz helyzetek kétségtelenül, de példaként említem, hogy a 100 legjobb minősítéssel bíró gimnázium és szakközépiskola körében 4 miskolci van - négy -, ebből 2 az első 50-ben. Tehát van egy másik szegmense is ennek a történetnek. Ezzel is ismerkedjen majd meg Dúró Dóra, hogy egy teljes körű létképet kapjon Miskolcra, Borsod-Abaúj-Zemplén megyéről, az összes nehézségével egyetemben.

A másik apró reakcióm Vinnai képviselőtársam irányába mutat, ami arról szól, hogy nagyon fontos az én értékítéletem szerint is az, hogy minél alaposabb, minél mélyebb, minél jobb minőségű tartalommal felruházott szakmai képesítésben részesüljenek a fiatalok, és ezt el is sajátítsák, és alkotóelemeivé váljanak az előttük álló folyamatoknak. De még egyszer szeretném figyelmébe ajánlani: ahhoz, hogy ne az a trend, tendencia érvényesüljön, ami mondjuk, az elmúlt öt esztendőben jellemző volt, hogy nagyon sok fiatal hagyta el az országot, arra is oda kellene figyelni az aktuális kormányra, jelesül önöknek, hogy mondjuk, a minimálbér, a garantált bérminimum összege ne romló pozícióba kerüljön az előttünk álló esztendőben, hanem sokkal inkább arra legyen alkalmas, hogy a megélhetés alapját biztosítsa. Mert ez szabhat gátat annak, hogy ne azok a folyamatok érvényesüljenek, amiről én beszéltem.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Én is köszönöm. Dúró Dóra képviselő asszony, Jobbik!

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Annyi reakció érkezett a felszólalásomra, hogy nem biztos, hogy mindenkinek fogok tudni viszont reagálni, de azért elkezdeném ebben a kétperces felszólalásban is. Kucsák képviselő úr kifogás tárgyává tette néhány szavamat. Ez jogos az ön részéről, ezért már az előző felszólalásomban is javítottam saját magamat is ezen kifejezések vonatkozásában.

A Híd-program esetében úgy gondolom, hogy ennek alapnak kéne lennie. Nem az a kérdés tehát, hogy a pohár most félig vagy 60 százalékig tele van és 40 százalékig üres. A Híd-program önmagában nem egy cél, nem tekinthetjük sikernek azt, hogy elvégzi valaki a Híd-programot, hiszen ezzel még nem fog tudni érvényesülni, és nincs olyan tudás birtokában, ami az életben neki segítségére tudna lenni.

A tisztek esetében, illetve hogy a szakképzési centrumok száma a tisztek számához képest hogyan alakul, az országos összesítés becsapós lehet. A törvényben ugye, megynként legfeljebb három tisztk szerepel, és én azt említettem, hogy vannak olyan megyék, ahol jelenleg több működik, tehát ezekben a megyékben központosításra kerül sor, az országos összesítésben elképzelhető, hogy ezek száma nem fog változni.

Szakközépiskolák szóhasználatára vonatkozóan: jelenleg is van olyan gimnázium, amelyik már most úgy hirdeti meg a 2015-16-os tanévre a felvételijét, hogy szakközépiskolának nevezi az iskolaigazgató egy újságcikkben az emelt óraszámú működő gimnáziumi képzést. Tehát itt nem a mostani szakközépiskolai képzésről van szó, de a szülőknek, hogy könnyebben érthető legyen, nyilván jó szándékból szakközépiskolának nevezi az emelt óraszámú oktatott gimnáziumi képzést.

Szabó Szabolcs képviselő úrnak mondanám, hogy szakmánként eltérő az, hogy 17 évesen el tudnak-e helyezkedni. Például sokan belépnek családi vállalkozásba 17 éves korukban, és rögtön nem folytatják a tanulmányaikat. Miskolcon is láttam én is pozitív példát is. Köszönöm. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Előre bejelentett felszólalók következnek. Simon Róbert képviselő úr, Fidesz!

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy több mint három órája folyó vitában már kicsit nehéz új információkat vagy új érveket felsorakoztatni, de igyekszem majd természetesen új információval is szolgálni, elsősorban egyébként a duális képzés területéről. Egy tavaly készült nemzetközi felmérésben olvashatjuk a következőt: „Újabb csúcsot döntött a globális szakemberhiány. Világszerte a munkaadók 36 százalékának okoz nehézséget, hogy megfelelő munkaerőt találjon. Magyarországon a globális átlagot meghaladóan a megkérdezettek 45 százaléka nyilatkozott úgy, hogy nehezen talál megfelelő munkaerőt”. A jól képzett szakemberek biztosítása tehát ezért is kiemelten fontos, mert a szakemberhiány a termelékenység csökkenéséhez vezet, a gazdaság versenyképességét veszélyezteti.

Minden vállalkozói fórumon, ahol magam is gyakran megfordulok, elhangzik, hogy a megoldást többek között az oktatásban kell keresni. Az oktatási rendszerek nemzetközi mutatói megerősítik azt, hogy a fenntartható fejlődés egyik és talán a legfontosabb kulcsa a humán erőforrás fejlesztése. A hazai köznevelés, ezen belül a szakképzési intézményrendszer előtt álló legnagyobb kihívás napjainkban, mint ez több hozzászólásban is elhangzott, a nevelés és az oktatás minőségének, hatékonyságának és esélyteremtő erejének növelése, méghozzá egy olyan környezetben, amelyben előfordulhatnak recessziós jellegű, a gazdaságot hátrányosan érintő, a munkaerőpiac gyors átrendeződését is igénylő folyamatok.

Már az előző kormányzati ciklusban megkezdődött a szakképzési rendszer átalakítása, amelynek révén átláthatóbbá vált a képzési szerkezet. A változásoknak számos eleme megvalósult a közelmúltban, ugyanakkor már a kezdetektől látható volt, hogy hosszú távú, tartós eredmények eléréséhez szükség lesz a változások, a reformok kiszélesítésére annak érdekében, hogy az új alapokra helyezett szakképzési

rendszer megfelelő válaszokat adhasson a gazdaság és a munkaerőpiac folyamatosan változó, illetve megújuló kihívásaira.

(14.00)

A fellendülő gazdaság folyamatosan szakképzett munkaerőigényt is generál, így a jelenleginél több és jobban felkészült szakmunkás és technikus képzésre van lehetőség annak érdekében, hogy a gazdaság igényeinek megfelelően biztosítani lehessen a megfelelő számú és minőségű szaktudással rendelkező szakemberek utánpótlását.

A szakképzési rendszerrel szemben megfogalmazódó kihívások és az ezekkel összefüggő fejlesztési célok alapvetően három témakör köré csoportosíthatók. Az első a gazdaság igényeinek kiszolgálása, a jelenleginél több szakmunkás és technikus képzése, illetve kibocsátása. A második a duális képzés erősítése, a képzőhelyek számának és a képzési lehetőségek bővítése, a duális képzési folyamatban, formában részt vevők számának emelése, a harmadik pedig a szakképzési rendszer jobbítása, a képzés minőségének, hatékonyságának, eredményességének a javítása.

Az Országgyűlés által most tárgyalt törvénymódosítások után a szakképző intézmények hatékonyabb, összehangoltabb működése, az erőforrások hatékonyabb közös felhasználása érdekében szakképzési centrumok kerülnek kialakításra; mint elhangzott és a törvénytervezetben szerepel, megyénként legfeljebb három, a fővárosban legfeljebb tíz. A korábbi szakképző iskolák a szakképzési centrumok tagintézményeiként működnek tovább. A szakképzési centrumokban szakközépiskolai, illetve kifutó jelleggel gimnáziumi, továbbá szakiskolai és speciális szakiskolai képzés folyhat. Itt egy pillanatra azért állnék meg, mert felmerül, hogy a vegyes profilú iskolákban, ahol szakképzési és gimnáziumi oktatás is folyik pillanatnyilag, mi történik. Itt utal rá a törvény, hogy kifutó jelleggel történik meg a gimnáziumi osztályoknak tulajdonképpen az átalakítása.

A következő, 2016-17-es tanévtől átalakulnak a szakképző iskolák. A jelenlegi szakképző iskola szakgimnáziummá alakul, amelyben a képzés továbbra is az érettségit megelőző 9-12. évfolyamokból, valamint az érettségit követő szakképzési évfolyamokból áll. Itt utalnék, válaszolnék én is Dúró Dóra hozzászólására olyan értelemben, hogy az elnevezésnél sokkal fontosabb a lényegi változtatás. A lényegi változás ebben az esetben az, hogy az érettségit megelőző szakaszban növekszik a szakmai képzés és természetesen ezen belül a gyakorlati képzés aránya, amely azt biztosítja, hogy a tanuló az érettségi mellett egy szakképesítést is szerezhessenek. Az érettségit követően pedig az érettségre épülő emelt szintű technikus szakképesítés szerezhető. Ebben az iskolatípusban tehát 4+1 éves képzés folyik.

Itt is egy pillanatra megállnék, és a választókeletéből egy győri példát mondanék, mondjuk, a

technikusképzésre. Egy győri informatikai szakközépiskolában jártam éppen az elmúlt héten, ahol az igazgatóval beszéltem. Gyakorlatilag akik ott végeznek, a diákok jelentős része a felsőoktatási intézménybe azonnal felvételt nyer, illetve aki technikusként végez, egyből el tud helyezkedni azon gazdasági társaságoknál, amelyek Győrben működnek. Tehát mindenképpen pozitív ez a dolog. A jelenlegi szakiskola pedig szakközépiskolává alakul, amelynek a lényeges újdonsága, hogy a 3 éves szakmai képzés a komplex szakmai vizsgát követően automatikus továbbtanulási lehetőséget nyújt az érettségi megszerzéséhez egy 2 éves, érettségre felkészítő képzés keretében. Ebben az esetben a tanuló négy kötelező közismereti vizsgatantárgyból tesz érettségit. Ebben az iskolatípusban tehát 3+2 éves képzés folyik, a jelenlegi speciális szakiskola pedig szakiskolaként működik a továbbiakban, mint az olvasható a törvénytervezetben.

A törvénymódosítás 25 éves korig meghosszabbítja a nappali rendszerű iskolai oktatásban való részvétel lehetőségét. Felmerül persze a kérdés, hogy ez miért is jó. A korhatár megemlése lehetővé teszi a szakmai tanulmányok későbbi megkezdését, valamint magasabb szintű szakképzettség megszerzését is. Így a szakképzésben addig részt nem vevő fiataloknak az érettségi letételét követően szélesebb időintervallum áll rendelkezésére egy szakképzés megszerzésére például egy sikertelen felvételi vagy a felsőoktatásból való kilépés esetén. Ezáltal szintén emelkedik a szakképzettséggel rendelkező munkavállalók száma.

A szakképzési törvény jelenleg hatályos szabályozása értelmében az állam az első szakképesítés megszerzését finanszírozza, a második, illetve további szakképesítéseket már csak önköltséges formában lehet megszerezni. Az első szakképesítést megszerzők számára viszont, ha rendelkeznek érettséggel, biztosított a továbbhaladás lehetősége az államilag támogatott felsőoktatásban. A törvényjavaslat ezért két szakképesítés állami szakképzési rendszerben történő megszerzésének ingyenessé tételét tartalmazza azért, hogy elősegítse a felsőfokú végzettséggel nem rendelkezők szakmai karrierjének, pályafutásának megerősítését. Sokan vannak ugyanis olyanok, akik nem képesek vagy nem is szeretnék magasabb szinten tovább tanulni, de szakmai karrierjük, pályafutásuk megerősítéséhez indokolt lehet egy további szakképesítés megszerzése, amelyre esetleg önerőből nem mindig biztosítottak a források.

A duális szakképzés erősítése, a színvonalas, összehangolt gyakorlati képzés megvalósításának igénye az állam által fenntartott szakképző iskolákban indokolja a gyakorlatioktatás-vezető munkakör visszaállítását. A gyakorlatioktatás-vezetők feladata a szakképző iskolai munkájuk mellett, illetve annak keretében a gyakorlati képzést szervező vállalatokkal történő szorosabb kapcsolattartás, amely egyértelműen elő fogja segíteni a jobb együttműködést az iskola és a gazdaság szereplői között, mindezt érte-

lemszerűen a tanulók eredményesebb felkészülése érdekében. A duális képzés lényeges elemeit képező, a gazdálkodó szervezeteknél folyó gyakorlati képzés megvalósítását biztosító tanulószerveződés és együttműködési megállapodás rendszerének, szabályainak pontosítására is sor kerül az elmúlt időszak tapasztalatai alapján.

Végezetül kérem, engedjenek meg egy példát! Ezt a választóköri körzetemből, Győrből fogom mondani, amivel a jól működő duális szakképzés fontosságára szeretném felhívni a tisztelt képviselőtársaim figyelmét. Az Audi Hungaria Motor Kft. egy új forgácsolástechnológiai tanműhelyt adott át ez év februárjában. Az addigi forgácsoló tanműhely területét 450 négyzetméterre duplázták, és felszereltségét 7 CNC-géppel és egy szimulációs teremmel bővítették. A fejlesztésnek köszönhetően olyan modern szakképzési infrastruktúra várja a szakmunkástanulókat, ahol a legmodernebb technológiával ismerkedhetnek meg.

(Az elnöki széklet Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

A tanulók az üzemi körülményekhez hasonlóan megbízásalapú feladatokat végeznek, ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy a feladat végrehajtásának módját önállóan tervezik meg. Mindezt természetesen oktatóik folyamatos ellenőrzése mellett végzik. A szakmunkástanulók ezzel párhuzamosan a győri szakképző iskolákban tanulnak, amelyek szoros kapcsolatban állnak az Audi Hungariával. A nagyvállalat évek óta sikeres és eredményes együttműködést folytat a Lukács Sándor Mechatronikai és Gépészeti Szakképző Iskolával, a Pattantyús-Ábrahám Géza Ipari Szakközépiskolával és a Kossuth Lajos Ipari Szakközépiskolával. A duális szakképzés keretében a tanulók váltva töltenek egy-egy hetet az iskolában és a vállalatnál. Az elmúlt 14 évben több mint 1700 szakmunkástanuló szerezte meg szakmáját ilyen értelemben az Audi Hungariánál, évente pedig 250 tanuló vesz részt a duális szakképzésben.

De igazságtalan lenne, ha csak ezt az egy nagyvállalatot emeltem volna ki, ezért fontos hangsúlyozni, hogy a nagy cégek mellett a kisebb vállalkozások is egyre aktívabbak a duális képzés területén. Kiemelkedő a jelentősége annak is, hogy a középfokú szakképzés mellett Győrben az Audi és a Széchenyi István Egyetem közreműködésével a gépészmérnök-képzés területén többszörös túljelentkezés mellett felsőfokon is elindult a duális szakképzés. Győr-Moson-Sopron megye a szakképzés területén mindig is a zászlóshajó szerepét töltötte be. Számos szakképző iskolánk évek és évtizedek óta az országos élvonalban teljesít. Innovatívítás, azaz megújulásra való képesség, az iskolai szakmapaletták bővítése, korszerűsítése, továbbá a valós munkaerő-piaci elvárások minél erőteljesebb figyelembevételével jellemzi Győr-Moson-Sopron megye iskoláit.

Tisztelt Képviselőtársaim! Én a magam részéről a törvénytervezetet mindenképpen előremutatónak

tartom mindannyiunk érdekében, és éppen ezért az elfogadását fogom javasolni. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, Simon Róbert képviselő úr.

Köszöntöm tisztelettel képviselőtársaimat. A következő hozzászóló 15 perces időkeretben Gúr Nándor képviselő úr, Magyar Szocialista Párt.

(14.10)

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Bár Czomba Sándor... - *(Dr. Czomba Sándor felé, aki a Fidesz soraiban ül:)* igen, igen, megvan államtitkár úr, csak a székében kerestem államtitkár urat. Mondani akartam, hogy nem látom, mert azzal a mondattal szeretném kezdeni, ami szerintem inkább csak nyelvbotlás volt a részéről is, hogy főgimnáziumok, mert a másik részével kellett volna akkor folytassa, hogy mellékgimnáziumok; tehát hogy ez a fajta kategorizálás valószínű az ő fejében sem így áll össze. Az új struktúra keretei között nyilván, ahogyan önök elképzelik a folyamatok alakítását, a 4+1-es vagy a 3+2-es rendszerben, szerintem ilyen fajta differenciálásra nincs szükség, vagy nemhogy nincs szükség, ennek a megtétele szerintem nem előrevívó.

Az oktatás tekintetében mindig vannak egyrészt rövid távúnak mondható, másrészt hosszabb távúnak mondható érdekek. Rövid távúnak mondható az, ami gyakorlatilag úgy fogalmazható meg, hogy a gazdaság igényei kielégítését célozzák meg azok, akik mondjuk, e tekintetben törvényt alkotnak. Hosszabb vagy hosszú távúnak mondható az, ha azok, akik az oktatásban, a szakképzésben részt vesznek, azok a fiatalok nemcsak a gazdaság igényeinek a kielégítését szolgálják, hanem az alkalmazkodóképességüket is erősítik.

Az én hitvallásom arról szól, hogy valahol mind a kettőnek érvényesülnie kell, de az a második legalább olyan fontos, mint az első. Egyszerűen azért, mert egy életút kapcsán önök is tudják, meg a környezetükre, ha rátekinthetnek, akkor tapasztalhatják is, hogy egy adott ember négyszer, ötször, hat-szor - lehet, hogy van, aki többször is - adott esetben szakmát is kell hogy váltson; nem csak munkahelyet, adott esetben szakmát is.

Ilyen értelemben tehát az alkalmazkodóképesség vagy -képesség egy nagyon fontos dolog. Nem szabad csak arra redukálni a folyamatok alakítását, hogy hogyan és miképpen szolgáljuk ki a gazdaság igényeit. Ráadásul azért nem szabad szerintem, mert ki az, aki ma nyugodt lelkiállással és jó szívvel viszonylag hosszabb távra, mondjuk, egy ötéves időintervallumot felölelően ki meri nyilatkoztatni, egyértelművé meri tenni azt, hogy mi a gazdaság igénye. Tendenciákat, trendeket meg lehet fogalmazni, de tételen nem képes erre maga az sem, aki gyakorlatilag a munka világának azon szegmensében éli az életét és dolgozik és teszi a dolgát, aki munkaadóként jelenik meg.

A gazdasági kamarák, de mások is, reprezentatív mintafelvételeket is szoktak tenni, vagy ha nem reprezentatív, akkor másfajtaakat is szoktak tenni annak érdekében, hogy valami jövőképet lássanak e tekintetben. És ebből gyakorlatilag az szűrhető le, hogy vannak a vállalkozásoknak nyilván előregondolkodásai, vannak tervei, vannak elképzelései, és rengeteg bizonytalansági faktor is van a rendszerben, amelyet nem biztos, hogy tud olyaténképpen kódolni, ahogy majd a jövő igazolni fogja, vagy a jövő hozni fogja a folyamatokat.

Ilyen értelemben tehát azt mondani, hogy a gazdaság igényeinek a kiszolgálását tegyük meg a szakképzés tekintetében, szerintem nem helytálló. Törekedjünk arra, hogy a belátható, a várható folyamatok alakulásához illetően próbáljunk meg a szakképzés rendszerén keresztül is olyan képzéseket rendelkezésre bocsátani, illetve olyan képzések irányába inspirálni, amelyek látható módon vagy belátható módon talán hasznára lesznek a gazdaságnak is és hasznára lesznek azoknak az érintett fiataloknak is, akik azt a szakmatevékenységet sajátítják el jelen időben. Aztán, hogy 10 év múlva, 15 év múlva, 30 év múlva mi lesz e tekintetben, azt nyugodt lelkülettel merem állítani, én biztos nem látom, de szerintem így együtt sem látjuk, hanem csak elképzeléseink lehetnek ezekről a dolgokról.

*(A jegyzői székben Hegedűs Lorántné
Mirkóczki Ádám váltja fel.)*

Minél messzebb tekintünk, annál nagyobb a bizonytalansági faktor e tekintetben. Ilyen értelemben tehát, még egyszer visszatérek oda, fontos persze a ma, a közeljövő gazdasági igényeinek a kielégítése, de ugyanilyen fontos kell legyen az alkalmazkodókészség, -képesség megerősítése azon fiatalokban, akik az elkövetkezendő években ki fognak lépni a munkaerőpiacra.

A másik része a mondandómnak a duális képzéssel kapcsolatos. Én duálisképzés-párti vagyok, de a valós duálisképzés-pártiságon helyezem el magam. Ez alatt azt értem, hogy nyilván nem sztereotípiákat figyelembe véve, vagy nem kialakult, idézőjelbe tett algoritmusok mentén haladva - német példa -, egyszerűen átültetve lehet a duális képzést megvalósítani. Nem, szerintem nem, hanem adaptálni kell, a helyi, a magyar viszonyok figyelembevételével mellett kell mindezt megtenni, de ennek a legfontosabb háttérkélei - idézőjel - meg kell hogy legyenek.

Ahhoz, hogy valós duális képzésről beszélhessünk Magyarországon, erős kvv-szektorra van szükség. Nézzék meg a hátunk mögött lévő, mondjuk, öt esztendő, jelesül az önök kormányzásának időszakát! Nézzük meg azt, hogy ebben az öt esztendőben hogyan alakult a mikro-, kis- és középvállalkozási szektor, a működő gazdálkodó szervezetek száma hogyan néz ki. Nem tudok jó hírrel szolgálni. Rengeteg mikro-, sőt kisvállalkozás is bedobta a törülközőt,

nyilván olyan gazdasági szabályozók okán, amelyeket önök korlátként eléjük állítottak.

Ez nem azt jelenti, hogy a duális képzés terepét tágították volna az elmúlt öt esztendőben, hanem azt jelenti, hogy szűkítették. Szűkítették és kevesebb lehetőséget biztosítanak arra, hogy valójában a gyakorlati képzőhelyek számát növelni lehessen - a valós gyakorlati képzőhelyek számát; azoknak a gyakorlati képzőhelyeknek a számát, ahol tényleges, az elsajátítandó szakmával kapcsolatos közvetlen tudás megszerzésére nyílik lehetőség. Nem ilyen l'art pour l'art alapú gyakorlati képzőhelyekre van szükség, ahol a gyerek ott van, a fiatal ott van, de a közelébe nem kerül annak az ismeretanyagának, amit el kellene sajátítani ahhoz, hogy majdan a munkaerőpiacra belépve már ne gyakorlóként, hanem már valós, kézzelfogható munkaerőként jelenhessen meg. Ez az egyik része, a gyakorlati képzőhelyek illetéknéppen hiánya abból fakadóan, hogy nem megerősítették, hanem elgyengítették a kvv-szektort; legkiváltképp a mikrorészét, tehát itt a nemcsak az idézőjelbe tett, önök által is sokszor említett kényszervállalkozói kört, hanem az 1-10 fő közötti foglalkoztatói helyeket, a mikrokört is. De mondom, még a 11-50 fő közötti foglalkoztatói körre is kiterjed mindez.

A másik része a gyakorlati képzéssel kapcsolatosan az oktatói háttér és az oktatói háttérhez illesztett mindazon szükségyszerű feltételrendszer, amely nélkül nem lehet valós szakmai oktatást végezni. Az jó, hogy önök most újra visszahozzák a gyakorlati oktatói létet. De volt, ha tíz évvel ezelőtt visszamegyünk, megtaláljuk. Szükségszerű, hiszen kell hogy legyenek közvetlen hozzáértő emberek, akik az ismeretet átadják. Az jó lenne, ha nemcsak ez az oktatói lét párosulna a gyakorlati képzéssel, hanem mondjuk, az is, hogy a gyakorlati képzéshez illesztetten az az eszközháttér, az az anyagháttér mind meglesse, ami ahhoz szükségeltetik, hogy valójában el lehessen sajátítani adott szakmákat. Teljesen mindegy, milyen példákat használunk; hogy mondjuk, egy kőművesképzési folyamat adott esetben ne arról szóljon, hogy aki ezt végzi intézményi keretek között - tudnék példákat mondani rá -, az gyakorlatilag megépítve, visszabontva, tizennyolcszor ezt megcsinálva kell hogy elvégezze a munkafeladatokat. Azt gondolom, hogy ennek az anyagi és eszközfinanszírozási háttérét is meg kellene erősíteni.

Államtitkár úr biztos nem vitatkozik velem ebben. Gondolom, hogy mindent meg is fog tenni annak érdekében, hogy ez így legyen. Hát, ha nem, akkor meg úgys szóvá fogjuk tenni, mint ahogy eddig is megtettük.

A harmadik része ennek a dolognak az, amiről egyszer ma már szóltam, de még egyszer kénytelen vagyok.

(14.20)

Az az, hogy nem elég, ha mindennek eleget teszünk ilyen értelemben, és jól használható szakmai

tudást adunk a fiatalok kezébe, ha ezt a szakmai tudást a munkaerőpiacon nem fizetik meg; nem elég. Nem elég, mert akkor egyik részének eleget tettünk, mármint a feladatok egyik részének, annak, hogy felruháztuk a fiatalokat azzal a képességgel, azzal a tudással, ami ahhoz szükségeltetne, hogy a megélhetésüket biztosító tevékenységet tudják folytatni, de ezt nem találják meg ezen a 93 ezer négyzetkilométeren, Magyarországon, hanem kényszeredett módon elhagyják az országot, gazdasági menekültté válnak. Sok, százezres nagyságrendben fogható ilyen fiatal volt az elmúlt öt esztendőben, aki elhagyta az országot.

Tehát a másik feladat az, hogy az oktatási szükségletek, feladatok mellett arról is gondoskodjon az aktuális kormányzat, hogy igenis legyenek olyan munkahelyek a gyakorlati képzőhelyeken kívül, amelyek lehetőséget adnak arra, hogy a megszerzett tudást érvényesíteni is tudják a fiatalok. Ma erre, nyugodt lelkülettel mondhatom, nincs módjuk.

A negyedik dolog igazából arról szól, hogy az első szakképesítés ingyenes, bizonyos feltételek mellett a második is a felsőoktatás rendszerén keresztül. A nappali képzés keretei között hiába emelik meg 25 évre a korhatári limitet, gyakorlatilag nem látom a biztosítékát, hogy a nappali képzés keretei között, mondjuk, a második szakma megszerzésére sor kerülhetne.

Ha lifelong learningről beszélünk, ha egy életen át tartó tudás megszerzésének lehetőségéről szólunk, akkor igenis számításba kell venni mindazt, amit az előbb mondtam: azt, hogy nem egy szakmával fogja leélni az az életét, aki 17 évesen valamilyen bizonyítványra, OKJ-s szakmai képzésre szert tesz - nem. Arra fog kényszerülni - idézőjelbe tetten -, hogy még több tudásra, kiegészítő szakmai képzésre tegyen szert. De ezt hogy tudja megtenni? Úgy nehezen, ha ez önköltséges lesz, mert a mai magyar bérpozíciók - nem akarom elkezdni újra az elején, hogy hol állunk - az új tudás önköltséges keretek közötti finanszírozásának hátterét nem nagyon adják meg. Az az ember, aki minimálbéren vagy garantált bérminimumon dolgozik, vagy ezért a pénzért dolgozik - ami egyébként kevesebbet ér, mint öt évvel ezelőtt -, a saját friss tudásának megszerzéséhez illesztett költségeket nem tudja vállalni. Erről az emberről akkor lemondunk? Önök lemondanak? Én nem akarok lemondani, segítő kezettel kellene nyújtani vagy a bér tekintetében - szerintem elsődlegesen ott, mert ha a bér vonatkozásában növekmények tapasztalhatóak kézzelfoghatóan, akkor nyilván a tudás megszerzéséhez szükséges költségek finanszírozásában is van lehetőség -, vagy egyéb más segítő eszközöket kell tudni nyújtani.

A befejező gondolatok nem szólhatnak másról, csak arról, hogy ha képzésről van szó, mint mondtam talán valamikor délelőtt, akkor a társadalom jövőjéről beszélünk a szakképzés, a köznevelés - teljesen mindegy -, a felsőoktatás vagy éppen a felnőttképzés tekintetében. A társadalom jövőjéről beszélünk. E vonatkozásban minden kormánynak, meggyőződés-

sem szerint, színétől függetlenül áldozatokat és egyre növekvő áldozatokat kell vállalni, forrás kell a képzésekbe. Nem forrást kell elvenni, nem koncentrációkat kell csinálni, amely koncentráción keresztül még az alapvető feladatok ellátását sem tudják megtenni helyben, hanem forrást kell telepíteni, és leginkább úgy szerintem, hogy az a forrás ott kerüljön felhasználásra, ahol a legjobban látják és tudják azt, hogy hogyan és miképpen kerüljön felhasználásra. Magyarul: decentralizálni kell, nem központosítani, minél inkább arra a szintre osztani a források felhasználásának lehetőségét, ahol a leginkább el tudják dönteni azt, hogy hogyan lehet azt a leghatékonyabban felhasználni.

Ne felejtsek, képviselőtársaim, néhányan, akik a kormánypárt soraiból itt vannak, hogy nem forráselvételek, hanem forrásbetétel kell a képzésekbe. Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Gúr Nándor képviselő úr, jegyző úr. Kétperces hozzászólás következik. Megadom a szót Kunhalmi Ágnes képviselő asszonynak, MSZP.

KUNHALMI ÁGNES (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Nagyon gyors leszek, azért kértem csak két percet. Örülök annak, hogy Gúr Nándor képviselőtársam után szólhatok, hiszen ő már ezt elkezdte pedzegetni. Mindenki elmondta - meg már én is - a törvényről a mondandóját. Ami Simon Róbert úr száját elhagyta, az nagyon fontos volt, nem tudom, itt van-e még a képviselőtársam. Globalizáció van Magyarországon is, globális méreteket öltő munkanélküliséget látunk mindenütt a világon. Ez Magyarországon, Németországban, Dániában, Amerikában is, mindenhol ugyanabból fakad: a piacgazdaság gyorsan változó mivoltából és egy globalizált gazdasági környezetből.

A rendszerváltáskor a magyar emberek 30-40 évig egyetlen munkahelyen töltötték az életüket. A rendszerváltás után nem csak szakmák, egész iparágak szűntek meg, egy nagyon gyorsan változó világhoz kell alkalmazkodni. A probléma abból fakad nemcsak Magyarországon, hanem mindenütt a világon, hogy lassabban tudnak az állami rendszerek, oktatási rendszerek, szakképző rendszerek változni, mint amilyen gyorsan a világ változik.

No de, van megoldás! Gondoljanak csak önök bele - hogy ezt alátámaszom -, hogy a ma óvodásai olyan munkakörben fognak dolgozni, ami ma talán még nem is létezik! Gondoljanak bele, hogy tíz évvel ezelőtt az atomenergia volt a legolcsóbb, a napelemből ugyanannyiért állítunk elő áramot! Gondoljanak bele, hogy a számítógép hogyan változtatja meg a gazdaságot! Gondoljanak bele, hogy pár éve milyen telefonnal dolgoznak és most milyen telefonnal dolgoznak; hogy egy autószerelő a Kádár-rendszerben Trabantot gyártott, aztán most Audit kell szerelnie! És látom a Napi Gazdaság honlapján, hogy jönnek Magyarországra az elektromos autók.

Hát erről beszélünk, hogy változik a világ, és az államnak az a feladata, hogy az alkalmazkodóképességét erősítse, ehhez pedig oktatási kultúrát kell váltani, pedagógiai kultúrát, osztálytermi kultúrát, újra kell fogalmazni, hogy mi az iskola szerepe. (Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)

Eszközökkel lehet jól vagy rosszul operálni, de a magyar politikai elitnek elsősorban szemléletet kell váltani és nemzeti minimummá kell ezt nekünk tenni.

Köszönöm. (Taps az MSZP padsoraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A következő hozzászóló Teleki László képviselő úr, Magyar Szocialista Párt, 15 perces időkeretben.

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Talán nem leszek rendhagyó, hogy újra a roma témát veszem elő és a roma gyerekekről szeretnék beszélni, mert amikor tárgyaljuk ezt a napirendi pontot, azt gondolom, nagyon fontos, hogy mi, akik romaként bent ülünk a parlamentben, próbáljunk meg egy kicsit hajazni arra, hogy a romák oktatási esélye hogyan nézhet ki ebben a globalizált világban, ebben a felgyorsult világban. Hiányolom is egyébként, hogy Farkas Flórián egy ilyen fontos napirendi pontnál nincs itt, mert azt gondolom, neki is nagyon fontos lenne ehhez a napirendi ponthoz hozzászólni, már csak azért is, mert ő az Országos Roma Önkormányzat elnöke is volt, és szívén kellene hogy viselje a roma gyerekek sorsát.

Néhány dolgot hadd mondjak a törvénytervezetthez! Azt gondolom, vannak benne jó elemek, mert lehet látni, hogy elmozdulást szeretnének. Például nekem abszolút tetszik, hogy most a 25 éves korhatárt beemelték, ami azt jelenti, hogy nappali rendszerben lehet bent maradniuk. Persze jobb lenne, ha akár kettő vagy három szakmát megszerezhetnének az idő alatt és nem pedig egy szakmát tudnának megszerezni, de azt gondolom, majd az idő el fogja dönteni, hogy vissza kell-e majd nyúlni ehhez a kérdéshez. Mindenképpen fontos, hogy nem 20-21 éves korig van lehetőség, hanem 25 éves korig.

Mi a helyzet a roma fiataloknál, a roma tanulóknál? Itt szó esett nagyon kevés alkalommal az esélyegyenlőség megfogalmazásáról. Talán furcsa, de Dúró Dóra - én is hivatkoznék rá - említette is, talán nem lesz otthon megróva azért, mert egyetértek vele, hogy a gyerekeknél is nagyon fontos, hogy az elindulástól próbáljuk meg alkalmazni azt a helyzetet, hogy minél jobban helyzetbe hozzák a gyerekeket. Nem tudom pontosan visszaidézni azokat a mondatokat, de mindenképpen fontos, hogy a szülői háttér biztosított legyen.

Ez a törvény nem kezeli ezt a kérdést, és nem is gondolom, hogy a törvénynek ezt kell kezelnie, de mindenképpen koncepcionálisan ezt látom, hogy ha nem rakjuk össze a három komponensét ennek a törvénynek, akkor nagyon nehezen lehet, főleg a

hátrányos helyzetűeknél - és nem csak a romáknál -, a szegényeknél kezelni azt a problémát, amiről beszélünk.

(14.30)

Az egyiket, a szülőket említettem. Mellette meg kell hogy említsem a gyerekeket, harmadsorban pedig meg kell hogy említsem a pedagógusokat. Azért kell ennél a törvénynél megemlíteni ezt a három réteget, mert ha az egyik a láncrendszerből kimarad, akkor már nem lehet arról beszélni, amiről egyébként ez a törvény szól, hogy sikeressé tegyük Magyarországot, hogy sokkal jobb szakembereket kapjunk, hogy sokkal tanultabb embereket kapjon Magyarország, mert nagyon nehezen lehet ezt elfogadni és véghezvinni.

Ezért tehát én azt gondolom, hogy ma, ha a szülőket említem, akkor elkerülhetetlen nekem is romaként azt mondani, hogy van szülői felelősség is abban, hogy hova tud eljutni egy gyerek, mert szülői felelősség nélkül nem lehet ezt a kérdést kezelni. Természetesen itt mindjárt vissza is térek arra, hogy ha a szülői felelősséget fessegetjük, és azt várjuk el, hogy egyébként a mintát szolgálja a háztartáson belül a szülő, akkor történelmi felelősségük van a rendszerváltás utáni pártoknak, hogy a foglalkoztatási esélyt miért nem adták meg a szülőknek, amely mintát és modellt tudott volna kialakítani a szülőknél.

Tehát ebből adódóan, amikor azt a kérdést vetik fel, hogy a gyerek nem látja, hogy a szülő elmege dolgozni, nem látja, hogy a szülő mintát és modellt tud adni, akkor azt gondolom, nem elsősorban a szülőket kellene elmarasztalni, hanem azokat a kormányokat, amelyek nem tettek meg semmit azért, hogy a rendszerváltás utáni időszakban helyzetbe hozzák azokat az embereket, akik modellt és mintát tudnának adni a gyerekeiknek. Tehát ebből adódóan a szülői felelősség mindenképpen fontos, és én magam is fontosnak tartom.

Viszont ezt a kérdést mindenképpen össze kell kapcsolni a foglalkoztatás kérdéskörével, hogy a szülők tudnak-e modellt és mintát adni. Persze, ha van lehetőség és van kormányzati akarat, hogy a foglalkoztatásban nagyobb lehetőséget kapjanak a hátrányos helyzetűek, ezen belül a romák, akkor felvetődhet a kérdés, hogy ha a szülők helyzetbe hozása már megvan, akkor igenis, ha kell, akár szankciókat is lehet alkalmazni - meg vannak is egyébként -, hogy a gyerek iskolába járjon. De ez a kevesebb. Mert ha munkahelye van a hátrányos helyzetűnek és romának, akkor nem gondolom, hogy a modellt és a mintát nem adja meg, mint ahogy megadta egyébként a rendszerváltás előtti időszakban is; tehát nem ezzel van a probléma. Ezért tehát én azt gondolom, hogy az fontos lenne, hogy összekapcsoljuk a foglalkoztatást ezzel a kérdéssel, hogy a szülőket helyzetbe tudjuk hozni.

(Schmuck Erzsébet elfoglalja helyét a jegyzői székben.)

Mi a helyzet a pedagógusokkal? Az jó dolog, hogy a törvénytervezet kezeli és rendezi azt a részét, ahol az oktatói rendszer megreformálását - ha ezt a szót lehet használni ennél - megteszi, és ezt fontosnak is tartom. Viszont akárhogy gondolkodom, az elmúlt időszakban a pedagógusi szabadság és az intézményi szabadság nagyon-nagyon fontos jelenség, én magam is fontosnak tartom, viszont a Nemzeti alaptantervnel vagy éppen a kerettantervnel, amit előír a törvény, látom azt, hogy nincs szinkronba helyezve - és ennél a törvényvel is meg kell hogy említsem - a pedagógusképzés.

A pedagógusképzésnél nagyon fontos lenne kiemelni és meghatározni, hogy azokat az irányelveket, amiket mondjuk, ebben a törvényben látunk, hogy tudják a pedagógusoktatásba úgy átvinni, hogy az empátia, az odafigyelés, az elhivatottság és a hivatástudat kiemelkedjen. Nem szeretnék magamról beszélni, de én is csak úgy tudtam eljutni különböző oktatási szintekre, hogy nagyon sokszor felkaroltak. Ha ez a felkarolás nincs meg egy roma gyereknél vagy egy hátrányos helyzetű gyereknél, és nincs empátia és elhivatottság a pedagógusban, akkor soha nem tud eljutni a gyerek olyan szintre, amit egyébként egy társadalmi közeg jogosan vár el tőle, és hogy hasznos tagja legyen az országnak. Ezért tehát én azt gondolom, hogy fókuszálni kell és oda kell figyelni arra, hogy ha egy ilyen törvényt elfogadunk, mennyire lehet szinkronba állítani, a pedagógusképzésbe bevinni azokat az elemeket, amelyek ezt kezelik. Én tudom nagyon jól, érintőlegesen kezeli ezt a kérdést, de mélységében kell ezt kezelnie, mert ha nem, akkor továbbra is kudarca van ítélve a szülő is, és a gyerek is egyértelműen, mert nem lehet akkor nagyon nagy eredményt elérni.

Ezért én azt gondolom, hogy a pedagógusképzésre mindenképpen meg kell adni olyan válaszokat, amelyek mindenképpen kielégíthetik azt az igényt, hogy azt az oktatási programot, amit a kormány letesz, végre tudják hajtani úgy, ahogy egyébként a kormány is szeretné, és a társadalom is szeretné. Ehhez viszont, én azt gondolom, a pedagógusképzés továbbgondolása elengedhetetlen.

Én jónak tartom a pedagógus-életpályamodellt, mert azt gondolom, itt már lehet látni valamilyen elmozdulást, annak ellenére, hogy számtalan olyan dologgal nem értek egyet, amely az elmúlt időszakban megtörtént, mert - és többen említették, Gúr Nándor is például - a centrális rendszerek kialakítása semmiképpen nem használt a rendszernek. Mert végülünk egy önkormányzatot! Amikor egy önkormányzat fenntartója volt egy oktatási intézménynek, akkor sajátjának érezte azt az intézményt, és politikailag is, ha úgy tetszik, sajátjának érezhette, mert a közvetlen szavazóbázisa ott volt a településén, és nem mindegy, hogy hogy viselkedett, milyen lehetőséget biztosított a diákoknak, és ebből fakadóan ter-

mészetes, hogy ő mindent meg kívánt tenni annak érdekében, hogy a következő iskolaigazgatói választáson őt nevezzék ki újra. Ez csak egy egyszerű, gyarló emberi gondolkodás, én azt gondolom, de ebből az emberi aspektusból is fontos lett volna, hogy ne ez a centrális rendszer alakuljon ki. Azt gondolom, az már a következő kormány dolga lesz, hogy mennyire kívánja decentralizálni ezt a kérdést, tehát visszarendezni valamilyen szinten, mert a mai helyzetben nem érdekük az önkormányzatoknak, hogy kellőképpen odafigyeljenek azokra, akik az oktatásban benne vannak, tisztelet a kivételnek, mert persze mindig vannak olyan önkormányzatok, amelyek mindent megtesznek annak érdekében, hogy annak ellenére jól működjön, hogy már semmi közük nincs hozzá.

A harmadik - nem utolsósorban - a gyerek helyzetbe hozása. Beszéltem a szülőkről, az intézményről, a pedagógusokról, és kell néhány gondolatot mondanom a gyerekekről. Nagyon rendben van, hogy ezt a kérdést kívánják kezelni ebben a programban, ami le van írva, hogy magasabb szintű oktatási eredményt, centrálisabb tudást próbáljanak meg biztosítani, viszont a gyerekek hozzáférése ehhez a tudáshoz, amit ők akarnak, nem fog sikerülni. Azért nem tud sikerülni - és nem vagyok pesszimista -, mert annál a hátrányos helyzetű gyereknél és ezen belül, még egyszer mondom, a roma gyereknél azokra a hátrányokra, amikkel nekiindul, mondjuk, a bölcsődének, az óvodának, majd azt követően az alapfokú oktatásnak - az ingerszegény környezetből hozott attitűd miatt -, nincs meg ebben az anyagban, amivel ezt pótolni lehetne. Én azt gondolom, nagyon fontos lenne ide belerakni azt, hogy hogy lehetne, mondjuk... Leírtam azt is, mindjárt mondom pontosan, az Arany János Tehetséggondozó Hálózat rendszerét, mert a kettő mindenképpen szinkronban kell hogy legyen.

Itt megint hiányolom, amit egyébként nagyon sokszor hiányoltam már, hogy a Magyarországi Cigányokért Közalapítvány hiányzik a magyarországi romáknak mindenképpen. Azért hiányzik, mert nem teszi lehetővé a Wekerle vagy bármilyen más, egyébként az Arany János se teszi lehetővé, hogy átláthassuk, hogy ki az, aki kapja az ösztöndíjat. Létszámban megvan, tehát azzal nincsen probléma, de a Magyarországi Cigányokért Közalapítványnál lehetett tudni, hogy általános iskola ötödik osztályától nyolcadik osztályáig hány tanuló kap ösztöndíjat, ki az, aki szakmunkástanuló lesz, hány fő, és hány fő lesz, aki elmegy, mondjuk, gimnáziumba vagy főiskolára, egyetemre. Ez azért lenne fontos, mert azt gondolom, a kormányoknak is fontos lesz majd pár év múlva kimutatni azt, hogy igen, ennyi roma származású értelmisége lett a mi kormányzásunk alatt ennek az időszaknak - és én azt gondolom, hogy mindenképpen őknek is fontos, hogy ez látható legyen -, annak ellenére, hogy én természetesen a magam részről az integrált oktatást tartom fontosnak. De az integrált oktatáson kívüli ösztöndíjrendszer nem gátolja

azt, hogy valaki az identitását vállalja, valaki a nemzetiségi kisebbséghez való tartozását vállalja, főleg még akkor is, ha ez még hoz is neki néhány forintot, mert akkor láthatóvá válik a rendszerben.

A másik, amit én fontosnak tartok, és nagyon szeretném aláhúzni: a közösségi házak rendszere elveszett ebben a rendszerben.

(14.40)

Ugye, tanórán kívüli felzárkóztatást és tehetség-gondozást én nagyon fontosnak tartom, mert amikor azt mondjuk, fontos, hogy nagyon tanult gyerekek jöjjenek a középiskolába, vagy már kerüljenek ki onnan - mind a kettő igaz egyébként -, akkor elengedhetetlen annak az ingerszegény közegnek a pótlása, még akkor is, hogyha azt egyébként nem lehet teljes mértékben pótolni, amit a szülő biztosít, hogy a tehetséggondozó hálózatok, a felzárkóztató programok működjenek. És volt közel 30-35 közösségi ház, ahol egyébként oktatással és kultúrával foglalkoztunk, ezek ellehetetlenültek, még akkor is, ha vannak tanodai programok, amelyeket egyébként még láthatóan támogat a kormány néhány kiemelt helyen. Én azt gondolom, hogy sokkal több helyre lenne szükség, hogy akár a közösségi házak rendszerét újragondolják, hogy ott a tehetséggondozás és a felzárkóztatás párhuzamosan működjön azzal az oktatási programmal, amit itt látunk.

Harmadsorban pedig, azt gondolom, a tanodai programoknak az újragondolása is fontos, mert én ma azt látom, hogy amit a szülői háttér nem tud megadni, azt próbáljuk meg pótolni azokkal az intézményi rendszerekkel, struktúrákkal, amelyek egyébként egy időszakban elég jól működtek.

Ezeknek az újragondolása számomra azért fontos, de azt gondolom, hogy a kormány számára is fontos kell hogy legyen, mert nem lehet mindent várni a pedagógusoktól, nem lehet mindent várni a politikától, akár a kormánytól, viszont meg kell adni a lehetőséget arra a kormánynak, hogy a tehetséggondozó hálózatok, a tanodák tudjanak működni. Ha ez nem lesz meg, akkor, most mondom, teljes kudarc lesz a hátrányos helyzetűeknek ez a program, és teljes kudarc lesz azoknak, akik romaként ebben az országban úgy születtek, hogy a szülei nem dolgoznak. Tehát a szülői háttérrel kell valamilyen szinten pótolni, még akkor is, ha ez lehetetlennek tűnik, mert azt gondolom, hogy tényleg lehetetlen, viszont mindenképpen meg kell találni olyan eszközöket, amelyek a szülői háttérrel tudják pótolni, és a tanodai rendszer, a közösségiház-rendszer, a Magyarországi Cigányokért Közalapítvány, ezek mind egyébként alkalmasak voltak arra, hogy ezt véghezvigyék.

Utolsó gondolatom: a társadalmi egyeztetést - főleg a roma szervezeteknél - ebben a kérdésben nagyon hiányolom. Civil szervezetek, alapítványok működnek, és azt gondolom, nagyon fontos lett volna megkérdezni őket, akár a roma önkormányza-

tokat is vagy éppen nemzetiségi önkormányzatokat, hogy mit szólnak egy ilyen programhoz, egy ilyen törvényhez, mert őket nagymértékben érinti ez a kérdés.

Köszönöm szépen. Köszönöm, tisztelt elnök úr. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, Teleki képviselő úr. Kettő percre megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen. Két egyszerű gondolatot szeretnék még mondani kiegészítőleg, csak figyelemfelkeltés okán, és a kormány figyelmébe szeretném ajánlani. Az egyik az, hogy az általam oly sokszor emlegetett kkv-szektor tekintetében az látható, hogy míg Európában az elmúlt öt esztendő óta a görcső alá véve nőtt a működő gazdálkodó szervezetek száma a kkv-szektorban, addig Magyarországon ez csökkent. Így nehéz nyilván a gyakorlati háttérrel megteremteni, tehát ezen változtatni kell.

A másik: ha pedig nem Európában nézzük a folyamatok alakulását, hanem Magyarországon, akkor azt látjuk, hogy bár Magyarország nem túl nagy területileg - ugye, ez a 93 ezer négyzetkilométer -, de mégis óriási különbségek vannak, területi vonatkozásban és a gazdálkodó szervezetek szerepvállalása tekintetében. Ez pedig nyilván kihatással van - mint az előbbieken mondtam - az oktatás, a szakképzés, a gyakorlati képzőhelyek működtetésére.

Ezért nemcsak általános normarendszerek keretei között kell megítélésem szerint gondolkodni, hanem egyrészt nyilván generális gazdasági intézkedéseken, eszköztáron keresztül erősíteni a kkv-szektor mindenhol, de legkiváltképp az elmaradott térségekben, másrészt pedig olyan jó értelmű pozitív diszkriminációkat, támogatási rendszereket kell működtetni, ami a meglévő hátrányokat az ország különböző térségei között nem növeli, hanem csökkenti, mert csak a harmonizáció, a kiegyensúlyozottság vezethet oda, hogy egy élhetőbb ország alakuljon Magyarországból. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr, jegyző úr. Kiss László képviselő úr 15 perces időkeretben, MSZP.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Néhány dologról még nem volt itt szó, kapjunk bele ezekbe. Először 2011-ben fogadták el az új szakképzési törvényt, és a törvény elfogadása után már a kormányzati dicshimnuszok is elkezdtek jönni arról, hogy az új szakképzés milyen jó eredményeket hozott be. Ehhez képest gyakorlatilag most hozzák be azt a törvénymódosítást, amely néhány esetben - fontos esetben egyébként - valóban rendezne egy olyan kérdést, amit rendezni is kell. Most fedeztek fel néhány hibát, illetve most jöttek rá a szakképzési törvény néhány következményére, például az intézménylétszámra vonatkozó következményekre,

amelyek pedig 2011 óta benn vannak a törvényben. Ez azért fontos, mert amikor a törvényjavaslatot elolvassuk, akkor azt láthatjuk, és nekem is egy kicsit ilyen érzésem volt - a régi mondás szerint az egyik szemem sírt, a másik meg nevetett -, kicsit negatív volt az érzésem attól, hogy viszontláthattam azokat az irányokat, amelyek a közoktatási átalakítás kapcsán negatív irányok voltak. Itt gondolok arra, hogy amikor a KLIK hatalmas robajjal összedőlt (*Derült-ség a Fidesz soraiban. - Czunjiné dr. Bertalan Judit: Azóta eltelt három év. Jelen időről beszélünk.*), és az önök által készített és önök által titkosított átvilágítási rendszer is, mondjuk úgy, hogy visszas lépéseket és visszas intézkedéseket mutatott, akkor önök létrehozna egy „KLIK kettőt” a szakképzés irányítására. Ezt semmiképpen nem tartom jó irányúnak, és ezt semmiképpen nem tudom támogatni.

Ugyanakkor mindenképpen fontos és jó irányúnak tartom azt, hogy ennek a törvénynek számos eleme visszahozza a szakképzés korábbi fejlesztési irányát és struktúrájának az irányait. Annyira árulkodó módon teszi ezt... - én ennek abszolút örülök, hogy ez így van, hiszen így a 2011-ben elfogadott szakképzési törvény számos olyan javaslatát és számos olyan elemét törlik el, amit valóban el kellett törölni. Nos, hogy ez mennyire igaz, jól mutatja, hogy annak idején, amikor én érettségiztem - és ez nem most volt, sajnos -, hasonló rendszerben érettségiztem, mint amilyen rendszerben önök most fel akarják vagy újra fel akarják építeni ezt a szakképzési rendszert.

De néhány konkrétumot arról, hogy mi is történik valójában. Az egyik ez a szakgimnáziumi szabályozás kérdése. Igazából azt lehet mondani, szinte mindegy, hogy hívjuk ezeket az intézményeket, a valóság az, hogy van-e és milyen lehetősége van az itt tanuló diákoknak becsatlakozni a későbbi képzésekbe, valódi képzést ad-e. Sajnos, nem osztom államtitkár úr optimizmusát a tekintetben, hogy szinte egyenértékű érettségiről van szó a szakképzésben tanuló diákok és a gimnáziumban tanuló diákok között. Az igazsághoz hozzátartozik egyébként, hogy ez régi problémája a szakképzésnek, ez nem az Orbán-kormány alatt keletkező problémája a szakképzésnek, amit azonban az előző kormányok, az Orbán-kormány sem tudott megoldani. De ha megnézzük a szakképzés kerettantervét, akkor azt látjuk, hogy a szakközépiskolák kerettantervében a fizika, a kémia, a földrajz egy-egy órával kevesebbel szerepel, mint a gimnáziumok kerettantervében; a művészetek nyolc órával kevesebb, a négyéves időszakra lebontva, ami azt jelenti, hogy kilenc óráról egy órára; az informatika egy órával kevesebb, ami azért érdekes, mert a kerettanterv a gimnáziumok esetében két órában határozza meg, 9.-ben és 10.-ben egy-egy óra informatika, a szakközépiskolában pedig 9.-ben egy óra informatikát határoz meg.

Felmerül a kérdés tehát, hogy egy sokkal kisebb elméleti képzéssel rendelkező gyermek mennyire állja meg a helyét a szakmai felsőoktatásban. Ugye,

erre jön a válasz, ami nekem is logikusnak tűnik egyébként, hogy a szakmai elméleti képzés pótolja ezeket a hiányosságokat, sőt a szakmai elméleti képzés teszi azt lehetővé, hogy a most már szakgimnáziumban, korábban szakközépiskolában végzett diákok helytálljanak a szakmai felsőoktatásban; tehát például a középfokú közgazdasági végzettséggel rendelkező diákjaink helytálljanak a közgazdaság-tudományi egyetemen vagy adott esetben egy műszaki végzettséggel rendelkező szakközépiskolás helytálljon egy mérnökképzésen. Na most, ha megnézzük, hogy ezekben a képzésekben mely tantárgyak számítanak úgymond húzó tantárgynak, ahogy mi ezt anno neveztük, vagy ma azt mondanánk, hogy nehéz tantárgynak, akkor azt látjuk, hogy például a közgazdaság-tudományi egyetemen az ott tanulók számára a legnehezebb tantárgy a matematika.

(14.50)

Tehát arról van szó, hogy a közgazdasági szakközépiskolát végzettek, akik egyébként nem tanulnak emelt szintű matematikát, szemben azokkal, akik például egy gimnáziumban matematika szakra járnak, ők kiválóan boldogulnak abban a közgazdasági szakképzésben, amiben végeznek, és ebből nem is szerepelnek rosszul, de hatalmas nehézségeik származnak a szakmai felsőoktatásban a matematikai kompetenciájuk gyengesége miatt.

De nézzük a mérnökképzést! Ha megnézzük a gépészmérnökképzést, akkor itt is felmerül a kérdés, hogy mi számít a legnehezebb tantárgynak, a felsőfokú gépészmérnöki képzésből való lemorzsolódódásért melyik tantárgy a felelős leginkább, megint csak azt látjuk, hogy a matematika újra az a tantárgy, amelyet egyébként a műszaki szakképzésben sem tanulnak emelt óraszámban a gyerekek, ahogy a fizikát és a kémiát sem tanulják emelt óraszámban a gyermekek. De ha megnézzük az összes többi szakmai felsőfokú képzést, akkor azt látjuk, hogy bizonybizony, a matematika, illetve számos más közismert tantárgy kompetenciáinak a nem tudása a leggyakoribb oka annak, hogy valaki elhagyja az intézményt.

Tehát pusztán arról beszélni, hogy ezt a fajta hátrányt le lehet dolgozni jelen rendszerben, nem lehet. Sajnos, ez régi, visszatérő problémája a közoktatásnak, ezt egyébként ez a fajta megközelítés sem oldja meg.

Gyakori vita és én soha nem tudok szó nélkül elmenni emellett, ez a tankötelezettség kora. Én magam nem értek egyet az oktatási bizottság jobbikos elnökével abban, hogy önmagában sem megoldás ez a dolog, önmagában is jobb, hogy 18 év volt a tankötelezettség, mint ami most van, de persze nem árt, hogyha egy jól működő szakképzés támogatja meg a 18 éves tankötelezettség rendszerét, és arról beszélünk, hogy ilyen rendszer most jelenleg nincsen.

Persze, nyilvánvalóan az oktatási bizottság elnökének nem feladata tudni az előző közoktatási tör-

vény szabályozását, ezért csak hadd hívjam fel itt a figyelmet arra, hogy amikor „18 éves” volt a tankötelezettség, akkor az ezért felelős jogszabály, a '93. évi LXXIX. törvény 6. §-a rendelkezett erről a dologról, és akkor azt mondta a közoktatási törvény, hogy a tankötelezettség a 18. életévig tart, illetve annak a tanévnek a végéig, amikor ezt betöltötte. Tehát például amikor én is elvégeztem a középiskolát, és még nem voltam 18 éves, amikor érettségiztem, nyilvánvalóan megszűnt ekkor a tankötelezettség. Plusz egyébként a 16. életévnél a szülő és a gyermek kérésére meg lehetett szüntetni a tankötelezettséget többek között több esetben, de például akkor, hogyha szakképzettséget szerzett.

Ez csak arra példa, hogy korábban sem volt az a rendszer, hogy erőszakkal tartották bent az iskolában azokat a fiatalokat, akik egyébként már rendelkeztek végzettséggel, de nem kívántak tanulni, ezt, mondjuk úgy, finoman fogalmazva is tudatlanság állítani, azonban nekem az állításom, hogy az iskolában és egy jó iskolában töltött idő bármikor jobb, mint egyébként munkanélkülinek lenni. Azt pedig ugyanúgy osztom, mint ahogy néhány MSZP-s képviselőtársam ezt a kérdést már megfogalmazta, hogy vajon mennyire kapkodnak a munkaerőpiacon egy 17 éves fiatal után – hát, sajnos nem nagyon. Vannak példák, amik ebben a dologban pozitívak, de azért nem lehet mondani azt, hogy ez igaz lenne. Például hogyha az ember megnézi a fiatalok munkanélküliségi adatait, akkor azt lehet mondani, hogy elmondható az, hogy minél inkább fiatal valaki, annál valószínűbb, hogy nincsen munkája, hogyha alacsony végzettséggel rendelkezik. Ezek pedig tények.

Ahogy az is tény egyébként, hogy a KSH adatai szerint, amikor önök visszaállították a tankötelezettséget, akkor 9 százalékkal csökkent a szakiskolába beiratkozók száma, és 4 százalékkal csökkent a gimnáziumba beiratkozók száma is, ami egyébként a demográfiai csökkenést, a 3,5 százalékos csökkenést meghaladja. Tehát már ez is mutatja, hogy ez mennyire kártékony intézkedés volt. Nem beszélve arról, hogy én magam is szakiskolai osztályfőnökként megtapasztaltam azt, hogy hány gyerek iratkozott ki az iskolából pusztán azért, mert ezt most már büntetlenül megtehetette. Ezek után - mondjuk úgy - nem tudok arról sajnos beszámolni, hogy ezek a gyermekek kiváló karriert tudtak befutni a munka világában, bárcsak azt mondhatnám, hogy ez igaz.

A szakiskolában lévő közismereti tantárgyakban nem véletlenül mondja azt az MSZP, hogy itt komoly baj van. Azt mondja az önök struktúrája, amivel én egyébként egyetértek, tekintve, hogy amikor én érettségiztem, akkor ez volt, ez a rendszer volt, utána plusz két évvel érettségit szerez. Azt gondolom, hogy ez megfelel egyébként a nemzetközi törekvéseknek, megfelel azoknak az irányoknak, amibe fejleszteni kell a szakképzést, megjegyzem, amikor én érettségiztem, akkor ugyanez a rendszer működött.

Csak hogy egy jelentős különbség van a kettő között: az, hogy amikor én érettségiztem, akkor normális közismereti képzés folyt a szakképzésben, normális közismereti képzés folyt a szakmunkásképzésben, most pedig ez az óraszám, amit önök biztosítanak a kerettantervekben, nevetséges. Amikor arról beszélünk, hogy ezeknek a gyerekeknek, akik elvégzik a szakképzést és egy szakmát kapnak, két év alatt kell érettségit szerezniük, akkor arról beszélünk, hogy úgy kell ezt megszerezniük, hogy például idegen nyelvből összesen a három év alatt 6 órájuk van, tehát minden évfolyamonként 2, de matematikát már nem tanulnak a harmadik szakképzési évfolyamon, első évfolyamon 2, a második évfolyamon 1 matematikaórájuk van. Olyan óra, hogy történelem, nincs, azt társadalomismeretnek nevezi a kerettanterv, 2 és 1 óra, harmadik évfolyamban ilyen nincsen, testnevelésóra az van 5, az nyilván jó is, osztályfőnöki óra van 1-1-1, ezt sem így nevezzük, és a szabad órakeret, aminek biztosítania kellene azt, hogy mégis csak valamit tanuljanak a gyerekek, és egy kicsit súlyozza a rendszert az iskola, az kilencedikben 1 óra, tizedikben nulla óra, és tizenegyedikben 1,5 óra. Tehát lényegesen kevesebb közismereti képzést kapnak ezek a gyerekek, és erre a képzésre kellene ráépíteni azt a plusz kétéves, érettségit adó képzést, amely egyébként - még egyszer mondom - nem példátlan a magyar közoktatás rendszerében, például az én húgom így érettségizett annak idején, az sem most volt. Tehát nem példátlan ez a rendszer, de az példátlan, hogy ilyen kevés szakmai ismeretre akarják ezt a rendszert ráépíteni.

Hasonlóan nagyon fontos, ezt az egyik önök által megrendelt tanulmányban olvastam, de az Oktatáskutató tette ki a honlapjára, ami a német példát próbálta jó példaként beállítani. Szerintem egyébként a német szakképzésből nagyon sok mindent lehet tanulni, maga a tanulmány is sok minden javaslatot tesz a kormányzat felé. Ennek egy része vissza is köszön ebben a javaslatban, ami itt van, azonban fontos különbség megjegyezni, csak szemeztetünk néhány ilyen különbséget, hogy Németországban a tankötelezettség nem 16 év - de zárjuk le ezt a kérdést -, hanem az első szakképzettségig tart, amely 18-19 évesen fejeződik be. A másik pedig az, hogy az oktatási minisztérium a fenntartója ennek az intézményrendszernek, tehát nem viszik semmiféle másik minisztériumhoz ezt a dolgot.

Nagyon jó ötletnek tartom azt, hogy az érettségi mellett valaki valamilyen előzetes szakmát szerezhet. Ez nyilvánvalóan úgy lehetséges, hogy a moduláris szakképzés miatt valamely részmodul teljesítésével az annak a modulnak megfelelő szakmát megszerzi. Szeretném jelezni, hogy jelen pillanatban is - most nem akarnám az OKJ moduláris szintjeit felolvasni - számos olyan 52-es vagy 54-es kódszámú képzés van, amelynek nincsenek olyan részmoduljai, amelyek korábban megszerzhetőek. Ezért mindenképpen abban az esetben, hogyha valóban a parlament elfogadja ezt a szabályozást, akkor szükséges az OKJ-t

áttekinteni, hogy minden egyes olyan képzésnek, amely érettségi utáni képzés, legyenek olyan moduljai, amely az érettségi előtt is szakmai képzettséget nyújt.

Igazából azt kell mondanom összefoglalva, hogy én nem érzem azt, hogy ez a javaslat számos problémáját megoldaná a szakképzésnek, de vitathatatlan, hogy néhány olyan előrelépés valóban történt ebben a törvényben, ami előttünk van, amelyek jelentős problémákat oldanak meg, vagy ha úgy tetszik, akkor a 2011-es törvény rossz irányba tett rossz lépéseit orvosolják. Például itt szó volt arról, hogy 25 éves korig kitolják azt a határt, amíg tandíjmentesen lehet megszerezni a közoktatásban az első szakképzettséget. Magam ezt jónak tartom, nem is értettem azt, hogy korábban, 2011-ben miért írta elő a törvény azt, hogy ez ennél sokkal kevesebb legyen: 21 év.

De örülök, hogyha belátták, hogy ez probléma és ezt megoldották, azonban továbbra sem értem azt, hogy miért ezt a struktúrát kell létrehozni. Továbbra sem értem azt, hogy ha a közoktatásban rosszul működik egy struktúra, akkor miért a szakképzésben kell ugyanezt folytatni. Továbbra sem értem azt, hogy ha önök valóban tudnak tanulni a hibákból, és a 2011-ben elfogadott törvényük néhány problémáját ki tudják küszöbölni, akkor miért nem képesek belátni, hogy az alapvető struktúra felállításában hibáztak. Hibáztak akkor, amikor államosították az intézményrendszert, és hibáztak akkor, amikor csökkentették a szakiskolai közismereti tartalmakat.

Emiatt viszont ezt a törvényt én nem tudom támogatni. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Kiss László képviselő úr. Két percre megadom a szót Kunhalmi Ágnes képviselő asszonynak, MSZP.

(15.00)

KUNHALMI ÁGNES (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Utolsó hozzászólásomat szeretném megtenni, azt hiszem, utána a kormányzat képviselőjéé a szó.

Megtiszteltetés számomra, hogy egy ilyen jó vitában vehettem részt önökkel. Azt hiszem, hogy abból indulnék ki, hogy operálhatunk itt a tankötelezettség föl-le szállításától egészen a duális képzés bevezetésén át sok minden eszközön keresztül, de közös politikai felelőssége ma Magyarországon a politikai elit jobb- és baloldalának, a demokratáknak, hogy a Kádár-rendszer világából, ahol 30-40 évig dolgozott egy ember a munkahelyén, átvezessük Magyarországot valójában egy globalizálódott gazdaságba, ahol teljesen más kihívásokkal kell a magyar társadalomnak és az egész állam berendezkedésének szembenéznie.

Amit én javasolnék magunknak: ne marjunk egymást, több mindenben értünk egyet, sokszor kiviláglik számomra. Ne bűnbakokat keressünk

egymásban és a múltban, pláne ne társadalmi csoportokban, hanem próbáljunk meg új nemzeti minimumot kreálni, hiszen különben nem fogunk egyről a kettőre menni. Egyezzzünk meg abban, hogy állami kultúraváltás, az állam szerepének az újragondolása kell, pedagógiai kultúraváltásra van szükség, osztálytermi kultúraváltásra van szükség, az iskola funkciójának teljes mértékben való újragondolására, hiszen e kis országban is akkora társadalmi különbségek vannak, hogy más típusú szociális, oktatási, szakképzési megoldásokra van szükség adott esetben, mint Győrben vagy Miskolcon, vagy ahol én születtem, Kiskunmajsán, vagy éppen itt Budapesten.

Végezetül: addig, amíg a nyolc általános iskola nem tölti be a funkcióját, önök bármilyen jó szándékú és egyébként sok elemében jó javaslatot hoznak, addig nem fogunk egyről a kettőre jutni.

Nagyon köszönöm önöknek ezt a kiváló vitát, és remélem, hogy hasznosat mondtunk egymásnak. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megkérdezem, hogy további felszólalásra van-e igény. *(Jelzésre:)* Igen, illetve nem látok, mert két percre nem tudok szót adni. Ha Gúr Nándor szólni kíván, akkor ne a kétpercest nyomja be, hanem a másikat, mert arra van lehetősége. *(Jelzésre:)* Igen, tehát akkor megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak, MSZP.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Igaza van, merthogy kétpercest ebben a körben nem lehet, csak egyszer, de én nem akartam 15 percet beszélni. Most belekényszerít abba elnök úr, hogy 15 percet beszéljek. Nem fogok. *(Közbeszólások a kormánypárti sorokból: Ne! Isten őrizz!)*

ELNÖK: Tessék, képviselő úr!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen. Tehát csak azért, mert úgy akarom lezárni a beszélgetésünket, hogy abban azért azt a hiányérzetemet közvetítem, hogy két államtitkár itt ül közöttünk, és ebben a viszonylag hosszú vitában nem vállalnak menet közben szerepet. *(Czunyiné dr. Bertalan Judit jelzésére:)* Köszönöm szépen, az, hogy majd a végén reflektálnak, de az szerintem nem vita.

A vita az, amikor megosztjuk egymással azt, hogy ennek a törvénytervezetnek a kapcsán mit látunk, mi hogyan látjuk, önök hogyan látják. Nem egy vezérszónoklatra és egy összefoglalóra vagyok kíváncsi az államtitkárok részéről, hanem pont arra, hogy a menet közben felvetődő kérdésekhez, bármely frakció részéről felvetődő kérdésekhez történő viszonyulások történjenek meg itt a parlamenti vitában azért, hogy azt tovább lehessen gondolni. Ez csak egy kinyilatkoztatás, amit önök tesznek, nem pedig egy együttgondolkodás.

Én arra szeretném serkenteni önöket az elkövetkezendő időszakra vonatkozóan, hogy józan, együttgondolkodó vitában vegyenek részt, ami épít

heti, javíthatja, alakíthatja, formálhatja mindazt, ami Magyarország érdekét szolgálja.

A másik mondatom pedig arról szól, hogy úgy gondolom, hogy egy ilyen fontos kérdés alakítása kapcsán nagyon szélessé kell tenni az együttgondolkodók körét. Tehát nemcsak a Parlament falai között nyilván, hanem társadalmi szervezetek, civil szervezetek - kamarák nyilván - sokaságával, véleményének a meghallgatásával és sok mindenki másnak, közttestületeknek, kamaráknak, sok mindenki másnak a meghallgatásával egyetemben kell hogy mindez megtörténjen.

Nekem azt majd a zárszó gondolatai között ne mondják, hogy önök megtették azt, hogy egyeztettek. Ne mondják, azért ne mondják, mert, tudják, az egyeztetés, a konzultáció ilyen kérdésekben kell hogy megvalósuljon. A nemzeti konzultáció, mondjuk, a társadalom számára a jövőt érintően igen fontos kérdések tekintetében kell hogy megvalósuljon. Példaként ezt én ilyennek tartom, meg még számtalant tudnék mondani, nem olyat, mint amit önök srófolnak be, nyomnak be, kényszerítenek be mindig a nemzeti konzultáció keretei közé.

Úgyhogy arra kérem önöket, hogy ilyen fajsúlyos kérdésekben, ha már itt vannak - és ez is megtisztelő, bár a feladatukat látják el -, akkor menet közben vállaljanak vitát és menet közben osszák meg a véleményüket, hogy arra lehessen reflektálni, mert majd most, amikor a befejező gondolatokat megteszik, arra nem lehet, illetve ha konzultálni akarnak, akkor a konzultációkat ne burokbá zárva csinálják meg, hanem ilyen kérdésekben javasolják a miniszterelnöknek, hogy nemzeti konzultáljon.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr, jegyző úr. A házszabály szerint, mivel kétperces jelzése van, megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak, MSZP. *(Gúr Nándor jelzésére:)* Akkor oltsa ki! Köszönöm szépen. További felszólalásra senki nem jelentkezett.

Tisztelt Országgyűlés! Az együttes általános vitát lezárom. A törvényjavaslatok előterjesztőinek zárszavaira kerülhet sor. A két zárszót mondó megállapodott abban, hogy elsőként Czomba Sándor államtitkár úr kíván válaszolni a vitában elhangzottakra. Öné a szó, államtitkár úr.

DR. CZOMBA SÁNDOR nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Én is azzal szeretném kezdeni, hogy egy nagyon fontos kérdésben nagyon hasznos vitát folytattunk, és ha konklúziót kell levonni, és nem is szeretnék nagyon a részletekbe belemenni, hiszen a részletes vitára ezután kerül sor, úgyhogy lesz még majd lehetőségünk egymással vitatkozni, de én azt gondolom, hogy nagyon fontos kérdésekben, alapvető kérdésekben olyan mondatok hangoztak el a parla-

mentben, ami nem nagyon, ritkán szokott, kormány-előterjesztéssel kapcsolatban pedig különösen ritkán szokott, hogy egyébként vannak olyan elemei, mi több, akár fontosabb elemei is egy-egy törvényjavaslatnak, amivel egyet lehet vagy egyet tudunk érteni. Nyilván ezután jön a vessző és de, de hát ez természetes dolog, mert egyrészt nincs olyan jogszabály, ami tökéletes lenne, másrészt pedig az ellenzéknek is van feladata, szerepe, meg a kormányoldalnak is.

Gúr képviselőtársam hiányolta, hogy mi itt nem nyomtunk kétperceseket és nem szakítottuk szét, nem szaggattuk szét a vitát. Nyilván a frakciótársaink azért ülnek itt ebben a patkóban, mert ők azok, akik egyébként a vitával kapcsolatban a Fidesz álláspontját, nemcsak a kormányzat, hanem a Fidesz álláspontját tudják képviselni és képviselik is. Mi őszintén, nyíltan önök elé tártuk a törvények kapcsán az elképzeléseinket. Innentől kezdve az önök lehetősége az, hogy ezekre reagáljanak, reflektáljanak. Ez meg egy olyan műfaj, hogy mi itt a végén kormányzati oldalról válaszolunk az elhangzott kérdésekre, amennyire tudunk.

Úgy terveztem, hogy nem egyesével mennék végig, mert számos olyan terület vagy kérdés merült fel, amely több képviselőtársamtól vagy több frakciótól is érkezett, megpróbálom zanzásítva, a lényegre tekintve elmondani.

Az alapképzés fejlesztése elengedhetetlen. Talán emlékeznek rá, így indítottam az elején, hogy az alfája és ómegája a középfokú oktatás sikerességének vagy sikertelenségének az, hogy azok a fiatalok, akik belépnek a középfokú oktatásba, legyen ez szakiskola, szakközépiskola vagy gimnázium, azokkal az alapismeretekkel rendelkeznek, amelyek a továbblépéshez szükségesek. Az nem baj, hogyha elégséges az az alapismeret, mert nem vagyunk egyformák. Csak az az elégséges jegy tartalomban is az elégségest takarja, és ne - hogy mondjam - kegyelemelégséggel szabaduljak meg a problémától, mert ezekkel a problémákkal utána 2 év múlva, 5 év múlva, 10 év múlva se tudunk mit kezdeni. Tehát ezzel maximálisan egyetértünk, hogy az alapfokú oktatásban fontos teendőink vannak ahhoz, hogy a középfokú oktatásban eredményeket érjünk el.

Nagyon lényeges kérdés, ez már nem cél, hanem eszközrendszer, de a centrumok kapcsán itt sok minden aggály merült föl, hogy hogy is lesz. A tiszkekkel kapcsolatban van némi pejoratív érzése a magyar embernek, különösen azoknak, akik benne voltak ebben, hogy most akkor vajon azok az iskolák, amelyek tisztkben a központi iskola szerepét töltötték be, és ők futottak, fejlődtek, haladtak, és voltak a tagiskolák, amelyek meg vagy futottak, vagy fejlődtek, vagy haladtak, vagy nem, tehát kaptak forrásokat, nem kaptak.

(15.10)

Azt szeretném kérni önöktől, hogy azt a fajta centrum-tagiskola intézményi struktúrát, ami eddig

működött, felejtük el. Ezt vegyük ki a fejünkől, mert nem erről szól a mostani. Még annak se nagyon lesz érdemi jelentősége, hogy a szakképzési centrumok helyileg hol helyezkednek el. Lehet, hogy egy iskolában fog az a tizen-egynéhány ember ülni, de tartalmi szempontból ő fölötté van az intézménynek, hiszen ez egy önálló gazdálkodó szervezet lesz. Nem 400-500 önálló gazdálkodási szervezetet akartunk kvázi iskolaként létrehozni, hanem centrumokat, és a centrumok fogják ledelegálni a jogosultságaikat az iskoláknak; sokkal több jogosultságot gazdasági, önálló gazdasági, részben önálló gazdasági, szakmai és sok egyéb szempontból. Magyarul, az a keretrendszer, ami a következő időszakban rendelkezésre áll, az intézményvezetőknek lehetőséget fog biztosítani arra, hogy a korábbi problémájukat tudják kezelni, s nemcsak az anyagi jellegű, hanem az egyéb jellegű szakmai problémáikat is tudják kezelni.

A szülők szerepére többen is felhívták a figyelmet. Ezzel megint csak abszolút egyet tudunk érteni, hiszen ha a szülő nem partnere a pedagógusnak a gyereknevelésben - és itt beszélhetünk alapfokról, középfokról, bármiről -, akkor a pedagógus akkor sem lesz képes előrehaladni, ha a tüdejét kiköpi. Ez megint csak nem kérdés. Éreztem Dúró képviselőtársam szavaiból is, hogy itt valamit tenni kell, de hogy konkrétan mit kéne tenni, hogy a szülőt adott esetben partnerré tudjuk tenni, nos, ezt erőszakos eszközzel valószínűleg nehezen lehet. Zárójelben mondom, egyébként most is az a helyzet, hogy ha a tanuló nem jár iskolába, igazolatlan mulasztása van, akkor nem jár neki a tanulói jogviszony alapján különböző ösztöndíj és egyebek. Most is van szankció, de nem hiszem, hogy ezzel a megoldással célt érünk. Tehát a szülő szerepe és jelentősége biztosan meghatározó.

A Híd-programokkal kapcsolatban megint csak annyit szeretnék jelezni és kérni, hogy ne abból a Híd I. és Híd II. programból induljunk ki, ami eddig működött. Pont azért szedjük ketté, és a Híd II. programot a részsakképzés megszervezési lehetőség irányába toljuk el, mert mi is azt látjuk, hogy jelen pillanatban van ugyan hatékonysága ennek a programnak, de nem olyan, amelyet mi szeretünk vagy vártunk volna tőle.

Elhangzott az is, hogy az iskolák saját bevételei, és általában forrásoldalról, költségvetési oldalról fontos lesz nekünk megteremteni annak lehetőségét, hogy ezeket a szép elképzeléseket forrásoldalról is tudjuk támogatni, biztosítani. A szakképző intézmények a korábbi időszakban valóban nem különösebben voltak ösztönözve arra, hogy saját bevételt termeljenek, mert ha ez valamilyen úton-módon sikerült nekik, akkor a másik évben már annyival kevesebbet kaptak vagy a központi költségvetéstől, vagy az önkormányzattól, tehát a fenntartótól. Mi azt szeretnénk, ha a következő időszakban a saját bevétellel is tudnának felelősen gazdálkodni. A felnőttoktatásban, a felnőttképzésben a korábbinál sokkal nagyobb szerepet szánunk az állami fenntartású

szakképző intézményeknek, különösen azokban a szakmákban, amiket nappali rendszerben is jól csinálnak, hiszen ott az infrastruktúra, a személyi és tárgyi feltételek adottak, bűn lenne ezt nem kihasználni. Ebben mindenféle ösztönzőt fogunk majd a következő időszakban működtetni.

Szocialista képviselőtársaim jelezték, hogy hiányszakmák voltak korábban is - természetesen. Ami jó, azt nem kell megtagadni, nem kell letagadni. Igen, a korábbi időszakban is voltak, Kiss Péter nevéhez köthetően indult ez meg. Sajnos, a létszámát tekintve egy nagyon szűk keresztmetszetet tudott elérni, s mi nem megdupláztuk, hanem megtripláztuk ezek számát. De ez kétségtelen tény. Tehát a hiányszakmák tekintetében az a tervünk, hogy 12-ről 20-ra szeretnénk megynként emelni. Ez azt jelenti, hogy létszámát tekintve is lényegesen nagyobb lesz a bevonás a következő években.

Engedjék meg, hogy egy fél mondat erejéig egy személyes dolgot hozzak ide. Én gépészeti szakközépiskolában végeztem annak idején, leérettségiztem, és az érettségi mellett kaptam egy esztergályos szakmunkás-bizonyítványt. A magyar ipart szerencsére megkímélte attól az élet, hogy én esztergályosként odaálljak az esztergagép mögé, mert mentem tovább az egyetemre, de lett volna lehetőségem arra, hogy az érettségi mellett szakmát szerezve elhelyezkedjek. Tíz évig egy szakközépiskolában tanítottam az ország legkeletibb csücskében, Vásárosnaményben. Szakközépen, szakiskolán, szakmunkásképzőn, mindenféle hangszeren játszottunk. Akkor, a kilencvenes években is nagy volt a baj, de most még nagyobb, tehát a helyzet most rosszabb annál, mint ami annak idején a kilencvenes évek környékén volt a belépő létszámot tekintve. Pedagóguskollégám folyamatosan arról beszélnek, hogy Sanyi, nem a hegesztést kell megtanítani, hanem elolvasni - nem szótagolva, hanem értő olvasással elolvasni - az utasítást, ami erre vonatkozik. Tehát itt kezdődnek a problémák; nem kezdődnek, hanem ez sajnos már régóta így van.

Nagyon lényeges és fontos kérdés, és sokat vitatkoztunk azon, hogy vajon mit kellene tenni. Az legyen-e a megoldás, hogy mindenki érettségizzen le, majd 18 évesen, amikor már benőtt a feje lágya, egyéves, kétéves felnőtt-tanfolyamon, ilyen-olyan képzéssel meg lehet szerezni a szakmát, vagy az legyen a megoldás, hogy szakmaszerzési lehetőséget biztosítok mindenki számára, és nem zárom le a szakmaszerzés lehetősége után az érettségire való belépés feltételét, hanem átjárhatóvá tesszük a rendszert. Mi ez utóbbit választottuk, mert a helyzet az, hogy nem biztos, hogy mindenki tud, akar és szeretne érettségizni. Itt egy még fontosabb dologra szeretném felhívni a figyelmet: az, hogy a hegesztőt hány g-vel kell írni, nem érettségi követelmény. Ott keressük és ott találjuk meg, ahol erre szükség van, az általános iskola megfelelő osztályában. Az a baj, hogy egy érettségi ma azért ér annyit, amennyit ér, különösen akkor, ha nem tud továbbmenni főiskolára vagy

egyetemre, mert a színvonal az elmúlt években - években? -, évtizedekben látványosan romlott. Ezt kell nekünk megakadályoznunk, és annak a lehetőségét megteremteni, hogy mindenki a tudásának, képességének megfelelő iskolába tudjon beiratkozni és megfelelő végzettsége legyen.

A kkv-knak nincsenek személyi és tárgyi feltételei; azt hiszem, az LMP részéről hangzott el egy ilyen kitétel. Ezzel azért vitatkoznék, mert hál' istennek, nagyon sok olyan mikro-, kis- és középvállalkozást tudok mondani, amelyek az elmúlt néhány évben bekapcsolódtak a szakképzésbe. Kétségtelen tény, hogy még mindig nagyon sokan vannak, akik csak gondolkodnak rajta, mert nem érzik ennek a lehetőségét, jelentőségét. De röviden-tömören inkább azt szeretném mondani, az nem baj, hogy az iskolai tanműhely jobban fel van szerelve, mint a vállalatnál kint lévő tanműhely.

A kettőt együtt kell nekünk úgy működtetnünk, hogy a tanuló mind a kettőt megfelelő módon, megfelelő minőségben el tudja sajátítani. Ha az iskolában van korszerűbb technológia, akkor harmadéven ki kell vinni egy félévre, pár hónapra oda. Ha a vállalatnál van, akkor ezt fordítva lehet tenni. Tehát együtt kell ezt a dolgot kezelni.

Végül nagyon fontosnak tartom a pályaaorientáció, a pályakövetési rendszer kérdését. Ez egy nagyon-nagyon fontos dolog. Mi beszélünk itt sok mindenről, a szülő, a pedagógus, az iskola szerepéről s a többi, de a pályaaorientációnak egy tudatos cselekvési sorozat végének kell lenni. Nem a nyolcadik osztályban kell három osztályfőnöki óra keretében beszélgetni dolgokról, hanem életszerűvé, életszagúvá téve.

Persze, egy nagy cégnek nyilván könnyű dolga van, mert osztályfőnöki óra keretében körbeviszi az osztályt az osztályfőnök, megkérdezi az óra végén, hogy szeretné-e majd ide jönni, igen, a 90 százaléka fel van véve, és ki van pipálva a pályaaorientáció. Ezt azonban nem mindenütt lehet megtenni az országban. De az nagyon fontos, hogy a pályaaorientáció tekintetében következetes munkával érjünk el sikereket a következő időszakban.

A pályakövetés pedig szerintem megint csak magától értetődik. Nagyon-nagyon jó lenne tudni, hogy egy adott szakmában végzett fiatal a végzést követő fél év, egy év, másfél év, két év múlva hol van, dolgozik-e, ha dolgozik, akkor a szakmájában dolgozik-e, milyen tapasztalatokat gyűjtött, mit kellene módosítani ahhoz az oktatási rendszerben, hogy ez tartósan működőképes legyen, tehát egy olyan rendszert tudjunk fenntartani, amely hosszú távon alkalmas a problémák kezelésére.

Zárszóként még egyszer köszönöm mindenkinek a hozzászólását. Fontos témát tárgyaltunk, és reményeim szerint érdemben is sikerült előbbre jutni. A jobbító szándékú javaslatokat és egyebeket nyilván szívesen fogadjuk és várjuk.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

(15.20)

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Ugyancsak 30 perces időkeretben megadom a szót Czunyiné dr. Bertalan Judit államtitkár asszonynak.

CZUNYINÉ DR. BERTALAN JUDIT, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Hadd kezdjem én is akként, amiként államtitkár-kollégám kezdte, és sokan itt a végén. Köszönöm szépen azt a vitát, azt a tartalmas vitát, és e Ház falai között hadd hangozzék el az is, hogy - sokáig azt gondoltam -, méltóságteljes vitát is, amit ma a szakképzés jövőjét érintően mind köznevelési, mind szakképzési tartalom tekintetében valamennyi frakció részéről hozzá tudtak tenni.

Gúr Nándor képviselőtársamnak hadd mondjam, hogy az én szólásomat a vita közben az fojtotta vissza, ha úgy tetszik, mert végig azt gondoltam, és ezt most is így gondolom, hogy a kulcskérdésekben, a célok tekintetében és a tartalomkijelölés tekintetében valamennyien egyetértünk. Azok a kérdések, amelyekre önök, utalva vagy kérdéseket boncolgatva, feszegetve rákérdeztek, történetesen a részletes vita keretei között keresendőek, és azt gondolom, ott választ is fognak kapni. Az általános vita keretében még mindig az az összbenyomásom, hogy a cél mindnyájunk számára egyértelmű. E tekintetben nem gondoltam, hogy ezt a fajta konszenzust, ami a szakképzés jövőjét érintően most itt, e Ház falai között néhány órára teremődött, megbontsam. Nem akartam néhány olyan hozzászólással ezt a párbeszédet, mondhatom azt is, hogy szakmai párbeszédet megbontani. Mert nyilván okkal vagy joggal lehetett volna visszamutogatni, visszanyúlni vagy olyan kritikát megfogalmazni, ami ennek az összhangnak az egységét megbontja. De ha erre van szükség, akkor legközelebb élni fogunk a lehetőséggel.

Én kifejezetten a téma miatt, a témában és a szakképzési törvény és a hozzá illeszkedő köznevelési törvény tartalma tekintetében gondoltam azt, hogy az a közel félmilliónyi gyermek, aki ma a szakképzésben szakmát tanul, szerez, akinek a jövőjéről beszélünk, és a bejövő évfolyamonként szintén jelentős számú fiatal, akiknek a mai nappal zárul a beiratkozása, mondjuk, a középfokú oktatási intézményekben, megérdemlik azt, hogy róluk mi itt felelősen és méltósággal vitatkozzunk. Nem mentegelve, de úgy gondolom, amit ön feszegetett akár szakmai tartalomban, akár, amit Kiss László képviselőtársam a kerettanterveknél és a tantárgyi tartalmaknál, az klasszikusan már egy alábontott szakmai vita. Ezt egyébként, úgy, ahogy idézte is, részint az oktatáskutatási és -fejlesztő módszertani intézetnek, részint a kerettantervre javaslatot tevő szakmának kell megvitatnia. A módszertani kérdéseket, azt gondolom, nem is e Ház falai között kell megvitatni, sokkal inkább kell nekünk a keretrendszer kialakítását itt az általános vitában, és a részletes vitánál ennek teret adva, már egy picit közelítve ezekhez a tartalmakhoz.

Azt gondolom, talán mégis az a fontos, hogy úgy tudjuk zárni ezt a mai napot, hogy a célban egyetértünk, és az eszközök tekintetében pedig mód, alkalom és lehetőség van akár úgy is, hogy korrigálunk. Nem ördögtől való egy korrekció akkor, ha egy korábbi döntést a gyakorlatban alkalmasint alkalmazva vagy rugalmasabbá téve, az igényekhez illeszteni tudjuk, legyen az a szülő, az iskola vagy a gazdaság érdeke, itt mindhárom fontos.

Én korántsem úgy gondolom, hogy hátat fordítanánk a '11-es szakképzési törvénynek. Sőt, azt gondolom, hogy a '11-es szakképzési törvény teremtette meg annak kereteit és lehetőségeit, együttesen egyébként a köznevelési törvénnyel, hogy azokat a problémákat, amelyekre önök is több alkalommal utaltak, ez a középfokú iskolában tanuló gyerekek végzettség nélküli iskolaelhagyása, a lemorzsolódás, a munkahelykeresés, a végzettség nélküli munkaerőpiaci talajtalanság, az iskola általános kérdései és problémái, ezeket megoldjuk. Ezek mind-mind olyanok, amelyekhez, hogy most el tudjunk jutni ide, hogy koncepcionálisan a szakképzést érintően törvényjavaslatot tudtunk az NGM-mel közösen benyújtani, '11-ben mind a köznevelés általános keretei tekintetében, mind pedig a szakképzés általános keretei tekintetében meg kellett hozni azokat a döntéseket.

De azoknak a döntéseknek következtében vagyunk a tudás és az eszköz birtokában ahhoz, hogy most egyébként koncentráltan, és például a Dúró Dóra elnök asszony által hivatkozott területi differenciákat korrigálandó lépéseket tudjunk tenni, például az egységes fenntartói rendszer vagy annak a fenntartói szervezetrendszernek és más logikában működőnek - itt nem akarom visszahivatkozni államtitkár-kollégámat -, a szakképzési centrumok esetében egy, a szakképzés működését és működtetését erősítendő új konstrukcióban.

És igen, én is arra kérem önöket, hogy vannak olyan fogalmak, amelyek itt a nyelvhasználat tekintetében továbbgondoltattak az elmúlt néhány órában, de ezek kvázi újradefiniálnak bizonyos iskolai kereteket. Valóban, azt is kérjük, hogy lépünk ki az elmúlt 25 esztendő fogalmi keretéből, mert a szakképzési centrum alatt is mást gondolunk, egyfajta praktikusságot. Lépünk ki a gyakorlati oktatásvezető korábbi definíciójából, hiszen más célja, tartalma lesz a feladatának, vagy más is és több, sokkal inkább szolgáló azt a feladatot, amit a koncepcióban megfogalmaztunk a szakképzés átalakítására.

Azt gondolom, egyvalami volt a cél mentén, amiben eltérő véleményen voltunk, és ami koncepcionális vagy kardinális, ez pedig az, hogy önök is hosszú távon, és ki is mondták többben, több frakció részéről, több kormányzati cikluson átívelő megoldásokat kell keresni, ezért hiányoltak bizonyos rendelkezéseket, bizonyos, mondjuk úgy, hogy intézkedésre lehetőséget akármelyik törvényből vagy törvényjavaslatból. Én pedig azt gondolom, mindjárt lebontva azt, hogy melyek azok az alapproblémák, amelyekre

keressük a választ mind a köznevelés, alapfokú oktatás, mind a középfokú oktatás és ezzel egyidejűleg a felsőoktatás tekintetében is, hosszú távon és koncepcionálisan közép- és hosszú távú, valóban kormányzati cikluson átnyúló megoldások kell hogy legyenek.

Azonban a szakképzés tekintetében ez a ma tárgyalt és ma megvitatott törvényjavaslat, mindkettő egyébként egy rövid távon és viszonylag rövid időn belüli beavatkozást tesz lehetővé a szakképzésnek a munkaerőpiachoz történő illesztésére. Ennek első lépése volt a 2011-es törvény, volt erre korábban is más kísérlet, próbálkozás, javaslat, mint ahogy itt Czomba államtitkár úr az előbb reagált képviselői hozzászólásra. Igen, ebben benne vannak azok is, amelyek korábban jók voltak, és próbáltuk azokat összegyűjteni, amelyek illeszkednek, alkalmasak, és a kitűzött célok megvalósítását akármelyik intézkedési körből beemelve szolgálhatják.

Egyetértünk abban is, hogy az általános iskola megerősítése szükséges, és az általános iskola szerkezetének, tartalmának átgondolása és egy koncepció kialakítása ahhoz, hogy az a szakképzési koncepció működjön, amiről ma tárgyaltunk, valóban megfelelő talajról, megfelelő, mondjuk úgy, hogy startkőről tudjon indulni. Ezen dolgozunk. Nyilván nem szeretnék visszautalni a köznevelés átalakításának pontjaira, felidéztek több szempontból. Én csak egy pozitív oldalát szeretném kiemelni, ez a fajta átszervezés tette lehetővé, hogy a térségi különbségeket, a szociális, családi különbségeket kezelni tudjuk.

Egyvalamit engedjenek meg, és ezt egyébként nem célzottan mondanám, bár idézni fogok vélhetően, azt gondolom, hogy pontosan a magyar köznevelés, a magyar alapfokú oktatás a bölcsődétől az óvodán át, és a bölcsődét atipikusan köznevelési vagy oktatási intézményként értelmezve, fogtuk meg a legszegényebb gyerekek kezét, amikor az étkeztetéssel, az óvodáztatással, az ingyenes tankönyvellátással és általában a családoknak az iskoláztatáshoz és gyermekneveléshez szolgáló támogatások rendszerének kialakításával elindultunk. Nyilván ez az a keretfeltétel, ami kellett ahhoz, hogy egyrészt megerősödjének azok a pozíciók, amelyekből már azt tudjuk mondani, hogy az iskolába érve meglátszanak, és ezek az intézkedések mind 2011-ben, mind 2012-ben már a közép- és hosszú távú iskolai éveknek szólnak. Hiszen a most óvodás gyermekek 8-10 esztendő múlva fognak beérkezni a szakképzésbe, az ő számukra már mind az óvodai nevelés, mind pedig az általános iskolában meghozott intézkedések vélhetően elérik azt a változást, amit szeretnénk, hogy hosszú távon is az iskolarendszer tudjon biztosítani.

(15-30)

Egyetértünk abban, hogy a területi differenciákra válaszokat kell adni. Nyilván itt is többféle válasz lehetséges, ezt is nemcsak a szakképzésben, hanem

már az óvodáztatásban és az általános iskolák körében is meg kell tenni. Annyival vagyunk előrébb a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ működése óta, és ez szerintem egy nagyon gazdag tudás, amit a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ tud, hogy iskolára lebontva egy egységes információs rendszerben tudjuk kezelni azokat a problémákat, amelyek akár a szakos ellátottsággal, akár a pedagóguslétszámmal, akár pedig a gyermekeket körülvevő szociális környezettel összefüggő ismeretek. Ez egy hasznos tudás ahhoz, hogy egy pontos, jó választ tudjunk adni a következőben és a jövőben. Ez sok okból nem volt lehetséges az eltérő fenntartói rendszerekben, sok okból nem volt lehetséges az önkormányzati fenntartású struktúrában, de azt gondolom, hogy ez például egy kifejezett jó startkó ahhoz, hogy megfelelő válaszokat tudjunk adni.

A pedagógusképzésben való gondolkodásban is egyetértünk, bármilyen furcsa, de már itt is megvolt a kezdő lépés nem idén, nem tavaly, hanem korábban, már magának az osztatlan pedagógusképzésnek a visszaállítását is azt a törekvést szolgálja, hogy azok a pedagógusok, akik tanárként pályára lépnek, megfelelő pedagógiai módszertani tudással tudjanak az osztálytermi munkához fogni. Ez is szépen felmenőben lassan, de láthatóan eredményesen a Klebelsberg-ösztöndíjprogramon keresztül elindult. Nyilván szükséges az, hogy ez szélesedjen, és valóban azt gondolom, hogy a szakmai képzés szempontjából a szakiskolai képzésben a szakoktatók megerősítése szükséges, és megmondom őszintén, én sem tartom ördögtől valónak és a pedagógusoknak adott rossz válasznak azt, hogy a szakképzésben dolgozó kollégák számára adunk egy laufot a tekintetben, hogy azt a tudást, amit a gyakorlatból hoznak, át tudják adni a gyermekeknek vagy a tanulóknak.

Egy válasz, egy lehetséges válasz, a mostani köznevelési törvény nem szól ehhez, de a kulturális bizottság ülésén, elnök asszony jól emlékszik rá, feltette a kérdést a szakbizottság arra vonatkozóan, hogy az általános iskolában milyen lehetőség van azokra a problémákra válaszként, amelyek például itt az önök részéről is többször felmerült alapkompenciák körét érintő, mondjuk úgy, hogy hiányosságokat jelentik már a középfokú beiskolázásnál a szakiskolai, adott esetben a középfokú oktatás körében. Ezekre egy lehetséges válasz a már elindított és folyó, elsősorban szakmai konzultáció - nem is a kormány áll az élén ennek - az iskolaszervezetváltásról. Túl vagyunk már egyébként a Pedagógusok Egyesületének és több olyan szakmai fórumnak a véleményén a 9 évfolyamos modell vizsgálatánál, ami, azt gondolom, segíti azt, de ez sem lehet egyedüli jó válasz, ennek a tartalma nem mindegy, hogy milyen irányokat szab meg.

Abban már a konszenzus látszik a szakmai véleményeknél, és ez akár a szakszervezeteket, akár az érdekvédelmi szervezeteket, akár a Pedagógus Kart, akár a tudomány álláspontját is tudom egy minimális konszenzusra tenni, hogy a 9 évfolyamos modell-

nek akkor van értelme, hogyha mást tanítunk érdeklődésben, és az alapozó időszakban a kulcskompetenciák, amelyek a matematikai gondolkodás, a beszédértés, a szövegértés és a viselkedési normák, a pszichoszociális fejlődést segítő egyéb tartalmak erősödnek meg, és időt hagyunk az ismeret elmélyítésére. (Sic!) Ebben az esetben, ha van egy szakmai konszenzus és szakmai minimum - hogy Kunhalmi képviselőtársamat idézzem -, akkor tudunk a szaktantárgyi oktatással megindulni, és megerősíteni a középfokba lépést, de erről még folyik a társadalmi, inkább szakmai egyeztetés. Azt gondolom, hogy ez egy tipikusan olyan kérdés, ami jó válasz lehet akkor, hogyha minden pontjában vagyunk - ezen dolgozunk egyébként. Ez ma nem szerepelhet itt, hiszen a szakképzési koncepció most egy rövid és gyors választ is szeretne adni a beavatkozási pontok mentén a szakképzési problémáira, és igen, a törvényjavaslat tartalmazza azokat is, amelyek többek az elnevezésben jelennek meg mint újradefiniált intézménytípusok, de már a szakképzési koncepció is, ha úgy tetszik, akkor számol a jövővel a tekintetben, hogy a tartalmak mentén tananyag, kerettanterv hogyan tudja mindezt illeszteni.

Amit azonnal meg tudunk tenni a köznevelésben, azt megteesszük, és ami nem feltétlenül jogalkotási, csak mondjuk, minisztériumi szintű, az például egy olyan mérés-értékelési rendszer, amely közvetlen gyors választ vagy reagálást ad a pedagógusoknak, és segíti például a pályaválasztásnál, pályaeorientációnál mind a családot, mind pedig az osztályfőnököt, az iskolát annak érdekében, hogy megelőzze már a korai, végzettség nélküli iskolaelhagyást. Ennek a szakmai protokollja készen van, van olyan javaslat a mérés-értékelési rendszerekben a diagnosztikai méréseknél, amely a következő tanévtől már alkalmas lesz arra, hogy teljes bázison tudjuk az iskolákban alkalmazni. Ez egy fontos első lépcső ahhoz, hogy amikor majd belépünk már újabb tartalmi keretekkel, akkor tudunk mire építeni, és a pályaeorientációs és pályakövetéses rendszereknél ezek nagyon hasznos információk.

Az Arany János Tehetséggondozó Program folyik tovább. Itt csak meg szeretném erősíteni, hogy ezzel a koncepcióval és ezzel a két törvénnyel nem sérülnek az AJTP, az Arany János Tehetséggondozó Program elemei, tehát abban a biztonságban lehetünk, hogy azok a hátrányos helyzetű gyermekek, akik ennek útján tudtak akár művészeti képzésben, szakképzésben vagy gimnáziumi oktatásban kollégiumi rendszerben továbblépni a családi háttér gyengesége vagy - mondjuk úgy - hiánya miatt, az ő számukra ez a lehetőség továbbra is adott.

A problémákat, azt gondolom, hogy közösen és nagyjából ugyanúgy látjuk, az eszközkérés az, ami ennek a koncepciónak az egyik célja volt, az eszközökben adott néhány javaslatot a jogalkotó számára. Úgy éreztem a mai napot, hogy ennek többségében is konszenzus van, és nyilván a részletes vita, illetve a tartalmi keretek kidolgozása az, ami fontos,

hogy ez a koncepció közép-, hosszú távon, elsősorban a gyermekek tanulását segítő eredményes legyen.

A végére hagytam egy nagyon aktuális információt, 30-án kerülnek ki ezek a számok: statisztikailag a középfokú beiskolázási adatok, amelyek a gimnáziumi, szakközépiskolai és szakiskolai beiskolázásokat és beiratkozásokat mutatják, nem igazolják azt a fajta korábbi, mondjuk, néhány hónappal ezelőtti, a szakképzés kontra gimnáziumi képzés okán felvetett, elsősorban ellenzéki kritikákat, hogy majd csorbul vagy a gimnáziumok rovására megy vagy bármi, ami elhangzott kritikaként, tehát nagyon is jól mutatja a rendszernek a kiegyensúlyozottságát a tegnapi statisztikai adat a beiratkozásokra. Tehát a szülők választottak, a szülőket nem bizonytalanította el, a felvételi tartalom, a felvételi pontszámok azt igazolják, hogy egyensúly van abban a körben, ami elsősorban a gimnáziumra és a szakközépiskolára, tehát az érettségi adó képzésekre vonatkozik. Viszont azt is mutatja ez a szám, hogy a szakiskolai jelentkezések, ha picit is, de csökkennek, és például ez az adat igazolja azt, hogy időben, jókor és egyébként lehetőleg a rövid reakcióidővel választ adni tudó szakképzési rendszer felé kell elindulnunk, mert az valóban probléma, hogy a jelentkezők hány százalékát tudjuk szakiskolába beiratkoztatni, felvenni gimnáziumba és szakközépiskolába.

Minden olyan hozzászólás és minden olyan vélemény, amely ma itt elhangzott, azt erősíti tehát bennem, hogy az a szakképzési koncepció és a hozzá illeszkedő, egységes és egy iskolarendszert jelentő köznevelési törvény módosítás a céljai tekintetében élvezzi az egyetértést. Nyilván a részletek tekintetében mind a részletes vita, mind a bizottsági viták alkalmával lesz mód, hogy egyes rész kérdésekre rátérjünk.

Én még egyszer hadd köszönjem meg mindenkinek a valóban jó vitához való hozzáállását és hozzászólását, és elsősorban hadd köszönjem meg azok nevében, akiről szól, annak a jelenleg közel félmillió, a szakképzésben tanuló fiatalnak a nevében, és azok nevében, akik számára vélhetően egy közös minimum, egy közös konszenzus mentén egy jó szakképzési rendszert tudunk a jövő számára elfogadni.

Kérem a törvényjavaslat támogatását, és kérem a vitához a későbbiekben is a hasonló konstruktív hozzászólást.

Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **az egyes adótörvények és azzal összefüggő egyéb törvények módosításáról szóló 2011. évi CLVI. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig.

(15.40)

Az előterjesztés T/4452. sorszámon a parlamentti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Banai Péter úrnak, a Nemzetgazdasági Minisztérium államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének. Öné a szó, államtitkár úr.

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselők! 2015. április 20-án került benyújtásra a munkahelyvédelmi akció újabb bővítését célzó törvényjavaslat.

A kormány kiemelt célja a mezőgazdasági ágazatban dolgozók foglalkoztatásának növelése. A munkahelyvédelmi akció keretében újonnan bevezetésre kerülő kedvezmény lehetővé teszi, hogy a 25 és 55 év közötti, mezőgazdasági munkakörben foglalkoztatott munkavállalók után is érvényesíthessenek adókedvezményt a munkáltatók. Jelenleg is adott a lehetőség, hogy kedvezményesen, úgynevezett egyszerűsített foglalkoztatás keretében alkalmazzanak munkavállalókat mezőgazdasági idenymunkára, erre azonban csak 120 napig van lehetőség.

A munkahelyvédelmi akció kiterjesztése a munkáltatói terhek csökkenése mellett azt is célozza, hogy a mezőgazdasági szektorban dolgozók munkahelye kiszámíthatóbbá váljon és ezáltal biztosabb megélhetést nyújtson. A kedvezmény bevezetésének további nem titkolt célja a feketefoglalkoztatás visszaszorítása, amellyel a munkavállalón és a költségvetésen kívül a tisztességes piaci szereplők is nyerne. A mezőgazdasági munkakörben dolgozók után érvényesíthető kedvezmény mértéke a bruttó munkabér, de legfeljebb 100 ezer forint 14,5 százaléka, vagyis a munkáltatói közteher az új kedvezménnyel a felére csökken.

A kedvezményre időbeli korlát nem vonatkozik, vagyis mindaddig igénybe lehet venni, amíg mezőgazdasági munkakörben történik a foglalkoztatás. Ilyen munkakörbe tartoznak például a zöldségtermesztő, baromfitartó és -tenyésztő, szarvasmarha-, ló-, sertés-, juhtartó és -tenyésztő foglalkoztatások, de kedvezményt lehet majd igénybe venni a mezőgazdasági, erdőgazdasági növényvédőgép kezelője után is. Az önök előtt lévő javaslat értelmében a kedvezmény már az idei mezőgazdasági idenytől, 2015. július 1-jétől igénybe vehető. Előzetes felmérések szerint a kedvezmény havonta 30-35 ezer munkavállaló munkahelyének megőrzését és új munkahelyek létesítését segíti elő a mezőgazdasági ágazatban.

Tisztelt Ház! Kérem önöket, hogy a törvényjavaslatot megvitatni és ezt követően elfogadni szíveskedjenek. Köszönöm szépen a megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most képviselői felszólalások következ-

nek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Elsőként megadom a szót Witzmann Mihály képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

WITZMANN MIHÁLY, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttünk fekvő törvényjavaslat tulajdonképpen nem más, mint a 2013-ban bevezetett munkahelyvédelmi akcióterv kiterjesztése, ahogy az előbb hallhattuk, a 25 és 55 év közötti mezőgazdasági dolgozókra is.

A két évvel ezelőtt bevezetett intézkedéscsomag jelentős mértékben segítette a munkaerőpiacon hátrányos, veszélyeztetett helyzetben lévő társadalmi csoportokat az elhelyezkedésben, illetve munkahe-lyeik megtartásában egyaránt. A foglalkoztatást ösztönző akció keretében a törvény által megcélzott társadalmi csoportokba tartozó munkavállalók után munkáltatói adókedvezmények vehetők igénybe. A kedvezmény a munkáltatók által fizetendő 27 százalékos szociális hozzájárulási adóból és a 1,5 százalékos szakképzési hozzájárulásból vonható le. Elismerésre méltó adat, hogy a munkahelyvédelmi akció révén a kormány eddig több mint 232 milliárd forintot hagyott a cégeknél, ezzel is élénkítve a gazdaságot és növelve a foglalkoztatást.

A foglalkoztatás területén az utóbbi években be-következett pozitív tendenciákat mindannyian jól ismerjük. 2010-ben alig 3,6 millióan dolgoztak Magyarországon, ma pedig már több mint 4,1 millióan tehetik meg mindezt. A javuló adatok pedig nagyban köszönhetőek többek között az olyan foglalkoztatást élénkítő programoknak, mint például a munkahely-
védelmi akció, amely jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a munkanélküliség a 2010-es majdnem 12 százalékos szintről mára 7 százalék körüli értékre csökkenjen hazánkban.

A munkahelyvédelmi akció révén a 2015-ös évben igénybe vehető kedvezmények alapvetően öt nagy csoportba oszthatók. Szakképzettséget nem igénylő munkakörben a foglalkoztatottak 14,5 százalékos kedvezménye a foglalkozások egységes osztályozási rendszerének 9-es főcsoportjába tartozó foglalkoztatottak után vehető igénybe a foglalkoztatás teljes időtartama alatt. A 25 év alatti és az 55 év feletti foglalkoztatott munkavállaló után érvényesíthető, szintén 14,5 százalékos adókedvezmény a foglalkoztatás teljes időtartama alatt igénybe vehető. A legfeljebb 180 nap biztosítási kötelezettséggel járó munkaviszonnyal rendelkező, 25 év alatti pályakezdő munkavállaló esetén teljes munkáltatói adómentesség, azaz 28,5 százalékos kedvezmény vehető igénybe a foglalkoztatás első két évében, míg a harmadik évében a kedvezmény mértéke 14,5 százalék.

A tartósan álláskereső személyek után érvényesíthető adókedvezmény olyan munkavállalók foglalkoztatása esetén vehető igénybe, akik a foglalkoztatást megelőző 9 hónapból legalább 6 hónapig regisztrált álláskeresőek voltak. Az ő esetükben a teljes

munkáltatói adómentesség, azaz a 28,5 százalékos adókedvezmény vehető igénybe a foglalkoztatás első két évében, míg a harmadik évben a 14,5 százalékos kedvezményre jogosultak. És végül: a gyermekgondozási díjban, gyermekgondozási segélyben, vagy gyermeknevelési támogatásban részesülő munkavállalók után érvényesíthető adókedvezményt kell megemlíteni. Az anyasági ellátás megszűnését követő foglalkoztatás, illetve gyed melletti foglalkoztatás esetén vehető igénybe ez a fajta támogatás. A kedvezmény mértéke ebben az esetben 25,5 százalék a foglalkoztatás első két évében, a 3. évében és a legalább háromgyermekes anyák esetében a 4. és az 5. esztendőben is 14,5 százalék.

Fontos kiemelni, hogy mindegyik kedvezmény havonta, a bruttó bér első 100 ezer forintja után vehető igénybe. A fenti kedvezmények általánosak, így eddig is megvolt a lehetőség az igénybevételükre a mezőgazdaságban dolgozók után is, amennyiben az alkalmazottak életkora 25 év alatt vagy 55 év felett volt. Azonban a gazdasági szereplők által adott pozitív visszajelzések és a foglalkoztatási mutatók kedvező alakulása miatt is mindenképpen indokoltnak tűnik a kedvezményezettek körének további bővítése. Amennyiben a tisztelt Ház elfogadja az előttünk fekvő indítványt, a törvény már idén július 1-jétől hatályba léphet, vagyis a nyári mezőgazdasági munkák idejére az új adókedvezmény már alkalmazható lesz, és a mezőgazdasági munkakörben foglalkoztatott 25 és 55 év közötti munkavállalók foglalkoztatása esetén is a szociális hozzájárulási adóból a 14,5 százalékos kedvezmény érvényesíthető lesz, ezt érvényesítheti a munkáltató.

Az előterjesztés értelmében a kedvezmény ebben az esetben is a bruttó munkabér után jár, és legfeljebb 100 ezer forint után érvényesíthető, időbeli korlát pedig nem vonatkozik rá. A kedvezmény abban az esetben érvényesíthető az egész hónapra, ha a munkavállaló a hónap egészében mezőgazdasági munkakörben kerül foglalkoztatásra. Lényeges momentum az is, hogy a kedvezménnyel érintett munkavállaló részmunkaidős foglalkoztatása esetén a munkáltató által igénybe vehető kedvezményt a részmunkaidő és a teljes munkaidő arányában kell csökkenteni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelettel kérem önöket, hogy a gazdaság élénkítése és azon belül is a mezőgazdaság további erősítése és a kedvező foglalkoztatási tendencia folytatása érdekében támogassák a beterjesztett törvényjavaslatot. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, Witzmann képviselő úr. Most megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak, jegyző úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

GÚR NÁNDOR, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Először a törvénytervezet hátteréhez, illetve kiegészítő gondolata-

ihoz illesztetten, amelyek elhangzottak, néhány helyesbítést meg kell tenni, és utána rátérek a törvénytervezetre.

Nagyon fontos minden kormány életében - és az is kell hogy legyen -, hogy a létező, az adott, a meglévő munkahelyeket megőrizze. Elismerem, nagyon fontos, becslöm is mindezt. De, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, önök öt évvel ezelőtt nem erre vállalkoztak. Önök öt évvel ezelőtt azt mondták, hogy egymillió új munkahelyet teremtenek, adóforintokat termelő, a gazdaságban életre hívódott munkahelyeket. Ezzel szemben az a helyzet, hogy amikor megpróbálják elhithetni a társadalommal, hogy a foglalkoztatási helyzetkép jobb, mint öt évvel ezelőtt, akkor nem tudok mást mondani, csak azt, hogy be akarják csapni őket.

(15.50)

Egyszerűen azért, mert az, hogy 2010 átlagában több mint 3,7 millió ember volt nyilvántartva foglalkoztatottként, 2014 zárt esztendejét érintően nem érte el a 4 millió 70 ezret, eközött van 370 ezer fős különbség, olybá tűnik... - és akkor most elmondom önöknek és mindenkinek, aki hallgat, lát vagy figyel minket, hogy hogyan is néz ki ez a kép. A kép úgy néz ki, hogy egyrészt közfoglalkoztatásban százezres nagyságrenddel, adott időszakban több százezer fővel növelik a foglalkoztatottak számát. Idézőjelben: a „foglalkoztatottak” számát, akiknek sajnos önmaguk bevallása szerint is egy jelentős hányada azt mondja, hogy olyan „munkatevékenységet” - megint idézőjel - kell végezni, ami nem tekinthető annak. Mondhatnék rá példákat is. Gyöngyfa - maga a polgármester mondott le -, ahol 300 méternyi árkot tisztítottak hat hónapon keresztül harmincan, napi 6 centiméter haladási távolsággal; és egyéb más példákat is lehetne sorakoztatni. Ez nem értékteremtő közfoglalkoztatás. Ezt a közfoglalkoztatást, az ilyen típusú közfoglalkoztatást a foglalkoztatottak számának növekedésébe beszámítani, ez cinizmus. Ez az emberek semmibevétele. Azoknak a semmibevétele, akiket egyébként kirugdostak közalkalmazottként, majd közfoglalkoztatottként valamilyen rendszer keretei között adott esetben ilyen munkával párosítva foglalkoztatnak - idézőjelben „foglalkoztatják”. Na, az egyik része a növekménynek.

A másik része, tudják, az, hogy mint ahogy mondtam ma már egyszer, most megismétlem: százezres nagyságrendű, a fiatalok körében százezres nagyságrendű gazdasági menekültek körét hívták életre az elmúlt öt esztendőben. Tudják, egyszerűen úgy működik a statisztikánk, hogy azokat a munkavállalókat, akik - megint idézőjel - ennek a kormánynak a „jóvóltából” külföldre kellett hogy menjenek, azért, hogy a saját családjukat el tudják tartani, és egy évnél nem régebben dolgoznak külföldön, őket a magyar statisztikában tartják nyilván munkavállaló-

ként, mintha itt végeznének munkatevékenységet. Százezres nagyságrend, mondom.

S harmadjára: 8 óras foglalkoztatottak sokaságát szüntették meg, és a 8 órásból 4 órásokat csináltak, részmunkaidős foglalkoztatást, ezáltal statisztikailag növelték a foglalkoztatottak számát, mert a 4 órás ugyanúgy egyként veszik számításba, mint a 8 órás, illetéknéppen, ha egy 8 órásból két 4 órás csináltak, akkor megduplázták az adott 8 órások foglalkoztatotti létszámát.

Most mondtam három tételt - ha kell, még tudok másik hármát mondani - a „varázslathoz”, amelynek kapcsán olybá tűnik, mintha jobb lenne a foglalkoztatási helyzetkép. De sajnálattal azt kell közölnem önökkel: a foglalkoztatási helyzetkép nem jobb, az adóforintokat termelő, gazdaságban született munkahelyek száma nem nőtt, nagyjából stagnál. Ilyen értelemben az agarakkal kicsit hátrébb kellene húzódnia. Nem olyanokat mondani, mert a miniszterelnök kiejti a száján, hogy nőtt a foglalkoztatás, csökkent a munkanélküliség... - csökkent a munkanélküliség? Hát, akkor ehhez még egy gondolatot, és akkor a törvénytől vagyunk.

Csökkent, persze, hogy ne csökkent volna, akkor, amikor 9 hónapról 3 hónapra csökkentették az ellátás futamidejét; Európában a legrövidebb futamidejű ellátást, a legérzékletlenebb ellátási formát vezették be. Mindenkit, akit csak lehet, kilöknék az ellátórendszerből, ne is kerüljön be! Nem egy befogadó rendszert működtetnek, ahol gondoskodni akarnak, hanem egy eltaszító, kilökö rendszert, ahol a statisztika az önök számára a legfontosabb, és nem az ember számára a megélhetés mikéntje. Ezért gondolom, hogy nem kellene olyan hangosan munkanélküliségi és foglalkoztatási adatokkal sem a Parlament falain belül, sem azon kívül henecegni, mert porrá lehet zúzni mindazt és alappal bírósági érvekkel, amit e tekintetben mondanak.

A másik része a dolognak, még egyszer: az ígéreteket kell konkrét cselekedeteken keresztül valósággá váltani. Ha azt mondták, hogy 1 millió új munkahely a gazdaságban, öt év alatt az 500 ezer - mert tíz évre ígérték, legyünk nagyvonalúak és igazságosak -, akkor azzal az 500 ezerrel számoljanak el! És ne arról beszéljenek, hogy a munkavédelmi akcióprogram keretei között mi történt - az alapelvárás, tudják? Az alapelvárás! A tekintetben nem henecegni kell és dicsekedni!

Még egyszer: most, öt év távlatából visszatekintve, 500 ezer új munkahellyel tartoznak ennek az országnak, az itt élő embereknek. Nem közfoglalkoztatotti munkahellyel, nem! A gazdaságban adóforintokat termelő munkahellyel.

És akkor elérkeztünk a mezőgazdaságban munkaadói kedvezményeket érintő javaslatokhoz. Azt mondják, hogy a munkaadók kapjanak 14,5 százalékos kedvezményt 100 ezer forint bruttó bérig. Én azt gondolom, az helyes, hogyha az élőmunkára rakódó költségeket csökkenti a kormány. Az már megfontolandó, hogy mondjuk, csak a mezőgazdaságban,

vagy általában vetten, mindenhol. Ez az egyik része a kérdésnek.

(Az elnöki széklet Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

A másik része a kérdésnek az, hogy miért pont 100 ezer forintig, amikor Magyarországon a minimálbér összege is több bruttóban - bruttóban! -, 105 ezer forint, a garantált bérminimum meg 122 ezer forint 2015-ben. Nem, mondjuk, a garantált bérminimum összegéig kellene elgondolni? Majd teszünk módosító javaslatot rá. Remélem, az ésszerűség ebbe az irányba fogja vinni önöket is, hogy legalább addig, ne az alatti foglalkoztatási formákat és az alatti foglalkoztatási béreket próbáljunk már meg támogatni, hanem legalább a garantált bérminimum összegéig kiterjedő béreket!

A másik, ahogy az előbb mondtam: csak a mezőgazdaságban kell ezt megtenni? Vagy globálisan, gyakorlatilag az alacsony jövedelmi sávban lévő foglalkoztatottak körét érintően kellene, mondjuk, az élők munkára rakódó munkaadói járulékkerheket csökkenteni? Szerintem inkább ez.

És a harmadik vetülete ennek a történetnek az, hogy ha a munkaadók kevesebb járulékkerhet kell hogy fizessenek, akkor ennek legyen olybá a következménye is, ami arról szól, hogy a munkavállaló pedig haszonélvezőjévé válik ennek a történetnek. Magyarra fordítva a szót: a munkavállaló jusson több keresethez! Az alapvető probléma ugyanis itt van; ott van, hogy az elmúlt öt esztendőben önök egy olyan világot építettek, ahol - példaként említve - azokat a közfoglalkoztatottakat, akik a statisztika alanyaként jók az önök számára, megtaposták, azokba belerúgtak, mert 60 200 forintos bér helyett nyújtottak nekik 47 ezer forintosat, meg még volt, aki egy kis kecskét meg gombát lökött volna mellé; most ott tartunk, hogy 52 ezer forint ez a pénz az ő számukra.

Tehát ha átszámítjuk, hogy mit ér ez a 2010-es pénzhez képest, akkor látjuk, hogy a közfoglalkoztatottak bére egyharmaddal kevesebbet ér, mint 2010-ben. Önök ezt vették el a közfoglalkoztatottaktól. És a minimálbér, amire olyan büszkék mindig, hogy mennyivel emelkedett: tudják, annak a bruttója emelkedett - igen, a bruttója, hogy megtanulják -, annak a vásárlóerő-értéke ma 5 ezer forinttal kevesebb, mint 2010-ben volt. (Vantara Gyula közbeszólására:) Számolja! Számolja, képviselőtársam, és akkor rá fog jönni! De mondhatnánk azt is, hogy a magasabb jövedelmi sávban lévő foglalkoztatottak, például közalkalmazotti, köztisztviselői körben lévőket azt kellett hogy elszenvedjék, hogy az elmúlt öt esztendőben, példátlan módon, most már a második kormányzati időszakukat éljük, példátlan módon az illetményalapjuk egy fillért nem változott, 38 650 forint. Nem volt a rendszerváltás pillanatától kezdve egyetlen olyan kormányzati ciklus sem, ahol a köztisztviselői illetményalap ne nőtt volna!

(16.00)

Most az Orbán-kormány égisze alatt, az előző időszakban sem meg most ebben a ciklusban sem nőtt ez idáig. (Vantara Gyula többször közbeszól.)

Hát ezekre kellene büszkének lenniük a bérek tekintetében, amit nyújtanak az emberek számára - a nyújtanak idézőjelben -, hogy hogyan és miképpen vesznek el tőlük. Nyomjon gombot, képviselőtársam, és akkor majd utána meg tudjuk beszélni részletesebben is, a motyogást nem hallom idáig.

Szóval, a dolog lényege az, hogy egyrészt önök új munkahelyeket ígértek a gazdaságban, több bért ígértek az emberek számára, és ennek az a következménye vagy ebből az alakult ki, hogy nem nőtt a gazdaságban a munkahelyek száma, másodjára pedig az alakult ki, hogy főleg az alacsonyabb jövedelmi sávban dolgozó emberek kevesebbet érő pénzzel térnek haza.

Érthető, hogy a lelkiismeret furdalja önöket, és hogy próbálnak valamit tenni, most egy kis járulékedvezményt adva a munkaadóknak, de ennek a másik részét még nem látom, hogy hogyan lesz ebből több pénze a munkavállalónak, mert hogy segítő kezdet kell nyújtani a munkaadónak is, igen, de a munkavállalónak meg meg kell tudni élni, hogy holnap is termelni tudjon.

Mindezek mellett azért még azt is hozzá kell tennem, hogy Magyarország az az ország, ahol a bérek utáni elvonás az egyik legmagasabb, az OECD országain belül a negyedik legmagasabb a 49 százalékos mértékű elvonással. Itt vannak a környező országok, itt van Csehország, ahol 42 százalékos, Szlovákia, ahol 41 százalékos, Lengyelország, ahol 36 százalékos mértékű az elvonás. Lenne mit tanulni e tekintetben, nem 49 százalékos mértékű elvonást eszközölni.

Azt kell hogy mondjam, hogy ezt már csak tetőzték azzal, hogy pont a legnehezebb élethelyzetben lévő emberek számára az áfa mértékét 27 százalékra emelték; világcsúcsot hódítottak, legyenek büszkék rá; ők meg nyomorognak, mert tudják, a kis jövedelem tekintetében, a források felhasználásának aránya vonatkozásában nyilván az alapvető élelmiszerek meg a megélhetés költségeire fordított pénzek aránya nagyobb, mint a nagyobb jövedelmek vonatkozásában ez az arány.

Ilyen értelemben önök minden egyes intézkedésükkel azt hívták életre, hogy pont ott, ahol segítő kezdet kellene nyújtani, önök a további ellehetetlenítést mélyítették, nehezítették a folyamatok alakulását. Nem véletlen, hogy annyi szegény és annyi, a nyomor színpadán élő ember van ma Magyarországon, mint amennyi. Ehhez a folyamathoz képest, amit önök öt éven keresztül csináltak, az, amit most ennek a törvénytervezetnek a keretei között kívánunk tenni, mondhatom nyugodt lelkiállással, nulla egyenértékű. Körülbelül 20-25 ezer embert érint, de nem közvetlen nekik ad hasznot vagy hoz hozamot, hanem az őket foglalkoztató munkaadóknak, ami

annyi hasznot jelenthet persze, hogy talán-talán az állásmegmaradás biztonsága egy kicsit erősebb.

Ez fontos, de a figyelmüket arra szeretném felhívni, hogy ez egy nagyon parciális, egy nagyon részleges dolog, amit most a törvénytervezet kapcsán tesznek. Azt gondolják végig, hogy az alapígéreteiket hogyan kívánják teljesíteni akár a foglalkoztatás bővítése tekintetében, akár a bérek növekedése vonatkozásában. És ne csak gondolják végig, hanem tegyenek is érte! És főleg azokért, akik a legrászorultabbak. Elnök úr, köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. Most megadom a szót Földi Lászlónak, a KDNP képviselőcsoportja vezérszónokának.

FÖLDI LÁSZLÓ, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány 2010 óta folyamatosan azon dolgozik, hogy a segélyek osztása helyett a munkaalapú társadalmat erősítse. Ennek egyik eszköze az, hogy a lehetőségekhez mérten a járulék- és adócsökkentésekkel, a foglalkoztatás bővítésével és a családok megélhetésének javításával bővítsék a munkavállalók számát.

Ez különösen igaz és nagy segítséggel bír a mezőgazdaságban foglalkoztatottak esetében. Az ágazatban többségében munkaszerető, de alacsony iskolai végzettséggel rendelkező, szakképzetlen emberek helyezkednek el és biztosítanak megélhetést családjuknak. Sajnos, azonban nincs mindig elegendő munkahely, hiszen a vállalkozások nem tudják kigazdálkodni a munkahelyek számának növelését. Ebben nyújthat segítséget a most tárgyalt, az egyes adótörvények és azzal összefüggő egyéb törvények módosításáról szóló 2011. évi CLVI. törvény módosítása a mezőgazdasági munkakörben foglalkoztatott munkavállalók után érvényesíthető adókedvezmények változásán keresztül.

A mezőgazdasági munkakörben foglalkoztatott, 25 és 55 év közötti munkavállalók foglalkoztatása esetén a munkáltató 14,5 százalékos kedvezményt érvényesíthet az öt terhelő szociális hozzájárulási adóból, ez pedig a 27 százalék helyett durván a fele. A kedvezmény a bruttó munkabér után jár, legfeljebb 100 ezer forint után érvényesíthető. A kedvezmény egész hónapra akkor érvényesíthető, ha a munkavállalót a hónap egészében mezőgazdasági munkakörben foglalkoztatják. Azon hónapok tekintetében, amelyekben a munkavállaló a 25. és 55. életévét betölti, a kedvezmény nem vehető igénybe, tekintettel arra, hogy itt más kedvezmények, a 25 év alatti és az 55 év feletti munkavállalók után járó kedvezmények érvényesíthetők.

Korábban az adójóváírás eszköze nem volt elég hatékony, nem töltötte be igazi feladatát, jelentősen ösztönözte az adóeltilkolást, és közben a legelestebbek helyzetét nem javította. Ezzel szemben a munkahelyvédelmi akcióval bevezetett, a szociális

hozzájárulási adóból és szakképzési hozzájárulásból igénybe vehető kedvezmények sokkal hatékonyabban növelik az elhelyezkedés esélyeit az arra rászorulóknak, ráadásul nem ösztönzik a bérelttilkolást, mivel azok magasabb bérek mellett sem kerülnek kivételre.

2014 februárjában 9 milliárd 599 millió forint munkahelyvédelmi támogatást adott a kormány, ez az összeg idén februárban több mint 1 milliárd forintra, 10 milliárd 673 millió forintra nőtt.

A kormány az utóbbi időszakban többször is módosította, szélesítette a munkahelyvédelmi akció kereteit, egyre növekvő kedvezményt nyújtva az érintetteknek. A változások leginkább a kisgyermeket nevelők munkaerő-piaci helyzetét igyekeztek javítani. 2014. januártól 1-jétől a munkáltatót három helyett öt évig illeti meg a tehercsökkenés, ha legalább három gyermeket nevelő szülő alkalmaz. Ugyanakkor a pályakezdők esetében is kedvezményt biztosít: 25 év alatti pályakezdő munkavállaló esetén teljes munkáltatói adómentesség, azaz 28,5 százalékos kedvezmény illeti meg a munkáltatót.

Fontos, hogy azok számára is új lehetőséget teremtsünk, akiket tartósan álláskeresőként tartunk nyilván. Az ő alkalmazásuk esetén teljes munkáltatói adómentesség, azaz 28,5 százalékos kedvezmény vehető igénybe a foglalkoztatás első két évében, míg a harmadik évben 14,5 százalékos kedvezmény vehető igénybe. Ugyanígy nagyon fontos a kismamák esetében a kedvezmény mértéke, szintén 28,5 százalék a foglalkoztatás első két évében, a harmadik évben pedig 14,5 százalék. A legalább háromgyermekes anyák esetében a harmadik évben is 28,5 százalék a kedvezmény, a következő két évben pedig 14,5 százalékos kedvezmény jár.

A kormány által elindított program széles köröket érint, és a gyakorlatban is hozzájárul az értéktelmentéshez, a családok gyarapodásához. Ennek köszönhetően természetesen profitálnak a munkavállalók is, profitálnak a vállalkozások is, ilyen formában pedig az egész ország.

Azt javasolom a tisztelt képviselőtársaimnak, hogy támogassák az előttünk lévő törvénytervezetet, és szavazatukkal is javítsák a mezőgazdasági munkavállalók életkörülményeit. Köszönöm szíves figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

(16.10)

ELNÖK: Most megadom a szót Volner Jánosnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

VOLNER JÁNOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A Jobbik, mint minden esetben, most is konstruktív magatartást tanúsít az Országgyűlésben, ugyanis, ami előremozdítja a foglalkoztatás helyzetét, ami segít megőrizni a munkahelyeket, azt mindig támogattuk, így azt is, hogy a foglalkoztatás effektív

adóterhelése csökkenjen az Országgyűlés munkája nyomán.

Fontosnak tartom azonban elmondani azt, hogy jó néhány, korrigálásra alkalmas kijelentés elhangzott itt kormánypárti képviselők részéről, az előbb például Földi László képviselőtársam arról beszélt, hogy az adójóváírás intézménye nem volt jó a magyar adórendszeren belül. Képviselőtársaim, én azt kérem, hogy a kormánytól túl nagy távolsággal meg nem vádolható Századvég vezető elemzőjének a tanulmányát olvassák el. Ez kimutatta, hogy körülbelül a munkavállalók 70 százaléka bércsökkenést, jövedelemcsökkenést szenvedett el azért, mert kivezették az adójóváírást, és egyéb olyan adópolitikai intézkedésekre került sor, ami tőlük elvett jövedelmet, és a legmagasabb jövedelmű 20 százaléknyi munkavállaló számára történt jövedelemátcsoportosítás. Itt a Századvég kutatói számszerűsítették: több mint 500 milliárd forintot a legmagasabb jövedelmű 10 százaléknyi munkavállaló kapott az egykulcsos adórendszer áldásaiból.

Tehát akkor, amikor meg kell vívunk azt a csatát, hogy milyen módon szeretnénk az adórendszert átalakítani, átstrukturálni, rá kell mutatni arra, hogy igen, itt kétségtelenül a költségvetés is lemondott a pénzek egy részéről, nem szedte be a polgáraitól adóként, de másik oldalról bizony pont az adójóváírás intézményének kivezetésével az alacsonyabb jövedelmű munkavállalókat sújtotta az Orbán-kormány az elmúlt időszakban, és ennek bizony igencsak kézzelfogható következményei voltak.

Fontos azt is elmondani akkor, amikor a munkahelyvédelem kérdése szóba kerül, hogy természetesen meg kell védeni a jelenlegi munkahelyeket, természetesen csökkenti kell az adóterhelést a cégeknél is és a munkavállalóknál is, de nagyon fontos az is, hogy mi is hangzott el még a 2010-es választási programban ígéretként. Hadd idézzem föl azt, amit Gúr Nándor képviselőtársam már elmondott, és hadd tegyek egy pontosítást is! Nemcsak arról volt szó, hogy egymillió új munkahely jön létre, hanem egymillió új munkahelyet a magyar vállalkozások fognak teremteni Magyarországon. Ez így szerepelt a Fidesz 2010-es választási programjában. Ehhez képest, képviselőtársaim, sajnos sehogy nem állunk. Jelenleg azt látjuk, hogy a kormány alapvetően közpénzből 270 milliárd forintot idén elkölthetve a közmunkarendszerre próbálja a foglalkoztatási statisztikákat kozmetikázni.

Mi is jött ki ebből? Ha a vidéki munkanélküliséget a kormány úgy próbálta volna kezelni a közmunkarendszer beindításával és életre keltésével, hogy ott értelmes termelőmunkát biztosít az embereknek, ez egy olyan cél lett volna, amit a Jobbik messzemenőig támogatna. Gondoljanak csak bele, képviselőtársaim, jelenleg több mint 200 ezer közmunkás van Magyarországon. Amikor még ezt az országot nem politikusok vezették, akik négyéves kormányzati ciklusokban gondolkodtak, hanem államférfiak, akkor hasonló számú, közmunkásnak nevezhető kubi-

kusokkal az 1800-as évek első felében olyan nagy projektekre került sor, mint például a Tisza folyó árszabályozása, 400 folyókanyarulatot átvágtak, értelmes beruházás jött létre ezeknek az embereknek a munkája nyomán.

Ha most megkérdezzük a kormányt, hogy a 200 ezer közmunkás közül ki dolgozik a mezőgazdaságban, milyen termelés zajlik, milyen produktuma van ezen emberek munkájának, akkor nem tudnak rá választ adni, nemes egyszerűséggel azért, mert gyakorlatilag értelmes termelőtevékenység, szervezett módon, országos szinten a közmunkarendszeren belül nem történik.

Mi az, amit látunk? Az egyik oldalról a költségvetés lemond az adóbevétele részéről azzal, hogy adókedvezményt nyújt a munkavállalóknak - még egyszer mondom, ezt támogatni tudja a Jobbik -, a másik oldalról nincs meg az a gazdasági fedezet, amivel további kedvezményeket, magasabb béreket, nettó munkabéreket lehetne elérni a mezőgazdaságon belül, mégpedig azért nincs meg ez a fedezet, mert a kormánynak nincs koncepciója arra, hogy hogyan működtesse például a közmunkarendszert.

Felteszem képviselőtársaimnak a kérdést: mi történne akkor, ha ez a 200 ezer közmunkás saját magának, a családjának, a helyi közétkeztetésnek, az óvodának, iskolának, polgármesteri hivatalnak és más közintézményeknek előállítaná legalább az alapvető élelmiszereket? Elmondom, mi történne. Az ország önellátási képessége fokozódna, nem fordulnának elő például olyan abszurdítások, hogy Magyarország még burgonyából is behozatalra szorul, több éven keresztül exportálnunk kell krumplit, hőlgyeimet és uraim, mert nem termelünk eleget (*Font Sándor: Importálni.*), vagy bocsánat, importálni, köszönöm szépen a módosítást; tehát importálnunk kell burgonyát, mert nem termelünk belőle eleget, és nem fordulhatna elő az sem természetesen, hogy nincs magyar árualap, amikor a kormány elmegy külföldre tárgyalni, mert nem termelünk olyan terméket, ami egyáltalán érdekelhetné a külföldi partnereinket.

Fontos látni azt is, hogy a mezőgazdasághoz kapcsolódó élelmiszeriparon belül is fontos lenne újratemteni azokat a kereteket, amelyek sok-sok ezer ember foglalkoztatását korábban megoldották. Itt csak egy zárójeles megjegyzés, hogy lássuk, Magyarországot az elmúlt 25 év tehetségtelen kormányzása során mekkora veszteség érte: csak a mezőgazdaságban eltűnt félmillió munkahely a rendszerváltás óta. Félmillió munkahellyel kevesebb van, és ennek elsősorban nem az az oka, hogy az adóterhelés így vagy úgy változott, hanem az, hogy olyan keretet teremtett a kormány - bármelyikről beszélhetünk a rendszerváltás óta - a mezőgazdaságon belül, ami egyszerűen nem érte meg, hogy embereket foglalkoztassanak, nem volt jövedelmező tömeges mértékben a mezőgazdasági termelés ilyenfajta átalakítása.

Fontos azt is látni, hogy amikor a kormány azt mondja, hogy 232 milliárd forintot ott hagy az embe-

reknél a munkahelyvédelmi akcióterv keretében, akkor - még egyszer mondom - csak azt teszi, hogy a költségvetés lemond a bevételei egy részéről, másik oldalról viszont nincs egy általános koncepció arra, hogy hogyan erősítse meg a kormány a termelést, hogyan futassa föl ezt az ágazatot.

Ha már mezőgazdaságnál és adórendszerrel tartunk, hadd mondjam el, hogy mi lenne a Jobbik megoldása az ágazaton belüli problémák rendezésére. Mi azt mondtuk, hogy az igazságtalan és az előzetes várakozásokat be nem váltó, egykulcsos adórendszerrel szemben termelést támogató adórendszert szeretnénk bevezetni, olyan adórendszert, amely az iparba, a mezőgazdaságba és a hazánkba külföldi jövedelmet becsatornázó turizmusba összpontosítaná az adókedvezményeket. Ezeket az ágazatokat részesítenénk kiemelten kedvezményben, ezekben az ágazatokban szeretnénk azt elérni, hogy az effektív adókulcs jelentős mértékben csökkenjen, és ilyen módon ösztönzést adhatunk nemcsak a munkavállalóknak, hanem a munkáltatóknak is arra, hogy újabb és újabb ipari, mezőgazdasági és turisztikai beruházásokat hozzanak létre.

Az a modell, amit a kormány jár, az a modell, amit a kormány képvisel, 2010 óta láthatóan nem működik, érdemben az egykulcsos adórendszerrel nem lehetett kifehériteni a gazdaságot, nem lehetett megnövelni a foglalkoztatást, ennek az érdemi gazdasági hatása sajnos igen-igen csekély volt.

A Jobbik megoldásával azonban pont azon a területen tudunk javítani a termelőágazatok megerősítésével, a gazdasági alapok megszilárdításával, ahol pont a legnagyobb gyengeségeink vannak, és ahol valóban el lehetne érni a közjó növekedését, az emberek foglalkoztatásának jelentős bővülését. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Sallai R. Benedeknek, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának.

SALLAI R. BENEDEK, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Megnéztem a törvényjavaslatot, meghallgattam az előadókat, és ha ilyen egyszerű lenne a kérdés, hogy csökkentjük-e a mezőgazdasági dolgozók közül a 25-55 év közöttiek munkaadóját terhelő járulékait és ezáltal növeljük a foglalkoztatást, akkor a rövid válasz az lenne, hogy igen. Maga a cél támogatandó, magával a céllal egyet lehet érteni. Ennek megfelelően próbálunk a jogszabály további folyamatában konstruktívan állni az egészhez. Akkor örülnénk, ha megszavazhatnánk teljes egészében ezt a javaslatot, azonban megköszöném, ha néhány fenntartást államtikár úr meghallgatna.

(16.20)

Elsőként is szemléletesen ez a jogszabály részben arra koncentrálna, ami itt az előadásban is elhangzott, hogy a fehérgazdaság vagy a teljesen tiszta foglalkoz-

tatás mértékét növelni és javítani a foglalkoztatásnak a szempontjait.

Elmondom, hogy mi a fenntartásom ezzel kapcsolatban. Ha a kormányzat meghatároz egy felső határt, hogy meddig lehet igénybe venni ezt a kedvezményt és az adott jogszabály esetében ez 100 ezer forint, akkor ezáltal, ezzel a politikájával befolyásolja a munkaadókat, hogy meddig akarjon foglalkoztatni embereket.

A mezőgazdasági foglalkoztatásban nagyon sok kultúrában ennél magasabb béreket lehet elérni, tehát az intenzív kultúráknak a jelentős részében. Hogyha ezt a kormányzat nem így fogalmazná meg, hanem azt mondaná, hogy a bruttó 100 ezer forintos és a 150 ezer forintos bér között lehet igénybe venni egy ilyen kedvezményt, akkor azzal arra ösztönöznénk a munkaadókat, hogy egy tisztességesebb bért adjanak az alkalmazottaknak.

Tehát ezt a szabályt fel lehetne arra használni, hogy a mezőgazdaságban foglalkoztatottak száma ne csak legális szempontból növekedjen, hanem arra is, hogy az ott dolgozóknak a keresete korrektebb legyen. Ez csökkentené a csúcsjövedelmeket, tehát amelyek nagyon magasak, hiszen erre ösztönözne, és emelné azokat, akik most, mondjuk, minimálbérral vannak bejelentve, és növelné annak az esélyét, hogy a minimálbértől eltérő foglalkoztatás valósuljon meg a mezőgazdaságban. Tehát ez az első, amit hogyha mi csinálnánk, akkor figyelembe vennénk a jogszabályalkotás során.

A második nyilvánvalóan az, hogy kiknek kell ezt a kedvezményt adni. Egyértelműen látjuk azt a statisztikai adatokból, hogy a mezőgazdasági termelésben nagyon magas az östermelőknek és az egyéni vállalkozóknak az aránya. Ezt a kedvezményt jelen pillanatban ebben a kodifikált változatban az alkalmazottak után lehet igénybe venni. Ez azt jelenti, hogy ha van egy személy, akinek van mondjuk, 300 hektár földje, az csinál egy társas vállalkozást, egy kft.-t, és bejelenti saját magát, akkor igénybe tudja venni a kedvezményt, míg hogyha egyéni vállalkozóként csinálja meg ugyanezt, akkor nem tudja igénybe venni ezt a kedvezményt.

Tehát nyilvánvalóan jó lenne, hogyha a jogszabály azt is figyelembe venné, hogy a mezőgazdaságnak a foglalkoztatási rendszere nagyon sok ilyen kényszervállalkozóból vagy önfoglalkoztatóból áll, akiknek, mondjuk, egyéni vállalkozóként éppúgy kellene hogy a foglalkoztatás fenntartásához szükséges háttérrel megteremtse, mert nincs érdemi különbség aközött, ha valaki csinál egy társas vállalkozást és magát foglalkoztatja, meg egy egyéni vállalkozó az a jogállása között. Jogilag van, vagy a gazdasági törvény alapján van, meg adózási szempontból, de a foglalkoztatás szempontjából ugyanúgy egy munkahely ebben az ágazatban. Az lenne a jó, hogyha ez kiterjeszhető lenne az önfoglalkoztatókra. Kiterjeszhető lenne azokra az egyéni vállalkozó, mezőgazdaságban dolgozóakra, akik ezt igénybe tudják venni.

És mondom a harmadik szempontot, amit én magam figyelembe vennék, hogyha egy illet alkotnék. Elhangzott már jobbikos képviselőtársamtól az, hogy hogyan csökkent a mezőgazdaságban foglalkoztatottak száma a rendszerváltás óta. Ez nagyjából az elmúlt tíz évben is megfelelő volt, és nyilvánvalóan a kormánynak legalább szavakban az a célja, hogy növelje ezt a foglalkoztatást. Azért mondom, hogy csak szavakban, mert a nemzeti vidékstratégiában az szerepel, hogy növekedjen a foglalkoztatás, de éppen a mai napon bizonyították azt, hogy teljes mértékben szakítottak a nemzeti vidékstratégiával, tehát hogy már nem számít, hogy abban 2012-ben mit írtak. De ha mégis lenne ilyen célkitűzése a kormánynak, akkor figyelembe kellene azt venni, hogy termőföld-hatékonyság szempontjából, tehát hogy egy meghatározott termőföldre mennyi foglalkoztatás jut, az hogyan valósul meg. Ugyanis ezt a kedvezményt mindaddig, ameddig kis- és közepes gazdálkodóknak adjuk, akik önfoglalkoztatóak, illetve egy vagy két alkalmazottat tudnak foglalkoztatni, addig nagyon-nagyon jó. Mindaddig, ameddig olyan foglalkoztatóknak adjuk, akik egységnyi területen egy magas foglalkoztatást érnek el, tehát mondjuk, 20 hektáronként foglalkoztatnak egy embert egy nagyobb gazdaságban, vagy bármi ilyesmit, akkor szintén jó helyre kerül. De onnantól kezdve, hogyha nagy-nagy üzemek is igénybe tudják ezt venni, akiknél hiába csökkentették önök a támogatás mértékét, mégiscsak egy nagyüzem, akkor gyakorlatilag további versenyelőnyhöz juttatják a foglalkoztatás kapcsán a nagyot.

Tehát én mindenképpen beletennék egy olyan korlátot, hogy kiknek nem adom ezt a kedvezményt, és nem adnám azoknak az üzemeknek, ahol mondjuk, nem teljesül 50 hektáronként egy foglalkoztatás legalább. Vagy azoknak, akiknek ha nincs is meg ez a feltétel, mert egyéni vállalkozóknál előfordulhat ilyen, de hogyha magasabb a foglalkoztatotti létszáma, akkor ne tartson már száz embert 100 ezer forintos béren, esetleg ezer hektáron.

Nem tudom, hogy mennyire vagyok érthető, de azt mindenképpen megvalósítanám, hogy ne lehessen korlátlanul igénybe venni bárkinek, mert nyilvánvalóan az nagyon jó, hogyha a kormányzat a foglalkoztatást segíti és támogatja, de nem mindegy az, hogy ez a gazdaság vagy az ágazat szempontjából milyen versenyszabályokra van hatással. Márpedig hatással lesz arra a szabályra, hogyha a mezőgazdasági termelésben egy egy-két fős kis gazdaságnak egy nagyobb gazdasággal, ahol magasabb foglalkoztatás van, kell versenyezni, ahol ez a pár százalék vagy ez a 14 500 forint - azt hiszem, hogyha jól emlékszem -, ha sok személy esetén érvényesül, akkor lényegesen többet fog jelenteni támogatásként.

Tehát ez a három szempont az, amit én biztos, hogy a jogszabályalkotás során figyelembe vettem volna, amikor a javaslatot megírom.

Akkor mondom a pártunk hivatalos álláspontját, idáig ezek a saját benyomásaim voltak. A törvényjavaslat a munkahelyvédelmi akcióterv kiterjesztésével

bevezeti a mezőgazdasági foglalkoztatottak után járó adókedvezményt. A bruttó bérből, de legfeljebb 100 ezer forintig érvényesíthető 14,5 százalékos adókedvezményt a 25-55 év közötti munkavállalók után is igénybe lehet venni, időkorlát nélkül. A kormány számításai szerint ez körülbelül 30-35 ezer embert, munkavállalót érintene, és 6 milliárd forintot hagyna a munkaadóknál. Az indoklás szerint a munkahelyvédelmi akcióterv kiterjesztése a mezőgazdaság kifehérítését és az egyszerűsített foglalkoztatottak állandó, bejelentett munkahelyhez való segítségét célozza.

Van némi kétségünk abban, hogy ez az adókedvezmény elég ösztönzés lesz-e ahhoz, hogy állandó, bejelentett munkahelyhez jussanak a jelenleg egyszerűsített jogviszonyban foglalkoztatottak, a javaslatot indokoltan tartjuk és szívesen, örömmel megszavazzuk.

Összességében a pártunk az irányba tett számomra ösztönzést, hogy támogassuk a kormánynak minden olyan kezdeményezését, ami csökkenti a munkaadással kapcsolatos terheket. Ez nagyjából összhangban van az LMP szakpolitikájával, nagyjából mi is ugyanezt szajkózzuk folyamatosan, hogy amennyiben a kormány tenni akar a kis- és középvállalkozásokért, a munkaadókért és leginkább az emberekért, és azt szeretné, hogy több pénz maradjon az emberek zsebében, akkor ezeket a terheket kell csökkenteni.

Talán ez a javaslat azt mutatja, hogy a kormánynak is feltűnt, milyen rossz a foglalkoztatási helyzet az agráriumban. Nemrég írásbeli kérdést tettem fel személyes Fazekas Sándornak. Arra kérdeztem rá írásban, hogy mégis hogy jött ki neki a 21,6 százalékos foglalkoztatásbővülés a mezőgazdaságban 2010-2014 között, mert mi akárhogy néztük ezeket a KSH-statisztikákat, nem jött ki nekünk ez a szám.

Kiderült a miniszter úr írásbeli válaszából, amit adott, hogy 2010 első negyedévét hasonlították össze 2014 utolsó negyedével, ami az idénymunkák miatt nyilvánvalóan nem ad valós képet a foglalkoztatásról, hiszen két teljesen különböző időszakra vonatkozik. Ha a megfelelő negyedéveket hasonlítjuk össze, viszont akkor is csaknem 10 százalékos a bővülés, tehát az, hogy 2010 óta volt egy meghatározott mezőgazdasági foglalkoztatásbővülés, ez tény. Engem mondjuk, ez a szám is meglepett, én erre se fogadtam volna, hogy ez megtörtént, de mindenesetre a KSH adatai ezt támasztják alá.

A járulékkedvezménnyel kapcsolatos két fő megjegyzésem; az egyik, hogy a kedvezmény önmagában nem lesz képes javítani az agráriumi foglalkoztatási helyzetét, ahhoz elsősorban az agrártámogatások átalakítására lenne szükség. Nyilvánvalóan sokkal több lépést kellene tennie ahhoz a kormánynak, hogy ez megvalósuljon. Több olyan javaslattal éltem korábban is a földforgalmi törvény átalakítása kapcsán vagy a mezőgazdasági foglalkoztatási lehetőségek kapcsán, amelyek ezt a jellegű, hektárra levétített foglalkoztatási kötelezettséget vagy bármi ilyesmit megteremtene, ami azért érdekes, mert koráb-

ban a Fideszben is felmerült emlékeim szerint az, hogy esetleg a megművelt földek után foglalkoztatási kötelezettség is jelentkezzen. Ez el lett véve számos szakmai szempont alapján, de az ilyen jellegű gondolkodás sokat segíthet abban, hogy az agráriumnak a foglalkoztató hatását javítsuk.

A vidék legfontosabb erőforrása a termőföld, a jelenlegi használati rendszerében ugyanis nem képes önmagában a munkahelyteremtésre. Egyre nehezebb a kisgazdálkodók számára az agrártámogatásokhoz és a gazdálkodás alapfeltételét jelentő termőföldhöz hozzájutni, a rendszer a nagybirtokok erősödését és növekedését segíti. Sajnos, a statisztikai adatok ezt támasztják alá továbbra is, tehát a 2014-es támogatási adatokból is ez derül ki, hogy az MVH kapcsán az egységes kérelemben sokkal több a nagybirtokok száma, ami önmagában nem lenne tragikus, bár elég rossz tendencia, ha nagyon komoly foglalkoztatással járnának ezek, de a gond az, hogy úgy erősödnek a nagybirtokok, hogy a foglalkoztatás növekedése nem valósul meg. Világos ez az állami földekre kiírt pályázati rendszerből vagy a törvényből, de az agrártámogatások újraosztása is a nagybirtokoknak kedvezett.

A Fidesz 2010-es ígérete, amely a nemzeti vidékstratégiában is megjelent, hogy főleg a kis- és közepes családi gazdálkodókat és vállalkozásokat fogja megerősíteni. Az elmúlt évek tapasztalatai alapján azonban egyértelmű, hogy ezzel ellentétesek az intézkedések. 2015-től elvették a területalapú támogatást az 1 hektárnál kisebb gazdaságoktól, amelyek a munkaerő-igényes művelésre, például öko-gazdálkodásra leginkább képesek.

Ezzel egy időben egyre több közpénz vándorolt az agrártámogatási rendszeren keresztül továbbra is az agrármilliárdosokhoz, ahogy 2013-ban, úgy 2014-ben is a kormány közeli üzletemberek vagy azoktól független milliárdosok, de mindenképpen nagytőkések: Nyerges Zsolt, Simicska, Csányi, Leisztinger, illetve ezek érdekeltségeibe tartozó cégek, cégcsoportok kapták a legtöbb agrártámogatást.

(16.30)

Csak Nyerges Zsolt a hozzá köthető cégcsoportokon keresztül összesen 6 milliárd forintnyi állami támogatást szivattyúzhatott ki a vidék fejlődését szolgáló kasszából 2014-ben, közel 800 millió forinttal többet, mint az azt megelőző évben. Ez a Fidesz-intézkedés hatékonyságát mind mutatja. A Csányi-birodalom szintén 6 milliárd forintnyi közpénzt vágathott zsebre.

Ez az, amire államtitkár úrnak utaltam a felszólalásom elején, hogy bizony megnézném azt, hogy kik szorulnak rá erre a járulékkedvezményre, mert ekkora üzemméretűk, ekkora támogatási mértékek mellett bizony megtehetnék azt, hogy lényegesen magasabb foglalkoztatást valósítanak meg mindenféle kedvezmény nélkül, az adók megfizetése mellett,

és ennél sokkal fontosabb célcsoport lenne az önfoglalkoztató egyéni vállalkozások halmaza.

A vidéki Magyarország helyzete, azon belül a kistelepülések helyzete egyre tovább romlik, és ennek egyik kiemelt oka a helytelen agrártámogatási rendszer. Az agrártámogatások torz elosztása miatt nem a kisbirtokos, hanem az amúgy is túlságosan széles körben nagybirtok erősödik tovább. Az agrártámogatási rendszer nem a kis- és közepes gazdálkodók szövetkezeteit segíti és az ennek keretei között való foglalkoztatást. A mezőgazdasági foglalkoztatáshoz nyújtott járulékkedvezmény tehát önmagában is édeskevés lesz, ha a termőföld jelenlegi használati rendszerén nem változtatnak.

Szintén, ha megengedi államtitkár úr, figyelmébe szeretném ajánlani azt a korábbi jobbkios indítványt, ami az integrációs törvény megteremtésével megfelelő üzemszabályozást vezetett volna be. Ez nem került tárgysorozatba vételre, de pont azt lehetne vele kiszűrni, hogy egy-egy természetes személyhez köthető jogi személyek hogyan szivattyúzzák le a támogatások jelentős részét úgy, hogy nem járul vele foglalkoztatás. Ennek az alkalmazása vagy egy ilyen szabály alkalmazása, ami annak idején a földforgalmi törvény elfogadásakor a szövetkezeti törvénnyel együtt tervben volt, az tudná megteremteni azt a háttérrel, hogy a mezőgazdasági foglalkoztatás ne csak fehéredjen, hanem számában is jelentősen növekedjen.

Nyilvánvalóan a javaslattal kapcsolatban nagyon fontos szempont az is, ami magára a munkahelyvédelmi akciótervre vonatkozik. Rendszeresen halljuk a kormány részéről, hogy az akciótervvel kapcsolatosan milyen sikerek történtek. Mint azt a nyilatkozatokból tudjuk, két év alatt összesen 222 milliárd forintot hagyott az állam a vállalkozásoknál, és ezen az összegben nagyjából százezer cég osztozott. Mindezzel több mint 800 ezer ember foglalkoztatását segítették. Több mint 800 ezer fő, azaz a KSH adatai szerint a versenyszféra alkalmazásában állók több mint 42 százalékát jelenti. Ez azt jelenti, hogy a versenyszférában ezek szerint több mint 42 százalék rászorul erre az ilyen jellegű munkahelyvédelmi akcióprogramos támogatásra, ami azért elgondolkoztató, mert nem egy kis részről beszélünk.

A kormány sikerként könyveli el azt, hogy a mai piaci munkahelyek közel fele után vesznek igénybe a munkaadók segítséget az államtól. Már korábban is elmondtuk, hogy a járulékkedvezményt igénybe vevők magas száma egyáltalán nem siker, hanem éppen egy komoly problémának az indikátora, jelzője. Azt mutatja, hogy a támogatás nélkül nagyon magasak lennének a munkára rakódó terhek. Magyarország az OECD adatai szerint a negyedik helyen áll a béreket terhelő állami elvonások arányát tekintve. Milyen jó lenne, hogyha nemcsak ilyen kis intézkedésekkel, hanem általában tennénk annak érdekében, hogy ez változzon.

A 49 százalékos elvonás az alacsony keresetűeknél a második legmagasabb az OECD-országokban.

Az átlagkeresetnél például azt jelenti, hogy a nettó 155 700 forintos bér teljes költsége a munkáltatónak csaknem duplájába, több mint 300 ezer forintba kerül.

Ha megengedi államtitkár úr, akkor gondolataimat innen fogom folytatni egy rendes felszólalás keretében. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most kétperces hozzászólásra van lehetőség. Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Volner képviselőtársam érintette a közfoglalkoztatást. Mindazokat a dolgokat, amiket én is mondtam, megerősítette, illetve szeretném ezt a gondolatot kiegészíteni azzal, ami arról szól, hogy a mezőgazdasághoz illesztetten is lehetne rengeteg olyan feladatot közfoglalkoztatás keretei között is tenni, ami utána a közfoglalkoztatásból a mezőgazdaság irányába vihetné át az embereket.

Gondoljanak csak bele, csak címszavakat mondok, mennyi Magyarországnak az erdőszítettségi területe, mennyi az európai átlag, hány százezernyi hektár erdő telepítését lehetne csinálni, ami nemcsak telepítésről szól, hanem a száradék kihordásáról, sok minden egyéb másról, tehát az év különböző szakaszaiban. Gondoljanak bele, hogy északon, ahol befolyik az országba a Tisza, lehetne-e kézi erővel, kézerő segítségével óriási víztározókat építeni, hogy Szegedet ne öntse el adott esetben, az Alföld öntözési rendszerét ki lehetne-e alakítani, ahol gyakorlatilag olyanfajta mezőgazdasági tevékenységet lehetne utána folytatni, ami gyakorlatilag piacképes termékeket állít elő. Hogyne lehetne, lehetne, csak ezzel dolgozni kell, ezzel munka van.

Öt év leforgása alatt számtalanszor ilyen és hasonló indítványokat és javaslatokat tettünk, és nem mozdultak ebben a történetben. Ha szerencsénk van, még van gyenge három évük arra, hogy tegyenek valamit ennek érdekében, és ezzel segítsenek az irányba, hogy azok az emberek, akik a mezőgazdaságba kerülhetnek és kiegészítő tevékenységképpen a mezőgazdasági foglalkoztatás létszámbeli bővítését hozhatják, ilyen járulékkedvezményekkel kedvezőbb helyzetbe kerülhessenek. Ezen is érdemes lenne elgondolkodni.

De ha már arról beszél a vezérszónok a Fidesz oldalán, hogy járulékmegadócsökkentéseket tesznek, akkor azt a fránya világcsúcsos áfájukat, azt a 27 százalékot, azt kellene csökkenteni, mert leginkább ez segít azoknak az embereknek, akik szorított körülmények között élnek az életüket.

Elnök úr, köszönöm szépen. *(Szórványos taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Írásban senki nem jelentkezett hozzászólásra, viszont most gombot nyomott Sallai R. Benedek képviselő úr. Őné a szó.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Elnézését kérem, de akkor folytatom a megkezdett gondolataimat, amiben arról beszéltem, hogy gyakorlatilag a magyarországi adórendszer és a munkaadást terhelő terhek, a munkaadókat, munkavállalókat terhelő járulékok és adók miatt miért van hátrányos helyzetben általában mindenki, aki foglalkoztatott, és a munkahelyvédelmi akcióprogramnak miért van ilyen nagy százalékban szükség az alkalmazására az üzleti életben vagy a gazdasági szektorban.

Az akcióterv sikere valójában nyilvánvalóan az egykulcsos adórendszer eredménye, hiszen az az, ami meghatározza azt, hogy alapvetően igazságtalanná vált az adórendszer, és az szja alkalmazása az, ami teljesen felborítja annak a rendszerét, hogy hogyan is kelljen alkalmazni ezeket a jogszabályokat.

Nyilván a pártunk véleménye továbbra is az, hogy az egykulcsos adórendszer rendkívül igazságtalan, nem megfontolt, nem jól alkalmazott, és az ilyen jellegű intézkedésekre azért van szükség, mert macacsul ragaszkodnak ennek a fenntartásához. Az LMP dolgozói szegénység elleni csomagjában tettünk javaslatot erre a progresszív adórendszer bevezetésével, a munkavállalói járulékok és kisvállalkozások járulékeinak csökkentésével.

Nemrég, amikor Rogán Antal bejelentette, hogy jövőre 1 százalékkal, 16 százalékról 15 százalékra csökkentik a személyi jövedelemadót, elmondtuk, hogy ez megint nem azon dolgozói rétegeken fog segíteni, akik nagyon rosszul élnek. Ezzel megint egy ilyen látványos módon annál jobban jár valaki, minél többet keres, és az megint nem a mezőgazdaságban foglalkoztatottak csoportja.

A társadalmi egyenlőtlenségek így tovább nőnek az országban. Az LMP szerint egyértelmű, hogy nem az egykulcsos adó további csökkentésére van szükség, hanem az alacsony jövedelműek adóterhelésének csökkentésére, a magasabb jövedelműek nagyobb hozzájárulása mellett. Ez, mint korábban erről szó volt, amellet, hogy javítaná a dolgozó szegények helyzetét, a foglalkoztatás bővüléséhez is hozzájárulhatna, és javíthatná a foglalkoztatási kedvet a munkaadók részéről. Mégsem ezt teszi a kormány, hanem a járulékcsoökkentési programot reszelgeti, és további adócsökkentéseken töri a fejét.

Pedig hogy mennyire nem jött be az egykulcsos adó gazdaságélénkítő és foglalkoztatásbővítő hatása, arra a KSH viszonylag konkrét adatokat mutat. Jelentős Magyarország lemaradása az EU-átlaghoz képest. Az EU 72 százalékos átlagos foglalkoztatási rátájával szemben 2013-ban Magyarországon a 15-64 éves korosztály mindössze 65,1 százaléka volt munkában, tehát több mint 10 százalékkal voltunk rosszabbak, mint az EU összes többi állama. A magyarországi arányszámnál csak négy másik uniós ország - Málta, Románia, Horvátország és Olaszország - produkált rosszabb eredményeket. Lengyelországban 67, Szlovákiában 69, Szlovéniában 70,5, Csehországban pedig 72,9 százalékos a 15-64 évesek közötti foglalkoztatási ráta.

Az átlagosnál is nagyobb Magyarország lemaradása az alacsony végzettségűek foglalkoztatásában: az EU-átlagtól való lemaradásunk e tekintetben 17 százalékpont. Az országon belül is nőttek a különbségek az elmúlt években: a legjobb és legrosszabb értékkel rendelkező megyék közötti különbség 2013-ban már meghaladta a 11 százalékpontot.

Azt gondolom, összefoglalva az elhangzottakat, hogy az a háromféle szempont, amit elmondtam, az, hogy hogyan lehetne kiemelni ennek a kedvezménynek a köréből azokat, akik nincsenek rászorulva, tehát azokat a nagyon nagy foglalkoztatókat, amelyek nagyon nagy árbevétellel, sok-sok árutermelelssel, viszont nem a termőföld mértékéhez hatékonyan foglalkoztatnak, ezt megnéznénk, ezáltal segítenénk a kormány azon korábbi szándékát vagy 2012 előtti szándékát, hogy a kis- és közepes foglalkoztatókat egy kicsit helyzetbe hozzuk. Meg szeretnénk vizsgálni azt, hogy az önfoglalkoztatásban érintett egyéni vállalkozók, mezőgazdasági kényszervállalkozók, akiknek ez a vállalkozási formájuk, hogyan kerülhetnének be ebbe a körbe, és ezenkívül nyilvánvalóan megnéznénk azt, hogy nem lehetne-e ennek a jogszabálynak az alkalmazását arra használni, hogy növelni a mezőgazdasági foglalkoztatottak bérét, és inkább arra ösztönöznünk a szabályozással a foglalkoztatókat, hogy egy minimálbértől érdemben magasabb foglalkoztatást valósítsanak meg.

Ha jogász kollégáink ezt fogják tudni kodifikálni, ezeket nyújtjuk be módosítóként; meglátjuk, hogy a kormányzati oldal esetleg megfontolja-e ezeket. Köszönöm szépen, elnök úr.

(16.40)

ELNÖK: Most Witzmann Mihálynak, a Fidesz képviselőjének adom meg a szót.

WITZMANN MIHÁLY (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Azt hiszem, önmagában véve azzal talán mindannyian egyetérthetünk, hogy az előttünk fekvő törvényjavaslat egy gazdaságélénkítő, azon belül is a mezőgazdaság szerepét, a mezőgazdaságban foglalkoztatottak helyzetét javító, a mezőgazdaságot erősítő - és hát agrárország vagyunk, az én megyémben, Somogy megyében is a mezőgazdaságnak óriási szerepe van - törvényalkotást jelent, ami a foglalkoztatás helyzetét is továbbjavíthatja az országban, így az olyan agrármegyékben is, mint Somogy. Tehát én mindenféleképpen támogatom, és továbbra is kérem önöket, hogy tegyék ezt hozzám hasonlóan.

Alapvetően az is látszik a hozzászólásokból, hogy a törvényalkotó jó szándékát az ellenzéki pártok képviselői is észreveszik. Talán csak a szocialisták részéről éreztem némi arroganciát ezzel kapcsolatban. Természetesen elfogadható az, hogy vannak más elképzelések, módosító javaslatok akár a Jobbik,

akár az LMP részéről, de összességében azt gondolom, hogy egy jobbító, egy jobb helyzetet teremtő törvényjavaslatról beszélhetünk.

Sajnos azonban, Gúr Nándor szocialista képviselőtársamtól - most már mondhatom, hogy jól megszokott módon - ismét kioktató stílusban hallhatjuk az ígét, az ige hirdetését. Ebben a kioktató stílusban kéri számon a kormányon a foglalkoztatási adatokat, becsüli le a munkahelyvédelmi akcióterv eddig elért eredményeit és a program mezőgazdasági dolgozóira történő kibővítését, ennek a vágyát, ennek az akaratát egyaránt. Nekem a felszólalása kapcsán, tisztelt képviselőtársam, egy régi, nagyra becsült magyar filmből jutott eszembe egy idézet, ez pedig A tanú című film: szerénységet. Szerénységet, Virág elvtárs!

Azt szeretném kérni - még akkor is, ha most a Virág helyett Gúrt kell behelyettesíteni, az elvtársról pedig döntse el, hogy szeretné-e használni vagy nem -, és a szerénységgel kapcsolatban azt gondolom, hogy több szerénységet várunk el önöktől, szocialistáktól. Több szerénységet várunk el önöktől, főleg akkor, amikor a külföldön dolgozó, munkát vállaló magyarok helyzetét említi. Bár ez nem tartozott hozzá szorosan a törvényjavaslatához, mégis azzal foglalkozik, hogy a külföldön munkát vállaló magyarokért mennyire aggódnak.

Teszik mindezt úgy, hogy nyolc éven keresztül megvolt a lehetőségük, hogy tegyenek ez ellen. Teszik mindezt úgy, hogy egy olyan szocialista miniszterelnökük volt Gyurcsány Ferenc személyében, aki elmondta, hogy el lehet innen menni, tessék, el lehet innen menni. Aztán teszik mindezt úgy, hogy 2004-ben még azzal kampányoltak az európai uniós csatlakozásunk mellett, hogy mennyire jó lesz az Európai Unió, mert a tőke, az áru és a munka szabad áramlását teszi lehetővé, ami egyébként így van, hiszen a munkaerőpiacokat is megnyitotta a 2004. május 1-jei európai uniós csatlakozásunk. És emléksziünk még arra a szocialista propagandaszlogenre vagy filmre, hogy nyithatunk cukrászdát Bécsben s a többi, most mégis aggódnak azokért, akik odamennek munkát vállalni. Tehát a szerénység talaján állva, a tényeket nem figyelmen kívül hagyva kellene ezeket a nagyon jó populista hozzászólásokat itt az ország Házában megejteni.

És hát azoktól a szocialistáktól várunk el több szerénységet, tisztelt képviselőtársaim, akik, ne felejtjük el, a kormányzásuk alatt soha nem látott megszorításokat vezettek be. Azoktól a szocialistáktól, akik a közszférában dolgozóktól a kormányzásuk alatt átlagosan körülbelül egyhavi bért elvettek a folyamatos megszorítások révén. Azoktól a szocialistáktól várunk több szerénységet, akik a három évig tartó gyst két évre korlátozták, ha már a magyar családok helyzetéről is beszéltünk. Azoktól a szocialistáktól, akik megszüntették a családi adókedvezményt, amit ez a kormány ismét visszavezetett; akik elvettek egyhavi nyugdíjat a nyugdíjasoktól. Azt is egész nyugodtan el lehet mondani, hogy a 13. havi nyugdíjat nem mi vettük el, tisztelt képviselőtársaim.

(Bangóné Borbély Ildikó: Miért nem adtátok vissza?) Aztán azoktól a szocialistáktól várunk el több szerénységet, akik a napidíjat és a vizitdíjat is be akarták vezetni.

De nem akarom igénybe venni az önök türelmét. Hosszú a lista, és szerencsére vagy szerencsétlenségünkre ezeket a hibákat kellett az önöket követő Fidesz-KDNP polgári kormánynak kijavítani, vagy legalább megpróbálkozni ezzel. Hiszen önök voltak azok, akik többek között a magyar családokra hagyták, hogy a bankok a devizahitelekkel soha nem látott módon, Európában egyedülálló módon tulajdonképpen elárasszák a magyar háztartásokat. És maguk voltak azok is, tisztelt szocialisták, akik 2010-re - hiába ingatja a fejét, képviselő asszony - ezt az országot államcsőd közeli helyzetbe hozták. (Bangóné Borbély Ildikó: Ki döntötte be a forintot 2010 után?)

Ezek után számon kérni - majd kérjen szót, és akkor önnek is meglesz a lehetősége - a jelenlegi kormánytól azt, hogy 1 millió munkahellyel hogy állunk, hát egy kicsit abszurdnak tűnik. Egyébként szándékos csúsztatást véltem felfedezni itt is képviselőtársam hozzászólásában, ugyanis az 1 millió munkahely ígérete nem egy kormányzati ciklusra, hanem tíz évre vonatkozott. Ha a 4,1 millió fölötti munkavállalók számából kivonjuk a 3,6, de ön szerint 3,7 millió munkavállalót, ami az önök idejében volt a kormányváltáskor Magyarországon, akkor ez 400 ezer munkahely teremtését jelenti. Időarányosan számolva azt mondhatjuk, hogy 500 ezernek kéne lenni, de csak 400 ezer, de azért pozitív a változás.

Aztán lehet a közfoglalkoztatást is bírálni. A szocialista frakcióban ülő képviselőtársaim rendszeresen szeretik elfelejteni, hogy a munkahelyek számának bővülése elsősorban a versenyszférát érintette, és nem a közfoglalkoztatás emelte meg ezt az összeget. A közfoglalkoztatást bírálni pedig, azt gondolom, nem célszerű, mert amikor a kisgyerek úgy nő föl, hogy azt látja, az édesapja és az édesanyja reggel felöltözik, elmegy dolgozni, elmegy munkába, ezt a jó példát látja, és egy nyolcórás foglalkoztatás esetén nettó 50-51 ezer forintot visz haza - ami egyébként nagyon kevés, pontosan tudjuk, hogy kevés, de mégiscsak több, mint a huszon-egynéhány ezer forintos segély, ami az önök idejében volt -, és értékteremtő, hasznos munkát végez az édesapa meg az édesanya.

A másí: az pedig már egészen elképesztő, tisztelt képviselőtársaim, hogy Gúr Nándor képviselőtársam azt is megpróbálja megmondani államtitkár úrnak, vagy a KDNP vezérszónokának, vagy éppen nekem, hogy miről beszéljünk. Ugyanis volt egy olyan mondata a képviselő úrnak, hogy ne arról beszéljünk, hogy a munkahelyvédelmi akció tekintetében mik történtek. Hát az előttünk fekvő törvényjavaslat történetesen erről szól, tisztelt képviselőtársam, tehát erről kell hogy beszéljünk, ezért is beszélünk erről. És akármennyire is fájnak a pozitív eredmények és zavarják önöket, attól a tények még tények.

S amikor a 27 százalékos áfával tetszenek dobálózni folyamatosan, akkor azért azt se felejtjük el, hogy közben a személyi jövedelemadó 32 százalékos kulcsa - de kétkulcsos volt az önök idején a személyi jövedelemadó, volt 18 százalékos is - negatív irányba csökkent, a személyi jövedelemadó jelen pillanatban 16 százalékos. Tehát a 32 százalékról 16 százalékra való csökkentés, ha jól számolom, az pontosan a felezését jelenti a személyi jövedelemadónak, és most van tervben, hogy 15 százalékra fog csökkenni a továbbiakban. Amikor arról beszélünk, hogy a társasági adó az önök idejében 19 százalékos volt, jelen pillanatban 10 százalékos; amikor arról beszélünk, hogy rezsicsökkentés van, önöknél a rezsik folyamatosan elszaladtak, a gázzal és az árammal tudjuk, hogy hol tartotunk, Európában a legtöbbet fizettük ezekért; amikor banki elszámoltatás van, pontosan azért, mert önök semmiféle korlátozást nem vezettek be a devizahitelek ellen; amikor családi adókedvezmény van, ismét három évig tartó gyes van vagy éppen gyes extra van, és folyamatosan javuló foglalkoztatási mutatók, még akkor is, ha ez önöknek nem tetszik, attól ezek még tények.

Arra szeretném kérni tisztelt szocialista képviselőtársaimat, mivel megvolt a lehetőségük 2002 és 2010 között a bizonyításra, ha ezzel nem tudtak élni, vagy az elmúlt évek eredményei sajnos bebizonyították, hogy hogyan tudtak vele élni, akkor legalább a kritikáikat próbálják meg az objektív talaján megtenni, és ha van egy pozitív, előremutató törvényjavaslat, ami valóban a magyar emberek érdekeit szolgálja - jelen esetben a mezőgazdaságban dolgozók érdekeit -, akkor abban legyenek partnereink és támogassák azt. Köszönöm szépen. (Taps a kormánypártok soraiban.)

ELNÖK: Most Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonynak adom meg a szót normál időkeretben.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tudja, képviselő úr, amikor szerénységről beszél, szeretném, ha legközelebb egy tükröt tartana maga elé, és a tükrő képét folyamatosan figyelné, és akkor talán egy kicsit visszafogottabb lenne ebben a témában. (Vantara Gyula: Mi az, fáj az igazság?)

(16.50)

Öt év kormányzás után elég szomorú, hogy még mindig az „elmúltnyolcévezéssel” vannak elfoglalva. (Witzmann Mihály: Fáj az igazság.) Jó lenne már végre, ha a saját intézkedéseikkel és azok következményeivel foglalkoznának, a valós következményeivel, képviselő úr.

Felírtam itt gyorsan, mert legutoljára beszéltem az áfáról, a 27 százalékos áfáról. Nem tudom, képviselő úr, tudja-e, hogy most szórták meg egész Debrecent azzal a szórólappal, ahol egy romániai cég azt hirdeti, hogy júniustól Romániában 9 százalékos lesz az áfa,

és nincs vasárnapi zárva tartás, úgyhogy várják nagy szeretettel a kelet-magyarországi embereket, hogy utazzanak Romániába, és vásároljanak ott. Úgyhogy, amikor áfáról beszél, a 27 százalékos áfa Európában a legmagasabb, és álságos az, amikor a Parlament falai között folyamatosan terjesztettük azt be, hogy csökkentsék az alapvető élelmiszerek áfáját, és önök most jönnek azzal a héten, hogy a sertéshús áfáját 5 százalékra fogják csökkenteni.

Köztudott, hogy Csányi Sándor cégében bennragadtak, nem tudta eladni külföldre a sertéseit, plusz Mészáros Lőrinc, láss csodát, az utóbbi hónapokban sertéstelepekhez jutott, és véletlenül pont a sertéshús áfáját csökkentik, amikor köztudott, hogy Magyarországon a legtöbbet a csirkéből fogyasztanak. És úgy teszik ezt, hogy szeptembertől bevezetik az egészséges köztudatosra vonatkozó törvényt, amit már egy éve halasztanak, hogy az óvodákban és a közintézményekben próbáljanak a gyerekek egészséges ételekhez jutni. Ehhez képest a sertéshús áfáját csökkentik, köztudottan a legegészségesebb húsról beszélünk. Szóval, egy kicsit nagyobb szerénységet, képviselő úr! Én is mondhatnám ezt magának!

Elvándorlás. Maguk folyamatosan az Unióra mutogatnak az elvándorlással kapcsolatban. Hát, ha magára nézek, látom, hogy fiatal ember. Nekem három gyereke van. Nem tudom, tudja-e, hogy a most 18 évet betöltött fiatalokból, ha megkérdezzük 20-at, 19 el akarja hagyni ezt az országot. Most már nem minden második 18 évet betöltött, hanem 20-ból 19! Nem tudom, tudja-e képviselő úr, hogy cégek szakosodtak arra, hogy már érettségi előtt vadásszák le Magyarországon a fiatalokat, nem dolgozni, hanem külföldre egyetemre? Vadásszák a jó képességű fiatalokat. Aki nem akar elmenni, már azt is megkeresik, hogy hagyja el ezt az országot. Hozzáteszem, maguk a közoktatás és a felsőoktatás átszervezésével mindent meg is tesznek, hogy ezek a fiatalok elhagyják ezt az országot.

Őn beszélt a vállalkozások adóterheinek csökkentéséről. Képviselő úr, az elmúlt öt évben soha annyi vállalkozás nem szűnt meg Magyarországon, mint ez alatt a négyéves ciklus meg a plusz egy év alatt. Soha ennyi vállalkozás nem ment tönkre Magyarországon! Jó lenne, ha ezeket az adatokat figyelembe vennék. És mondom, képviselő úr, öt év kormányzás után jó lenne már, hogy azokról az intézkedésekről beszéljenek és azok valós hatásairól, amiket önök hoztak és okoztak ebben az országban. És mondom, amikor szerénységről beszél, képviselő úr, jelzem önnek, jó lenne, ha egy tükröt maguk elé raknának, és utána mondanák ki ezt a szót. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Gúr Nándor tapsol.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra Gúr Nándor képviselőtársamnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Witzmann képviselőtársam! Öt év. Még az egy kezemen most meg tudom jelen pillanatban mu-

tatni. Már nem sokáig, mert lassan a hatodikba át-esünk. De haszna ennek az országnak abból, hogy önök öt éve kormányoznak, hát szinte semmi. Szerényen, visszafogottan! Ja, önnek lehet! Ja, ott a holdudvarnak lehet! A haveroknak lehet! Igen. De azoknak az embereknek, akik nem tízezzel, nem százazzal, hanem sajnos milliós nagyságrendben vesztesévé váltak ennek az öt esztendőnek, nekik nem. Szerényebben, képviselőtársam! Szerényebben! Sokkal szerényebben!

Sokkal szerényebben, mert úgy fogják önöket elhajtani *(Witzmann Mihály: Mint titeket? Van tapasztalatod.)*, hogy nem akarom a mondatot befejezni. Érti? Ne kiabáljon, nyomjon gombot! Szerényebben, nagyobb türelemmel! Nagyobb türelemmel! *(Mirkóczki Ádám: A kevesebb több lett volna.)* Igen. Mondják képviselőtársaim, a kevesebb több. És igazuk van. Jobb lett volna nem megszólalni. Mert ha nem szólal meg, akkor most nem fogom elkezdni végigmondani önnek mindazokat a dolgokat, amiken majd el kell kezdeni gondolkodni otthon. És álmatlan éjszakája lesz, mert nem fogja tudni nyugodt lelkiismerettel lehajtani a fejét. Vagy ha megteszi, és nyugodt lelkiismerettel hajtja le a fejét, akkor meg azt kell mondjam, hogy nem gondolkodik felelősen. Mert nem gondolja át azt, amit az elmúlt öt esztendőben az emberek sokaságával szemben tettek.

Úgyhogy ilyen értelemben most, ebben a kétperces hozzászólásban csak azt tudom mondani, sokkal szerényebben. Nem szerényebben, sokkal szerényebben, képviselőtársam! Mert önöknek van miért, van miért lehajtott fővel járni. Nem véletlenszerű, hogy az emberek közé nem mernek menni. Szerényebben! Sokkal szerényebben! Köszönöm szépen. *(Bangóné Borbély Ildikó tapsol.)*

ELNÖK: Most Kiss László képviselő úrnak adom meg a szót.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Én is csak két dolog miatt szeretnék szót kérni. Az egyik. 2006-ban az Érdekegyeztető Tanács ülésén - ez az a szerv, amit önök megszüntettek - egy bizonyos Széles Gábor, aki Fidesz közeli oligarcha, a mai napig is az önök kegyét élvezzi, kifejtette, hogy nem kíván részt venni abban a társadalmi szerepvállalásban, ami arról szólt, hogy az oligarchák is adóznak Magyarországon. Erre mondta azt az akkori miniszterelnök, akit nem tisztel itt megvédeni, de mégiscsak arról van szó, hogy egy oligarchának, aki elmondta, hogy ő nem kíván egyébként ebben az országban adót fizetni, mondta azt, hogy el lehet menni ebből az országból.

Tehát nem az embereknek, akik az önök áldásos tevékenysége vagy nem áldásos tevékenysége miatt hagyták el az országot, hangzott el a mondat, hanem azoknak az oligarcháknak, akik a magyar emberek és a magyar dolgozók ellen határozzák meg magukat. Teszik ezt úgy egyébként a mai napig is, hogy a közfoglalkoztatásból sem és a közteherviselésből sem

kívánják kivenni a részüket, köszönhető annak a Rogán Antal által tett törvénymódosításnak, amely az offshore-cégeknek kedvező módon lehetővé teszi 2010 óta, amióta önök vannak hatalmon, hogy az offshore-cégekből kivegyék a magyar pénzt, és külföldre vigyék. Nos, ennek köszönhetően ezek az oligarchák továbbra is sanyargatják az embereket.

Nos, ezeknek az oligarcháknak mondta azt Gyurcsány Ferenc, hogy el lehet menni ebből az országból. Magam is egyébként ezt osztom, minden oligarchának el lehet menni ebből az országból, akik a magyar emberek ellen dolgoznak, mindenkinek. Olyan emberek maradjanak itt, ebben az országban, olyan vállalkozók, akik valóban felelősséget éreznek az országért és a munkavállalókért.

De hogy ne csak ilyen szikár realpolitikai érvelést hozzak elő, kérem képviselőtársamat, fogadja el, hogy megosszak önökkel egy történetet röviden. A görög mitológiában a folyami istennek, Képhiszosznak és Leiriopénak, egy boiót nimfának született egy gyermeke, Narkisszosz. Ennek a Narkisszosznak megjósolta Teiresziász, az ókori mitológia bölcse, jósa, hogy az lesz a veszte, ha megismeri saját magát. Ez egy ellentmondásnak tűnik, ám mégis kiderül, hogy mi történik. Ugyanis Narkisszosz egy gyönyörű szép fiúvá serdül, akibe természetesen beleszeretnek a nimfák is. Azonban Narkisszosz, aki csak saját magát szereti, őt viszont a legjobban, mindegyik nimfát kikoszorúzza. A kikoszorúzott nimfák bosszút forralnak, és Nemezis istennőhöz fordulnak, ő a bosszú istennője a görög mitológiában, aki segít ezeknek a nimfáknak. Meghallgatja a nimfákat. Narkisszosz vadászat közben kimelegszik, és egy hús pataknál oltja a szomját. Meglátja saját magát a víz tükrében, rögtön magába szeret. Viszont biológiai korlátok miatt az ember mégsem lehet saját magába szerelmes - legalábbis annyira kóros módon ez mindenképpen káros, ahogy ezt önök csinálják -, ezért aztán beteljesedik szégyenynek a sorsa, és narcisz virággá változik. A narcisz azóta is az önimádat egyik jelképe, amelynek azonban, ha lehet egy kicsit realpolitikai hasonlatot mondani, ahogy önöknek is, kicsit saját maga felé hajlik a szirma, a virága.

Én óvnám önöket attól, hogy Narkisszosz módjára folyamatosan a saját víztükrüket nézve beleszeressenek saját magukba. Higgyék el, hogy így öt évvel az önök kormányzása után az elmúlt, nem tudom, hány év kormányzásának a felidézése még akkor sem magyarázat a jelen bűneire, ha egyébként igazuk van, ha egyébként néhány dologban valóban jogos a kritikájuk.

(17.00)

Akkor is érdektelen azoknak az embereknek, akik évek óta munkanélküliek, hogy egyébként mi történt akkor, amikor esetleg még volt munkájuk. És ha tesznek egyébként egy jó irányba tett jó lé-

pést - most például szerintem egy alapvetően pozitív javaslat, ami előttünk van, ami például az én szimpátiámat elnyeri -, akkor kár ezt a lépést azzal beárnyékolni, hogy egy olyan történetet hoznak elő, ami esetleg talán úgy sem volt, mint Gyurcsány Ferenc egyébként nyilván önök által megszokott gyalázása ebben a körben, ami lehet, hogy jogos egyébként, de higgyék el, az embereket nem érdekli az, hogy önök mire mutogatnak, meg hogy mire tudnak valamit fogni, az embereket az érdekli, hogy legyen munkájuk, legyen megélhetésük, a vidéki embereket az érdekli, hogy legyen munkájuk. És lehet Gúr képviselőtársamat mindenféle demagógnak elmondani, de én tudom azt, hogy melyik iskolákban nem indult azért felnőttképzés, mert mindenki lelépett Angliába a tanulók közül, vagy legalábbis a gyerekek jelentős része. Lehet azt hazudni, hogy ez nem így van, de sajnos ez így igaz.

Mindenki, aki ebben a Házban van, nyilván azt szeretné, hogy ebben az országban boldoguljanak a vidék Magyarországon is, a fővárosban is és a városokban is az emberek. Higgye el, képviselőtársam, nem igaz, amit ön mond, hogy mi akkor vagyunk boldogok, hogyha az önök kudarcairól tudunk beszámolni (*Vantara Gyula: De igen!*), ez nem igaz, ez tévedés. Én Óbuda képviselőjeként akkor vagyok boldog, ha a III. kerületi emberek jól járnak, és hogyha ezt kormányzati fejlesztések fogják előmozdítani, akkor én azokat támogatni fogom. Hogyha arról van szó, hogy az 1-es villamos meghosszabbítását például, amiért régóta küzdök magam képviselőként, a kormányzat megcsinálja, ahogyan beígérte, akkor én mindenképpen támogatni fogom, akkor is, ha ezt önök csinálják meg. Tehát nekünk, szocialistáknak is az a fontos, hogy az embereknek jó legyen, még akkor is, hogyha önöknek vannak jó intézkedéseik, akkor azokat mi támogatjuk.

Ezért kérem önöket, hogy ezeket az érveléseket hagyjuk, amelyek arról szólnak, hogy mert 13 évvel ezelőtt mi történt, és amiatt most valakinek nincsen igaza. Ez senkit nem érdekel. Hogyha vannak konkrét válaszaik a felvetésekre, kérem, azokat a konkrét válaszokat mondják. Konkrétan mondják el, hogy miért nincs igaza Gúr Nándornak akkor, amikor azt szorgalmazza, hogy a vidék Magyarországon is legyen munka, miért nincs igaza Bangóné képviselőtársamnak, amikor arról beszél, hogy mennyire kiszolgáltatottak az emberek a vidéki kistélepeleéseken; akkor erről beszéljenek, győzzenek meg bennünket (*Vantara Gyula közbeszól.*), győzzék meg a választókat, hogy nekünk nincs igazunk, mert igenis nagyon sok munka van vidéken, igenis nagyon sok jót tettek ezekkel az emberekkel, akkor erről beszéljenek! Akkor érveljék meg ezt a törvényjavaslatot, amely előttünk van!

Szerintem lehet emellett pozitív érveket mondani, akkor tegyék meg ezt! Ne járjanak úgy, mint a mondában Narkisszosz, aki beleszeret a saját kép-másába, és utána gyakorlatilag egy helyben, virágként éli az életét! Ne legyenek önök is narciszok!

Próbálkozzanak azzal, hogy a valóságról beszéljenek, jó? Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra Witzmann Mihály képviselő úrnak adom meg a szót.

WITZMANN MIHÁLY (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Elnézést, hogy még egyszer élek a lehetőséggel, igyekszem gyors lenni. Hátról mennék előre, mert hárman is megszólítottak.

Kiss László képviselőtársamnak szeretném mondani, hogy a görög mitológiából idézett történetben szerencsére nem véltem felfedezni a Fidesz-frakció tagjait, magamat sem, de örömmel hallgattam ezt a kis ismeretterjesztő intermezzót, valóban élmény volt. Annak pedig tényleg örülök, hogy szimpatikus a javaslat az ön számára, mert ezt először abból a frakcióból ön mondta ki most, tehát ezt még senki nem mondta; ennek örülök, és ez vezet a konstruktív vitához, azt gondolom.

Arra is szeretném felhívni a figyelmét, hogy a mi vezérszónoki felszólalásainkban mind a KDNP, mind a Fidesz részéről nem tértünk el a témától, aki ezt tette, az Gúr Nándor képviselőtársunk volt. Azt pedig, hogy demagógnak jellemeztem volna Gúr Nándort, kikérem magamnak, mert - nézzék vissza a felvételeket! - ilyen szót nem mondtam, és természetesen nem is kívánok ilyet tenni a képviselő úrra, mert nem gondolom, hogy így lenne.

Gúr Nándor képviselőtársam egy kicsit talán személyeskedett, de azt mondja, hogy el fognak miniket hajtani. *(Gúr Nándor: Meglesz, ne félj!)* Hát, nyugtával dicsérjük a napot! Az elhajtásról pedig, azt gondolom, vannak rossz emlékeik önöknek, tehát én érzem *(Gúr Nándor közbeszól.)*, hogy ez egy folyamatosan visszatérő kudarcélményként van jelen az önök képzeletében, de engedjék meg, hogy ezt majd a választók eldöntsék. *(Bangóné Borbély Ildikó: Így lesz, el fogják!)*

Nem merünk az emberek közé menni - erre is szeretnék reagálni. A napokban tartottam a századik fogadóórát ebben az évben, és 71 település van a választókeretemben, és nincs olyan hét, tisztelt képviselőtársam, hogy ne tartanék a 71-ből legalább egy településen lakossági fórumot, ahol egyébként nem érzem ezt a sok negatívumot. Vannak kritikák - vannak kritikák -, de ezt a sok negatívumot nem érzem.

Bangóné Borbély Ildikónak pedig annyit, hogy én elhiszem, hogy kényes az elmúlt nyolc év *(Bangóné Borbély Ildikó: Az elmúlt öt!)*, vagy ugyan ezt most már egy kifejezésben „elmúltnyolcév”-nek is szoktuk hallani vagy mondani. A múltat végképp eltörölni nem lehet, és azért kell a múlttal foglalkozni, mert egy másik híres mondás pedig úgy tartja, hogy a múltat nyugszik a jelen, s azon pedig a jövő. Tehát hogyha mi üres, nullás bázissal vettük volna át, tiszta lapokkal vehettük volna át a kormányzás lehetőségét 2010-ben, akkor teljesen más lenne most a helyzet.

A sertésárával kapcsolatban pedig egy gyors mondat: én nagyon örülök, hogyha vannak Magyarországon olyan vállalkozók, akik csatlakoznak a sertéságazat fellendítéséhez *(Bangóné Borbély Ildikó: Nem erről beszéltünk!)*, hiszen a rendszerváltás idején Magyarországon 9 millió sertés volt, most sajnos 3 millió alatt van. Ezért kell a sertéságazatot támogatni.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban. - Közbeszólás az MSZP soraiból: Éljenek a disznók!)*

ELNÖK: Most további kétperces hozzászólásra Sallai R. Benedek képviselő úrnak adom meg a szót.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Én csak Witzmann képviselő urat szerettem volna fel.. - nem felszólítani, csak neki mondani, hogy ne kérjen azért elnézést, mert felszóllal, mert ilyenben ritkán van részünk, hogy a kormánypárt képviselői vitáznak velünk ezekről az előterjesztésekről *(Derűtség az MSZP soraiban.)*, tehát teljesen örvendetesnek tekintem, hogy elmondja a véleményét, még akkor is, hogyha szerénységi versenyt folytatnak itt az MSZP-vel, tehát ez teljesen... Tudom, hogy jelentéktelen volt, de én annak is örülnék, hogyha a mi javaslatunkról is szólna, hiszen próbáltuk azt elmondani, hogy hogyan lehetne építőleg hozzátenni ehhez, tehát ha arra is reagálna. Illetve már nem akartam erre a sertésárára is kitérni, csak majd akkor nagyon szívesen átküldöm a képviselő úrnak azt a statisztikát, hogy az összes többi haszonállatfajnak hogy alakult az állománya a rendszerváltás óta *(Bangóné Borbély Ildikó: Így van! Így van!)*, és ha valamelyiknél még esetleg tapasztal olyat, hogy csökkent, akkor esetleg ott is kellene alkalmazni ezt az áfacökkentést, nem pedig csak egynél.

Köszönöm szépen. *(Taps az LMP és az MSZP soraiban. - Bangóné Borbély Ildikó: Így van!)*

ELNÖK: Most Volner János képviselő úrnak adom meg a szót kétperces időkeretben.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, képviselőtársaim. Szomorúan kell hogy megállapítsam, hogy a XX. századi politikának a stílusán sem a Fidesz, sem az MSZP nem tudott túlélni. Képviselőtársaim, amit önök folytatnak, az nem a szakmai vitáról szól, hanem arról, hogy egymást gyalázzák folyamatosan, egymás nyakába próbálják folyamatosan varrni a felelősséget az elmúlt 25 év kudarcáért, közben félmillió munkahely eltűnt. Ki tehet erről? Nyilvánvalóan azok, akik eddig kormányoztak, a Fidesz is és az MSZP is felel, különböző mértékben, de felel ezért a dologért.

Én sokkal boldogabb lettem volna, sokkal jobban örültem volna annak, hogyha például a Jobbik termeléstámogató adórendszerre vonatkozó javaslatát válaszolja meg akár a kormány képviselője, akár

az MSZP, bárki, akit ez vitára tud inspirálni, mi ugyanis egy konstruktív, az adózás filozófiáját a termelés irányába megváltoztató javaslatot teszünk le az asztalra, egy olyan javaslatot, amelyet a mezőgazdasági és az ipari foglalkoztatók is rendkívül kedvezően fogadtak, hiszen ha az adórendszeren belül preferálni kell egyes ágazatokat, mert célszerűnek tartjuk, hogy ott jöjjön létre a foglalkoztatás bővülése, akkor azt ilyen módon a legcélszerűbb megtenni, a foglalkoztatáson keresztül adókedvezmények nyújtásával. Éppen ez az, amit a Jobbik javasol.

Én tehát azt kérném, hogy erről a kölcsönös vagdalkozásról térjünk vissza oda, hogy konstruktív módon értékeljük ezt a javaslatot, és hogyha lehet, akkor érdemes arra is válaszolni, tekintettel arra, hogy a mezőgazdasági adókedvezményekről van szó, hogy a Jobbiknak a termeléstámogató adórendszerre vonatkozó javaslatáról, amely az ipart, a mezőgazdaságot és a turizmust kedvezményezné, mi a kormánypártnak és az ellenzéknek egyaránt a véleménye.

Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most normál időkeretben Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Volner képviselőtársam egy higgadt, józan szakmai egyeztetésre hívja a parlament képviselőit, énszerintem ez rendben is van, de emellett, ha már olyan állítások fogalmazódnak meg Witzmann képviselőtársam részéről, amelyek nem állják meg a helyüket - nem tudok mást mondani, hogy nagyon finoman fogalmazzak -, akkor azzal foglalkozni kell. Tudja, képviselőtársam, amikor a vezérszónoklatot mondta, akkor foglalkoztatási adatokkal foglalkozott, azokat hozta szóba, és olyan típusú kérdéseket, amelyekre én elkezdtem részleteiben válaszolni, hogy miért csúsztatás úgy, ahogy az elhangzik a Parlament falai között. Azt gondolom, hogy nem én kezdtem, én elkezdtem a szakmával foglalkozni *(Derűtség a kormánypártok soraiban.)*, a hozzászólásom csak arról szólt, inentől kezdve azt gondolom, nekem nincs miről beszélnem ehhez illetően. Csak azt kell elmondjam, hogy legalább harmadszor vagy negyedszer ne álljon fel azért, hogy megcáfolja a saját képviselőtársa által elmondottakat, mintha azokat nem mondta volna el.

De azért amit megígértem, hogy legyen nyugodt az estéje, hogy legyen min gondolkodnia, csak címszavakban mondom el önnek *(Vantara Gyula közbeszól.)*, aztán utána majd, ha kell, kibontjuk. Tudja, amikor a közfoglalkoztatásról esik szó - és ez a mezőgazdasági munkavégzés tevékenységétől nem áll messze, mert lehetne a közfoglalkoztatottakból értékkeremtő mezőgazdasági tevékenységet folytató ember is, hogyha persze önök ebbe az irányba haladnának -, ott mindig és mindenkor azt mondjuk, és azt mondtuk, hogy fontos a közfoglalkoztatás, de az a legfontosabb, hogy a közfoglalkoztatottak munkate-

vékenysége értékteremtéssel párosuljon, és ne úgy, ahogy most zajlik.

(17.10)

Nem fogok példákat sorakoztatni, mert nem akarok ismétlésekbe bocsátkozni. Ez az egyik része a történetnek.

A másik része, hogy ön itt elkezdett felsorakoztatni rengeteg dolgot, csak azt hiszem, arról nem gondolkodik el, hogy öt év van a hátuk mögött, öt éve kormányoznak. Öt év kormányzása alatt bármit megtudtak volna változtatni, ha valami nem jól működött. Újat tudtak volna hozni, ami jól működő, de ehelyett semmi olyat nem csináltak, ami segítené a folyamatok alakulását.

Nézze, devizahitelekéről beszél. Emlékszik 2001-re? Ismeri ezeket a neveket, hogy Orbán, Járai, Matolcsy? Valószínű, ismeri őket, ugye? 2001 - nézze meg, hogy kik ezek az emberek 2001-ben, a devizahitelezés konstrukciója onnan indul. Bérekről akar beszélni? Foglalkoztatásról akar beszélni? Nem akarok, mert már egyszer elmondtam, hogy hogyan néz ki ma Magyarországon a bérek tekintetében a helyzet, mi a foglalkoztatási helyzetkép, hogy a mezőgazdaságban dolgozó embereknek mennyi az átlagkeresete. Hát persze, hát persze, hogy szükségszerű olyan, élönmunkára rakódott járulékkerhek csökkentését megtenni, mint amit idehoznak, de ez önmagában nem oldja meg a létező problémákat, ez egy részfelületen ad megoldást, amely természetesen támogatható akkor és abban az esetben, főleg ha nem a minimálbér alatti összeggel, 100 ezer forinttal akarják ezt párosítani, mint ahogy megjelenik a 14,5 százalékos csökkenés lehetősége.

Nézze, ön és önök hitelesen bármilyen foglalkoztatáshoz kapcsolódó akciótervről nem beszélhetnek, mert az alapigéretüket nem teljesítik. A gazdaságban, a versenyszférában a tíz év alatti egymillió új munkahelyet - és hozzátettem az előbb is, hogy tíz év alatti egymillió új munkahelyet -, önöknek ezt kell megcsinálniuk. Ez volt az alapvető vállalásuk. Az embereknek leginkább munkára, leginkább tisztességes jövedelemre van szükségük, hogy az életüket tudják élni. Akkor, amikor ezt megcsinálták, akkor majd lehet sok minden másról is beszélni.

De önök azok, akik az emberek vélekedését figyelmen kívül hagyva nemhogy társadalmi konzultációkat nem folytatnak semmiben, hanem csak öntelten és dölyfösen cselekedve vasárnapi zárva tartást csinálnak, trafikokat mentenek ki saját érdekkörökbe, földhaszonbérleti szerződéseket úgy, ahogy - tudja, ismeri -, internetadó bevezetésének az örületét csinálják meg. Rogán frakcióvezetőjük még kiáll és arról beszél, hogy az amerikaiak ezt akarják csinálni, majd két nap múlva a cáfolatával kell szembesülni, hogy nem ezt, hanem pont ezt nem akarják. De akkor már hallgat róla az egész frakció, nem csak Rogán. Miről beszélünk, képviselőtársam?! Szembesüljön már azzal, amit csinálnak! A kordkedvezményes

nyugdíjak rendszerét megszüntetik azok esetében, akik ellehetetlenülnek. Olyan munkatörvénykönyvet hívnak életre 2002-ben, ahol a közfoglalkoztatott ember - tudja, az, akiről beszél, az a közfoglalkoztatott ember - azokat a juttatásokat sem kapja meg, amit más munkaviszony keretei között foglalkoztatott ember, merthogy a pótlékok tekintetében rá nem vonatkozik az, hogy hány évet dolgozott, és az alapján a pótszabadsága hogy néz ki, hogy hány gyermeket nevel és az alapján a pótszabadsága hogy néz ki. Alapvető normák teljesítését nem teszik meg. Úgy szüntetnek meg egy éjszaka fél háromkor, hajnali fél háromkor a sztrájk törvényt, ahogy?! Miközben ezeknek és számtalan hasonló folyamatnak az eredménye az, hogy Magyarországon főleg a mikro- és kisvállalkozási szektorban 50-60 ezer vállalkozás szűnt meg. Ezek foglalkoztatási helyek mind. Ez a mezőgazdaságra ugyanilyen értelemben igaz, mint ahogy mondtam, általánosságba vettem.

Szóval, az a baj, hogy önök, akik százmilliárdos nagyságrendben vontak ki forrásokat az egészségügyből, az oktatásból; önök, akik mint mondtuk, 27 százalékos európai és világcsúcsos áfát működtetnek, ilyen szintre emelték az áfa mértékét; önök, akik - igen, nyugodt lelkiállással mondom - az elmúlt öt esztendőben több százezer embert üldöztek el azzal, hogy impotens módon cselekednek, mert nem hívnak életre új munkahelyeket; önök felelősek azért, hogy Magyarország kiürül, és Magyarországon azok a fiatalok vagy éppen már nem annyira fiatalok, akik szakértelemmel bírnak, kényszeredett módon elhagyták ezt az országot.

És a jövedelmek tekintetében büszkén mondja vagy mondhatja, hogy nő a reálbér? Csak nem mondja soha azt, hogy melyik tartományban. A felső 10 százalékos tartományában, igen, ott nő, de az alsó jövedelmi sávokban, ott nem nő. Ennek az intézkedésnek is az az egyik nagy hibája, hogy amikor a munkaadó számára 14,5 százalékos járulékkedvezményt biztosít az önök elképzelése szerint 100 ezer forintos bruttó bérig, akkor a munkavállaló - aki egyébként 100 ezer forintos bruttó bér mellett mit visz haza? -, az a munkavállaló nem közvetlen haszonélvezője a történetnek, és nincs bérnövekedése e tekintetben. De mindezt önök úgy csinálják, hogy semmifajta társadalmi egyeztetést nem folytatnak. Önök csak beszélnek a társadalmi egyeztetésről. Nemzeti konzultációról? Akkor beszélnek és akkor csinálják, amikor olyan típusú kérdéseket tesznek fel, amelyekre eleve kódoltak a válaszok. Azt kell mondjam, hogy e tekintetben szerintem abszolút nem jó utat járnak.

De visszamehetnénk arra az időszakra, amikor Kósa, Szijjártó, talán még Rogán is beleállt a forintnak idézőjelbe tetten a bedöntésébe. Emlékezzenek vissza, hogy hogyan ugrott meg, a tőzsdei folyamatok hogyan alakultak. Gondoljanak vissza, amikor 300 forintos benzináraknál azt mondták, hogy mennie kell a kormánynak. Nézzék meg a benzinkutakon, hogy mennyi volt két hónapja, mennyi volt fél éve,

mennyi most a benzin ára. Ezernyi dolgot lehetne mondani, de nem akarok.

Csak azt akartam mondani önnek, képviselőtársam: lehet, sőt biztos vagyok benne, hogy a mi kormányzásunk időszakában voltak elkövetett hibák - igen, biztos. A választók mérlegeltek, amikor választási lehetőségük volt. A mérlegelésük eredménye lett az, hogy mi egy adott fázisban nem folytathattuk a kormányzást. De önök öt éve kormányoznak. Soha ne felejtsek el: öt éve kormányoznak. Az öt év kormányzásuk eredményét, az eredménytelenségét kell görcső alá venni. Önöknek nem 1823-ra kell visszaneézni és visszatekintenie, hanem a saját öt éves cselekedeteiket kell mérlegre tenni, és az elkövetkezendő esetleges három évük kormányzásának a lehetőségét kell megnézni, hogy mit lehet tenni, és hová lehet menni annak érdekében, hogy az emberek jobban élhessék a mindennapjaikat.

Azt akarom mondani tehát, képviselőtársam, hogy ennek a konkrét törvénytervezetnek a kapcsán, ami igen, 20-25 ezer ember számára adhat egy kicsi olyan értelmű megnyugvást, hogy talán a munka biztonsága, már olyan értelmű munkabiztonság, hogy a munka végzésének a lehetősége, annak a biztonsága megerősödhet, mert kedvezményezettség érinti a munkaadóját, azt gondolom, hogy megfontolandó, még adott esetben támogatható is. De mint ahogy mondtam, azt hiszem, hogy nem a parciális, a részleges támogatásokon keresztül lehet eljutni a megoldásokig, hanem általában vettem az élőlétszámra rakódó járulékkerhek csökkentésével lehet generális megoldásokat találni.

Azt gondolom - ugyanúgy, ahogy Sallai képviselőtársam mondta -, hogy nem a minimálbér és a garantált bérminimum alatti összegeknél egy felső plafont meghúzva, 100 ezer forintot, ami nem éri el a minimálbér bruttó összegét sem, kell a támogatásokat párosítani, megfogalmazni. Egyszerűen azért nem, mert akkor a motiváltság tényleg annak irányába alakul ki, hogy a minimálbér alatti foglalkoztatások legyenek a jellemzőek, vagy a garantált bérminimum alatti foglalkoztatások legyenek a jellemzőek.

Azt gondolom, nem lehet egyetlenegy kormánynak sem az az érdeke, hogy ebbe az irányba vigye a folyamatokat. Abba az irányba kell vinni a folyamatokat, hogy a legalsó jövedelmi sávokban az utolérhető források egyre inkább növekedhessenek. Az kell legyen, hogy Magyarországon, ahol 4 millió 300 ezer ember adott személyi jövedelemadó-bevallást az elmúlt években - ez nem azt jelenti, hogy ennyi ember dolgozott folyamatosan, mert az is adott, aki egy hónapot dolgozott meg aki öt napot -, azok közül az emberek közül ne 2,2 millió olyan legyen, akinek a jövedelme, adóbevallása úgy néz ki, hogy az egy hónapra eső megszerzett jövedelme nem éri el a létminimum összegét. Önöknek ebben van tennivalójuk, hogy ne távolodjanak az emberek a jövedelem megszerzése tekintetében a létminimumtól, hanem egyre közelebb legyenek ahhoz, vagy éppen azon túl legyenek.

nek. Éppen ebből kifolyólag leginkább az alsó két jövedelmi sávban, az alsó 20 százalékban, a két alsó decilisben kellene olyan intézkedéseket fogantatni, amelyek nemcsak az őket foglalkoztató munkaadókat kedvezményezik, az is fontos, de az legalább olyan fontos, hogy azok a munkavállalók, akik ebben a jövedelmi sávban keresnek, tehát alacsony bérhez jutnak hozzá, azoknak a megszerzett, kézbe jutó, vásárlóerő-értékkel bíró pénzüik minél több legyen.

(17.20)

Egyszerűen azért, hogy ne nyomorogjanak ebben az országban. És tudja, ez a legnagyobb felelőssége egy aktuális kormányzásnak, hogy ne úgy éljék az emberek az életüket az országban, hogy nagyjából már azzal kell szembesülni, hogy 4,5 millió ember él a létminimum alatt; azzal kell szembesülni, hogy több azon családoknak a száma, amelyben a létminimum alatt élőknek a száma és az aránya is kisebb, mint a nem létminimum alatt élők aránya. *(Sic!)* Szóval, ezeken a helyzeteken kell változtatni.

Az, ami e törvénytervezet kapcsán előttünk van, igen, az ad kedvezményt az agrár-, mezőgazdasági vállalkozók számára, annak érdekében, hogy adott esetben motiváltabbak legyenek a munkahelyek megtartása tekintetében; ez ad biztonságot a munkavállalónak ilyen értelemben, de többletforrást nem ad neki a kezébe, abban is van tennivalójuk. És abban is van tennivalójuk, hogy ne csak a munkahelyek megőrzése tekintetében hozzanak intézkedéseket - fontosnak tartom én is, igen -, hanem az alapvető ígéretüknek, az 1 millió új munkahelynek tíz évre vonatkoztatva, öt év távlatában 500 ezer munkahelynek a gazdaságban, a versenyszférában történő megteremtéséről is gondoskodjanak! És tudja, képviselőtársam, még egyszer csak azt tudom önnek és önöknek, hogy ha majd 500 ezer új munkahelyről számot tudnak adni a gazdaságban, és olyan munkahelyekről, amelyek, mondjuk, nem minimálbéren történő foglalkoztatással párosulnak, hanem legalább a létminimum összegét meghaladó összegről szólnak, akkor lehet büszke. Akkor nem kell még szerényebbnek lennie, mint ahogy most már az elmúlt pillanatokban ezt tapasztalom.

Ugyhogy én arra szeretném biztatni önt is, meg önöket is, képviselőtársaim, hogy ha gondolkodnak, ha törvénytervezeteket hoznak a Ház falai közé, ha cselekednek, akkor azért cselekedjenek, hogy az országban a messze döntő többség javát szolgálják. És tudják, a messze döntő többség azokból tevődik össze, akik szerényen meg szolidan kell hogy éljék az életüket. És az elmúlt öt év tapasztalásából fakadóan egyre szerényebben és egyre szolidabban kell hogy éljék az életüket, mert önök ezt mérték rájuk. Na, most egy kicsit fordítani kellene az elkövetkező talán három esztendőben, kicsit fordítani kellene, hogy nekik jobb legyen! És talán ott a felső 10 százalék tekintetében, ahova ön is tartozik, ott esetleg jobban megszorítani a történetet. *(Witzmann Mihály: Én?!)*

Hát persze! Így! Ott egy kicsit jobban megszorítani, és ahol nagyobb a szükség, ahol nagyobb a gond, a probléma, oda kellene kicsit több anyagi lehetőséget biztosítani. És az ilyen típusú intézkedések, még egyszer mondom, amelyek persze támogathatók korrekciókkal együtt, azok nem csak és kizárólag ide, hanem általában vetten, generálisan az élők munkára rakódó járulékkerhek csökkentésével eszközölhetőek.

Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP sorában. - Vantara Gyula és Witzmann Mihály hangosan tapsol.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Kérdezem, kíván-e még valaki hozzászólni a vitához. *(Nincs ilyen jelzés.)* Amennyiben nincs jelentkező, akkor a vitát lezárom.

Megkérdezem az előterjesztőt, kíván-e hozzászólni. *(Jelzésre:)* Megadom a szót Banai Péter Benő államtitkár úrnak.

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Először is hadd fejezzem ki őszinte örömemet a tekintetben, hogy a vita végére mind a kormánypárti, mind az összes ellenzéki frakció hozzászólója a most benyújtott törvényjavaslatot pozitívnak és alapvetően támogatandónak ítélte. A vitában ugyanakkor elhangzottak olyan fölvetések, észrevételek is, amelyek túlnyúlnak magán a törvényjavaslaton, ezért engedjék meg, hogy röviden ezekre a felvetésekre is reagáljak.

Az egyik alapvető kérdés az volt, hogy ez a javaslat, amely a foglalkoztatás bővítésére fókuszál, illeszkedik-e ahhoz a kerethez, amelyet a kormány 2010 óta követ, ahhoz a gazdaságpolitikához, amelynek a célja a foglalkoztatás bővítése volt. Elhangzottak olyan állítások, hogy e tekintetben a kormány, illetőleg az Országgyűlés eddigi döntései kudarcot vallottak. Engedjék meg, hogy ezt tételesen cáfoljam, mind a Központi Statisztikai Hivatal, mind az Eurostat tényszámait, illetve a nemzetközi szervezetek előrejelzései alapján.

2010 azonos időszakához képest a foglalkoztatás több mint 400 ezer fővel bővült Magyarországon, ezen belül a versenyszféra foglalkoztatottsága 250 ezer fővel bővült. *(Dr. Józsa István: Időszakosan! - Gúr Nándor: Ez nem igaz!)* Hozzáteszem, egy olyan időszakban, amikor a 2008-2009-es válság után Európa rendkívül nehéz helyzetben volt *(Dr. Józsa István: Volt válság?)*, és megnézhetjük azt, hogy Európa számos országa ma is vergődik. Ez az a környezet, amelyben a foglalkoztatási adatokat sikerült kijavítani.

Érzik-e az emberek? Én azt gondolom, ez a több mint 400 ezer ember, akinek most van munkája és korábban nem volt, látja a különbséget. Azok a családok, akik a családi kedvezményt igénybe tudják venni, látják a különbséget. Azok a devizahitelesek, akik a devizahitel csapdájában vergődtek, és már kiszabadultak vagy most kiszabadulnak ebből a

csapdából, azok igenis látják a különbséget. Kétségtelen, hogy számtalan feladat áll még előttünk, de azt gondolom, az eddigi tényadatok igenis imponálóak.

A foglalkoztatáson belül a tévyszámok tehát azt mutatják, hogy nem csak a közmunkának köszönhető az, hogy a foglalkoztatás bővült. A közmunkáról nagyon sok negatív jelző is elhangzott. Értékteremtő ez a munka vagy sem? Azon túl, amit Witzmann Mihály képviselő úr mondott, és amihez abszolút csatlakozom, hogy a munkán túl egy mértékadó, példaképadó jellege is van annak, hogy a szülőknek el kell menni dolgozni, azért a gazdasági adatok mégiscsak azt mutatják, hogy igenis értéket teremtő munkát is lehet végezni a közmunka keretében. Volner János képviselő úr egy konkrét példát említett. Maximálisan egyetértek képviselő úrral a tekintetben, hogy már most is megvalósul az, hogy sok helyen közmunkából látják el a kistélepülés intézményeit, például helyi gazdaságokból, maguk termelik meg közmunka keretében az adott település intézményei a maguk számára a zöltséget, gyümölcsöt.

Tehát igenis van arra példa, hogy ez a munka értékteremtő, és azt gondolom, ez is hozzájárult ahhoz, hogy 2014-ben a reálgazdaság bővülése 3,6 százalékos volt, és ez is hozzájárul ahhoz, hogy az idei évben is 3 százalékos körüli reálgazdasági növekedéssel számolhatunk.

Tehát amikor a tisztelt képviselő urak megemlíti azt, hogy mennyi cég ment csődbe - kétségtelen! Egy szabad piacon, egy versenygazdaságban vannak cégek, amelyek megalakulnak és tönkremennek. De ugyanakkor azt is meg kell említsük, hogy mennyi cég alakult, és összességében a magyar cégek teljesítménye bővült vagy sem. A statisztikai adatok, nem csak magyarországi, nemzetközi statisztikai adatok azt mutatják, hogy a magyar versenyszektor teljesítménye bővült, és azt gondolom, ez igenis figyelemre méltó ebben az európai környezetben, amelyet jelenleg láthatunk.

A másik általános fölvetés, amelyet Gúr Nándor képviselő úr mondott, az adóékre vonatkozott, OECD-statisztikát említett; ugyanígy tette ezt Sallai R. Benedek képviselő úr is. Önöknek igazuk van abban, hogy sok statisztikában, például foglalkoztatási statisztikában is, még az eddigi eredményekkel együtt, illetve az adóék tekintetében van még hova előrelépni. De kérem, ne csak a statikus adatokat, hanem a dinamikus adatokat is nézzék meg! Amikor Gúr Nándor képviselő úr azt mondja, hogy alapvárás az, hogy az adóék csökkenjen, akkor azt kell mondjam, hogy ez kellett volna az elvárás legyen 2010 előtt is.

Jelentem, képviselő úr, a statisztikák alapján az adóék kisebb jelenleg, mint volt 2010 előtt. *(Dr. Józsa István: Összességében nem!)* Elnézést, képviselő úr, hadd reagáljak a közbekiabálásra: kérem, nézzék meg az OECD-, európai uniós statisztikákat, és nézzék meg, hogy mi az adóéknek a pontos definíciója. *(Dr. Józsa István: Ismerem.)* Hát, ha képviselő úr ismeri, akkor tudja, hogy például az

szja-csökkentés vagy a munkahelyvédelmi akcióterv keretében végrehajtott járulékcsoökkentés, vagy az a járulékcsoökkentés, amelyről a most benyújtott törvényjavaslat szól, azok igenis az adóéket mérséklék. Tehát egyetértek képviselő úrral abban, hogy magas még ez az adóék, de a kormány pont abba az irányba tett lépéseket, hogy ezt az adóéket csökkentse, ezáltal segítse a munkavállalást, és azt gondolom, a statisztikai adatok azt mutatják, hogy igen, ez a lépéssorozat sikeres volt. Hozzáteszem, ebbe az irányba kíván továbblépni a kormány, nemcsak ezzel a törvényjavaslattal, amely a tisztelt Országgyűlés előtt van, hanem azzal, hogy a munkát terhelő adók közül a személyi jövedelemadónál 1 százalékos csökkentést javasol a jövő évi költségvetés vitájában.

Ami a javaslat konkrét fölvetéseit illeti, kérdés-ként hangzott el, hogy miért 100 ezer forint az a limit, ami után a kedvezményeket érvényesíteni lehet. Azért, mert ez a javaslat a munkahelyvédelmi akció generális kedvezményrendszeréhez illeszkedik: mindenütt egy 100 ezer forintos limit szerepel, ami után a szociális hozzájárulási adó-, illetőleg egyéb járulékkedvezményeket érvényesíteni lehet, teljes egészében vagy részben.

(17.30)

Az egy valós szakmai vita, hogy van-e olyan állapotban a magyar költségvetés, a magyar gazdaság, hogy ez egy nagyobb mérték legyen. Itt idézném a vitában elhangzott egyik megállapítást, Földi László képviselő úr egyik megállapítását. A lehetséges mértékekben lép előre a gazdaságpolitika. Ez a 100 ezer forintig érvényesítendő kedvezmény, ez már a 2015. év eleji adatokat is figyelembe véve 243 milliárd forintot hagyott a vállalkozásoknál, és ez az az összeg, amely a vállalkozások versenyképességének növelésén túl hozzájárult a foglalkoztatás bővítéséhez. Ezt tudta felelősen megtenni a kormány és az Országgyűlés úgy, hogy mellette az államháztartási hiány és az államadósság is kézben volt, sőt nemhogy kézben volt, hanem, amint önök pontosan ismerik, és az európai uniós szabályok mellett a statisztikákat látják, az államháztartási hiány mélyen 3 százalékos alá került, és Magyarország egyike azon néhány országnak, ahol az államadósság 2011 óta folyamatosan csökkenni tudott.

Bármilyen bérszintet érvényesítenek az érintett vállalkozások, a 100 ezer forintos mértékig ezt a kedvezményt mindenképp érvényesíteni lehet, és arra a - úgy vélem - szakmai ellentmondásra hadd hívjam fel képviselő urak és Sallai R. Benedek képviselő úr figyelmét, hogy egyrészt megfogalmazzák az alacsony keresetűeknél a kedvezmények, adókedvezmények visszaállítását, vagy ha hibásnak vélik az adókedvezmény eltörlését, másik oldalról pedig az az állítás hangzik el, hogy ha nagyobb jövedelemkategóriánál lehetne érvényesíteni a kedvezményt, akkor többen lennének a nagyobb kategóriában; ebben a két állításban ott látok némi ellentmondást, hogy az

adókedvezmények kivezetése és az egykulcsos, 16 százalékos szja-rendszer bevezetése előtt a versenyszférában foglalkoztatottaknak közel a harmada minimálbéren foglalkoztatott volt, legalábbis papíron minimálbéren volt bejelentve. Hiszen ez után nem kellett személyi jövedelemadót fizetni, és mindnyájan ismerjük azt a gyakorlatot, ahol a foglalkoztatottak egyébként a munkáltatóktól zsebbe fizetést kaptak.

Tehát az állításom az, hogy ha el lenne törölve bármilyen adófizetési kötelezettség, az pont arra ösztönözne a munkáltatói oldalon, hogy minél több embert próbáljanak úgymond feketén foglalkoztatni, és ez az, amit - azt gondolom - el kell kerülnünk.

Kérdés merült föl a tekintetben, hogy miért a mezőgazdaságban. Itt azt gondolom, hogy a kérdésekre Volner János képviselő úr is mint ellenzéki képviselő választ adott azon túl, hogy megint csatlakoznom kell a kormánypárti felszólalókhöz. A mezőgazdaság egy olyan terület, amelyre a kormány úgy tekint, mint a magyar gazdaság egy kitörési pontjára. Említhetjük azt, hogy az eddigi kedvező növekedési adatokban épp a mezőgazdaság kedvező teljesítménye is szerepelt. Ez az a szektor, ahol, azt gondolom, a magyar gazdaságnak, legalábbis bízom benne, még mindig komparatív és kompetitív előnye van. Épp ezért fókuszál egy külön stratégiával a mezőgazdaságra a magyar kormány, akkor, amikor a munkaigényes ágazatokra fókuszál, amikor a munkaigényes ágazatokban biztosít többletforrásokat. Gondolok itt az állattenyésztésre, a kertészeti kultúrákra, és ezt a lépését támasztja például alá az, hogy az 1200 hektár fölötti területeknél nincsen közvetlen európai uniós támogatás, egy limitet alkalmaz a kormány. Ezeket a pénzeket átcsoportosítja a kisebb gazdaságokra, azokra a gazdaságokra, ahol a foglalkoztatás nagyobb.

Azt gondolom, hogy a mezőgazdaság helyzetbe hozásában további lényeges lépést jelenthet az új vidékfejlesztési program, illetőleg az új gazdaságfejlesztési operatív program, amely egyértelműen az élelmiszeriparra, illetve azokra a területekre fókuszál a mezőgazdaságban, ahol a foglalkoztatás a legnagyobb. Ennek az intézkedéssorozatnak a részét képezi tehát az a törvényjavaslat is, amelyet a tisztelt Ház most tárgyal.

Ami pedig azt a kérdést illeti, hogy ki a most be-terjesztett törvényjavaslatnak a valódi kedvezményezettje, én azt gondolom, hogy kedvezményezettjei a javaslatnak a vállalkozások, azok a mezőgazdasági vállalkozások, ahol bármely foglalkoztatott után a munkahelyvédelmi akció kedvezményét érvényesíteni lehet, és kedvezményezettjei lehetnek azok a magánszemélyek, akik ezen kedvezmény, a vállalkozás versenyelőnye miatt, a költségcsökkentés miatt tudnak munkához jutni.

Ezért én jó szívvel javaslom a tisztelt képviselőnek azt, hogy az általános vita lezárása után az esetleges jobbító javaslatok megszavazása, megtárgyalása után ezt a javaslatot támogassák, hiszen arról

beszélünk, hogy kíván-e a kormány, kíván-e az Országgyűlés 30-35 ezer ember helyzetén javítani, kíván-e az Országgyűlés az érintett vállalkozásoknak a helyzetén javítani azzal, hogy éves szinten nagyjából 6 milliárd forint többletforrást juttat az említett szektornak.

Végül engedjék meg, hogy arra a tényre is felhívjam a figyelmet, a kormány csakúgy, mint az elmúlt években, a jövőben is felelős javaslatokat kíván az Országgyűlés asztalára letenni. Ennek a 6 milliárd forintnak megvan a fedezete, természetesen ez a hiány alacsony mértékét és az államadósság csökkentését nem befolyásolja, így azt gondolom, hogy azok a kedvező makrogazdasági folyamatok, amelyeket tényszerűen, számszerűen alátámasztanak a statisztikák, és bízom abban, hogy az emberek is érzékelik, ez a gazdaságpolitika folytatódhat a következő időszakban is.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik a **Magyarország 2015. évi központi költségvetéséről szóló 2014. évi C. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/4477. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy a Házbizottság múlt heti ülésén elhangzottaknak megfelelően az előterjesztést nemzetiségi napirendi pontként tárgyalja az Országgyűlés.

Elsőként megadom a szót Banai Péter Benő úrnak, a Nemzetgazdasági Minisztérium államtitkárának.

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A magyar gazdaságban az elmúlt években megindult elmozdulás egy egészségesebb és kiegyensúlyozottabb növekedési szerkezet irányába tartóssá vált, a magyar gazdaság teljesítménye tavaly számottevően meghaladta az előzetes várakozásokat, egyúttal az egyik legmagasabb volt az Európai Unióban is. A kormány fenntartható, 3 százalékos hiányszint alatt stabilizálta a költségvetést, és megállította az államadósság GDP-hez viszonyított arányának korábbi növekvő trendjét, és az államadósság az elmúlt években most már csökkenő tendenciát vett fel.

A 2014. évi tervzettnél kedvezőbb, 2,6 százalékos államháztartási hiány is megerősíti azt, hogy a kormány továbbra is felelős költségvetési politikát folytat. A 2015. év eltelt időszakában az államháztartás pénzforgalmi egyenlege továbbra is kedvező képet mutat. A javuló makrogazdasági folyamatok, a gazdasági növekedés vártnál magasabb üteme így

lehetőséget biztosított arra, hogy az idén több fontos közérdekű cél megvalósításához biztosítsunk többletforrást úgy, hogy közben a kitűzött 2,4 százalékos hiánycél továbbra sem kerül veszélybe, és az államadósság szintje is csökkenthető marad.

Az önök előtt lévő törvényjavaslatban szereplő azon kiadási többletek fedezetét, melyek az uniós elszámolási módszertan szerint is növelik a költségvetési hiányt, a kamatbevételi előirányzat növelése teremti meg, amelyet a költségvetési tervezés óta megvalósult államkötvény-visszavásárlási és -csereakciók, valamint az azóta eltelt időszakban bekövetkezett hozamcsökkenések bevételi többlete alapoz meg. Így ezek a kiadási és bevételi módosítások nullszaldósak.

A tervezetben szereplő banki tulajdonrész megvásárlása az uniós módszertan szerint pénzügyi tranzakciónak minősül, így az egyenleg semleges lehet. A törvényjavaslatban jelzett adósságátvállalás figyelembevételével a 2015. évre várható - a Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló törvény szerinti - államadósság-mutató a 2014. évi 76,1 százalékról várhatóan 75,6 százalékra csökken, így az Alaptörvényben előírt adósságsökkentési követelmény az adósságnövekedést eredményező átvállalás és a hiány kismértékű növekedése mellett is teljesíthető.

A hatályos törvényi előírásoknak megfelelően a kormány a Költségvetési Tanács számára megküldte a központi költségvetésről szóló törvény módosítását tartalmazó tervezetet. A Költségvetési Tanács véleményében kifejtette, hogy a költségvetés bevételi és kiadási előirányzatai módosításának hitelessége és végrehajthatósága tekintetében nincsenek olyan ellenvetései, amelyek indokolnák az egyet nem értést.

(17.40)

Engedjék meg, hogy az összefoglaló számszaki ismertetése után akkor részletesen elmondjam, hogy az önök előtt lévő törvényjavaslat milyen módosításokat tartalmaz. Ezek a következők.

A kormány elkötelezett a fővárosi közösségi közlekedés fenntartható finanszírozása mellett. Tekintettel arra, hogy a BKV Zrt. hiteleinek lejáratára 2015-ben esedékes, időszerű az adósságállomány további kezeléséről intézkedni. Az önök előtt lévő törvény-módosítással lehetővé válik a BKV Zrt. 52,3 milliárd forint adósságának magyar állam által történő átvállalása annak érdekében, hogy a főváros megfelelő feltételek és körülmények között képes legyen a helyi közösségi közlekedés hosszú távú fenntarthatóságát biztosítani. Ezzel a jelentős segítséggel a kormány hozzájárul a fővárosi közösségi közlekedés finanszírozásának rendszerszintű megoldásához.

A kormány 2015 elején együttműködési megállapodást írt alá az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bankkal és az Erste Bankkal, amelynek részeként az állam legfeljebb 15 százalékos kisebbségi részesedést szerez az Erste Bank magyarországi leányvállalatá-

ban. Jelen törvénymódosítási javaslat az ehhez szükséges költségvetési fedezetet teremti meg.

A megállapodás a hitelezés erősítésén keresztül további lökést adhat a magyar gazdaságnak. A megállapodás aláírásával az állam egy olyan pénzügyi kisebbségi tulajdonosává válhat, amely elkötelezettséget mutat a magyar gazdaság fejlődéséhez történő hozzájárulásban. Ennek részeként a bank 550 millió euró összegű kedvezményes hitelkeretet nyit, amelyből többek között energiahatékonysági programokat és az agrárgazdaságot finanszírozzák, illetve a közszféra alkalmazottai számára komplett pénzügyi csomagot dolgoznak ki.

Hölgyeim és Uraim! Az utóbbi években a kormány mindvégig kiemelt területként kezelte a gyermekétkeztetés kérdését. Célunk annak elérése, hogy Magyarországon minden gyermek megfelelő táplálékhoz jusson. Eddig egyetlen kormány sem növelte olyan mértékben a gyermekétkeztetés forrásait, mint ahogyan a megelőző és a jelenlegi kormány teszi. A 2010. évi költségvetés 28,7 milliárd forintot fordított az önkormányzatok e feladataira, ami a folyamatos emelésnek köszönhetően 2014-re már 52,6 milliárd forintra emelkedett, 2015-ben pedig 58 milliárd forintra nő.

A megvalósítás következő mérföldkövének tekinthető az ingyenes bölcsődei és óvodai gyermekétkeztetés kiterjesztése, amelynek keretében már idén ősztől, a jelenleginél akár 230 ezerrel több gyermek étkezhet térítésmentesen. Ennek megfelelően a szükséges többletforrást a 2015. évi központi költségvetés módosítása biztosítja.

Tisztelt Országgyűlés! A hatályos költségvetés módosításáról szóló javaslat mindezek mellett a következő területeken tartalmaz változtatásokat.

A helyi önkormányzatok adósságkonszolidációjával párhuzamosan a kormány döntött arról, hogy el kívánja ismerni azon önkormányzatok erőfeszítéseit is, amelyek felelős gazdálkodást folytatva, eladósodás nélkül biztosították a település működésének, fejlesztésének feltételeit. A tavaly kezdődött négyéves program keretében a meglévő hazai források kiegészítésével idén 9,7 milliárd forint forrás áll majd rendelkezésre erre a célra.

Mint ismert, a kormány a közszolgáltatásban dolgozók megbecsülését kifejező, új közszolgálati életpályamodellek bevezetése mellett foglalt állást. Ennek keretében megtörtént a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló, valamint a honvédek jogállásáról szóló törvények kidolgozása, ezeket az Országgyűlés már el is fogadta. A rendvédelmi és a honvédelmi illetményalap mértékét ezen törvények előírása alapján szükséges a költségvetési törvényben rögzíteni.

Tisztelt Ház! A törvényjavaslat a 2014. évben bevezetett szociális ágazati pótlék igénylési szabályait is pontosítja úgy, hogy a családsegítő vagy gyermekjóléti szolgáltatást nyújtó nem állami, egyházi fenntartók is jogosultak legyenek a szociális ágazati

pótlék kifizetéséhez támogatást igénybe venni. A szociális ágazati pótlékot a kormány 2014. január 1-jétől a munkában eltöltött évek és a végzettség függvényében vezette be a szociális ágazatban foglalkoztatottak részére, ami közel 90 ezer főt érintett. Az ágazati pótlék bevezetése átlagosan nettó 5830 forintot jelentett a munkavállalók részére.

Ezen túl az Országgyűlés a mostani költségvetési törvényjavaslatot érintő tételről, az Iszlám Állam elnevezésű terrorszervezet elleni fellépésről is döntött. A törvényjavaslat a kurdisztáni katonai szerepvállalás támogatása érdekében 10 milliárd forinttal megemeli a Magyar Honvédség költségvetését.

A vidéki Magyarország fejlesztésének kulcsa a vidéki városokhoz kötődik, ezért szükséges, hogy 2018-ig az összes megyei jogú város bekapcsolódjon az országos gyorsforgalmi úthálózatba, valamint meglegyen az összeköttetés az országhatárra. Ennek teljesítéséhez az integrált közlekedésfejlesztési operatív programon túl célzott, teljes egészében hazai költségvetési forrásból finanszírozott fejlesztések megvalósítása szükséges. A törvényjavaslat megteremti a fedezetét a kiemelt közúti beruházások gyorsításához, mintegy 11 milliárd forint többlet szerepeltetésével.

Tisztelt Országgyűlés! Az önök előtt lévő költségvetési törvénymódosítás elősegíti, hogy megvalósuljanak az említett célkitűzések. Ennek eléréséhez a gazdaság stabilitása, az államadósság csökkenő pályán tartása, az alacsony államháztartási hiány, a bővülő foglalkoztatás, továbbá hazánk növekvő gazdasági teljesítménye megfelelő keretet biztosít. Az év eddig eltelt időszakában a kedvező makrogazdasági és államháztartási folyamatok tükrében állíthatjuk, hogy a módosításokat követően is teljesül az államadósság-szabály, valamint tartható a hiánycél.

Kérem ezért önöket, hogy a betervezett törvényjavaslatot támogathatni, majd a későbbiekben elfogadni szíveskedjenek. Köszönöm szépen a megtisztelő figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most a képviselői felszólalások következnek, ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Ennek értelmében megadom a szót Vantara Gyulának, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

VANTARA GYULA, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A Magyarország 2015. évi költségvetéséről szóló 2014. évi C. törvény módosításáról szóló T/4477. számú törvényjavaslatról tárgyalunk ma.

A tárgyalás az előttünk fekvő törvénymódosításról talán azzal indokolható legelsősorban, hogy a kormány az elmúlt időszakban számos olyan döntést hozott, ami megköveteli ezen intézkedések pénzügyi fedezetének előteremtését. A javaslat szerint a központi költségvetés kiadási főösszege 61 milliárd forinttal, bevételi főösszege pedig 46 milliárd forinttal

emelkedne, ezzel összhangban a költségvetés pénzforgalmi hiánya 15 milliárd forinttal növekedne.

Engedjék meg, hogy az államtitkár úr által elmondott részletes indokolások közül néhány olyat emeljek ki, amelyek fontosak a mindennapi életben, és talán a teljesség igénye nélkül néhány fontos összefüggésre hívjam fel a figyelmet. Az intézkedések között tehát számos olyan van, ami a költségvetés tavalyi tervezésekor még nem volt előre látható, ezért indokolt ezek utólagos beépítése a költségvetésbe. Ilyen előre nem kalkulálható esemény volt hazánk részvétele az Iszlám Állam elnevezésű terrorszervezet ellen fellépő nemzetközi koalícióban, Kurdisztánban. A katonai szerepvállalás várható költsége 10 milliárd forint lesz, ezért indokolt ennyivel a honvédség honvédelmi költségeinek növelése.

Az állam nem titkolt célja, hogy egy tőkeerősebb, a magyar piacon hosszú távon elkötelezett nagybank aktív hitelezési tevékenységével támogassa a gazdaság növekedését. Az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bankkal együttműködve az állam kisebbségi - mint ahogy elhangzott -, 15 százalékos tulajdont kíván szerezni az Erste Bank magyar leányvállalatában. A vételár pontos mértéke nem ismert, az független értékelésen alapul majd, ezért teszi lehetővé a törvényjavaslat a tulajdonrész megszerzését szolgáló kiadási előirányzat rugalmasabb módosítását.

Mint ahogy az államtitkár úr beszámolójában, az előkészítő anyagban elhangzott, a közlekedés fejlesztése alapvető fontosságú a növekedés, a versenyképesség, a társadalmi mobilitás szempontjából, ezért a kormány az útfejlesztéseket a következő évben fokozottabb tempóban kívánja megvalósítani. Annak érdekében, hogy az összes megyei jogú város bekapcsolódhasson a gyorsforgalmi úthálózatba 2018-ig, valamint hogy az autópályák megépüljenek az országhatárig, szükséges további hazai forrásokat biztosítani az integrált közlekedésfejlesztési operatív programon túlmenően is.

(17.50)

A beruházások felgyorsításához a kormány nemcsak forrásokat teremt elő - mint ahogy az elhangzott plusz 11 milliárd forinttal, hanem egy komplex, számos jogterületet és intézményt érintő törvényjavaslatot is benyújtott az Országgyűlésnek T/4453. számon. Ezen törvényjavaslatnak köszönhetően a nemzetgazdasági szempontból kiemelt fontosságú útfejlesztések tervezési és engedélyezési szakaszai egyszerűsödnek, rövidebbek lesznek az átfutási idők, amelyek összességében gyorsítani fogják a beruházásokat.

Az előttünk fekvő indítvány pozitív intézkedéseket hordoz azon települések számára is, amelyek nem vettek részt az adóssághozzájárulásban. Ugyanis egy négyéves program keretében lehetőségük lesz kiemelt fejlesztési célú támogatásokra pályázni, ezek közé tartoznak az út-, a járdaépítések, az

intézményfelújítások, a temetőlétesítések és -felújítások többek között, és a kormány erre a célra az idei évre 9,7 milliárd forintot különít el.

A fővárosi tömegközlekedés pénzügyi helyzetének hosszú távú stabilizálását szolgáló adósságrendezés elengedhetetlen, ezért a BKV Zrt. korábbi időszakról felhalmozódott mintegy 52,3 milliárd forintos adósságát az állam - a rendelettervezetben leírt feltételekkel - átvállalja.

A 2015. szeptember 1-jétől bővülő ingyenes bölcsődei és óvodai gyermekétkeztetéshez valamennyi fenntartói körnek biztosítva lesz a támogatás a több-kevesebb feladathoz.

A törvénymódosítás a 2015. július 1-jétől bevezetésre kerülő rendvédelmi és honvédelmi illetményalap mértékét is meghatározza és tartalmazza.

A Költségvetési Tanács elé került rendelettervezetet a tanács véleményezte. Véleményében kifejtette, hogy a fenti intézkedésekkel szemben nincsenek ellenvetései, a bevételi és a kiadási előirányzatok módosítása nem jelent a végrehajthatóság szempontjából kockázatot. A tanács az államháztartás 2,4 százalékos GDP-arányos hiánycéljait is teljesíthetőnek tartja.

Kérem tisztelt képviselőtársaimat, a felsorolt indokok alapján a törvény módosítását támogatni szíveskedjenek.

Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Burány Sándornak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

BURÁNY SÁNDOR, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Kedves Képviselőtársaim! Az előterjesztést, az expozét hallgatva, az volt a benyomásom, hogy a jövő évi költségvetést tárgyaljuk éppen. Az államtitkár úr által felsorolt érvek, fejlemények akár a jövő évi költségvetés expozéját is alátámaszthatják volna, de éppen nem azt tárgyaljuk, hanem az idei költségvetés módosítását. Tesszük ezt egy olyan időpontban, amikor már csak napok választanak el bennünket attól, hogy egyébként tényleg elkezdjük tárgyalni a 2016-os, a jövő évi költségvetést.

Korábban is többször a kormány szemére vetettük, hogy miért nem gondolja át jobban a gazdaságpolitikáját, miért nem gondolja át jobban ennek különböző előirányzatokra való lefordítását a költségvetésben, miért kell ilyen gyakran módosítani a költségvetést. Azt hihetnénk, ha megnézzük, hogy egy évben az Országgyűlés milyen törvényjavaslatokkal foglalkozik, akkor toronymagasan a költségvetés módosítása vezet. Úgy tűnik, hogy a kormánypártok kedvenc szabadidős elfoglaltsága és munkahelyi elfoglaltsága is egyben az aktuális költségvetést éppen módosítani.

Felmerül a kérdés, hogy mennyi a szavatossági ideje az Orbán-kormány bármelyik költségvetésének, ha most áprilisban már az idei költségvetés módosí-

tását tárgyalja a tisztelt Ház. Mi az, ami előre nem látható, mi az, ami négy hónap elteltével már korrekcióra szorul?

Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársaim! Azt kell mondanom, hogy a Fidesznek úgy tűnik, mindig van ideje módosítani a költségvetést, de soha nincs ideje egyszer jól megcsinálni, úgy, hogy egy egyébként kiszámítható, nem válságokkal terhelt gazdasági környezetben, mondjuk, egy évet kibírjon, és tényleg csak olyan tételekkel kelljen hozzányúlni, ami valóban nem látható előre, és minden más esetben pedig próbáljon a kormány legalább egy évre előre gondolni és ne csak a következő hétre, mert ha csak a következő hétre gondol, akkor gyakran ezeket a terveket az idő átírja, és néhány hónap elteltével már módosításra szorulnak.

Nem gondolom, hogy a kormány ne tudna előre gondolkodni abban a tekintetben, hogy akar-e, mondjuk, bankot vásárolni, vagy akar-e részesedést vásárolni a tulajdonban, miért ne lehetett volna előre tudni, hogy a kormány részesedést akar szerezni az Erste Bankban. És ha a BKV adósságállományáról beszélünk, nem az elmúlt négy hónapban keletkezett ez az adósságállomány, szó nincs rendkívüli fejleményről, ezt lehetett tudni már tavaly novemberben, decemberben, hogy valmit a BKV adósságrendezésével kezdeni kell. De akkor nem jutott eszükbe, viszont most a költségvetés módosításával mégiscsak sort kerítenek erre.

Tisztelt Ház! Úgy gondoljuk, hogy ebben a tekintetben nagyobb előrelátásra lenne szükség. Amikor elemzők egyébként rendszeresen a kormány szemére vetik a gazdaságpolitika kiszámíthatatlanságát, akkor számos más elem mellett például a kiszámíthatatlansághoz ez is hozzátartozik, hogy olyan esetekben, amikor nem hirtelen háborúba megyünk, és ez rendkívüli kiadást generál, hanem a kormány szándékainak a megváltozásáról van szó, akkor miért nem lehet egy hosszabb időre előretekinteni.

Mondhatnám ezt az úthálózat fejlesztése kapcsán is. Most jött rá a kormány, hogy egy kicsivel több pénz kell az úthálózat fejlesztésére? Miért nem lehetett ezt novemberben, decemberben tudni, és miért nem akkor, a költségvetési törvény megtárgyalásánál esetleg a módosító indítványok tekintetében nyújtották be ezeket a javaslatokat?

Emlékezzünk vissza arra, hogy a költségvetés tárgyalásakor a tavalyi év végén, az utolsó utáni pillanatban is nagyon komoly mennyiségű módosító indítvány érkezett a tisztelt Ház elé, akkor is úgy mond a rendkívüli fejlemények generálták, legalábbis a kormány szerint. Valójában arról volt szó, hogy a kormányzat szándéka az, ami folyamatosan változik, a belső alkumechanizmusok véletlenszerűen dobják a felszínre a mindenkorai döntéseket, és ezek pusztán átvezetését a költségvetésben elvégeztük tavaly, az utolsó utáni pillanatban, és végül is most is alapvetően erről van szó, áprilisban a tavaly elfogadott költségvetést már a friss szándékoknak megfelelően módosítjuk.

Nem feltétlenül a szándékokkal van egyébként probléma, bár majd erre is kitérek, hogy néhány esetben azért mi láttunk itt hiányosságokat, hanem arról, hogy ezt miért nem lehet időben elhatározni. Miért nem lehet előre látni néhány hónappal, ahelyett, hogy egyébként mindig, amikor eszükbe jut, toldozgassák-foldozgassák a költségvetést?

(Az elnöki széket dr. Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Szeretném arra emlékeztetni tisztelt képviselőtársaimat, hogy azért ez a módosítás rejt kockázatokat is a Költségvetési Tanács véleménye szerint; nevezetesen, hogy az államadósság, ha kismértékben is, a törvényjavaslat elfogadásával, de emelkedhet. Noha éppen az adósságszökkentés az egyik olyan gazdaságpolitikai cél, amiben egyébként a kormányval egyetértünk. Amikor időnként kritikával illetjük ezt a tevékenységet, akkor pont arról van szó, hogy az a meghirdetett és kívánatos mértékben nem bír csökkenni, és most ezzel a törvényjavaslattal a korábbi államadósság még emelkedhet is, nemcsak természetesen abszolút értékben, ez magától értetődő, hanem a gazdaság teljesítményének százalékában is, amit gyakran szoktunk mutatóként idézni.

Szükség van-e ezekre a megoldásokra? Szükség van-e bankvásárlásra vagy banki tulajdonszerzésre? Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy látjuk, úgy ítéljük meg, hogy az Orbán-kormány kezében a tulajdon rossz kezekben van. Elég, ha csak a nemzeti parkok történetére utalok, hiszen éppen a minap módosította a fideszes többség az Országgyűlésben, és bizony, a nemzeti parkok területének egy része is magánérdekeket fog szolgálni.

(18.00)

De ha már bankról beszélünk, a Széchenyi Bank történetére is emlékszünk, az sem egy olyan sikertörténet, amikor a kormány annyira büszke lehetne, hogy milyen jól igazgat egy bankot. Emlékeztetül: folyamatos veszteségeket termelt, és újra és újra több milliárd forintot kellett belepumpálni ahhoz, hogy a tevékenységét végezni tudja.

Úgy látjuk tehát, hogy a kormány nagyon sok pénzt, súlyos milliárdokat költ arra, hogy olyan területeken bevásárolja magát, ami nem feltétlen ördög-től való, csak éppen a mérték hibádzik. Az elmúlt években több mint ezermilliárd forintot költött az állam bankvásárlásokra, energetikai cégek megvásárlására, és ugyanakkor, miközben a versenyszférában ilyen horribilis összegekért szerzett tulajdont, tulajdonrészeket, aközben meg azokat a szolgáltatásokat, ahol a versenyszférával ellentétben az állam elsődleges feladata a színvonalas szolgáltatás, hagyja lepusztulni. Nem sok jót tudunk mondani az oktatási rendszer állapotáról, de végképp nem tudunk jó szavakat mondani az egészségügy állapotáról.

Miközben az állam a saját feladatait, amit rajta kívül nem vagy csak marginálisan lát el a magánszféra, a magánérdek, ennél sokkal jobb színvonalon kellene ellátni, úgy látjuk, hogy ezekre a területekre arányaiban egyre kevesebbet költ, miközben a piac területére merészkedik, ott több mint ezermilliárd forintot költ el, hogy tulajdonrészt szerezhessen, és ennek a tulajdonrészszerzésnek tulajdonképpen a közjó szempontjából az égvilágon semmi jelentősége nincs, mert állami szabályozással, a szabályrendszer kialakításával itt a törvényalkotásban egyébként is a kívánatos célokat el tudnánk érni.

Miközben tehát ezekre a szerintünk fölösleges célokra ilyen mértékben áldoz pénzt, súlyos pénzeket a kormány, a szociális szféra támogatására nem jut kellő költségvetési forrás.

Hölgyeim és Uraim! Kedves Képviselőtársaim! A benyújtott törvényjavaslatban egyébként helyes célként, ha nem is helyes mértékben, de szerepel a gyermekélelmeztetés, gyermekélelmezés támogatása. Ugyanakkor el kell azt mondanom, hogy korábban önök 3,5 milliárd forintról beszéltek. A betervezett törvényjavaslat 3 milliárd forinttal megelégszik. De ennél nagyobb baj, hogy szakértők szerint nagyjából 7 milliárd forintról kellene beszélnünk az idei néhány hónapra, már ami hátra van ebből az évből.

Ehhez képest, miközben a céllal egyetértünk - mindjárt mondani fogom, hogy miért -, úgy látjuk, hogy a betervezett mérték nem kívánt mértékben támasztja alá ezt az ambiciózus célt. Ami miatt a céllal egyetértünk, az az, hogy az elmúlt években drámai mértékben növekedett Magyarországon a szegénység, a gyermekszegénység is, és egyre gyorsuló ütemben zajlik a társadalom kettészakadása, egy egyre vékonyabb, egyre jobban élő elit és a társadalom nagy része, a küszködő emberek hétköznapijai pedig egyre nehezebbé válnak. Elsősorban a jövedelempolitika, a személyi jövedelemadó-politika és a szociálpolitika az, ami ezért bűnös, és természetesen az a fideszes többség, amely ezeket a törekvéseket szavazataival itt az Országgyűlésben támogatja.

Miközben tehát éppen a szegénység elleni küzdelem jegyében a gyermekélelmezésre fordított összegek növelésével egyetértünk, úgy látjuk, hogy a kellő mértékű ez a törvényjavaslat nem tartalmazza, ezért nyilván módosító indítványban fogunk javaslatot tenni a szükséges forrás előteremtésére.

Szintén tartalmazza az előterjesztés a megváltozott munkaképességű munkavállalók foglalkoztatásának támogatását. Szeretném emlékeztetni a tisztelt Házat, hogy a tavalyi tárgyaláskor, a költségvetés tavalyi tárgyalásakor az MSZP ezt az összeget emelni javasolta, körülbelül 5 milliárd forinttal javasoltuk volna emelni az előirányzatot, illetve javasoltuk is. Ezt az önök többsége akkor nem fogadta el. Örülünk annak, hogy részben belátták a tévedésüket, és most legalább 2 milliárd forint többletet biztosítanak. Itt is úgy ítéljük meg azonban, hogy nem kellő mértékű ez az emelkedés.

Ugyanakkor kritikaként megfogalmazható, hogy nem lép a kormány a fogyatékos személyek ellátása körüli összes problémával kapcsolatban, hiszen a civil fenntartású lakóotthonokban élő fogyatékos emberek ellátásáról ez a javaslat sem szól, pedig ez ügyben elég komoly tüntetéssel kellett szembesülnie a kormánynak.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Ház! Végetül a szociális ágazati pótlékról szeretnék mondani néhány szót. Korábban Czibere Károly szociális ügyekért és társadalmi felzárkóztatásért felelős államtitkár azt ígérte, hogy júliustól 15 milliárd forint béremelésre is fordítható forrás. Nos, a beterjesztett törvényjavaslatban ez a 15 milliárd forint nem szerepel. Erre csak emlékeztetném a kormányt.

Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársaim! A beterjesztett törvényjavaslat tulajdonképpen egy újabb foltozgatása a már elfogadott költségvetésnek. Egy átfogó módosítást látnánk szívesen, egy olyan átfogó módosítást, ami radikálisan szakít ezzel a gazdaság-, adó- és társadalompolitikával, azzal a felfogással, ami Magyarországon egyre kevesebb embernek egyre többet juttat - a felső elitől beszélek -, miközben a társadalom legkevésbé jól kereső és átlagos keresettel rendelkező tagjai egyre nagyobb nehézségekkel kell hogy számoljanak. Minden statisztikai adat sajnos ezeknek a rétegeknek az egyre nehezebb helyzetéről, sőt szegénységéről számol be.

Tisztelt Ház! A szükséges módosító indítványokat ebben a szellemben készítjük el és terjesztjük önök elé. Kérem önöket, hogy ezeket majd támogassák. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Ismét szeretettel köszöntöm a képviselőtársaimat. Folytatjuk a munkát. A KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka, Vejkey Imre képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. VEJKEY IMRE, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A Magyarország 2015. évi központi költségvetésének módosításáról szóló T/4477. számú törvényjavaslat szerint a központi költségvetési kiadási főösszege a költségvetésnek 61 milliárd forinttal, míg a bevételi főösszege 46 milliárd forinttal emelkedne. Ezzel összhangban a központi költségvetés pénzforgalmi hiánya 15 milliárd forinttal növekedne.

A 2015. évi központi költségvetésben a következő főbb tételeket írja elő kiadásnövekedésként a törvénytervezet: 15 milliárd forint összegű fedezetteremtés a magyar állam részére az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bankkal együttműködve 15 százalékos kisebbségi tulajdoni részesedés szerzéséhez az Erste Bank magyarországi leánybankjában, az adósságkonszolidációkban részt nem vett települések 2015. évi támogatására egyrészt a fejezeti tartalékokon e célra rendelkezésre álló források átcsoportosításával,

másrészt pedig 3,7 milliárd forint többletforrás biztosításával. Fedezet Magyarország kurdisztáni katonai szerepvállalásához a Magyar Honvédség költségvetésének megemelésével 10 milliárd forint értékben. A Liget Budapest projekt 2015. évi üteméhez, a megváltozott munkaképességű személyek munkához segítéséhez szolgáló előirányzat megemeléséhez, a kiemelt közúti beruházások gyorsításához és a kézműseprő-ipari ellátás folyamatos biztosításához összesen 28 milliárd forint értékben.

(18.10)

A pénzforgalmi kiadásokat nem növelő módon tartalmaz előírást a tervezet a fővárosi közösségi közlekedés pénzügyi helyzetének hosszú távú stabilizálása érdekében, a BKV Zrt. további időszakokról felhalmozódott 52 milliárd forint összegű adósságának állam általi átvállalására.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A 2015. évi költségvetés legnagyobb hangsúllyal a családok felé fordult, a családokat tekinti elsőnek, és ezt a törekvést fenn kell tartanunk. A magyar kormány európai mércével összevetve is példátlan módon segíti a családok megélhetését és ösztönzi a gyermekvállalást. Ezen a területen sok lépést tettünk, gondoljanak csak a háromgyermekeseknek juttatott adókedvezményekre. Később a rendszert bővítettük azzal - látva, hogy a kis keresetű emberek a családi adókedvezményt nem tudják igénybe venni -, hogy a befizetett adók mellett honpolgáraink járulékokból is leírhatják a családi adókedvezmény számukra biztosított részét. 2016-ban pedig már a kétgyermekes családok fognak mindenkinél több adókedvezményben részesülni.

Fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy 2015-ben elindult Magyarország legnagyobb gazdaságfejlesztése. A magyar gazdaság fejlesztése 12 000 milliárd forintnyi forrást tud majd felhasználni a következő hétéves EU-költségvetési ciklusban. Mindezek alapján, a gazdasági adatok figyelembevételével lehetővé válik, hogy a 2015. évi költségvetés fentiekben vázolt fő tételeinek módosítása úgy következzen be, hogy Magyarország GDP-arányos államháztartási hiánya továbbra is 3 százalék alatt maradjon.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Összefoglalva a törvényjavaslatot elmondhatom, hogy az NGM által benyújtott törvénymódosítások egyik fontos indoka a fővárosi közösségi közlekedés pénzügyi helyzetének hosszú távú stabilizálását is szolgáló adósságrendezés megvalósítása. A kormány ennek érdekében szükségesnek tartja a BKV Zrt. korábbi időszakokról felhalmozódott adósságának állam általi átvállalását. A törvényjavaslat megteremti a fedezetet a 2015. szeptember 1-jétől bővülő ingyenes bölcsődei és óvodai gyermekétkeztetéshez, valamennyi fenntartói körnek támogatást biztosítva a többletfeladatokhoz. A négyéves program keretében kiemelt fejlesztési célú támogatási programból részesülhetnek az adós-

ságkonszolidációban részt nem vett települések, amelyek 2015. évi hazai finanszírozású költségvetési kereteit ugyancsak rögzíti a javaslat, külön előirányzatként legalább 9,7 milliárd forintban meghatározva az ez évi pályázati keretet.

A javaslat megteremti a fedezetet Magyarország kurdisztáni katonai szerepvállalásához. Az Országgyűlés döntött az Iszlám Állam elnevezésű terror-szervezet ellen fellépő nemzetközi koalícióban történő magyar részvételről, amely miatt szükséges megemlíteni a honvédelmi költségvetést. A törvénymódosítás a 2015. július 1-jétől bevezetésre kerülő rendvédelmi és honvédelmi illetményalap mértékét is meghatározza.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A vidéki Magyarország fejlesztésének kulcsa a vidéki városokhoz kötődik, ezért szükséges, hogy 2018-ig az összes megyei jogú város bekapcsolódjon az országos gyorsforgalmi úthálózatba. Sőt, az a cél, hogy ezen időpontig meglegyen az összeköttetés az országhatárral. Ennek teljesítéséhez az integrált közlekedésfejlesztési operatív programon túl célzott, teljes egészében hazai költségvetési forrásból finanszírozott fejlesztések megvalósítása szükséges. A módosítás megteremti ennek 2015. évi fedezetét.

A törvénymódosítás megteremti az Erste Bank kisebbségi tulajdoni részesedésének állami tulajdonba kerüléséhez szükséges költségvetési fedezetét. Az állam az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bankkal együttműködve kisebbségi tulajdont, 15 százalékos tulajdont szerez az Erste Bank magyar leányvállalatában. Az állam célja, hogy egy tőkeerősebb, a magyar piacon hosszú távon elkötelezett nagybank hatékony és aktív hitelezési tevékenységével támogassa a magyar gazdaság növekedését. Az állam pénzügyi kötelezettségének mértéke jelenleg pontosan nem ismert e vonatkozásban, hiszen az független értékelésen alapul majd, ezért teszi lehetővé a törvényjavaslat a tulajdonrész megszerzését szolgáló kiadási előirányzat rugalmasabb, kormány által lehetséges módosítását.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Láthatják, hogy a magyar kormány olyan kötelezettségvállalásra törekszik, amelyet az a gondolat jellemez, hogy mindenki léphet egyet előre személyesen is, a családja is, a települése is, a munkahelye is, a vállalkozás is, ahol dolgozik, és maga az ország is. Magyarország gazdasági fejlettsége 2015-re végre eljutott oda, hogy már ez év júliusára elfogadott jövő évi költségvetésünk lehet. Mindez tovább fogja növelni hazánkban a kiszámíthatóságot és tervezhetőséget, amelyet az elmúlt évek költségvetései, de különösen a 2015. évi eddig megvalósult tévyszámok alapoznak meg.

Nyilvánvalóvá vált, hogy Magyarországon minél inkább megéri dolgozni. Remélhetőleg ez rövid időn belül odavezet, hogy nemcsak a költségvetési hiányunk lesz 3 százalék alatt, hanem a munkanélküliség is, mely gyakorlatilag teljes foglalkoztatást jelentene. Ehhez a T/4477. számú törvényjavaslat szervesen hozzájárul.

Kérem, támogassák a törvényjavaslatot, a KDNP szintén támogatja. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Z. Kárpát Dániel képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Meghitt kora esti vitán vehetünk részt a parlamentben, ahol azt kell mondjam, hogy alig néhány képviselő figyelmére tart számot az az egyébként nagyon fontos kórképpel és kórképpel felérő előterjesztés, ami előttünk fekszik. Számos pontján lehetne támadni, dicsérni is itt-ott - ezt is meg kell tenni nyilvánvaló módon -, de látható, hogy az a salátatörvény, amit lepakoltak elénk, nemcsak a parlamentarizmushoz méltatlan, de minden tisztességesen dolgozni vágyó képviselő tisztességes munkakörülményeinek a rendes alakításához is. Hiszen ha önök azt mondják nekem, hogy ezt az egész csomagot, amely körülbelül 25 témakört érint, a megfelelő szakértőkkel egyeztetették, bevonták az érintett társadalmi csoportok képviselőit, a civil szervezeteket és mindenki mást, akkor úgy vélem, hogy inkább egy Andersen-mese részesei lehetünk, mert ez nem lehet igaz.

A helyzet az, hogy a tavalyi költségvetés, pontosabban az idei évre szóló, de tavaly már véglegesített költségvetés kapcsán olyan előre látható tételeket próbálnak most rendeztetni velünk, amelyek esetében a legtöbb esetben semmi akadály nem lett volna annak, hogy az tisztességesen bekerüljön a költségvetésbe. Hogy mondjak egy példát: az Erste Bank kapcsán a magyar állami érdekeltség szerzése mentén évek óta hangoztatjuk, hogy mekkora szükség lenne egy reprivatizációs stratégiára, vagy egy olyan vízióra, amiből kiderül, hogy az akkor még kétharmados kormányzat mit, milyen áron, kitől, hogyan próbál visszaszerezni a stratégiai vagyonból, vagy megszerezni bizonyos stratégiai elemeket. Jelesül itt és most, nem azért, hogy beinduljon a hitelezés, és nemcsak kizárólag ezért, az önök önbevallása szerint ennek érdekében kötöttek egy paktumot a Bankszövetséggel, amelyben többek között kikötötték a hitelezés jövő évtől történő erőteljesebb beindításáért cserébe, hogy a kilakoltatások elé nem állítanak nagyobb gátakat, mint eddig, hogy a Nemzeti Eszközkezelő esetében továbbra is a bank segíthet. Ez kormányparti képviselő sajtótájékoztatóján hangzott el, lehet ingatni a fejeket, de amíg a világhálón ez nyomon követhető, addig sajnos erre kell hogy hivatkozzunk.

(18.20)

Ha nem így történt, tessenek helyesbítést kérni. Én leszek a legboldogabb, ha városi legenda az, ami egyébként megtalálható számtalan forráshelyen. El kell mondjuk az Erste tekintetében, ha már ezzel kezdtük, hogy itt nagyon fontos lenne tudni, hogy

milyen áron kerül sor erre az akvizícióra. Hiszen a könyv szerinti érték 10 és 20 milliárd forint között lehet valahol ekkora részesedés tekintetében. De hát itt a kialakult ár és az adásvétel tárgyának értéke együttesen határozhatja meg azt, hogy ki az, aki jól jár, és ki az, aki rosszul jár.

Azt is nagyon fontos lenne tudni, hogy milyen filozófia mentén szereznék meg ezt az állami érdekeltiséget. Mit szeretnék? Azt szeretnék, hogy az állami hányad növekménye mentén a hazai bankrendszerben alakuljon ki, mondjuk, egy szociális bankszámlakonstrukció? Mert akkor én ezt támogatni fogom, és igennel szavazok, ha a Jobbik programjának megfelelően átlagbérig elérhető lenne Magyarországon egy olyan szociális bankszámla, amely lényegében nulla forintos vezetési költséggel, az indokolatlan banki terhek leépítésével megkönnyíti a magyar állampolgárok életét, fejenként több ezer forinttal havonta.

Ezzel szemben mi a helyzet? Itt előterjesztői és vezérszónoki szinten az indoklások voltak talán a leginkább vérnyomásemelők, abból a megközelítésből, hogy itt azt mondják, hogy Magyarországon gyakorlatilag a családok felé fordult már a korábbi költségvetés is, ilyen-olyan kedvezményeket ad. Ezzel szemben mit mutat a valóság? Ott van, mondjuk, a banki ágazati különadójuk, ami egyik képviselőjük beszámolója szerint már mintegy 800 milliárdos nagyságrenddel gazdagította a költségvetés bevételi oldalát. Fogadjuk el, hogy így van. A költségvetésben megjelentek ezek a tételek, ezt ne vitassuk! Nehéz lenne vitatni.

Csak az a helyzet, hogy amikor az érintett pénzintézetek bevallották, beismerték közleményekben, egyéb formákban, hogy ezt a teljes tömeget áthárították a lakosságra, sőt továbbmegyek, a pénzügyi tranzakciók illeték esetében az indokolt kivetett illeték mértékénél többet is áthárítottak bizonyos ügyfélkörökre, akkor a kormányzat mit csinált? Elejét vette annak, hogy más fizesse az adót, nem az, akire kivetették? Megakadályozta azt, hogy a polgárok fizessenek a jövőben is, ne az érintett pénzintézetek? Nem, a kormányzat semmit nem tett. Kötött egy paktumot a Bankszövetséggel, amelynek részleteiről lehet ugyan vitatkozni, de az tény, hogy az a 800 milliárdosnál nagyobb nagyságrendű összeg a magyar embereken lett leverve. Azokon, akik családosok, akiken önök szavakban segíteni akarnak. Mégis hagyják, hogy ekkora terhek indokolatlanul szakadjanak a nyakukba.

Amit önök most elének tettek, az saláta robotoknak; egy salátatörvény, amit csak úgy lehet megszavazni, ha az ember robotnak érzi magát, és nem jár utána, nem gondolja végig, nem elemzi, mert ennyi-féle témakört tisztességesen feldolgozni ennyi idő alatt önök nem tudnak. Ezen igen nehéz vitatkozni. Az Erste esetében, mint mondom még egyszer, nagyon fontos lenne látni mögötte egy reprivatizációs stratégiát és egy beszerzési stratégiát, hogy mégis milyen vagyontárgyakat miért, milyen indokokból akar Magyarország jelenlegi kormánya megszerezni.

Azt mondom, ha stratégiai elemekről és vagyontárgyakról van szó, az egyik legkitartóbb támogatójuk leszek ezen az úton, akkor, ha ez tisztességes ár-érték aránnyal, átlátható módon, rendes feltételek mellett történik. Ennek a nyomát itt még nem látjuk.

Hadd hívjam fel még egyszer a figyelmet arra a szociális bankszámla-konstrukcióra, amihez ha hozzá tud járulni az, hogy az állami hányad magasabb a magyar bankrendszerben, vagy mondjuk, a takarékszövetkezetek átalakítási modelljét végre elvinnék egy értelmes irányba, afelé, hogy hasonló könnyítések érthessék a magyar állampolgárokat, a kis- és közepes méretű vállalkozásokat, ezt is tudnám támogatni.

De egy költségvetési módosításnál, amikor egyrészt érdemként tüntetik fel azt, hogy már a következő költségvetés tárgyalására is hamarabb kerül sor, azért meg kell említsem, hogy ennek a hamarabb történő tárgyalásnak az egyik feltételezett oka, nem általam, hanem a piac által feltételezett oka egyértelműen az, hogy önök meg tudjanak felelni azon hitelminősítő intézetek elvárásainak, amelyek adott esetben így még jobb besorolást is adhatnak önöknek. Ugye, a közelmúltban egy felminősítést is úgy kommunikáltak, amikor a három nagyból az egyik felminősítette önöket arra a szintre, amire korábban a másik kettő már megtette, hogy Magyarország nagyon pörög, jobban teljesít, és megyünk előre.

Én nem akarok ennek az ellendrukkere lenni. Csak a kommunikációs játszmák közepén ott vannak a számok, mögöttük pedig emberi életek. Azt kell mondjuk, hogy önmagában nem lehet cél, nem lehet azért variálni Magyarország költségvetésével hamarabb, hogy a hitelminősítőknek majd jobb legyen, és önöknek ezáltal jobb legyen önáluk. Azt kell mondjuk, a zárszámadásra kéne talán egy kicsit jobban figyelni és arra, hogy mi valósul meg abból, amit letesznek az asztalra.

Az indoklásoknál említettem, hogy aki alacsony vérnyomás betegségben szenved, talán hallgathatna ilyen vitákat, hiszen biztos, hogy egyensúlyi helyzet közelébe mozdul az állapota. Mert amikor Kurdisztán tekintetében és a beavatkozás tekintetében költségvetési forrásokat mozgósítanak arra, hogy magyar katonák menjenek idegen országba beavatkozni, ezt lehet vitatni és lehet támogatni. Én most mellőzni szeretném ezt a vitát, hiszem már lefolytatuk itt a Házban, de hogy ezzel párhuzamosan nem tesznek oda egy olyan költségvetési módosító javaslatot, ami Magyarország határvédelmét, a határőrséget legalább alapfokon visszaállítaná, az nemcsak röhejes, de egész egyszerűen életveszélyes is.

Ha önök jártak volna a határvidéken, én nem feltételezem, hogy nem, de ha ott jártak, akkor még nagyobb a baj, látták volna azt, hogy Magyarország határai védtelenek abból az irányból, ahonnan a menekültek áradata özönlik az Európai Unió belülré. Magyarország határa szó szerint védtelen, hiszen amikor az 5-7 kilométerre ellátó hőkamera lábánál, a hóban, én ott voltam, láttam, kirajzolódnak azok a nyomok, ahol Magyarországra több százan lépnek be

naponta ellenőrizetlenül, és nem tudjuk, hogy kicsodák a legtöbb esetben, mert összetépik az okmányokat, akkor nekem ne mondja azt senki, hogy a terrorveszély potenciálisan nem növekedhet meg Magyarországon.

Azt pedig elfogadhatatlannak tartom, hogy a kormányzat ezzel szemben semmiféle eszközt nem tud felmutatni. Egyetlen olyan intézkedést nem tudnak mondani nekünk, ami az irányba hatna, hogy ez a veszély csökkenjen. Az, hogy önöket most meghívták Brüsszelbe tárgyalni a menekültkérdésről, nem önök kezdeményezték a tárgyalást, nem csaptak az asztalra, nem akartak újratárgyalni csatlakozási szerződést, hanem meghívták önöket egy beszélgetésre, ez önmagában eredményként nem tüntethető fel. Aztán a már eldöntött kérdésekről nemzeti konzultációt kezdenek. Lehet, hogy előrébb jutottak volna, ha megjelennek az érintett térségben, elbeszélgetnek akár csak a saját mórhalmi polgármesterükkel vagy az ásothalmi polgármesterrel, Toroczkai Lászlóval, valódi tapasztalatok, életszagú tapasztalatok mentén sokkal jobb törvényeket lehet hozni mindannyiunk közös érdekében.

Tehát én nem ellendrukker vagyok, ezt még egyszer hangsúlyozom. A mosolygások közepette azért figyelembe ajánlanám, hogy az önkéntesség éve jegyében a Jobbik meghirdette nemcsak azt, hogy képviselőink minden hónapban jövedelmük 10 százalékát karitatív célokra ajánlják fel - nem mondjuk, hogy ez sok vagy kevés, azt mondjuk, hogy tessék utánunk jönni -, de azt is felajánlottuk, hogy minden hónapban egy napra legalább beállunk önkéntes munkára, hogy legyen valódi, életszagú tapasztalatunk arról a területről, amiről véleményt alkotunk itt a parlamentben.

Én magam Vona Gáborral Ásothalom település környékén, a tanyavilágban önkéntes mezőőrnek álltam be. Lehúztunk egy rendes műszakot, tehát vannak első kézből származó tapasztalataink arról, hogy mekkora veszély is fenyegeti Magyarországot. Nem magunkat akarjuk ezzel magasztalni, mert úgy érezzük, hogy ez a képviselői munka szerves és természetes része. Arra szeretnénk biztatni önöket, hogy jöjjenek utánunk ezen az úton, és akkor érdemi vitákat tudunk lefolytatni. Persze, ez most egy kitérő az előttünk fekvő tárgykörtől, ezt tökéletesen látom, de muszáj, hogy felhívjuk a figyelmet ezekre a nagyon fontos momentumokra. Hiszen életszagú, tisztességes vitákat csak valódi élmények alapján lehet lefolytatni.

És azt is el kell mondjuk, említették itt, hogy egy olyan költségvetésről van szó, egy olyat módosítunk, és a következő is talán olyannak készül, amely segíti a családokat, és elhangzott Vejkey képviselőtársamtól egy nagyon fontos mondat, hogy segíti a gyermekvállalást. Minden elismerésem az öné, hogy felismeri Magyarország legnagyobb problémáját, ami a népesség tragikus fogyása. Ugyanakkor fel kell hívjam a figyelmét arra, hogy az ennek elhárítása érdekében mozgósított eszközrendszer legalábbis elégte-

len. A tekintetben biztosan, hogy egy európai uniós rekorder, 27 százalékos áfatartalommal a gyermekvállalás fellendítéséről beszélni legalábbis visszás. Hiszen az odaadott családi adókedvezmény-tömeg, amit ne vitassunk el, jó részét elpárologtatja az a rekorder áfa, az a gyermeknevelési cikkek rakódó rekorder áfa úgyszintén, amelynek hiányában érdemi segítséget tudnánk nyújtani ezen családoknak.

Tehát az önök salátája, amiről tényleg csak azt tudom mondani, hogy saláta robotoknak, ha így igennel megszavazzák, mert ezt gondolkodó ember nem tudja így elfogadni, ahogy élénk leteszik, akkor lehetne hatásos, akkor segíthetné a magyar családok életvezetését, ha bele lenne téve, mondjuk, az alapvető élelmiszerek áfatartalmának 5 százalékra csökkentése, bele lenne téve a gyermeknevelési cikkek áfájának úgyszintén 5 százalékra történő csökkentése. Nem kerülne ez egyébként még látszólag sem olyan nagyon sokba, mint ahogy azt önök indokolni és feltenni szokták. Sőt, ráadásul az így megspórolt összegtömeg nagy részét a hazai piacon és nehéz sorsú emberek költik el. Jó esetben itt vált ki multiplikátor hatást ez a pluszpénz is, de ezt most mellőzzük.

(18.30)

A lényeg az, hogy ezen költségvetési tervezetben ilyen ember közeli, az egyszerű emberek mindennapi életét segítő javaslatoknak is ott kellene lenniük, hogyha külföldi országban akarnak beavatkozni, akkor ott kellene lennie a határvédelem megerősítésének, tehát ilyen furcsa egyensúlytalanságot érzünk az egész saláta és az egész csomag kapcsán, hogy bizonyos akvizíciók, beavatkozások megtörténnek, az ellenoldali védekezési eljárások nem.

El kell hogy mondjuk: órákat beszélhetnénk még erről, ami előttünk van, hiszen annyi stratégiai területet és annyi fontos kérdést érint, hogy majd a későbbiekben Hegedűs Enikő képviselőtársam, jómagam is nyilván egy-két elemet fel fogunk eleveníteni, de a parlamentarizmus megcsúfolásának tartjuk azt, hogy ennyire fontos kérdésekről ekkora részvétel mellett, ilyen idősíkban és egyáltalán, ilyen slendrián módon kell hogy tárgyaljunk.

Még egyszer mondom: ki kell hangsúlyoznunk, hogy ez a parlamentarizmus szégyene ilyen formában, akkor is kötelességünk elmondani és megosztani önökkel azokat a jobbító indítványainkat, amelyek által legalább elfogadhatóvá lehetne minősíteni azt, amire önök készülnek. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az LMP képviselőcsoportjának vezérszónoka Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az Országgyűlés jegyzője. Parancsoljon, képviselő asszony!

SCHMUCK ERZSÉBET az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt

Országgyűlés! A tárgyalt törvényjavaslat egy már ismétlődő képlet: a kormány, csakúgy, mint a korábbi években, képtelen volt a megfelelő időben lefolytatni a megfelelő egyeztetéseket, előkészíteni a megalapozott intézkedéseket, és ezért megint pár hónap után kénytelen módosítani a költségvetésen. Példa erre a bírósági és ügyészségi dolgozók illetményemlése, amit decemberben a kormányoldal még bőszen elutasított, most pedig beleveszi ennek a lehetőségét a törvénybe.

Emlékszem arra a költségvetési bizottsági ülésre, amikor az ellenzék megpróbált minden észérvet felsorakoztatni az illetményemelés mellett, de minden hiába volt - és alig telt el néhány hónap. De ezt bizonyítja az is, hogy a 10. §-ban 29 pontban, A-tól Zs-ig sorjáznak azok a tételek, amelyek a törvény őszi rossz szövegezéseit, pontatlanságait javítják ki. Megint a selejt bosszúja, megint a fideszes törvényalkotás zsákutcája, amikor a kapkodás miatt mindent kétszer-háromszor kell megcsinálni - és sajnos ezt már többször el kellett mondanom itt az Országgyűlésben.

A tanulság ebből, hogy komolytalan a kormány azon szándéka, hogy most tavasszal alkotják meg a 2016. évi költségvetést, arra hivatkozva, hogy ez kiszámíthatóságot teremt. Kiszámíthatóságot akkor lehet teremteni, ha van a terveik, szavaik mögött hitelesség, hogy tényleg nem változtatnak a dolgokon, illetve képesség, hogy időtálló terveket rakjanak le. A Fidesz-kormányt egyik sem jellemzi, ezt kell megtapasztalnunk, sőt a kormányzás alapja a cselezés, a meglepetés, a hirtelen változtatások, azt hiszik, így lehet legyőzni az ellenfelet.

Csakhogy az emberek és a gazdaság érdekét szolgáló kormányzásban tartós sikerhez egészen más hozzáállásra van szükség. Például nem alattvalóknak kellene tekinteni az egyes embereket, és nem elleneséges lobbistáknak a szakmai és érdek-képviseleti szerveket, hanem partnereknek; ugyanígy az apparátusban dolgozókat olyan munkatársaknak, akik szavára és véleményére érdemes odafigyelni, és érdemes odafigyelni az aggályaikra is, amelyeket az egyes felülről jövő utasítások kapcsán megfogalmaznak, ha még tesznek ilyet. Nagyon sok felesleges munkát, felesleges, hatástalan és káros intézkedést meg lehetne spórolni, és meglepően javulna a kormányzás minősége is.

Áttérve a törvényjavaslat konkrét módosítási pontjaira: számos intézkedés akár támogatható is lenne, ám elképesztő, már-már szélsőséges aránytalanságok látszanak. Növelik a települési önkormányzatok szociális, gyermekjóléti és gyermekéktetési feladatainak támogatását 3 millió (sic!) forinttal, emelgetik valamennyire az óvodapedagógusokat segítő bérét vagy a nevelő-oktató munkát segítő bérét, illetve hozzátesznek valamicskét a szociális gyermekéktetetéshez; nagy nehezen létrehoznak egy önkormányzati alapot az adóssághozjárólban részt nem vett települések számára, elismerve ezzel a felelős gazdálkodás létjogosultságát. Mind-

ezek mellé azonban aránytalanul nagy módon társulnak más kiadások: az Erste Bank megvásárlására 15 milliárdot szánnak, a Liget Budapest projektre plusz 10,6 milliárdot. Ez sajnos jelzi a kormány preferenciáit.

Szeretnék néhány szót szólni az Erste Bank megvásárlásával kapcsolatos 15 milliárról és a Liget projektről is. Nem teljesen érthető, hogy most 15 milliárdot közpénzből az Erste Bank megvásárlására szánnak, ugyanakkor a közelmúltban, amikor a Bankszövetséggel tárgyaltak, akkor azt tették nyilvánvalóvá, hogy három éven belül mindazokat az állami tulajdonokat, amelyek a különböző bankokban vannak, magánosítani fogják - tehát akkor igazából most 15 milliárd közpénz valamikor három év múlva magánzsebeket fog gazdagítani. Tehát itt azért azt látni kellene, hogy pontosan... (*Vantara Gyula közbeszól.*) Tehát most 15 milliárd megy az Erste Bankra, három év múlva ezt pedig valamilyen módon magánosítani fogja, nem biztos, hogy ugyanilyen áron (*Vantara Gyula: Az igen!*), hanem kevesebben és a különbség... - bocsánat, nem pontosan fogalmaztam.

A Liget Budapest projekt kapcsán viszont először az jut eszembe, hogy több jut egy egyeztetés nélkül elkezdett, a budapestiekre ráerőltetett megalomán terv előkészítésére, mint az iskolai és óvodai dolgozók gyalázatos bérének emelésére vagy az összes felelősen gazdálkodó önkormányzat fejlesztésére, tehát ez a 10,6 milliárd egy nagyon komoly összeg erre a célra. Néhány dolgot a Liget Budapest projektről érdemes azért még elmondani, mert a költségvetés tartalmának ilyen célú felhasználása számunkra elfogadhatatlan.

Ez a projekt alapvetően elhibázott, mégpedig azért, mert a legelső döntésnél, hogy hova kellene múzeumokat telepíteni, nem nézték végig a lehetőségeket, nem egyeztettek sem a szakmával, sem az emberekkel, pedig alapvető szempontnak kellene lennie egy zöldterületekben ennyire szegény városban, hogy nem zöldterületekre építkezünk. Annyi más alkalmas helyszín van Budapesten akár az egyes múzeumok számára, akár csoportjuk elhelyezésére - ezeket lényegében sosem vizsgálták. Most kezd kibukni, ami eddig csak a felszín alatt volt érezhető: az érintett szakmák, építészek, muzeológusok, településfejlesztők szinte egyöntetűen elutasítják a tervet. A Ligetet használók kétharmada a természetes parkot, a növényzetet, az idős fákat preferálja. A szomszédos önkormányzatok is közvetítik lassan az emberek akaratát: nem kellene új múzeumi épületek a Ligetbe. Összességében tehát a 10,6 milliárd forint odaítélésére nincs szükség, a Liget ökológiai megújítására van szükség, ami lényegesen kevesebbe kerül.

Végül még arra szeretném felhívni a kormány figyelmét, hogy jó lenne leszokni arról, hogy az ilyen salátatörvényekbe betesznek néhány támogatható, pozitív javaslatot, mint például, ahogy utaltam már rá, hogy növelik a települési önkormányzatok szociá-

lis, gyermekjóléti és gyermekétkeztetési feladatainak támogatását, ami támogatható és örvendetes, viszont mindig betesznek olyan javaslatokat, amelyek összegükben igen magasak, és amelyek nem elfogadhatók. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Képviselőtársaim! A vezérszónoki felszólalások végére értünk.

Most volna lehetőség a független képviselők felszólalására. Szelényi Zsuzsanna képviselő asszony a felszólalási szándékát visszavonta, ő írásban jelentkezett, írásban vonta vissza, független képviselő pedig pillanatnyilag nem tartózkodik az ülésteremben, tehát ezen a ponton túlléphetünk.

Most viszont a nemzetiségeket képviselő bizottság által felkért nemzetiségi szószólónak a felszólalására van lehetőség, meg is adom a szót Ritter Imre német nemzetiségi szószóló úrnak. Parancsoljon!

RITTER IMRE nemzetiségi szószóló, a Magyarországi nemzetiségek bizottságának előadója: Sehr geehrter Vorsitzende, sehr geehrtes Parlament! Erlauben Sie mir bitte das geehrte Parlament über die Meinung des Ausschusses der in Ungarn lebenden Nationalitäten informieren.

Tisztelt Elnök úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Úr! Engedjék meg, hogy a Magyarországi nemzetiségek bizottsága nevében a bizottság véleményéről a tisztelt Házat tájékoztassam.

A Magyarország 2015. évi központi költségvetéséről szóló 2014 évi C. törvény módosításáról benyújtott T/4477. számú törvényjavaslatból - szűken értelmezve - mindössze két olyan pont van, amely nevesítetten a nemzetiségi önkormányzatokat érinti.

(18.40)

Konkrétan a 10. § t) pontja, amely szerint a költségvetési törvény 3. számú melléklet III. pont 1. alpont c) pontjában „a helyi önkormányzatok által” szövegrész helyébe „a helyi önkormányzatok, helyi nemzetiségi önkormányzatok által” szöveg lép, valamint a 10. § u) pontja, amely szerint a költségvetési törvény 3. számú melléklet III. pont 3. alpont b) pontjában „a helyi önkormányzatokat pótlólagosan” szövegrész helyébe „a helyi önkormányzatokat, helyi nemzetiségi önkormányzatokat pótlólagosan” szöveg lép.

A költségvetési törvény ezen idézett két pontja közül az első arra vonatkozik, hogy a kincstári felülvizsgálat, valamint az Állami Számvevőszék ellenőrzése alapján a helyi nemzetiségi önkormányzatok által jogtalanul igénybe vett támogatások költségvetési évben visszafizetett összege az önkormányzati fejezeti tartalékot növeli. A második pont pedig arra vonatkozik, hogy a kincstári felülvizsgálat, illetve az Állami Számvevőszék ellenőrzése alapján a helyi nemzetiségi önkormányzatokat megillető igénybevételi, késedelmi és kiegészítő kamat összege szintén az

önkormányzati fejezeti tartalék terhére teljesíthető, illetve teljesítendő. Vagyis a helyi nemzetiségi önkormányzatokat a helyi önkormányzatok közé sorolták a visszafizetési kötelezettségek, illetve az őket esetlegesen megillető kamatok fizetése ügyében.

A szabályozás ilyen irányú kiegészítését nyilvánvalóan az tette szükségessé, hogy az Állami Számvevőszék 2013-ban kapott jogosítványt a helyi nemzetiségi önkormányzatok vizsgálatára, melynek alapján 2013-ban és 2014-ben százas nagyságrendű vizsgálatra került sor, és a vizsgálatok úgymond eredményének rendezését törvényileg szabályozni kellett, amivel természetesen egyetértünk.

Ugyanakkor három megjegyzést mindenképpen kell tenni. Egyrészt, amennyiben a helyi nemzetiségi önkormányzatok visszafizetési kötelezettsége a helyi önkormányzatok fejezeti tartalékát növeli, akkor az egész III. fejezetet, annak felhasználását is a „helyi önkormányzatok” helyett a „helyi önkormányzatok, helyi nemzetiségi önkormányzatok fejezeti tartaléka” szövegre kellene módosítani. Másrészt a 2013-ban lezárt több mint hatvan helyi nemzetiségi önkormányzati számvevőszéki jelentés közül egyet sem láttam, amely a helyi nemzetiségi önkormányzatokat megillető kamat kifizetéséről rendelkezett volna, annak ellenére, hogy a helyi nemzetiségi önkormányzatok az őket megillető különféle támogatásokat több alkalommal kisebb-nagyobb késésekkel kapják meg, meghatározóan és jellemzően mégiscsak visszafizetési kötelezettséget állapítottak meg. Harmadrészt az elmúlt két-három év azon törekvései, amelyek a döntően 130-200 ezer forint éves bevétellel rendelkező helyi nemzetiségi önkormányzatok gazdálkodására a többségében százmilliós, esetenként több tíz milliárdos bevétellel gazdálkodó helyi önkormányzatok gazdálkodási szabályait próbálják ráhúzni és alkalmazni, teljességgel életszerűtlenek.

Az elmúlt egy-két évben bevezetett aránytalan és felesleges havi, negyedéves, éves beszámolók, a helyi nemzetiségi önkormányzatok kényszerítése arra, hogy a tárgyévi támogatásokat tárgyévben felhasználják, de legalábbis kötelezettséggel terheljék le, a helyi nemzetiségi önkormányzatok vonatkozásában értelmetlenek, célszerűtlenek, az alapvető feladatoknak ellentmondóak. Miért nem teheti meg egy helyi nemzetiségi önkormányzat, hogy az évente kapott támogatását vagy annak egy jelentős részét megtakarításként megtartsa, két-három vagy akár négy évig összetegyé, majd ezt követően kiadjon egy számára fontos helytörténeti kiadványt, múzeum, közgyűjtemény, tájház megvásárlásához hozzájáruljon, meglévő felújítson, vagy akár egy centenárium, megemlékezés alkalmával egy emlékművet állítson fel? Miért kell az ő véleménye szerint ennél kevésbé fontos dolgokra az év végéig vagy a rá következő év június 30-áig elköltenie a pénzt?

Ezek az anomáliák természetesen nem a napirenden lévő központi költségvetési törvényből adódnak, ezért erről nem is kívánok többet mondani, de mivel a visszafizetési kötelezettségek döntő többsége

ebből adódik, így e helyütt nem lehet erről nem beszélni. Mindenesetre mindent el fogunk követni azért, hogy a helyi nemzetiségi önkormányzatokra vonatkozó ezen értelmetlen és aránytalan gazdálkodási előírások törvényi módosítása a közeli jövőben megtörténjen.

Ugyanakkor a benyújtott T/4477. számú törvényjavaslat nagyobbik része közvetve, nemcsak ebben a két pontban, hanem bővebben értelmezve, de mégis direkt módon és sokkal nagyobb mértékben érinti a Magyarországon élő nemzetiségeket további két vonatkozásban. Először: az óvodapedagógusok és az óvodapedagógusok nevelő munkáját közvetlenül segítők kiegészítő támogatása természetesen érinti a helyi önkormányzatok, illetve a helyi és országos nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott nemzetiségi óvodákat is. A támogatás kibővítését örömmel vesszük, és kiemelten fontosnak tartjuk, mivel nemzetiségi anyanyelvünk és identitásunk megőrzésében a nemzetiségi óvodáknak kulcsszerepe van és lesz a következő több évtizedben is. Másodszor: úgyszintén örömmel üdvözljük a kiegészítő támogatást az óvodai ellátásban részesülő gyermekek ingyenes étkeztetéséhez. Az ingyenes óvodai étkeztetés kiterjesztése úgyszintén érinti közvetlenül valamennyi nemzetiségi óvodát, de a nem nemzetiségi óvodába járó valamennyi rászoruló nemzetiségi óvodás gyermeket is. Gondolom, azt sem kell hangsúlyoznom, hogy ebben az esetben természetesen nem a nemzetiségi, hanem a „rászoruló” jelző a lényeges.

Végezetül harmadsorban ki szeretnék térni a törvényjavaslat azon részére, amelyről pont azért kell beszélni, mert jelenlegi formájában semmilyen módon nem érinti a nemzetiségeket, pedig kellene hogy érintse őket. Nevezetesen a költségvetési törvény 3. számú melléklet II. pontjának 10. alponttal történő kiegészítése, amely szerint az adóssághozjárásban nem részesült települési önkormányzatok fejlesztéseinek támogatási előirányzata 9700 millió forint. Az előirányzathoz a 2012. évi költségvetési törvény 76/C. §-a szerinti, a 2013. évi költségvetési törvény 72-74/A. §-a és a 2014. évi költségvetési törvény 67., 68. §-a szerinti önkormányzati adóssághozjárásban részt nem vett vagy törlesztési célú támogatásban nem részesült települési önkormányzat pályázati úton támogatást igényelhet a tulajdonában lévő, többek között olyan épület felújítására, fejlesztésére, energetikai korszerűsítésére, amely például óvodai nevelést, kulturális tevékenységet szolgál.

Sajnos ebben a pontban az intézményfenntartó helyi nemzetiségi önkormányzatok és az országos nemzetiségi önkormányzatok nem szerepelnek, holott tudomásom szerint egyik nemzetiségi önkormányzattól sem volt adóssághozjárás, egyikük sem volt részese az adóssághozjárásnak, ugyanakkor ma már közel száz köznevelési, kulturális és egyéb intézmény, létesítmény fenntartói, és felelősek az adott ingatlanvagyon fenntartásáért, felújításáért.

Hangsúlyoznám, hogy maximálisan helyeseljük a kormány azon döntését, hogy el kívánja ismerni azon önkormányzatok erőfeszítéseit, amelyek felelős gazdálkodást folytatva, eladósodás nélkül biztosították a település működésének, fejlesztésének feltételeit. Ugyanakkor úgy gondoljuk, hogy ez az elismerés megilleti azokat a helyi nemzetiségi önkormányzatokat és országos nemzetiségi önkormányzatokat is, amelyek sok esetben éppen a települési önkormányzatoktól átvett intézményeket és létesítményeket üzemeltették, ezekkel felelősen gazdálkodtak, eladósodás nélkül biztosították színvonalas működésüket.

(18.50)

E törvénymódosítás keretében, tekintettel az idő rövidségére is, a 2015. évi támogatás-előirányzattal kapcsolatban mindezek ellenére sem kívánunk módosító indítvánnyal élni. Ugyanakkor, mivel a kormányzati szándék egyértelműen kinyilvánításra került, hogy egy négyéves program keretében biztosítja, hogy az adóssághozjárásban részt nem vett települések a kiemelt fejlesztési célú támogatási programból részesülhessenek, így már most felhívjuk a Ház figyelmét, és kérjük, hogy a 2016., 2017. és 2018. évi központi költségvetési törvényben e programot terjesszék ki az intézményfenntartó helyi nemzetiségi önkormányzatokra, valamint az országos nemzetiségi önkormányzatokra is. Ennek felvétele annál is időszerűbb, mivel már folyamatban van a 2016. évi központi költségvetési törvényjavaslat összeállítására, amely várhatóan két-három héten belül a parlament részére benyújtásra kerül.

Mindezek figyelembevételével és mindezek alapján a Magyarországi nemzetiségek bizottsága a Magyarország 2015. évi központi költségvetéséről szóló 2014. évi C. törvény módosítására benyújtott T/4477. számú törvényjavaslattal egyetért, azt elfogadásra javasolja.

Danke für Ihre Aufmerksamkeit; köszönöm, hogy meghallgattak. (Taps.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, szószóló úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Országgyűlés! Most van lehetőség kétperces felszólalásokra. Megadom a szót László Tamás képviselő úrnak. Parancsoljon, képviselő úr!

LÁSZLÓ TAMÁS (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Nagyon sajnálom, hogy Schmuck Erzsébet elment, holott olyan dolgokat mondott a Liget projekttel kapcsolatban, amelyek nem felelnek meg a valóságnak.

Fölszólalásában elhangzott az, hogy egy zöldfelület helyére építenek múzeumokat - ez egyszerűen nem igaz. Az összes múzeum gyakorlatilag meglévő beton- és aszfalttengerre épül, és meg kell mondanom, olyan projekt ez, amely esélyt ad arra, hogy a Városliget újjászülessen, egyáltalán ez a projekt ad

egyszerűen megismételhetetlen esélyt, hogy végre egy olyan park létesüljön, amire én most két előképet mondok. Az egyik ilyen előkép Párizsban a La Villette, egy olyan fantasztikus park, amely, úgy gondolom, mintapéldája lehet a XX. századi nagy parkok használatának. *(Dr. Józsa István: Az rozsdáövezet volt!)* Ebben bizony, meg kell mondanom, hogy van tánc háza, zene háza, van a tudomány és az ipar múzeuma egy városméretű épülettel, a parkban benne; tehát úgy gondolom, ez mindenképpen egy izgalmas dolog. Egy másik ilyen, 35 hektáros park a Citroën park, amely a Citroën gyár helyén létesült. *(Dr. Józsa István: Hát ez az!)*

Úgy gondolom, azt is érdemes megtekinteni, hogy milyen előképek alapján lehet elképzelni Budapest e gyönyörű részének a fejlődését. Köszönöm a figyelmet. *(Szórványos taps.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Vantara Gyula képviselő úrnak jelzem, hogy nincs lehetőségem kétperces felszólalásra lehetőséget adni - lehetőségem lehetőséget adni... *(Derűtség.)* -, mert egy frakcióból csak egy képviselőnek van.

Ellenben Hegedűs Lorántné képviselő asszonynak, az Országgyűlés jegyzőjének igenis van lehetőségem. Parancsoljon!

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen elnök úrnak a szót. Tisztelt László Tamás! Kedves kollégám, mint építész, hadd jelentsem önnek, hogy le van maradva egy sóhajtásnyit, és megmondom őszintén, e tekintetben erre majd külön a beszédemben is ki fogok térni, hogy úgy érzem, kicsit a Nemzetgazdasági Minisztérium is le van maradva, hiszen úgy tűnik, a Liget projekt kapcsán már a kormányzat bizonyos szereplői teljesen másfajta megoldásokban gondolkodnak. Most már fölmerült, hogy a Nemzeti Galéria mégsem költözne el a budai Várból; most már felmerült az, hogy az egyik múzeumot is valahol egy másik helyszínen váltanák ki, azért, mert igen, úgy tűnik, már sokakban felmerült az, hogy nem érdemes tovább roncsolni azt a zöldfelületet, amelyet a Városliget a környező kerületeknek biztosít. És hogy e zöldterületnek nemcsak zöldfelület része van, hanem vannak burkolt felületei is, és azokat föl lehetne szabadítani, aktív zölddé lehetne teni, az nem egyenlő azzal, hogy utána most beépítsük.

A La Villette park hihetetlenül rossz példa volt, tisztelt László Tamás, mert igen, ahogy itt az előbb is elhangzott, az annak a mintája, hogy hogyan lehet egy barnamezőre építeni egy olyan parkot, amelyben valóban vannak épületek is elhelyezve, de nagyon nagy részt viszont aktív zöldfelületet ad.

Csak ennyit akartam hozzáfűzni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Folytatjuk a rendes felszólalásokat. Az MSZP képviselőcsoportjából Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszony következik. Parancsoljon, képviselő asszony!

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Ugyebár, most módosítjuk a költségvetést, illetve a kormány módosítja a költségvetést, és pár hét múlva pedig már a következő évi költségvetésről fogunk itt beszélgetni. Mondhatnám, hogy ha van kedvünk, kicsit talán vicces is ez most így, hogy előbb költségvetést módosítunk, utána meg már a következő évit fogjuk tárgyalni.

Én most kimondottan a gyermekétkeztetésre szeretnék reagálni. A javaslat az indoklás szerint megteremti a fedezetet a 2015. szeptember 1-jétől bővülő ingyenes bölcsődei és óvodai gyermekétkeztetéshez, valamennyi fenntartói körnek támogatást biztosítva a többletfeladatokhoz. Jelenleg szintén a Ház előtt van a gyermekvédelmi törvény módosítása, amely a kedvezményes étkeztetésre való jogosultság szabályait módosítja, amiről holnap fogunk itt vitázni. Ezzel szemben a beharangozott 3,5 milliárd helyett csupán 3 milliárd forinttal emelkedik az előirányzat, amely a gyermekétkeztetést is tartalmazza. Az indoklás szerint ez megteremti a 2015. évi fedezetet az önkormányzati feladatellátók számára. Pedig ez az összeg, de még a beigért is jóval kevesebb annál, mint amire egyes számítások szerint szükség van. Nagyjából 7 milliárd forintról beszélnek az idei néhány hónapra, éves szinten pedig 19 milliárd forintról. A kívánt többletre nem csupán a kedvezményes étkeztetés, hanem az egészségesebb étkeztetés miatt is szükség van, mivel szeptember 1-jétől lép életbe - többszöri halasztás után - az új menzarendelet. Ha nem biztosítanak rá megfelelő forrásokat, akkor félok, hogy a szülőkkel fogják megfizettetni ennek a rendeletnek a bevezetését.

A nem állami fenntartók számára új jogcímként jelenik meg a költségvetés 9. számú mellékletében a bölcsődei ellátásban részesülő gyermekek ingyenes étkeztetésének támogatása. Az óvodai ellátásban részesülők számára pedig a 8. számú mellékletet módosítják. Az indoklás szerint ez az 1. számú melléklet módosításával együtt teremti meg a 2015. évi fedezetet a nem állami feladatellátók számára a szeptember 1-jétől bővülő ingyenes bölcsődei, óvodai gyermekétkeztetéshez. A kiegészítő támogatás fajlagos összege 9400 forint/fő/4 hónap. Ezzel itt visszatér a fejkvótás finanszírozási modell, miközben egyébként a gyermekétkeztetés támogatása tavaly óta már feladatalapú, ami a tárcsa szerint kedvezőbb a fenntartók számára. Nem tudni, hogy ez mire lesz elég, mert ez az összeg a 2013. évi fejkvóta alapján nagyjából csupán annak a negyed havi szintjén áll.

Az sem világos, hogy miként kell értelmezni a kiegészítő jelleget, hiszen a hivatkozott pontban, a Gyvt. 154. § (5) bekezdésében szerepelnek olyanok is, akik után már eddig is kaptak támogatást, bár az egyébként járó támogatás nem csak a kedvezményes étkezők után jár.

Az is kérdés, hogy miért csak a nem állami fenntartók esetében van erre szükség a kormány szerint. Mi a helyzet az önkormányzatokkal? Nekik támoga-

tás nélkül, saját zsebből kell-e majd kiegészíteni az ingyenes étkeztetést?

Nagyon sok kérdést tettem fel az elmúlt egy évben a gyermekétkeztetéssel kapcsolatban, és az elmúlt öt évben is nagyon sokszor hívták fel a képviselőtársaim a figyelmet arra, hogy igenis, a kormánzatnak be kell avatkozni a gyermekéhezés szempontjából, és üdvözljük, hogy végre meghallották a Magyar Szocialista Párt kezdeményezését, és végre beavatkoznak; de mondhatni, hogy későn és nem eléggé.

(19.00)

A mostani 62 milliárdos módosításból 3-3,5 milliárd forintról beszélhetünk a gyermekétkeztetéssel kapcsolatban. Itt néhány adatot felsorolnék. A kikért adatok szerint a bölcsődében lévő gyermekek 100 százaléka étkezik most a bölcsődében, az óvodában a gyermekek 98 százaléka, az általános iskolában 77 százaléka, a gimnáziumban 32 százaléka, a szakiskolákban pedig 10 százaléka.

Egy másik nagyon fontos adat - és azért kellett ezeket az adatokat közölni - a 2013-as adatok szerint - mert még 2014-es adatok nem állnak rendelkezésre - az ingyenes vagy kedvezményes étkezésben részesülők aránya intézményenként. A bölcsődébe járó gyerekek 29,59 százaléka kap valamilyen támogatást, az óvodába járók 45,53 százaléka, az általános iskolába járók 60,31 százaléka, a gimnáziumba járók 43,99 százaléka, a szakközépiskolába járók 45 százaléka, a szakiskolába járók 65 százaléka az ott étkező 10 százalékból, és a speciális szakiskolába járók 73,4 százaléka.

Azért üdvözlendő a bölcsődés korú gyerekek étkeztetésének a támogatása, merthogy folyamatosan elfelejtkezünk arról, hogy a bölcsődei gondozási díjat a Fidesz-KDNP-kormány vezette be, ők vették be ezt a plusz fizetési kategóriát, és üdvözlendő, hogy végre gondolnak már a 3 év alatti gyerekekre is. Közben itt el kell mondani, hogy az egyik legveszélyeztetettebb korosztályról beszélünk, mivel ha ezekre a gyerekekre nem figyelünk oda, 3 éves koráig nagyon sok minden történhet, ha nem megfelelő ellátásban részesül a gyermek. Hozzáteszem, még mindig nem elegendő, mert Magyarországon a 3 év alatti gyerekek alig 16 százaléka, akik intézményben vannak. Alig 16 százaléka! Mi van a 84 százalékkal, akiknek otthon nagy segítség kellene, hogy támogassuk őket?

Az óvodába járó gyerekeknél - folyamatosan elmondjuk ott is - minél nagyobb arányban... Ezt a támogatást úgy fogják bevezetni, hogy önbevallás alapján fogják odaadni a támogatást. En úgy gondolom, hogy némiképp társadalmi feszültséget fog okozni ez az önbevallás, mondhatnám azt is, hogy a felelősséget megint a lakosságra fogják hárítani, mert nem merik azt mondani - persze, meghatározzák a jövedelemhatárt, de nem azt fogják mondani -, hogy kötelezően le kell nyilatkozni, hanem önbeval-

lás alapján majd a szülő bevallja, hogy tényleg annyit keres vagy nem annyit.

Én azt gondolom, amikor kicsi gyerekekről beszélünk, lehetünk annyira megengedőek, hogy ha már ekkora összeghatárt akar a kormány bevezetni, akkor kapjon már minden gyerek ingyenesen étkezést. Ha stadionokra több száz milliárd forintot tudunk úgy elkölteni Magyarországon, hogy üresen állnak, és feleslegesen építjük, akkor én úgy gondolom, hogy a gyermekeink érhetnek annyit - függetlenül az anyagi helyzettől -, hogy kapjanak ingyen étkezést.

A másik, hogy folyamatosan kritizáljuk a kormányt azzal kapcsolatban, hogy ne csak ebben az időszakban; bár az óvodánál és a bölcsődénél beszélhetünk arról, hogy akár egész évre megkaphatják a támogatást, mivel ott kimondottan nyári szünet nincsen, de az iskoláskorú gyerekeknél, ha gyerekekről beszélünk, akkor az év 365 napján biztosítsuk a kedvezményes étkezést a rászoruló gyerekeknek. Több-ször tettünk javaslatot arra, hogy ezt a kormányzat oldja meg, és figyeljen oda arra, hogy ha az idősellátásnál alapfeladat, hogy a rászorulóknak 365 nap biztosítani kell a meleg étkezést, akkor ez a gyerekeknél is történjen meg. Nagyon sok módosítót adtunk be a 2015. évi költségvetéshez is, és fogunk az ideihez vagy már a 2016-oshoz is, szerintem ehhez is fogunk módosítókat benyújtani.

Ami még nekem vesszőparipám, hogy attól, hogy egy gyermek középiskolába kerül, betölti a 14 évet, attól még gyermek, és minél idősebb, ha középiskolába kerül vagy szakiskolába, egyre kevesebb esélye van a közétkeztetésben és a támogatott közétkeztetésben részt venni, ezt az adatok alá is támasztják. Én azt gondolom, hogy a 14 éves gyerek attól még gyerek, a 18 éves gyerek is gyerek, és neki is szüksége van arra, hogy nap mint nap meleg ételhez jusson.

Tudom, hogy azt a választ fogják adni erre, hogy előbb csak egy lépést tesznek, mert a legkisebb gyerekeknek bővítik a támogatási rendszerét - látszik ez a bölcsődei és az óvodáskorú gyerekeknél -, és majd a következő évi költségvetésben majd gondolni fognak a nagyobbakra is. Én azt gondolom, arra, hogy egy gyerek éhezik, nincs jó adat. Arra a jó adat a nulla. És nincs arra jó adat, hogy nyáron otthagyjuk őket.

Folyamatosan mondjuk, hogy a nyári szociális étkeztetésnek a pályázati rendszere nem jó. Érdekes volt azt a tanulmányt elolvasni, mert folyamatosan arra gondoltunk, hogy a nyári szociális étkeztetés azért nem működik úgymond teljesen jól, mert olyan szabályozást hozott a Fidesz-KDNP-kormány, hogy 40 kilométeres körzetből helyi terméket kell beszerezni, százalékosan meghatározzák, hogy a helyi terméknek hány százalékban kell szerepelni. Döb-benten olvastam a tanulmányt, hogy a legfontosabb ok nem ez, nem emiatt nem pályáznak a rászoruló települések. Azért nem pályáznak, mert sok esetben a polgármesterek szégyellik a településük szegénység-

gét, szégyellik azt, hogy szegény gyerekek vagy rászoruló gyerekek vannak a településen. Ma még mindig ott tartunk Magyarországon, hogy igenis a szegénységet szégyellik még maguk a polgármesterek is.

Többször tettünk javaslatot arra, hogy ha tisztában vagyunk vele, már évek óta látszik, hogy hány gyereknek kellene kapnia rászorultsági alapon - körülbelül 550 ezer gyerek kap ma valamiféle támogatást a gyermekétkeztetésben, vagy az 50 százalékot, vagy a gyermekvédelmi támogatás által ó rászorult -, ha tisztában vagyunk a számokkal, akkor be kellene azt fejezni, hogy pályázatadási módszerrel adjuk oda a támogatásokat az önkormányzatoknak, hanem lehetőséget kellene biztosítani egy sokkal rugalmasabb rendszerre, hogy ezek a gyerekek nyáron, az őszi és a téli szünetben is a meleg ételhez hozzájuthassanak.

Még egyszer azt mondhatom erre, hogy üdvözlendő, hogy legalább egy icipicit módosítottak ezen, de én úgy gondolom, hogy ez még mindig nem elégséges. A legfontosabb kell legyen a kormányzatnak a gyermekeink jövője, és a legfontosabb az, hogy Magyarországon egy gyermek se éhezzen. Erre én azt tudom csak mondani, hogy módosító javaslatokat fogunk tenni, és kérem a kormányzatot, hogy ne lesöpörjék az asztalról, mint ahogyan tették eddig, hanem a javaslatainkat fogadják el a gyermekeink érdekében. Köszönöm szépen a szót, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A következő felszólaló a Jobbik képviselőcsoportjából Hegedűs Lorántné képviselő asszony, az Országgyűlés jegyzője.

Parancsoljon!

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Ott kezdeném, ami tulajdonképpen az egyik legkisebb eleme ennek az egész módosító csomagnak, és amivel kapcsolatban az előbb is pár mondat erejéig hozzászóltam, ez a Liget projekt kérdése. Elmondom, hogy miért ezzel kezdeném. Azért is, mert az egész módosító indítvány ebben az egy kis, két-három soros javaslatban, mint cseppben a tenger, úgy tükrözi vissza a kormányzat kapkodó politikáját.

Merthogy miről is van szó? Két-három évvel ezelőtt indult ez az elképzelés, ez a beruházás, hogy majd egyszer megvalósul, és maga a kormánybiztos úr, Baán László szerint is úgy történnek a dolgok, hogy pénz sosincs, de mindig, amikor valami újabb elképzelés, újabb elem, újabb gondolat felmerül, akkor Baán László bekopogtat a kormányfőhöz, és kér egy kis pénzecskét. Amikor például az idei költségvetést tárgyaltuk, akkor is felmerült egy sajtókérdésben, hogy kormánybiztos úr, a Liget projektre 8 millió forint van előirányozva, hogyan tovább. Erre azt mondta, hogy semmi gond, majd megint, ha szükségem lesz pénzre, elmegyek, kopogtatok és majd meg fogom kapni. És lám, itt van, alig telik el 2-3 hónap a költségvetés hatálybalépése óta,

és már laza 10 milliárd forinttal gazdagszik ez a Liget projekt akkor, amikor - ahogy az előző felszólalásban is elmondtam - egyre többen magának a kormányfőnek a környezetéből is azt mondják, hogy ez a projekt megvalósíthatatlan.

(19.10)

Tisztelt Államtitkár Úr! Tudom, hogy önnek nem szakmája az építészet, de azt is tudom, hogy egy pallérozott ember. Könyörgöm, nézze meg, menjen ki a Kossuth térre, nézze meg a jelenlegi Néprajzi Múzeum épületét! Tudom, hogy nem annak épült, hanem a Kúriának, de nézze meg, milyen gyönyörű épület! Hauszmann Alajos, a Műegyetem egykori professzora tervezte, a kisujjában volt az egész építéstörténet. Nem véletlenül lett ennyire megkomponált épület, ahol méltó helyen van jelenleg a magyar néprajz tudománya bemutatva.

Ezzel szemben, amit oda terveznek, és amire már összességében elment körülbelül egymilliárd forint, erre a sok-sok tervre meg arra, hogy offshore-cégtől béreljen irodát a Liget projektnek az előkészítő szerve, maga az a terv, amit hosszas előkészítés után kiválasztottak, olyan ronda, mint egy '50-es években épült SZTK-épület.

Ugye, amikor költségvetést tervezünk, nagyon nem mindegy, hogy mire adunk pénzt, és én azt gondolom, hogy laikus testvérként is el tudjuk dönteni, hogy mi szép vagy mi nem az, mondjuk ki: mi ronda. És hát nem lehet erre az épületre azt mondani, hogy ez szép volna, de azt semmiképpen, hogy méltó helyen lenne ott a magyar népművészet otthona.

Úgyhogy én azt gondolom, hogy mindenképpen megfontolást igényel ez a javaslat, amit önök itt benyújtottak, már csak a mögöttes projekt miatt is. De az is ezzel együtt azért megfontolást igényelne, hogy hogy is van az, hogy mi át akarunk építeni egy hatalmas, 50 hektáros területet, és hallatlan nagy ívű elképzeléseink vannak, összesen 140 milliárd forintba kerülne ez a nagy-nagy átalakítás, de mégiscsak ilyen döcögösen megy ennek a pénzügyi tervezése.

Azt gondolom, hogy ezzel az egészettel komolytalaná tesszük mindamellett, ahogy mondom is, hogy egyre több olyan hír van, hogy igazából meg sem akarják valósítani, de ez a komolytalansági faktor a kérdésben azt is az eszembe juttatja, hogy ugye tudjuk, hogy Andy Vajna is itt sűrög-forog a Liget projekt kapcsán. És ugye felmerült az is, hogy például a Vajdahunyad vára tekintetében ő szeretne ott olyan lehetőségekhez jutni, hogy minek oda ugye a Mezőgazdasági Múzeum, hadd legyen az kaszinó. Tehát valójában én attól tartok, hogy ez az egész dolog egy fedősztori, ami nagyon drága, és az adófizetőknek eddig is már egymilliárdjába került, na, majd most további pár milliárdot még beletolunk azért, hogy aztán a végén kaszinóvárost csináljunk a Városligetből.

Hihetetlen nagyvonalúságot mutat egyébként e tekintetben most a kormányzat, számomra elég ért-

hetetlen módon, és ezt a 8 milliárd forintot nem tudom nem párba állítani azzal, ami a beszédem másik részének egyébként legfontosabb eleme, ez a gyerekétkeztetés kérdése, illetve az önkormányzati finanszírozás. Ugye, ez két részből áll, amit önök most itt átalakítani kívánnak; egyrészt a gyermekétkeztetés az önkormányzatokon keresztül, másrészt az adóssághozjárati konszolidációban nem részesült önkormányzatok fejlesztési segítségnyújtása.

Először is a gyerekétkeztetésről hadd mondjak pár gondolatot! Úgy lettek kikalkulálva ezek a támogatások, amiket önök fejeként adnának, hogy négy hónapra szabja meg a törvényjavaslat, de ha azt egy napra leosztjuk, akkor azt kell hogy lássuk, hogy 117 forintot szán gyermekétkeztetésre a kormányzat egy fő esetén. Na most, egy ekkora (*Mutatja.*) bébitápszem is most már többbe kerül, azért ezt hadd mondjam el. Igaz, hogy bölcsődéseket és óvodásokat gondol ebből a kormányzat ingyenesen étkeztetni, de hacsak nem lejárt szavatosságú bébitápszert veszünk nekik, akkor másra nem nagyon fog telni ebből a 117 forintból. És önök azt mondják, hogy ezáltal megoldják az önkormányzatoknak azt a problémáját, hogy miből fogják az ingyenes gyermekétkeztetést biztosítani.

Ugye, jelenleg az a helyzet, hogy a konyha fenntartására, illetve a konyhában dolgozók munkabérére, tehát általában az étkeztetés rezsiköltségére, mondjuk így, a kormányzat támogatást biztosít a településeknek az adóerő-képességük szerint. Csak a nyersanyagköltséget fizettetik meg a szülőkkel, és azt hozzáteszem rögtön, hogy mi azt nagyon támogatjuk, hogy a jelenlegi 37 ezres határvonal legyen felemelve erre a közel 80-90 ezer forintra, mert én azt gondolom, hogy abban a családban, ahol egy gyerekre egy nap körülbelül 3 ezer forint jut, az a család abszolút megérdemli, hogy a gyerek étkeztetését a kormányzat, illetve a település ingyenesen biztosítsa. Tehát e tekintetben nincsen vita közöttünk, csak az a kérdés, hogy ki lesz az, aki valójában ki fogja fizetni a számlát, és ez a legnagyobb kérdés, megmondom őszintén, mert hogyha nem a kormányzat, és ugye tudjuk, hogy a települések érdekszövetsége, például a MÖSZ meg a TÖOSZ is, kiszámolták, hogy körülbelül ez éves szinten 18 milliárd forint többletet jelentene, most ehhez képest önök alig-alig adnak valamennyit, és akkor nyilván ezt a fennmaradó különbözetet a településeknek kéne kigazdálkodnia. Csak ugye, miből tudják kigazdálkodni?

Az első megoldás az, hogy semmiből nem gazdálkodják ki, hanem az étkezés minősége lesz sokkal silányabb, és akkor lesz majd mindennap rántott leves, de mivel már az EMMI-rendelet szerint sőt sem lehet beleakadni, ezért sőtlan rántott levest ehetnek a gyerekek mindennap. Ugye, valljuk be, hogy ez nem túl jó megoldás, és valószínűleg nem is így fog történni. A másik megoldás az, hogy az önkormányzatok fogják valamilyen úton-módon kifizetni, hát például adót vetnek ki. Ugye, ilyenre lesz fantasztikus megoldás, mondjuk, a települési adó, adózzon a nép, és akkor ki tudjuk fizetni a gyermekétkeztetést.

A harmadik megoldás pedig, hogy bejelentik a szülőknek, hogy tisztelt szülők, ugyan ingyenesen étkezik az önök gyermeke, de akkor tessék behozni a gyümölcsnapra gyümölcsöt meg aztán a zöldséget, meg a húskészítményeket, meg a tejterméket, és pontosan ugyanott leszünk, ahol most vagyunk, csak éppen nem pénzben kérjük el a szülőktől, hanem majd ilyen adományok formájában kérjük el a szülőktől a gyerekétkeztetésre fordítandó összegeket. Tehát ez ilyen módon szerintem semmiképpen nem megoldás. Látszatpolitizálásnak - hogy a kormányzat rendkívül nagyvonalú, rendkívül szereti a szegény, éhezni gyerekeket, és nagyon szívesen adna - jó, de egyébként megoldás gyanánt nem annyira jó.

Persze, mondhatná, hogy ezt miért itt mondom el, miért nem a holnapi napon, a gyermekvédelmi törvény módosítása kapcsán mondom el. Szeretném közölni, ott is el fogom mondani. Csak azért próbáltam volna itt is ön elé tárni, hiszen önök adják, vagy pontosabban ebben az esetben nem adják rá a pénzt, arra a törvényjavaslatra, amit egyébként meg az EMMI nyújt be, és fog holnap velünk megvitatni.

Még egy gondolatot ehhez a dologhoz: ugye, elhangzott ez a 18 milliárd az én számításaim szerint vagy az érdekvédelmi szövetségek számítása szerint, és itt azt látjuk, hogy önök, ugye, a 2. melléklet III. pontjában 61 milliárdot szánnak a jelenlegi 58 milliárd helyett. Hát ez kicsivel több, mint 3 milliárd összességében, ami biztosan nem lesz elegendő.

De hogy áttérjek a másik kérdésre, na, ez egy nagyon érdekes matekpélda. Ez az önkormányzatoknak a fejezeti tartalékáról szól. Ugye, 2013-ban, amikor tombolt az adóssághozjárati konszolidáció, önök azt mondták, hogy az 1956. adóssághozjárati konszolidációban részesített településen kívüli, tehát közel ezer vagy kicsivel több mint ezer települést úgy fogják segíteni, hogy minden évben 12 500 milliárd forintot fognak fejlesztési forrásként adni. Ezt 2013-ban mondták. Ez be is épült a 2014-es költségvetésbe, akkor egyszer beleépült, és hogy ezt éveken keresztül fogják, négy éven keresztül biztosítani; na, az idei költségvetésbe ezt már nem sikerült beletenni. Olyannyira nem, hogy amikor tárgyaltuk a költségvetést, ennek híre-pora nem volt, és akkor ugye, felmerült a költségvetés vitájában, hogy a kormányzat szavahihetőségével gondok vannak, és akkor ezután önök pluszban beletettek a fejezeti tartalék felhasználásába utólag egy mondatot, ami szintén 12,5 milliárd forintról szólt.

Az előbb rosszul mondtam, ugye? 12,5 milliárd forintot akartam mondani, akkor most megerősítem ezt. Tehát az összeg ugyanannyi volt, amit korábban elmondtak, viszont a felhasználásához semmilyen játékszabályt nem rögzítettek le, de legalább ez a 12,5 benne volt mint szám.

(19.20)

Na most, a fejezeti tartalékot önök 6 milliárddal lecsökkentik, de a másik oldalra, tehát ugyanúgy a

III. fejezetnek csak egy másik pontjába, tehát a kiegészítő támogatásoknál a fejlesztési összegekhez rakják be, de már csak 9,7 milliárdot. Mély tisztelettel, akkor hová lett a 12,5 milliárd, amit meg tetszettek ígérni? Hol van a kormányzatnak a szavahihetősége? És ott azért összességében, ha az önkormányzatoktól az egyik oldalon elveszünk 6 milliárdot, a másik oldalon 9,7 milliárdot adunk, akkor amit ténylegesen kapnak, az csak 3,7 milliárd plusz erre az egy gondolatra.

Én azt gondolom egyébként, hogy volna itt a fejezeti tartalékban számtalan olyan pont, amit igenis meg lehetne gondolni, és átcsoportosítással ezt a pár milliárdot, ami még hiányzik, az adósságkonszolidációban nem részesült önkormányzatok megsegítéséhez igenis hozzá lehetne tenni.

Mondok egy példát. Ezt már egy párszor említettem önnek, de akkor most is szeretném felhozni, ez például a Hódmezővásárhelynek egyes ingatlanokkal kapcsolatos kiadásaira elkülönített 1,2 milliárd forint. Szerintem ez egy eléggé nagyvonalú gesztus volt a kormányzat részéről, és igazából azt gondolom, hogy majdnem minden önkormányzatnak vannak ingatlanokkal kapcsolatos beruházásai egy-egy évben, tehát ez alapján a 3200 önkormányzathoz bármelyik megérdemelné, nem csak éppen „Hódmezővári hely”. Úgyhogy nosza, hogyha már törvényt módosítunk, hogyha már költségvetést módosítunk, esetleg ezt az összeget is ebbe a kis fejezetcskébe pakoljuk át, és akkor már a kormányzat szavahihetőségéhez még egy lépést előre tettünk pozitív irányba.

Összességében azt tudom elmondani erről a javaslatról, hogy mint egy laza szénakazalba, a kormányzat elég sok mindent összetett. És akkor minél inkább itt szálanként szét kellene válogatni, hogy melyik az, ami megalapozott, melyik az, ami tervezhető lett volna előre, melyik az, ami nem. Azt gondolom, hogy egyébként itt az előbbieken elhangzott - sajnálom, hogy már a Költségvetési bizottság elnöke elment -, hogy lehet egy költségvetési törvényt módosítani, hiszen maga a Gyurcsány-kormány is 2008 őszétől, október 6-ától december végéig hat alkalommal módosította a 2009-es törvényjavaslatot. Igaz, hogy ahhoz egy laza világválság is kellett, most azért azt hiszem, hogy erről nincsen szó talán, reméljük, de mindenesetre az a mód, ahogy ezek az egyes tételek össze lettek ide téve élénk, be lett így nyújtva, azt gondolom, hogy ez egy olyan fajta, eléggé silány kormányzati munkát feltételez, ami azt gondolom, hogy talán a tisztelt államtitkár úr számára is vállalhatatlan. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Z. Kárpát Dániel tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A következő felszólaló az MSZP képviselőcsoportjából Demeter Márta képviselő asszony. Parancsoljon!

DEMETER MÁRTA (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Állam-

titkár Úr! Az idei évi költségvetés módosítása, ami előttünk fekszik, ahogy képviselőtársaim közül sokan említették már, tényleg rengeteg témát ölel fel. Én ezekből elsősorban kettő olyan kérdést érintenék, amely a rendvédelmi és honvédelmi állományra van kihatással.

Az egyik egy olyan, amely csak közvetett hatással bír, de ettől függetlenül mindenképpen szeretném kiemelni. Eszerint a Miniszterelnökség fejezetben a különféle kifizetések soron szerepel majd az a keretösszeg, amely a katonák és a rendvédelmi dolgozók 2015. július 1-jétől életbe lépő, hatályba lépő illetményemelésének a fedezete. Ezen a soron 49 milliárd forint szerepel. A mostani módosítás szerint, amely előttünk fekszik, ennek a céltartaléknak a terhére kell biztosítani a bírósági és ügyészségi fogalmazók, titkárok pótlékának az emelését is.

Ami azonnal szembeötlő ennél a módosításnál, az az, hogy nem lehet látni, hogy milyen jogszabály alapján, mekkora összeggel emelkedik a titkárok és fogalmazók pótléka. És mivel ennek a céltartaléknak az összege, amely ezen a soron szerepel, nem emelkedik, ezért kérdéses, hogy erre az illetményemelésre is elegendő forrást tartalmaz-e ez a sor.

Itt mindenféleképpen szeretném leszögezni, hogy az MSZP mindent üdvözlendőnek tart, ami egy picit is ad az embereknek, azoknak, akik keményen dolgoznak ebben az országban, és nagyon nehezen tudnak megélni. Tehát természetes, hogy ilyenformán a bírósági és ügyészségi fogalmazók béremelése, pótlékának emelkedése is egy nagyon dicséretes dolog.

Arra viszont szeretném felhívni a figyelmet - és ezt mindenképpen szeretnénk, ha szem előtt tartanák, de azt gondolom, hogy talán önök is ezen lesznek -, hogy amennyiben ennek a végrehajtásához pluszforrásra van szükség erre a céltartalékra, akkor biztosítsák majd azt a pluszforrást. Hiszen nyilvánvalóan közös cél, és ebben biztos vagyok, hogy konszenzus lehet, hogy minden olyan bérfelállítás, pótlékemelés, amit önök egyáltalán bármikor is megígértek, az igenis teljesüljön, és minél előbb teljesüljön.

És bár ez a módosítás nem kifejezetten a katonák és rendvédelmi dolgozók illetményemelését érinti, csak azt a céltartalékot, amiben ezt is találhatjuk, ettől függetlenül ezen a fórumon is, mivel általános vitáról beszélünk, szeretném kiemelni azt, hogy nagyon üdvözlendő az, hogy a honvédség és a rendvédelmi szervek állománya egy részének ez a fajta illetményemelés, amit önök megígértek, remélhetőleg ténylegesen meg is fog valósulni.

A másik dolog, amit kiemelnék, hogy az új szolgálati törvényekkel összhangban a költségvetési törvény július 1-jétől külön fog rendelkezni a rendvédelmi és honvédelmi illetményalapról. Ezeknek az összege meg fog egyezni a jelenlegi közszolgálati illetményalap összegével, ami 38 650 forint még mindig 2008 óta, ugye, ez befagyaszttásra került.

Itt rendkívüli módon meglepődöttünk ennek az összegén, feltételezhető volt, hogy talán - legalábbis

reménykedtünk, inkább így fogalmaznék - itt is biztosítanak némi pluszforrást, de önmagában azt gondolom, már az is üdvözlendő, hogy egy külön rendvédelmi és honvédelmi illetményalap megállapításra került. Ahogy államtitkár úr említette, szükséges volt rögzíteni ennek a mértékét, ez most jelenleg megegyezik a közszolgálati illetményalappal, de remélhető, hogy a következő években ez az alap, ennek az összege emelkedni fog. A szolgálati törvények alapján is az van meghatározva, hogy ez az alap nem lehet kevesebb a következő évben, mint ahogy az előző évi mértéke megvalósult. Úgyhogy itt reményünket fejezzük ki, hogy ez nemcsak megállapításra került, minthogy létezik ilyen illetményalap, hanem ennek az összege emelkedni is fog.

Akkor itt emelném ki az egyik legfontosabb kérdést, hogy mi lesz a közalkalmazottakkal, köztisztviselőkkel, hiszen a köztisztviselői illetményalap - ahogy az imént említettem - 2008 óta van befagyasztvva, egy fillérrel nem emelkedett. Kérdés, hogy a honvédség, a rendvédelmi szervek állományában mi lesz azzal a több mint 6 ezer emberrel - a 2013-as zárszámadás alapján 6003 főről lehet tudni -, azzal a több mint 6 ezer emberrel, akik közalkalmazotti státuszban vannak ezeknél a szerveknél.

Nem mehetünk el amellett sem szó nélkül, hogy a honvédség állományában a közalkalmazottaknak és a katonáknak köszönhető, akik az alakulatoknál nélkülözhetetlen feladatokat végeznek el nap mint nap, hogy a Magyar Honvédség egyáltalán még megőrizte a működőképességét. Hogyha ez a kormányon múlt volna, azt látjuk, hogy mindent elkövetnek azért, hogy ne legyen működőképes Magyarország hadereje.

Tehát gondoljanak a közalkalmazottakra is, gondoljanak arra, hogy a köztisztviselői illetményalapnak a mértékét igenis emelni szükséges. Itt állunk a 2016-os költségvetés benyújtása előtt, ahogy képviselőtársaim is említették, igenis gondoljanak ezen béremelés megvalósításának a szükségességére.

(19.30)

És mivel általános vitáról beszélünk, muszáj megnéznünk azt is, hogy milyen környezetben fog megvalósulni az idei költségvetés módosítása.

A honvédséget illetően mind a biztonságpolitikai környezet változásaira tekintettel, mind pedig az elmúlt öt évben az önkormányzatának a rombolásait tekintve elengedhetetlen, hogy növeljék érdemben a Magyar Honvédség költségvetését. Mint említettük, az illetményemlést, amennyiben megvalósul, nagyon örvendetesnek tartjuk és igazán szükségesnek, mondhatnám azt is, hogy ez ennyi év után már-már alap, hogy meg fog valósulni. De ne menjenek el amellett figyelemmel, hogy az állomány a legnagyobb értéke a Magyar Honvédségnek, a működőképesség garanciája. Az ő megbecsülésük nem merül ki

az illetményemelésben, perspektívát kell számukra biztosítani és a munkakörülmények javítását, igenis figyelmet kell fordítani arra, hogy mind az egyéni felszerelés, mind a technikai eszközök állapota megfelelő legyen, ezekre is forrásokat szükséges biztosítani.

Amikor azt mondom, hogy a Magyar Honvédség költségvetését emelni szükséges, akkor nem arra gondolok, hogy rendkívüli feladatokat bízunk pluszban év közben a Magyar Honvédségre és ehhez biztosítanak forrást, hanem arra gondolok, hogy az alapfeladat-ellátásra, az alakulatok mindennapi működésére pluszforrásokra van érdemben szükség.

Tehát ahogy látjuk a mostani módosítást, mivel sok fejezet nincs megnyitva a költségvetésben, ezért nyilvánvalóan erre a 2016-os évtől lehet most érdemben akár módosítási szándékokra lehetőség. De ha a kormány előbb felismerné ennek a szükségességét, az mindenképpen örvendetes lenne, és nyilván egy törvénymódosítással ezt meg is tudnák oldani, hiszen azt látjuk, hogy amire akarnak pénzt költeni, ami a kormánynak és a kormánypártoknak prioritás, arra valahogy mindig, minden körülmények között találnak pénzt.

Elvonatkoztatva ettől a két témától, amit említettem, szeretnék még egy harmadik dolgot kiemelni. Azzal a módosítással kapcsolatban, ami előttünk fekszik, a Költségvetési Tanács az alábbiakra hívta fel a figyelmet, és ezt idézném is. Az államadósságcsoökkentésre vonatkozó cél és az államháztartási hiánycél akkor teljesíthető, ha - pontosan idézve - „a makrogazdasági pálya az év egészében stabil marad, a bevételek a vártak megfelelően alakulnak, s a kormány különösen a külső feltételek esetleges kedvezőtlen alakulására tekintettel a továbbiakban is feszes kontrollt gyakorol a kiadások felett”.

A kormány nem gyakorol feszes kontrollt a kiadások felett. Ha feszes kontrollt gyakorolna, akkor lenne arra pénz, amiket említettünk, képviselőtársaim is, lenne több pénz a gyermekétkeztetésre, lenne több pénz arra, hogy felszámolják Magyarországon a szegénységet, lenne több pénz a dolgozók, a munkából élők megbecsülésére és érdemi munkahelyteremtésre.

Viszont látjuk, hogy amire költenek, biztos vagyok benne, tényleg, hatalmas prioritás, nagyon úgy néz ki, hogy Magyarország lassan ezt tűzte a zászlájára, de a kormány egész biztosan. Azért nem azonosítanám az országot a kormánnyal természetesen. Mi a fontos önöknek? Orbán Viktornak stadion, halastó, kisvasút, repülőtér. Tehát azt gondolom, hogy érdemes elszemegetni ebben a felsorolásban, és napestig sorolhatnánk, hogy mi az, amire költenek pénzt. Mi egészen eddig itt a parlamentben azt soroltuk, hogy mire nem vagy mire nem elegendőt.

Tehát azt gondolom, hogy vizsgáljanak felül bizonyos szempontokat és számokat, és végre valós prioritásokat állítsanak föl, ne pedig légből kapott leányálmok megvalósítását keressék. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A következő felszólaló a Jobbik képviselőcsoportjából Z. Kárpát Dániel képviselő úr, aki ismételt felszólalásra kap lehetőséget. Parancsoljon!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Valóban kissé kellemetlen itt folyamatosan bombázni kérdésekkel a különböző államtitkárokat, kormánypárti képviselőket, hiszen válaszok elvértve érkeznek. Remélem, hogy most azért meg tudjuk törni a jeget. Tudjuk, hogy az a jellemző szokás, hogy a zárszó keretein belül kapunk majd egyfajta visszajelzést ezekre. Talán kellemesebb lenne a vita során, hiszen akkor nekünk is lenne újfent reagálási lehetőségünk, de megértem, hogy államtitkár urat ebben a kellemetlen helyzetben hagyták ezzel a rossz szokással. Nagyon remélem, hogy egyszer azért felébred a lelkiismeret, és szakítani tudunk ezzel.

Az imént Demeter Márta által elmondottakhoz muszáj kapcsolódnom annyiban, hogy nagyon fontos lenne, mint említettük, a magyar határőrizet tiszteséges rendbetétele. Tudjuk, hogy még 2008-ra datálható az az időszak, amikor ezen szervezet leépítése gyakorlatilag betetőzött, integrálták azt a rendőrségbe, bizonyos funkciók megőrzése, mások elhagyása mellett. De jelen pillanatban, amikor külföldi katonai beavatkozást kívánnak önök foganatosítani, amellet, hogy tudjuk, hogy védtelen Magyarország határának egy része, és tulajdonképpen mi vagyunk az egyetlen olyan ország, amelynek schengeni határszakasza van és nincs határőrsége, nagyon fontos lenne rendezni ezt a kérdéskört. Legalább bennünket megnyugtathatnának és a mögöttünk álló szavazókat, szimpatizánsokat, hogy nem marad fenn ez az áldatlan állapot, miszerint Magyarország határainak átjárhatósága ilyen elképesztő fokon fennáll.

Ez év elején volt különösen problémákat okozó, amikor Ásotthalom térségében a jellemzően Koszovóból meginduló nagyon nagy tömeg egész egyszerűen azon okokból indult el, beszélgettünk sokakkal, de a szakma is ismeri a motivációikat, miszerint a sutogó propaganda elterjesztette köreikben, hogy az osztrák és német szociális rendszer bizonyosfajta szigorításokra készül, ebből kifolyólag nagyon sokan télvíz idején, a tél közepén a lehető legnagyobb számú gyereksereggel a vállukon elindultak Európa felé, és bizony erre az emberkereskedők is lecsaptak. Sejttem, vélem sejtteni, hogy azért az ottani szolgálatok is dolgoztak azon, hogy minél többen elinduljanak a térségből. Amint kiderült, hogy gyakorlatilag az a helyzet nem áll fenn, amitől tartottak, elapadt az áradat, de nem a magyar határőrség kiemelt munkájának köszönhetően, hanem bizony odavezényelt osztrák, német és egyéb századoknak köszönhetően. Azért több száz emberre itt ne gondoljunk, inkább néhány tucatra. Annyi is elég volt ahhoz, hogy rendet tegyenek az érintett határszakaszon.

De a hasonló áradatokra a jövőben is fel kell készülni, hiszen különböző menekülttáborokban, kü-

lönböző bázisokon milliós nagyságrendű embertömeg állomásozik, és ne csak Szíriára tessék gondolni, nagyon sok más válságövezetből évtizedes távlatban várhatóak hasonló eseménysorozatok. Tehát egy ilyen költségvetési módosító csomagban igencsak meg kellett volna jelenni ennek is.

Hogy átnyergeljünk egy másik témára, a BKV tekintetében sokadszor merül fel a konszolidáció igénye az önök részéről, ennek teljesítése is. Néhány számadatot voltak olyan kedvesek a munkatársaim összeszedni nekünk, hiszen ezek kapcsán olyan kérdéseket kell feltennünk, amelyek válaszokért kiáltanak.

Oké, hogy önök konszolidálnak, oké, hogy adósságot vállalnak át, de hát a BKV működésével kapcsolatban olyan hiányosságok, olyan bajok merülnek fel időről időre, amelyek kapcsán válaszokat is kell találni, hogy ez a helyzet ne termelje újra önmagát. A végső cél csakis az lehet, hogy az érintettek, azok a polgárok, akik ezen szolgáltatásokat igénybe veszik, végre érezhető változással találkozhassanak, ezzel szembesülhessenek, könnyebb legyen a helyzetük, akár olcsóbban jussanak bizonyos szolgáltatásokhoz.

De hát hogy van az, hogy 2010-ben a külső adósság már 78 milliárd volt, amit az állam átvállalt, 2012-ben 58-at a számadatok szerint, 2014-ben 67-et és most 61,7-et akar. De hát azt érdemes lenne megfejtenünk, hogy hogyan termelődhet újra és újra ez az adósság, hogyha menetdíj tekintetében az ebből származó bevétel évről évre növekszik, a jegybevétel 2010-14 között 16 százalékkal, a bérletbevétel 22 százalékkal. És azt is látnunk kell, hogy itt a növekvő tételek mellett még a büntetésekből származó bevétel is folyamatosan növekszik. Itt is azért milliárdos nagyságrendről van szó.

Tehát a folyamatos bevétel-növekedés ellenére és a fejlesztések sokszor teljes körű hiányának dacára mégis veszteséget termelnek, amit sokadszor vállal át az állam. Ha ezt megfejljük azzal, hogy különböző elektronikus jegykezelési rendszereket illető központi kormánypárti javaslatot már behoztak ide elénk, és ezzel párhuzamosan a főváros tulajdonképpen egy hasonló rendszerre próbált leszerződni egy másik vállalkozással, akkor adódik a kérdés, hogy ezen fejlesztések teljes hiánya mellett, másfajta fejlesztések elnagyolt vagy elrontott módon történő kivitelezése mellett mi akadályozza meg, hogy jövőre ugyanitt ülünk, és az újratermelődött veszteség újfent történő átvállalásával megint ott tartunk, hogy az érintettek, az ügyfelek, a polgárok minőség-növekményt nem nagyon tapasztalnak, az adófizetők pénzéből mégis bekövetkezik az újabb és újabb konszolidáció.

(19.40)

Érdemes lenne megnyugtató válaszokat találni és most is kapni arra nézve, hogy mi teszi számunkra

lehetővé azt a kedvező helyzetet, hogy ne termelődjön újra ez az adósságtömeg, hogyan lehetne úgy fejleszteni a szolgáltatások minőségét, hogy ne kerüljünk újra olyan helyzetbe, hogy ki kell pótolni és megint csak ki kell pótolni. Azt nem mondom, hogy lyukas kalapba szórt pénztömegekről van szó, mert nem mondom ilyet, csak biztos, hogy célravezető lenne ezen működési hiányosságok feltárása és nem csak a számla és a végösszeg kifizetése.

Ugyanakkor látnunk kell - még az indoklásra visszautalva -, hogy rendszerszinten ez a javaslat sincs annyira rendben, hiszen amikor a családok felé forduló kormányról tetszenek értekezni és beszélni, akkor elfelejtik, hogy bizony még az általunk nem éppen túldicsért Gyurcsány-Bajnai-időszak végén sem volt ennyiféle adótípus Magyarországon, mint most. Tényleg nem akarok demagóg dolgokat behozni, bár tény, hogy önök azóta sampon- meg művirágadót is bevezettek - a samponadó engem kevésbé érint, de a magyar állampolgárok jó részét még ezek az apróságok is érintik -, és el kell mondani, hogy gyakorlatilag 40-féle adótípus létezik, vagy pedig ennyinél következett be növekmény az utóbbi évek során, elképesztő helyzetet teremtve. Elképesztő módon túladóztatott a magyar gazdaság. Tehát adó- és járulékkorradalomra is szükség lenne, értelemszerűen mínuszos irányban. Az meg tarthatatlan, hogy e több mint 40-féle adótípus vagy adóemelési típus mellett még egy 27 százalékos áfával is szembeülni kelljen.

Újfent csak a bajok egy kisebb részét vagy pár szeletét tudtam felvillantani, de már ennyi alapján is feltehetünk tucatnyi kérdést, amelyek - még egyszer mondom - válaszként kiáltanak. Nagyon számítok arra, hogy a Fidesz-KDNP szokásjogát megtörve most érdemi vita alakulhat ki és érdemi válaszokat is kapunk, hiszen az a lekezelő magatartás, miszerint csak a végszóban kapunk akár tisztességes válaszokat is, lehetetlenné teszi azt, hogy újabb reflexiókkal éljünk, vagy adott esetben újabb ebből következő kérdéseket tegyünk fel.

Márpedig ha felelős döntést várnak el tőlünk, mint ahogy feltételezem, felelős döntéseket várnak el saját maguktól is, érdemi vita kialakulását kellene elősegítenünk, enélkül ugyanis csak elüldögélünk egymás mellett, a végeredmény pedig olyan, amilyen most előttünk van, nagyon távol áll a tökéletestől. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló az MSZP képviselőcsoportjából Gúr Nándor képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Azon gondolkodtam a napirendi pont tárgyalása kapcsán, hogy az Orbán-költségvetés mennyi szavatossági idővel bír. Hát olybá tűnik számomra, hogy túl sokkal nem, mert azért elég gyakran módosítgatjuk - vagy módosítgatják, mondhatnám inkább így, mert az önök kezdeményezésére

születik mindez. A másik gondolatom pedig igazából az, hogy amikor önök így április végén a 2016-os költségvetésről kezdenek el beszélgetni, akkor a költségvetési év kezdetét megelőzően az esetleges elfogadás után hányszor kell még hozzányúlni; akkor, amikor még költségvetési év sem lesz, a '16-os.

Nem lenne-e célszerűbb a 2016-os költségvetés tervezését úgy megcsinálni, hogy azt egy szélesebb körű társadalmi egyeztetésre, az önök kedvenc gondolatához illetően nemzeti konzultációra bocsátani, legalább a fő számok tekintetében. Mert az embereket legkiváltképp az érdekli, hogy azon súlyú problémák kezelése tekintetében, amelyek az ő életüket közvetlen formában befolyásolják, alakítják, formálják, hogyan és miképpen érintik a költségvetési számok. Tudom, hogy a kormány elé került, ettől függetlenül azt szeretném kérni most is itt a Parlament falai között, hogy gondolják meg, fontolják meg mindezt.

Ha meg ehhez a költségvetési módosításhoz kapcsolódok, akkor az előző napirendi pont tárgyalása kapcsán, államtitkár úr, szó esett itt érintőlegesen a központi költségvetés hiányának a kérdésköréről. Akkor olyan mondatok fogalmazódtak meg, amelyek beltartalma nem arról szólt, hogy egy 15 milliárd forintos nagyságrendű hiány növekedése fog bekövetkezni. Márpedig világosan látjuk, hogy most a központi költségvetés hiányának egy 15 milliárd forintos növelésére kerül sor. Nem azt mondom, hogy ebben a növelésben nincsenek olyan tételek, nincsenek olyan elemek, amelyek nem szükségszerűek. Nem erről beszélek, hanem arról, hogy az én értékítéletem szerint - de lehet, hogy ez az önök számára nehezen elfogadható - olyan szintű ellentmondásosságokat vélek felfedezni, amiket nem tudok szó nélkül hagyni.

Példaként itt van a kurdisztáni katonai szerepvállalás. Ez egy plusz 10 milliárd forintos kiegészítés. Nem tudom, hogy mennyi volt az az alapösszeg, amivel terveztek, ha terveztek - nyilván nem nagyon tervezhettek, de ha terveztek, akkor mennyi volt -, de ha 10 milliárd, 10 000 millió forintról van szó és ehhez hasonlítom a mostani 62-63 milliárd forintos kiadás bizonyos elemeit, olyanokat, mint például a megváltozott munkaképességűeket érintő támogatások kiegészítése 2 milliárd forinttal, vagy a gyermekétkeztetést érintő 3 milliárd forint, ami az előzetes tervezetek alapján eredetileg 3,5 milliárd forintban volt meghatározva, hozzáteve, hogy csak az elkövetkezendő hónapok igénye nagyjából 7 milliárd, de az egész éves többletkiadási igény mintegy 19-20 milliárd forintos nagyságrend kellene legyen, hogy a probléma megfelelő fedezetűl szolgáljon, szóval akkor, amikor csak a korábbi 3,5 helyett 3 kerül be-terjesztésre, és ezzel szemben azt látom, hogy a kurdisztáni katonai szerepvállalás 10 milliárd forintos nagyságrendet ölt, akkor azt gondolom, hogy van min elgondolkodni. Ugyanis akár a gyermekétkeztetés tekintetében, akár a megváltozott munkaképességűek esetében sokkal több tennivaló lenne.

Önök is tudják, hogy megváltozott munkaképességű ember a saját bevallások alapján nagyjából félmillió van Magyarországon, de azt is tudjuk, hogy a hosszú távú, tartós betegségek és állapotok létéből és nem a saját bevallásokból fakadóan ez már nem félmillió, hanem közelíti az egymillió főt. Ilyen értelemben nemcsak olyan intézkedéseket célszerű és szükségszerű szülni, amelyek a rehabilitációs hozzájárulás kapcsán a munkaadókra közel 1 millió forint/év/fős terhet rónak, hanem a másik oldalról, a kormányzati kiadások oldaláról is több szerepvállalást kellene tenni ezen a felületen, hogy ezek a típusú kérdések, illetve problémák a felületen nagyobb megoldási találattal érvényesüljenek.

De nemcsak a megváltozott munkaképességűek és nemcsak a gyermekétkeztetés tekintetében, hanem ha a fogyatékkal élő emberek irányába fordulunk és megnézzük, hogy a fogyatékkal bíró emberek tekintetében az ellátások formája hogyan és miképpen alakul, illetve hogy egy ilyen költségvetési módosítás kapcsán mit szólnak erre, vagy nemcsak az ellátásra, hanem a fogyatékkal élő emberek ápolását végzők támogatására mit kívánnak fordítani, akkor megint családások sokaságával találkozunk, mert hogy öt éve - nem tavalytól, nem tavalyelőttől, hanem öt éve -, amióta kormányoznak, a fogyatékkal bíró emberek ápolását végzők, a pontos számot most nem fogom megmondani, de huszonkilencezer-egynéháyszáz forintos ápolási díjban részesülnek. Az egyik oldalról tudjuk, hogy korábbi ígéreteikkel ellentétben nem ismerték el például munkaviszonynak sem azt a tevékenységet, amit végeznek, a másik oldalról nézve pedig forintálisan sem segítették ezeket az embereket abban, hogy a fogyatékkal bíró embertársaik ápolását úgymond tisztességgel meg tudják tenni, hiszen ez a nagyságrendű összeg gyakorlatilag az ő megélhetésüket is bizonyos értelemben ellehetetleníti.

(19.50)

Az előbbieken szó esett róla, képviselőtársam szólt a rendvédelmi és a honvédelmi illetményalap bevezetéséről. Nagyon érdekes, hogy ez az illetményalap 38 650 forintban került megállapításra; 38 650 forint ez az az összeg, amely az önök kormányzásának időszakában köztisztviselői illetményalapként elhíresült formátumát öltve egyetlenegy fillérrel nem változott. Remélem, most a honvédelmi, rendvédelmi illetményalap, ami most már a köztisztviselői illetményalappal megegyező összegű, nem ugyanezt a sorsot kell majd hogy megélje, hogy öt éven keresztül, bár már csak három, ugye, az a kormányzási időszak, egyetlenegy fillérrel se változzon, és ne növekedjen.

Bízok inkább abban, hogy az a szándék, hogy most összeértették a honvédelmi, rendvédelmi illetményalap és a köztisztviselői illetményalap mértékét, és a 2016-os költségvetés beterjesztésekor pedig arról kívánnak gondoskodni, hogy ez az illetmény-

alap növekedjen. És ne kelljen szembenéznünk azzal a csúfsággal, hogy a második Orbán-ciklus, már a mostani öt évből a második Orbán-ciklus hatodik esztendejében se történjen meg a köztisztviselői, illetve most már a vele egy értékkel bíró honvédelmi, rendvédelmi illetményalap változtatása. Ha eddig nem volt az elképzeléseik között, akkor most jó szívvvel javaslom, hogy gondolják meg, mert nemcsak a közfoglalkoztatottaktól vettek el pénzeket, nemcsak a minimálbéres embernek adnak kevesebb vásárlóerő-értékkel bíró pénzt a kezébe, hanem a köztisztviselők, a közalkalmazottak illetményalapját sem növelték öt esztendeje.

A Költségvetési Tanácsnak is volt vélekedése, álláspontja ezzel a módosítással kapcsolatosan. Az államháztartási hiány teljesíthetőségének kockázatait mérlegelte, azt a 2,4 százalékos mértéket, hogyan és miképpen fog ez teljesülni, ha ilyen módosításokat eszközölnék. És nemcsak a hiány tekintetében, hanem szóba hozták, szóba került az államadósság alakulásának kérdésköre is, amire az én emlékképeim szerint egy ilyen 0,15 százalékos mértékű hatással bír az az intézkedés, amely most a költségvetés módosításával párosul.

És mindezek mellett van két dolog, ami mellett nem kívánok elmenni. Az egyik az, hogyha szabad illet mondani, hogy az államnak vannak létező forrásai. Az állam gyakorlatilag mivel gazdálkodik? Nyilván beszedett adókból, járulékokból származó pénzekből, illetékekből, egyebekből. Neki saját magának nincs nyilván forrása, hanem ezeket a forrásokat osztja újra. Ha már forrásújraosztásról beszélünk, akkor érdemes lenne végiggondolni azt is, hogy mi van a fókuszban, mi van a középpontban, mire használjuk fel ezeket a forrásokat. Arra használjuk-e fel, ami az emberek közvetlen érdekét szolgálja? Mondok példákat: arra, hogy egy magasabb komfortfokozatú, színvonalasabb egészségüggyel találkozunk, amit most lepusztítottak az elmúlt öt esztendőben elég rendszeren, egy magasabb, megint csak komfortfokozatú, magasabb tartalommal bíró oktatási rendszerrel nézünk szembe, hogy olyan intézkedéseket szüljünk, amik adott esetben ahhoz vezetnek, hogy valós, a gazdaságban születhető munkahe-lyek jöjjenek létre, hogy mondjuk, a közrend, a közbiztonság erősebb legyen, és nagyobb biztonságérzet adjon az embereknek, vagy arra, hogy bankok vásárlására kerüljön sor.

Az előbbi négy példát kiegészíthetném másik 8-cal, 12-vel, és az nekem előbbre való, mint mondjuk, az utolsó, amit említettem. Érdemes lenne ezt is megfontolni. Kell-e feltétlen módon olyan irányba haladni, ami pénzintézetek vásárlásán keresztül vagy épp MOL-részvények veszteséges vásárlásán keresztül szülni olyan helyzetet, hogy az állam az emberek pénzének elherdálását hozhatja felszínre, vagy legalábbis azt kérdőjelezheti meg, hogy megfelelő befektetések-e ezek.

Azt gondolom, az sem kerülhető meg, hogy a szociális területet érintő, az egészségügyön, az okta-

táson túl a szociális területet érintő, odavetett forintok, ez a 2 milliárd, 3 milliárd, mint amiről beszélek, szükségszerű, kevés és elkésett. Ezt nem most, sokkal korábban és nem ilyen mértékben, hanem sokkal nagyobb mértékben kellett volna megtenni, hogy ne legyen olyan szintű Magyarországon a szegénység, mint amilyen szintű, hogy már nem szegénységről, hanem mélyszegénységről és nyomorról kell beszélni.

Preventívebbnek kellene lenni ezekben a dolgokban. Megelőző jelleggel, sokkal inkább megelőző jelleggel elébe kellene menni, és nem csak a szavak szintjén. Mint ahogy azt Czibere államtitkár úr, most sajnálom, hogy nem ő van itt, mert akkor legalább szembesíteni tudnánk a saját mondásaival, mondta, mint beígért bérpótlékot, egy ilyen 15 milliárd forintos nagyságrendű ígéretként fogalmazódott meg tőle. Azt most keressük, kutatjuk ebben a költségvetés-módosításban, és nem találjuk. De gondolom, miért. Gondolom, azért, mert még a 2016-os költségvetés elfogadását megelőzően egy újabb költségvetés-módosítással fognak majd a Parlament falai elé jönni, és itt kívánják majd a korábbi kormányzati szerepvállalók ígéreteit teljesíteni.

Egy szó mint száz, arra szeretném kérni önöket, hogy azokat a forrásokat, amelyekkel „gazdálkodnak”, az emberek javára tegyék legkiváltképp és nem más irányba. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Dr. Józsa István tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány részéről Banai Péter Benő államtitkár úr kért szót. Parancsoljon!

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Úgy éreztem, szólnom kell, hiszen több olyan állítás hangzott el, amely, azt gondolom, pontosításra szorul. Kezdem ezek közül azzal az állítással, hogy mennyire szavatos ez az idei költségvetés, már ki kell igazítani, gyakoriak voltak a költségvetés módosításai. Tisztelettel jelentem, hogy a 2014. évi költségvetés egy alkalommal módosult, és a 2015-ös költségvetésnek is az első módosításáról beszélünk.

Abban maximálisan egyetértek Burány Sándor elnök úrral, a Költségvetési bizottság elnökével, hogy fontos szempont, hogy a kormányzat, illetőleg az Országgyűlés hiteles, kiszámítható képet fessen magáról. Jelentem, azok a módosítások, amelyek 2014-ben megvalósultak, vagy amiről most beszélünk, semmilyen forráselvonást nem tartalmaznak, ez az érintettek helyzetét javítja, pluszforrást biztosít több területen. Azt gondolom, a kiszámíthatóságot semmilyen értelemben nem befolyásolja negatívan.

Makroszinten akkor lenne egy költségvetés módosítása kiszámíthatatlan, ha az az államadósság növekedését, a hiánycél nem teljesítését vagy egyéb makrogazdasági paraméterek felrúgását eredményezné. De jelenleg nem erről beszélünk. Jelenleg arról beszélünk, hogy olyan módosítások vannak a

tisztelt Országgyűlés előtt, amelyek fedezete a gazdaság jobb teljesítménye miatt biztosított, és így többletkiadásokat úgy lehet teljesíteni, hogy változatlan marad a hiánycél, és változatlanul adósságcsökkenésről beszélhetünk.

Azt engedje meg Gúr Nándor képviselő úr, hogy megemlítssem, az előző évtizedben voltak olyan költségvetések, amelyek nem vagy minimálisan módosultak. Kérdezem, jobb volt-e az a költségvetéspolitikai, amikor a hiány hat egymást követő évben az Unió 27 tagállamából a legnagyobb vagy a második legnagyobb volt.

(20.00)

Tehát én azt gondolom *(Dr. Józsa István: Mire költötték azt a pénzt, az a kérdés!)*, azt gondolom, képviselő urak, hogy amikor költségvetési törvény szavatosságáról és a költségvetés-politika hitelességéről beszélünk, akkor nemcsak a módosítások számát kell megnézni, hanem a költségvetés végrehajtását is. *(Gúr Nándor közbeszól.)* És az állításom az, hogy 2010 után egy olyan gazdaságpolitikát valósított meg a kormány, amely a foglalkoztatás bővítését, a növekedés igen jelentős mértékét érte el, úgy, hogy mellette az államadósság-csökkentés, a hiány tartósan 3 százalékos alatti van. *(Gúr Nándor közbeszól: És az államadósság-csökkentés?)* Képviselő úr, kérem, hogy nézze meg az Eurostat és az Európai Bizottság adatait, és azt fogja látni, hogy a GDP-arányos államadósság 2011 után évről évre csökken. *(Dr. Józsa István: Csak nem ezt ígérték!)* 2011 után Magyarországon kívül egyetlen ország van *(Gúr Nándor: De miről volt szó?!)*, Dánia, amely ezt meg tudta tenni. Ezek a tények feketén fehéren. *(Gúr Nándor: De miről volt szó?!)*

A többi konkrét felvetést illetően... *(Gúr Nándor: Hogy 60 százalékos lesz! Hol tartunk?!)* Ugyan nem ezt a rendet szoktam meg, de hadd reagáljak erre a felvetésre, mert a képviselő úr 60 százalékos államadósságszintet említ. A képviselő úr pontosan tudhatja, hogy melyik időszakban növekedett a 60 százalékos mérték fölé, sőt nem 60 százalékos fölé, 80 százalékos fölé az államadósságnak a GDP-arányos mértéke. *(Gúr Nándor: Mit ígértetek! Mit ígértetek, én arról beszélek!)*

Ami a konkrét további felvetéseket illeti, Burány Sándor elnök úr azt vetette fel, hogy jó-e az, hogy az állam tulajdont szerez több szervezetben, több cégben, és ehhez kapcsolódóan Gúr Nándor képviselő úr közpénzek elherdálásáról is említette. *(Dr. Józsa István: Így van!)* Én azt gondolom, hogy *(Dr. Józsa István: E.ON kétszeres áron!)* az elmúlt időszakban...

ELNÖK: Képviselő urak, lehetőség van nyomni a nyomógombot, és utána kettő percen majd szót fogok adni. Köszönöm. Most az államtitkár úrnál van a szó.

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Én azt gondolom, hogy az elmúlt időszakban döntően olyan közműszolgáltató cégek állam általi visszavásárlására került sor, amely cégek tevékenységét illetően az Európai Unió legtöbb országában jellemzően állami tulajdonban vannak. Gondolok itt a Főgáz megvásárlására, amit az egyetlen tavalyi költségvetési törvénymódosítás tartalmazott, amely korábban állami kézről magántulajdonba került, közszolgáltatásokról van szó, hozzáteszem: olyan közműcégek kerültek vissza állami tulajdonba, amelyek sok esetben külföldi állami tulajdonú cégeknél voltak. Tehát azt gondolom, hogy amikor közpénzek elherdálásáról, illetőleg stratégiai ágazatokban való tulajdonszerzésről beszélünk, akkor első helyen azt kellene kiemelni, hogy állami tulajdonba kerültek vissza olyan cégek, amelyek Európában és a világban jellemzően állami tulajdonban vannak, és amelyek közszolgáltatást végeznek.

Ez alól valóban kivétel a bankszektorban történő állami szerepvállalás, amire Z. Kárpát Dániel képviselő úr is felhívta a figyelmet. Itt egy ideiglenes tulajdonszerzésről van szó, a jelen költségvetési törvény módosítása az Erste Bank tekintetében a 15 százalékos tulajdonszerzést azzal a feltételrendszerrel tartalmazza, hogy az állami szerepvállalás mellett a bank 550 millió euró összegű kedvezményes hitelkeretet nyit. Én abban bízom, hogy ez a hitelezés bővítésén keresztül a gazdasági növekedést és a foglalkoztatás bővítését fogja eredményezni. Megint azt tudom mondani, hogy hál' istennek, van olyan helyzetben a magyar gazdaság, hogy ezen megállapodás keretében ne csak a hitelezési aktivitás bővülésével számolhassunk, ne csak azzal számolhassunk, hogy amennyiben az Országgyűlés elfogadja ezt a javaslatot, akkor az Erste Bankban állami tulajdonszerzésre nyílik lehetőség, hanem úgy kerülhet sor a bankadó mértékének csökkentésére, hogy az nem veszélyezteti a hiánycél és az államadósság csökkenésének az elérését.

A konkrét felvetéseket illetően még néhány számot hadd említsek meg! Gyermekekétkeztetés: elhangzott az, hogy a törvényjavaslat mindössze 3 milliárd forint pótlólagos forrást biztosít. Én azt gondolom, itt félreértésről van szó. Az önkormányzati fejezetben valóban 3080 millió forint az a plusz, amelyet az önök által lévő törvényjavaslat tartalmaz, de a nem állami fenntartók részére is van egy 670 millió forintos bővítés. Ez mindösszesen tehát 3750 millió forint pluszforrás juttatását jelenti a gyerekekétkeztetés részére. *(Dr. Józsa István: Az a fele még mindig! A fele!)* Azt is látnunk kell, hogy ez egy lépés egy hosszú kormányzati sorozatban, azért említettem, hogy a 2010-es költségvetés gyermekétkeztetésre még 28,7 milliárd forintot tartalmazott, ez az összeg az idei költségvetésben már 58 milliárd forint volt. Kérem tehát, hogy ezekhez viszonyítsuk a növekedésnek az összegét. *(Dr. Józsa István: Növekedett a szegénység!)*

Ami pedig a tényleges forrásfelhasználást illeti, részletes számítások előzték meg azt a két számot, amelyet az önök részére említettem. Azt javaslom, hogy várjuk meg az első hónapoknak a tapasztalatait, nézzük meg azt, hogy az önkormányzatok az említett közel 90 százalékos ingyenes gyermekétkeztetést pontosan mekkora forrásból tudják biztosítani. *(Dr. Józsa István: Kell is!)* Mi úgy látjuk, hogy a javasolt módosítás ehhez megteremti a szükséges fedezetet, de ha nem, akkor a tapasztalatok alapján természetesen megvan annak a lehetősége, hogy a kormány akár saját hatáskörben pluszforrást biztosítson.

Ami Z. Kárpát Dániel képviselő úr bevándorláspolitikai felvetését illeti, képviselő úr, engedje meg, hogy két dolgot kiemeljek! Az első az, hogy emlékeim szerint Orbán Viktor miniszterelnök úr az európai vezetők közül talán elsőként hívta fel a figyelmet a bevándorláspolitikára új szabályozásának szükségességére, ő volt az, azt gondolom, az európai vezetők közül az első, aki itt egy új európai uniós szabályozásra hívta fel a figyelmet, és elég aktívan fellépett a magyar kormány, illetőleg a magyar külpolitika ezen a területen. Természetesen az európai uniós szabályok módosítási szükségletén túl a magyar kormánynak, illetőleg a rendelkezésre álló európai uniós forrásokból az Európai Közösségnek is van felelőssége abban, hogy a külső határoknak a védelme megvalósuljon. Ennek a célnak a 2016-os költségvetésben is külön figyelmet fogunk szentelni, és a tervek alapján az előirányzati struktúrában módosítást fogunk javasolni. Én azt gondolom, hogy a szükséges források idén is rendelkezésre állnak, és ha a kormány úgy látja, hogy a pluszfeladatok pluszforrást tesznek szükségessé, akkor megint kormányhatáskörben is megvan a lehetőség arra, hogy ezeket a forrásokat a kormány biztosítani tudja.

A BKV adósságvállalása kapcsán el kell mondanom, hogy most először kerül sor a BKV adósságának az átvállalására. A 2010-ben megválasztott új főpolgármesteri vezetés, a főpolgármester úr, illetőleg az új fővárosi vezetés szintén egy olyan helyzetet örökölt, ahol több fővárosi cégnek jelentős adóssága volt, a legnagyobb ezek közül a BKV-é volt. Ennek a BKV-adósságnak a mértéke fokozatosan csökkent, az idei évben aktuális az említett 52,3 milliárd forintos adósságtörlesztés. Abban maximálisan egyetértek a képviselő úrral, hogy ez az adósságvállalás úgy kell hogy megtörténjen, hogy mellette a főváros és a kerületek megtegyék azokat a szükséges lépéseket, amelyek meggátolják az adósságnak az újratermelését. Ez ügyben a kormány aktív egyeztetéseket folytat a Főpolgármesteri Hivatallal, illetve az érintett kerületi vezetőkkel is. *(Dr. Józsa István: A kórházvagyont ki kellene fizetni! A kórházvagyont! - Az elnök csenget.)* Abban a tekintetben tehát meg kell hogy nyugtassam a képviselő urat, hogy a szándék közös, a cél, hogy ez az adósság ne termelődjön újra. Megint azt tudom mondani: van abban a helyzetben a magyar gazdaság, hogy ezt az adósságvállalást az ál-

lam egészségének adósságnövekedése nélkül tudja teljesíteni.

Ami pedig a kórházak adósságát illeti (*Dr. Józsa István: Vagyjon!*), 60 milliárd forint áll rendelkezésre központi költségvetési szervek tartozásának csökkentésére az idei évben, és a kormány külön határozattal arról döntött, hogy ezt a teljes összeget az egészségügyi szektor adósságkonszolidációjára fogja fordítani. Megint az a cél, hogy olyan rendszert alakítsunk ki, amely a betegközpontúság mellett garantálja azt, hogy mindenki megkapja a szükséges ellátást, és mellette a hatékonyságon is tudjunk javítani, annak érdekében, hogy ezek az adósságok ne termelődjenek újra és újra.

A Liget projektet illetően szintén több felvetés volt. Először is hadd rögzítsem azt, hogy a Liget projekt megvalósítása esetén a zöldfelület nem csökken, hanem nő, nyilvános információk alapján a jelenlegi 60 százalékos zöldfelületarány 65 százalékra növekedne. Új zöldfelületek teremtéséről és a meglévő zöldfelületek megújításáról is szó van, ezért azt gondolom, hogy azok a kritikák, amelyek a zöldfelület eltűnése miatt fogalmazódnak meg, azok e tekintetben nem valósak. Ismétlem: a zöldfelület a Liget projekt megvalósulása esetén növekedni fog.

(20.10)

A nemzetiségi önkormányzatok felvetései kapcsán egyrészt örömmel fogadtam azt a véleményt, hogy összességében a nemzetiségi önkormányzatok jelen lévő szószólói, illetőleg Ritter Imre szószóló úr a támogatásáról biztosította a költségvetési törvény módosításának javaslatát. Én pedig azt mondom, hogy a felvetett javaslatokat áttekintjük, és amennyiben szükséges, megvan a lehetősége a kormánynak arra, hogy a 2016-os költségvetési törvény tervezetében már több ponton, ha szükséges, módosítást hajtszon végre.

A gyermekétkeztetés kapcsán még egy gondolat. Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszony többszázalékos mértéket említett arról, hogy a gyermekek hány százaléka étkezhet. Ismét hangsúlyozni szeretném, hogy az Országgyűlés előtt lévő szaktörvény javaslata, illetőleg a most megvitatott költségvetési törvényjavaslat elfogadása esetén nagyjából 90 százalék lehet azon gyermekek aránya, akiknek, illetőleg szüleiknek nem kell fizetni az ingyenes étkeztetésért. Itt megemlíteném azt, hogy a bölcsődékben, óvodákban ez napi ötszöri étkeztetést jelent, amennyiben a szülők ezt kérik.

Ami a béremeléseket illeti a közszférában és azon belül is - Demeter Márta képviselő asszony kérdése kapcsán - a fegyveres szerveknél, rögzíteni szeretném, hogy a fegyveres szervek esetén 2015. július 1-jétől 30 százalékos átlagos béremelésre fog sor kerülni; ez nem veszélyezteti az említett bírósági, ügyészségi titkárok, fogalmazók esetleges béremelését.

Itt Schmuck Erzsébet képviselő asszony felvetésére hadd reagáljak abban, hogy a tavalyi év végén,

az idei költségvetési törvény módosításakor a bíróság részére egy konkrét, ha jól emlékszem, 8 milliárd forintos többletkiadást tartalmazó javaslat került megfogalmazásra. Annak a kormány általi nem támogatása nem jelenti azt, hogy most ugyanez a javaslat bekerülne az idei költségvetésbe. A most tárgyalott költségvetési törvény módosítása mindössze a lehetőséget biztosítja arra, hogy a bírósági, ügyészségi említett munkavállalók esetén a béremelés fedezete a céltartalékból átcsoportosításra kerüljön az esetben, ha a vonatkozó szaktörvényt a tisztelt Országgyűlés elfogadja.

Ami pedig a közszférában a további béremeléseket illeti: a jövő évi törvényjavaslatban, a költségvetési törvényjavaslatban a kormány szándékai szerint a kormánytisztviselők esetén fog szerepelni a bruttó bérek emelésére egy javaslat, és ezen túl azt is hangsúlyozni szeretném, hogy a bruttó bérek változatlan-sága esetén is a nettó jövedelmek növekedhetnek, hiszen a kormány javaslata alapján a személyi jövedelemadó kulcsa 1 százalékponttal mérséklődne; ez automatikusan nettó béremelkedést jelent.

A további felvetések tekintetében még két megjegyzést hadd tegyek! Az egyik szintén Demeter Márta képviselő asszony felvetéséhez kapcsolódik, amikor is a feszes költségvetési gazdálkodást vagy kontrollt kérte számon a kormánynon. Azt gondolom, ismét a tényadatok azt mutatják, hogy a kormányzat fegyelmezett, felelős költségvetési gazdálkodást folytatott, ezért kerültünk ki a túlzottdeficit-eljárásból, és ezért gondolják azt a magyarországi elemzők, az Európai Bizottság, az IMF és minden nemzetközi szerv, hogy az idei évben is mélyen 3 százalék alatt maradhat a költségvetés hiánya. E tekintetben tehát azt gondolom, hogy az eddigi tapasztalatok kedvezőek, bízhatunk abban, hogy az idei évben is ez a fegyelmezett gazdálkodás érvényesülni fog.

Ami pedig Gúr Nándor képviselő úr felvetését illeti, valóban pontos az a megfogalmazás, hogy a törvényjavaslat elfogadása esetén a pénzforgalmi hiány növekszik, ez a pénzforgalmi hiány-növekedés azonban kizárólag az Erste Bankban történő állami tulajdonszerzéshez, tulajdonvásárláshoz kapcsolódik. Ez csak a magyar módszertan szerint minősült hiánynövelő tételnek, európai uniós elszámolásban az állam eszközei között történik csere, készpénzt cserél úgymond az állam részvényre; ez nem növeli az európai uniós módszertan szerinti hiányt.

Ezért is gondolja azt a kormánynon túl a tervezetet hivatalosan véleményező Költségvetési Tanács, hogy ez az ügylet nem érinti negatívan az európai uniós módszertan szerinti 2,4 százalékos hiánycélt. Köszönöm a megtisztelő figyelmüket. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Folytatjuk a felszólalásokat; ámbár ez zárzó jellegű volt, de többen még felszólalásra várnak. Kettőperces felszólalások következnek; elsőnek Z. Kárpát Dániel képviselő úr következik.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Szeretném kifejezni elismerésem az államtitkár úr felé, hogy érdemben részt vett a vitában, nem a végén, és bár ez zárszó jellegű, de mégis közbevető, normál felszólalást is időkeretben meghaladó hozzászólással megtisztelt bennünket válaszaival.

A Jobbik természetesen a BKV esetében nem arra gondolt, hogy évente át- és átvállaljuk a tartozást, hanem arra, hogy a most emlegetett 52 milliárdban azok a hitelek vannak, amelyeket a cég lényegében 2012-ben újított meg, de az állam készfizető kezességét vállalt ezek mögé, és 2015-ben járnak le. Tehát tisztazzuk a jegyzőkönyv kedvéért, hogy itt nem tévedésről volt szó, ha esetleg félreérthetőek voltunk, elnézést kérünk érte.

Amit viszont nem lehet félreérteni, az az államadósság tekintetében tett államtitkári megjegyzés. Már korábban, amikor a sajtóban viták folytak erről, ön volt az a fő nyilatkozó, aki tisztába tette ezt a kérdést, hogy az államadósság tekintetében bizony a rendelkezésre álló tavalyi teljes lezárt évben is úgy sikerült önöknek tartani a GDP-arányos célt, hogy a magyar jogszabályok lehetővé teszik, hogy két államadóssági év összevetésekor ugyanazt az árfolyamot használják. Önök akkor 296 forintos árfolyamon indították az évet, az év végén ez nagyjából 297 forint volt - a költségvetési törvényben volt 297 -, de a valóságban vagy 20 forinttal magasabb volt ez az árfolyam. Tehát ha a ténylegest, az aznap érvényest használták volna, még a GDP-arányos is elszállt volna.

Csak a tavalyi évben önök minősítetten mintegy 2200 milliárddal növelték az ország külső államadósságát. Ez az államadósság több ezer milliárdos nagyságrenddel növekedett 2010 óta, tehát nem igaz, hogy ki tudták volna nőni az államadósságot, nem igaz, hogy megnyerték volna az államadósság elleni harcot. Sajnálatos módon - és bárcsak ne így lenne - Magyarország eladósodása súlyosbodik, folyamatos, és szemmel látható módon az önök eszközeivel megállíthatatlan.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kettőperces felszólalásra Gúr Nándor képviselő úr következik. Parancsoljon! Utána következik majd a rendes felszólalás.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Igen, amit Z. Kárpát Dániel mond, az helytálló, és még kiegészíteném azzal is, hogy azért az elmúlt esztendőkre visszatekintve biztos emlékszik az államtitkár úr arra is, hogy 3000 milliárd forintnyi magánnyugdíjpénztár - idézőjelben - elkobzására is sor került és eltapsolására is bizonyos értelemben. Most kifejtethetném, hogy mire költötték, de nagyjából elégették ennek egy jelentős részét, meg MOL-részvényt vásároltak érte, meg még sok minden egyéb mást.

Ja, igen! Ha már ilyen diskurzusba kerültünk, amit én is köszönök az államtitkár úrnak, arra majd

akkor, azt szeretném kérni, egy közelítő választ - én tudom a pontosat is - adjon legalább, hogy az akkor történt 500 milliárd forintos MOL-részvény bevásárlása tekintetében most mi van, mondjuk, mi a tőzsdei értéke, és ha értékesítésre kerülnének mindazok a részvények, amelyek megvásárlásra kerültek, akkor mennyit is kapnánk érte. Tehát kicsit úgymond a felelős gazdálkodás kérdésköre felől szeretnék érdeklődni e tekintetben.

De megint csak a kérdés jellegével vetem fel - és utána majd, ha kell, akkor hosszabb vélekedést is mondok e tekintetben -, hogy emlékszik-e arra, hogy mondjuk, az E.ON vonatkozásában a piaci értékbecslések miről szóltak, milyen nagyságrendről szóltak. És emlékszik-e arra, hogy mit fizettünk ki? Mi volt az a nagyságrend, ami kifizetésre került? Segítek, hogy sokat ne kelljen gondolkodni, én úgy emlékszem, hogy 270 milliárd forintos nagyságrendű volt a kifizetés. Most majd ön abban segíthet, hogy milyen volt a piaci értékbecslés, de ha nem tud segíteni, majd azt is megmondom önnek, és akkor beszélhetünk egy kicsit a felelős gazdálkodás dolgáról. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Rendes felszólalásra az MSZP képviselőcsoportjából Kiss László képviselő úr következik. Parancsoljon!

(20.20)

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Az egyik, amivel szeretném kezdeni, én mindenképpen örülök annak, hogy ebben az előterjesztésben a gyermekétkeztetés kapcsán a gyermekszegénység elleni küzdelemben valami elindult. Ez annyira fontos, hogy ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni. Bangóné képviselőtársam egy nehezebb sorsú régióból érkezett; én a III. kerület országgyűlési képviselőjeként, ugye, mondhatnám azt, hogy minden rendben. Ehhez képest, ha megnézzük az önkormányzat honlapját, ott láthatjuk, hogy a kerületi önkormányzat, összefogva a szalézi rend alapítványával, a Bosco Szent János Alapítvánnyal és az Összefogás Óbudáért Egyesülettel, rendszeresen ételt oszt a rászoruló gyermekeknek; 150 gyerekről van szó naponta, és ők egyébként az iskolai szünetekben is kapnak ételt.

Tehát ez a probléma olyan fokú ebben az országban sajnos, akkora a gyermekszegénység, hogy még egy fővárosi kerületben is több száz gyermeket érint. Ehhez képest tehát az, amikor arról beszélünk, hogy ez a 3 milliárd forint is nagyon jó, hogy van persze, de kicsit talán csepp a tengerben, ez mindenképpen jogos. Ennek ellenére én magam nagyon örülök, hogy előkerült ez a támogatási irány; bárcsak arról lehetne beszámolni, hogy mondjuk, a 2016. évi költségvetésben ez az összeg is majd emelkedni fog! Ha megengednek egy rossz szándékú, pikírt megjegyzést, azért is jó, hogy elfogadjuk még a nyárig ezt a költségvetést, mert akkor lehet majd módosítani szeptember-októberben is. Ilyen értelemben talán

azt lehet mondani, hogy az a fajta feszesség, amit sokan kritizálnak, lehet, hogy jó lenne, ha a következő időszakban érvényesülne.

Az államadósság elleni harc nagyon fontos, és pró és kontra elhangoztak érvek, hogy mekkora is az államadósság. Igazából nekem ez kicsit olyan érvelésnek tűnik, mint annak idején régebbi korok szellemét idéző frazeológiák, amikor mindig kellett valamit találni, valaki vagy valami ellenséget; fontos eleme ennek persze, hogy sose lehessen tetten érni, sose lehessen ezt a harcot megnyerni, mert különben nincs az az ellenség, és nincs miért összefogni.

Én magam tényleg örülnék neki, ha a kormányzati intézkedések azt eredményeznék, hogy élhető lenne ez az ország, és eközben az államadósság is csökken. Mondjuk úgy, hogy akár - én nem akarok számháborút folytatni, mert ezt tényleg fölöslegesnek látom, de az azért nyilván elmondható ebben a Házban, hogy mondjuk úgy, hogy véleményes az a kijelentés, hogy önök az államadósság ellen vagy leküzdése ellen sikeres harcot folytatnak. Még akkor is, ha minden igaz, amit itt elmondott államtitkár úr, na de hát azért látszik, itt többen mondjuk, hogy a statisztikával vitában vannak. Én ebben nem akarok igazságot tenni, csak azt lehet mondani, mondjuk úgy, hogy az erőfeszítések eredménye még a legjobb esetben sincs arányban azzal az erőfeszítés-nagysággal, amit önök művelnek itt; a magánnyugdíjpénztárak ellopásától bármi mást is lehetne itt mondani.

Megint csak nem szeretnék pikírtkedni, de engedjék meg, amikor az Eurostat- és más statisztikai adatok idézéséről beszélünk, akkor itt fontos megjegyezni, hogy például a korai iskolaelhagyók számának változása kapcsán az önök kormánya egyébként vitatja annak az Eurostat-statisztikai adatnak a helyességét, amit a KSH alapján állít össze az Eurostat. Tehát az is érdekes, hogy ha elfogadjuk az Eurostatot, amit a KSH adatszolgáltatása alapján állítanak föl, akkor jó lenne, ha a kormányzatban összhang lenne, tehát például - bocsánatot kérek ezért, a diákok mondják így - a furcsa nevű minisztérium is elfogadná egyébként a KSH, illetve az Eurostat adatait a korai iskolaelhagyók számáról. De tudom, hogy ez nem államtitkár úr hibája, és nem is akarom önön számon kérni.

Ha megengednek egy másik megközelítést, az ókori rómaiak entitásnak neveztek minden élőlényt, amely egyébként fontos sajátossággal bír a tekintetben, hogy több, mint az alkotórészeknek az egésze. Ilyen értelemben, ha tetszik, akkor azt tudom mondani, hogy például Magyarország is egy ilyen entitás, merthogy lényegesen több, mint az azt alkotó polgárok közössége, egy nemzet, egy egység. Ilyen értelemben azt kell mondjam, hogy ez a törvény viszont sajnos lényegesen kevesebb, mint az azt alkotó elemek összessége. Kevesebb, mert számos olyan elem van, ami egyébként részemről abszolút támogatható; említettem itt a gyermekétkeztetést, aminél azt mondom, hogy a 3 milliárd forint is több, mint a

nulla, és bár 3,5 milliárdot ígérték, de 3 milliárdot adnak, de én ennek is nagyon örülök. Úgyhogy én most nem is akarok vitatkozni ezen, én ezt csak pozitívumként szemlélem.

Ugyanakkor azonban van néhány olyan dolog, ami miatt azt kell hogy mondjam, hogy mégiscsak az előttünk álló dokumentum kevesebb, mint az azt alkotó részek összessége; ha tetszik, ilyen értelemben, a régi rómaiakat idézve, semmiképpen nem nevezhető entitásnak.

Az egyik Magyarország kurdisztáni katonai szerepvállalása: én ezt rendkívül hevesen elleneztem már a frakción belüli vitákban is, és ezt teszem most is. Erre semmiféle szükség nincs. Azt gondolom - és ezt megint csak nem államtitkár úron akarom úgymond leverni, de azért fontos ebben a Házban rögzíteni -, a kormányzat semmilyen érdemi indokot nem mondott, hogy mi ebben miért vegyünk részt. A kormányzat három különböző egyeztetésen három különböző dolgot mondott; a helyet sem tudta kétszer egymás után megjelölni, hogy hova megyünk; azt, hogy pontosan mit csinálnak a katonák, és ez mibe kerül, azt sem tudta elmondani. Amikor decemberben ennek az ügynek az etnogenezise előkeült, akkor arról hallottunk, hogy egy nagy nemzetközi koalíció részeként, a nagykoalíció által fizetve mennek oda magyar katonák; amiből az lett a vége, hogy máshova, más okkal és más támogatási összeget igényelve megyünk oda. Azt gondolom, magyar katonáknak ott akkor sincs keresnivalója, ha ez nem 10 milliárd forintba kerülne, hanem egy forintba se, de hogy ez egyébként 10 milliárd forintba kerül, mondjuk, az nem növeli az én pozitív elszánásomat ebben a kérdésben. Csak zárójelben szeretném megjegyezni egyébként, hogy a kurdisztáni szerepvállalás vitájának középső szakaszában még 20 milliárd forintról beszéltek, ami jó, hogy lecsökkent 10 milliárdra. Igazából szerintem egyébként mindegy is, hogy ez mennyi - önök ebben a kérdésben nem szavahihetőek -, magyar katonáknak ott nincs keresnivalója, én pedig nem tudok megszavazni olyan törvényt, amely ezt a dolgot megalapozza.

A Liget Budapest projektről is sokat beszéltek ebben a Házban. Én nem akarom ezt a vitát kinyitni, és államtitkár úrral sem lenne tisztességes, ha ezt a vitát lefolytatnám, hiszen nem az ön területe, és emiatt nyilvánvalóan nem is kívánom ebbe a kellemetlen helyzetbe hozni. De azért mégiscsak megjegyezném azt, amit a környezetvédő szervezetek vagy akár az építészkamara különböző tagjai és szervezetei mondanak, hogy zöldterület és zöldterület között azért van különbség. Nem mindegy az, hogy a Ligetben meglévő, akár több száz éves parkkörnyezetet nevezzük zöldterületnek, vagy pedig a P+R parkoló fölé felhúzott gyeptet vagy sétálóterületet nevezzük zöldfelületnek. Tehát egész egyszerűen nem ekvivalens ez a kettő egymással. Ezt csak azért fontos közölni, mert állandóan jönnek ezzel, hogy persze 60 százalékról 65 százalékra nő, és én nem vonom kétségbe a pozitív szándékot sem ebben a dologban, de azért

mégiscsak azt szeretném elmondani, hogy azért ne tegyünk már egyenlőségjelet egy több száz éve működő biológiai rendszer, egy park, illetve egy parkoló tetejére felhúzott gyepszőnyeg között! Ez semmiképpen nem tehető meg. Ezzel együtt nyilván ennek a Liget Budapest projektnek számos más előnyét vagy hátrányát is fel lehetne hozni, de ehhez megint csak azt tudom mondani, hogy nem ennek a vitának a része, nem hoznám önöket ebbe a helyzetbe, hogy most erről beszéljünk.

Fontos megemlíteni az adósságkonszolidáció kérdését is. Számos esetben felmerült az, hogy vajon azok az önkormányzatok, amelyek zömében fideszes önkormányzatok voltak, és a rossz gazdálkodási gyakorlatnak köszönhetően, mondjuk úgy, direkt vagy pedig hibás, könnyen beláthatóan hibás döntéseket hozva adósodtak el, mennyiben érdemlik meg az adósságkonszolidációt, de hát ezen a vitán már túl vagyunk. Azonban mégiscsak azt lehet mondani, hogy erre is súlyos költségvetési források mentek el. Most ehhez képest nyilvánvalóan azokkal a településekkel szemben, amelyek egyébként nem gazdálkodtak rosszul, méltányosnak tűnik az a javaslat, amely itt előttünk van, csak hogy ezt megelőzte egy olyan dolog, hogy a magyar adófizetők pénzéből több olyan önkormányzatot stafiroztak ki, amelyek egyébként úgy bocsátottak ki kötvényeket feladatokra, hogy semmilyen módon nem látták annak a kötvénynek a finanszírozási módját, majd az állam ezt, mondjuk úgy, eléggé gavallér módon rendbe tette. Most ehhez képest nyilvánvalóan az ebben részt nem vevő települések többlettámogatása nem tűnik nekem méltánytalannak, tehát ezt semmiképpen nem venném ki, csak hát a történet nem itt kezdődik.

S lehet beszélni a közgyűteményi dolgozók juttatásának emeléséről, amit én magam pedagógusként mindenképpen támogatok, hiszen fontosnak tartom a közgyűteményi dolgozók tevékenységét. De általában lehet mondani számos olyan elemet is, amit én magam egyébként támogatnék. Csak az a baj, tudják, ezekkel a salátadolgokkal, salátatörvényekkel, amilyen itt előttünk van, már bocsánatot kérek ezért a profán hasonlatért - ez egy humoristának a sajátja -, hogy ha van egy étel, amire csak nemmel lehet válaszolni, ez a finomfőzelék: ugye, egy finomfőzelék nem finom főzelék. Ha megnézzük, ez az étel zöldborsóból és sárgarépából áll főzelék formájában, és ha valaki valamelyiket nem szereti, akkor a végeredményét nem fogja szeretni.

(20.30)

Ha valaki ennek a salátatörvénynek sok elemét egyébként nem szereti vagy néhány elemét nem szereti, akkor sajnos az egész ehetetlen számára. Tehát amikor itt a javaslatban benne van egy tízmilliárdos kurdisztáni szerepvállalás, amiről azt gondolom, hogy semmilyen módon nincs helye a magyar politikában annak, hogy magyar katonák Kurdisztánban 10 milliárd forintért védjék a nem tudom milyen

ügyet, amit nem tudtak nekem megfelelően megindokolni, és ha tetszik, akkor olyan módon nem tudtak megindokolni, hogy én, aki meggyőződéses pacifista vagyok, még csak meg sem kellett fontolnom azt, hogy ebben hogy szavazzak, mert teljesen természetes, hogy ilyen rezümé miatt nem szavazhattam ezt meg, nos, ha ez szerepel benne, akkor én ezt már nem tudom támogatni. Ha szerepel benne az a Liget-beruházás, amelyet a fővárosi zöldterületek iránt elkötelezett emberként nem tudok támogatni, akkor ezt nem tudom megszavazni.

És hiába vannak benne olyan elemek, mint például - aminek én nagyon örülök, hogy szerepel benne - a gyermekétkeztetés, a gyermekszegénység elleni harc egy fontos lépése, aminek nagyon örülök, hogy szerepel ebben, és nagyon szeretném ezt elmondani, hogy tényleg jó, hiszen ez a III. kerületben is probléma; hiába van benne, de együtt számomra ez a finomfőzelék nem finom főzelék, ez nem ehető. Kérem önöket - tudom, ez régi gyakorlata a kormányzatnak, hogy olyan helyzetbe hozzák a képviselőket, hogy ilyen salátákat hoznak be, aminek az a vége, hogy valóban egy ehetetlen dologról mondhatok véleményt, hogy ehető vagy nem ehető, de próbáljuk meg egymást ne ilyen helyzetbe hozni. Mert ebben az esetben gyakorlatilag nincs más módja egy embernek, aki elfogadhatatlannak tartja egy törvényrész egyes elemeit, amelyet egyébként lehetne külön kezelni, nincs más módja, csak az egész leszavazása. Nincs más mód!

Ez sajnos nemcsak ebben az esetben látszik így, hanem rengeteg esetben van, sőt sok esetben a kormányzat akkor is követi ezt a gyakorlatot, amikor oda nem tartozó törvényeket von össze. Mert persze államtitkár úr mondhatja, hogy ezt kénytelenek együtt tárgyalni, hiszen a költségvetési törvény módosításáról van szó, ezt mégsem lehet behozni 15 tételben, ezt még akár el is fogadom. De sajnos a kormányzatnak gyakorlata az is, hogy oda nem tartozó törvények esetében teszi ugyanezt. Ezért kérem, államtitkár úr, fontolják meg, hogy ha nem is ebben az esetben, akkor a későbbiekben ezt a gyakorlatot mindenképpen módosítani fogják.

Ezzel együtt azt gondolom, hogy... - ja, igen, elnézést, és még van egy utolsó eleme a történetnek, a BKV. Magam nagyon egyetértek azzal a kérdéssel, hogy önmagában nagyon jó, hogy ez az adósságtvállalás megtörténik. Én magam budapestiként ezt üdvözlöm, hiszen azt hiszem, hogy más módon nem lehet működtetni most a BKV-t, mint ami most történt. De az a kérdés, hogy mi lesz jövőre, mi lesz egy év, két, három, négy év múlva, a BKV működése nem termeli-e ki ugyanezeket az adósságokat. Államtitkár úr engem abban próbált megnyugtatni, és érzem a pozitív szándékot, hogy a kormányzat próbál azért tenni, hogy ez ne így legyen és egyeztet a fővárossal. De ehhez képest már döntöttek egy éve arról, hogy az agglomerációs közlekedést átszervezik, és döntöttek arról, hogy a BKV alvállalkozóknak adja ki az agglomerációs közlekedést. Mellesleg csak zárójelben:

erről sem hallunk semmit, hogy ebben mi történik. Ehhez képest folyamatosan felmerül a pletyka, ami engem is mint III. kerületi képviselőt érint, hogy mi lesz a BKV buszgarázsaival, hiszen nyilvánvaló, hogy abban az esetben, ha a BKV kapacitásának jelentős részét kiszervezik, akkor ezekre a buszgarázsokra nincs szükség, többek között az óbudai buszgarázsra sem, ami a választókerületemben van.

De azért, ha megnézzük ezeket a szerződéseket, amelyeket a BKV előkészített és megkötött, akkor mégiscsak azt látjuk, hogy ezekkel az alvállalkozókkal önök magasabb áron kívánnak szerződni, illetve a BKV ellenében magasabb áron kívánnak szerződni, mint amit a BKV jelenleg kér. Azért felmerül bennem a kérdés, hogy amikor a BKV-nak egy átlag autóra 643 forintos átlag kilométeróra-költség jön ki, és a szerződésben pedig az alvállalkozókkal 663 és 746 forintos kilométerköltséget számolnak el, tehát az egyik esetben 100 forinttal, a másik esetben pedig 20 forinttal többet számol el az alvállalkozó, mint amibe a BKV kerül az országnak, akkor vajon mennyire vehető komolyan az az ígéret, ami arról szól, hogy a BKV nem fogja ezeket a költségeket újratermelni.

Az a probléma, hogy amikor a BKV-ra olyan szerződéseket kényszerítenek rá, ami garantálja a rossz működést, akkor nehezen elképzelhető számomra, hogy mondjuk, két év múlva nincs itt egy ugyanilyen törvény. Ezt pedig semmiképpen nem szeretném. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Ismételt felszólalásra következik Gúr Nándor képviselő úr.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Azt hittem, hogy államtitkár úr fog következeni, merthogy néhány kérdést feltettem, de úgy látom, már csak a zárszóban akar majd válaszolni, amikor már nem lehet tovább egyeztetni ezeket a kérdéseket. No, de az élet ilyen.

A költségvetés kapcsán felelős gazdálkodás és ilyen típusú gondolatokat fogalmazott meg államtitkár úr, amivel egyetértek, hogy úgy kell, hogy történjen, de felvettem néhány dolgot, talán majd a zárszóban, ha már ott viszonyválaszt nem is fogok tudni tenni a dologra, hajlandó lesz államtitkár úr válaszolni rá. Ha felelős gazdálkodás, akkor ugye, mondtam példát. Mondtam az E.ON-t, ahol az én ismereteim szerinti piaci értékbérlés a legmagasabb összegek között is 110 milliárd forintos nagyságrend volt. A kifizetett összeg, úgy emlékszem, 270 milliárd forint. Helyesbíten, államtitkár úr, arra kérem nagy tisztelettel, ha nem így van. *(Dr. Józsa István: Ha ezt le kell ülni valakinek!)*

A másik, amit említettem, az a MOL; a MOL, amely tekintetében azt a tévedést, azt a hibát elkövettem, hogy én az előbb azt mondtam, ha jól emlékszem, hogy ez az elherdált, elkobzott 3000 milliárd forint terhére történő vásárlással párosult. Nem, ez az IMF-es hitelből származó pénzfelhasználással

került megvásárlásra. Ez az 500 milliárd forintos nagyságrendű összeg, ami ha jól emlékszem, 1,82 milliárd eurónak megfelelő, és ez forintban került felvételre, de devizában kell megfizetni. *(Dr. Józsa István közbeszól.)* Ha jól emlékszem, akkor így van, de cáfoljon meg, államtitkár úr, ha nem így.

És abban is cáfoljon meg, hogy amikor vásárlásra került sor, akkor a részvények ára nem volt magasabb, mint most; mondjuk azt, hogy alacsonyabb volt, mint most. Mondja ezt, mert ha ezt tudja mondani, akkor azt mondom, hogy rendben van a dolog. *(Dr. Józsa István közbeszól.)* De a baj ott van, hogy ha az emlékképeim nem csalnak meg, akkor ez 23-25 ezer forint környéki részvényárfolyamon történő vásárlással párosult, és most, ha belemegy csak ma a bet.hu-ba, és megnézi a MOL részvényárát, akkor látja, hogy 15 130 forinton állunk. Ha ezt visszaváltom, akkor nem tudom, hogy mennyivel kapunk többet, mint 300 milliárd forint, ezért a részvénycsomagért. 500 milliárdot fizettünk, 300 milliárdot kapunk vagy 350-et, nem számoltam ki. *(Dr. Józsa István: És 540-et kell visszafizetni.)* És visszafizetünk 500 feletti összeget. *(Dr. Józsa István: 540-et.)* Hát, 530-540-et, ha jól kalkulálok most. Felelős pénzügyi gazdálkodás! És akkor közben egy költségvetés módosítása tekintetében 2 meg 3 milliárd forintos módosításokról, póttételekről beszélünk a gyermekétkeztetést érintően meg a megváltozott munkaképességű embereket érintően, sőt ráadásul nem beszélünk semmit, semmilyen összegről a fogyatékkal élők ellátását vagy a fogyatékkal élők ellátásához kapcsolódó ápolást végzők díjazását érintően.

Államtitkár úr, rendben vannak ezek a dolgok ön szerint? Rendben van, hogy azok a kérdések, amelyek nyomasztják ezt a társadalmat, szétfeszítenek mindenkét színté ebben az országban, az emberek mindennapjait nehezítik el - a szegénység, a gyermekszegénység, nem fogom ismételtetni a történetet -, egyszer már el kellene hinniük, hogy ez létező probléma ebben az országban. Az arra való források diszponálása ilyen nagyságrendekben történik, 2 meg 3 milliárd forintos kiegészítésekkel, és közben az előbb említettem olyan tételeket, amelyek 100 milliárd forintos nagyságrendűek.

(20.40)

Jól van ez így? És még nem is beszéltem stadionokról, nem is akarok. Csak azt akarom mondani, hogy, mondjuk, e tételsoron is, ha már ilyen csinálnánk, hogy stadionok, stadiononként néhány tízszáz, néhány tízmilliós, tízmilliárdos, összességében százmilliárdos nagyságrendű tételt találnánk. Rendben van ez így? A prioritási sorban úgy kell állnia, hogy stadion, MOL-részvényvásárlás veszteséggel, E.ON, bármi piaci értékbérlés feletti áron, s közben, mint említettem, a fajsúlyos kérdések tekintetében meg arról vitatkozunk, hogy 3,5 milliárd forint helyett 3, pedig egyébként 7 kellene ebben az időszak-

ban, ami hátra van nagyjából húszéves szinten, ennyi kiegészítésre kellene hogy kerüljön? Erről vitatkozunk?

Szemfényvesztés! Azt gondolom, ma úgy működik ez a történet, hogy néhány milliárd forintot úgymond azokra a típusú kérdésekre, azoknak a kezelésére „odalök” a kormány, amelyek égetik a társadalmat: gyermekszegénység, megváltozott munkaképességű emberek problémáinak megoldása, sok minden más. Eközben meg nem néhány milliárd, hanem százmilliárdos nagyságrendű források úgy mennek ki ebből a költségvetésből, úgy mennek ki ebből a költségvetésből, hogy a hasznosultságát nem látja az ember, vagy a veszteségtartalmát véli felfedezni. Rendben vannak ezek így, államtitkár úr? Közben az államadósság dolgairól beszél, beszélünk úgy - visszahozhatom ezt a kérdést újra, bár nem akarok elmélyedni benne -, hogy 3000 milliárd forintot, szépítjük, nem szépítjük, elkoboztak az emberektől erőszakkal. Jelképesen, idézőjelbe tettem, odatették a „géppisztolyt a fejükhöz” és azt mondták, hogy adjátok, vagy nem adjátok, ha nem adjátok, majd olyan feltételrendszert alakítunk ki, amelyben úgyis adjátok. Nem kaptok semmit, tehát adni fogjátok. Mondhat nekem bármit, elő tudom venni azokat a törvényi szabályozásokat, elő tudom venni azokat az előterjesztéseket, elő tudom venni azokat a nyilatkozatokat, amelyek mindezt alátámasztják.

Rendben van ez így, államtitkár úr? Nem az emberek javát szolgáló intézkedéseket foganatosítanak, hanem úgy cselekszenek, hogy minden, ami levehető, elvehető tőlük, azt elveszik, és közben, ahol meg segíteni kellene és adni kellene, oda nem adnak, nem tesznek semmit annak érdekében, hogy javuljon a helyzet.

Bérekéről beszél. Azt mondja, hogy a fegyveres erőknél, honvédelemnél a köztisztviselői illetményalap 38 650 forint lesz. És? Közben majd a 2016-os költségvetésben lesznek ilyen-olyan-amolyan módosítások. Egyértelműen válaszoljon! Arra adjon választ: az öt éve változatlan, az önök kormányzása időszakában egyetlenegy fillérrel nem változott köztisztviselői illetményalapot, azt a 38 650 forintot fogják-e emelni a 2016-os költségvetésen keresztül, vagy nem? Ne arról beszéljen, hogy így, meg úgy, meg amúgy! Nem! A köztisztviselői illetményalapot fogják-e emelni, vagy nem? Egyértelmű választ adjon erre!

Kiss László képviselőtársam Kurdisztán 10 000 millió forintos nagyságrendű investíciójával kapcsolatban elmondta a személyes álláspontját. De ebben az országban ez nem Kiss László személyes álláspontja csak, nagyon sokak álláspontja. Nagyon sokak álláspontja azért, mert amikor önök 10 000 millió forintot fordítanak kurdisztáni katonai szerepvállalásra, akkor - ismétlem - ezzel szemben 2 meg 3 milliárd forintos pótkiegészítéseket tesznek akár a megváltozott munkaképességű emberek, akár a gyermekétkeztetés tekintetében. Nem kellene egy másfajta prioritási sort felállítani? Olyat, ami nem kockáza-

tokat hív, hoz erre az országra, hanem létező problémák megoldására fordítja a felhasználható pénzeket?

Nem gondolja, államtitkár úr, hogy olyan típusú kérdésekhez kellene a költségvetési forrásokat felhasználni, amelyek az elszegényedés problematikáit próbálják megoldani és feloldani? Nem gondolja, államtitkár úr, hogy afelé kellene haladnunk, amikor nem az elmélyült problémák fokozódásával kell szembenézni, annak a sokasodását kell látni? Nem gondolja, államtitkár úr, hogy nem vezet sehova az, ha már a társadalom többsége, a közel tízmillió Magyarországon élő ember többsége kerül abba a helyzetbe, hogy ellehetetlenül az élete, nem ezen kellene változtatni? Nem gondolja, államtitkár úr, hogy olyan típusú eszközöket kellene megmozgatni, amelyek ebben a kis országban, ezen a 93 ezer négyzetkilométeren a meglévő különbségeket próbálják feloldani? Nem gondolja azt, hogy forrásokat telepíteni ott, azokban a rendszerekben kellene, akár az oktatási, akár az egészségügyi rendszerben, ahol egyrészt a jövőről gondolkodunk és cselekszünk a jövőért, mint az oktatási rendszerben, másrészt az életútjukat végigdolgozott emberekről, bár nemcsak róluk, de az idősödő emberekről is gondoskodunk, mint az egészségügyi ellátásban? Nem ott kellene forrásokat telepíteni és oda kellene minél több forrást adni? Nem elvenni kellene onnan, nem kiüríteni, nem kisémizni ezeket a felületeket? Hogy az egészségügyben a fővárosi kórházak vagyontól ellentételezés nélkül veszik el ismereteim szerint, ez rendben van, államtitkár úr?

Nem gondolja, hogy ennek nem így kellene működni? Nem gondolja, hogy, mondjuk, az ápolónők esetében olyan illetményezési rendszert kellene működtetni, ahol az átlagkeresetük nem a magyar bruttó átlagkereset 55 százalékát éri el? Ahol az ápolónők 70 százaléka nem a garantált bérminimum alatt keres, szerez jövedelmet? Nem gondolja, hogy ott kellene változtatni? Nem gondolja, hogy abban kellene lépéseket tenni, és azért kellene, mondjuk, költségvetési módosításokat és gazdasági szabályozókat működésbe hozni, hogy az emberek, akik minimálbéren dolgoznak, ne az öt évvel ezelőttinél kevesebb vásárlóerő-értékű pénzért tegyék mindezt? Nem gondolja, államtitkár úr, hogy olyan módosításokkal kellene a Parlament falai közé jönni, amelyek alapján a minimálbéres ember és a létminimum közötti, a megélhetés és az egy főre eső létminimum összege közötti olló nem nyílik, hanem éppen hogy zárja az ollót?

Ezernyi ilyen kérdést tudnék feltenni, államtitkár úr! Nem gondolja, hogy társadalmi feszültségeket csökkentő intézkedések sokaságát kellene tenniük? Nem pedig olyanokat, amelyekkel nem ezt, nem az ilyen típusú problémákat oldják meg, hanem adott esetben újabb feszültségeket szülnek és hoznak az emberek nyakára? Azt gondolom, önöknek az lenne a dolguk, és meggyőződésem szerint öt éve az lenne a dolguk - ha már előtte, akik kormányoztak, legyünk ezek bárkik, nem jól csináltuk, elhibáztuk,

mondják önök, biztosan követtünk el hibákat is és úgy gondolták az emberek, önöket bízzák meg a kormányzással -, hogy ezt az emberektől kapott megbízást nem a dölyfösséggel, nem az akarnoksággal, nem mindenki véleményének kizárásával, hanem a társadalommal együtt mozogva és a társadalom érdekében kellene működtetni? Nem gondolja, államtitkár úr? Szerintem ön ugyanígy gondolja. Ön ugyanígy gondolja, csak ez a cselekedetekben nem tükröződik vissza.

Van még három esztendejük, ha minden jól megy. Van még három esztendejük, ezek szerint van. Azt szeretném, ha úgy alakulna az élet, hogy az elkövetkezendő időszakban minden intézkedésüket támogatólag, minden intézkedésüket megerősítőleg tudnánk számításba venni. Ha úgy tudnánk mellé állni minden költségvetési módosító tervezetbe, hogy az nem a mi elégedettségünkre lenne csak és kizárólag. Nem, a társadalomra! Mert az, hogy mi ezzel elégedetlenek vagyunk, tudom, nem hatja meg önöket. De az, hogy maga a társadalom, az emberek sokasága úgy érzi, nem jó irányba megy, amit csinálnak, az ettől sokkal nagyobb baj. Azt gondolom, ezen kellene változtatni. Köszönöm szépen, elnök úr. (Dr. Józsa István tapsol.)

(20.50)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kérdzem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki a felszólalás lehetőségével élni. (Nincs jelzés.) Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Banai Péter Benő államtitkár urat, kíván-e válaszolni az imént elhangzottakra. (Banai Péter Benő bólint.) Parancsoljon, államtitkár úr!

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Megmondom őszintén, hogy én alapvetően a tisztelt Országgyűlés előtt lévő költségvetési törvényjavaslattal kapcsolatos kérdésekre készültem.

Gúr Nándor képviselő úr sokkal szélesebbre nyitotta az ajtót, mondta, hogy ezer kérdést tudna megfogalmazni, néhányat meg is fogalmazott, engedje meg, hogy nagyon röviden válaszoljak. Először is a kérdésre kérdéssel: képviselő úr, ezeket a kérdéseket 2010 előtt fel tetszett tenni a felelős gazdálkodás kapcsán? (Gúr Nándor: Igen.) És tetszett látni azokat az adatokat, amelyek mondjuk, a foglalkoztatásról, az államháztartás gazdálkodásáról szóltak? Miért nem akkor tették fel ezeket a kérdéseket?

Az én állításom az, hogy a számok alapján a 2010 után megválasztott kormány egy rendkívül nehéz gazdasági környezetben, egy rendkívül nehéz gazdasági helyzetben megtalálta azt az utat, amellyel felelős gazdálkodást tudott folytatni, csökkentettük az államadósságot, leszorítottuk a hiányt. (Gúr Nándor: 25 000 milliárd forint!) Elkerültük azt,

hogy elveszítsünk európai uniós forrásokat, kitörünk úgy a túlzottdeficit-eljárásból, hogy amikor bekerültünk, néhány ország volt benn, amikor kiléptünk, úgy emlékszem, 17, és emellett olyan átalakítások történtek, amelyek az ön által említett felelős gazdálkodást erősítették, egyszersmind olyan lépések is megvalósultak, amelyek a foglalkoztatás bővülését, a reálbérek emelkedését eredményezték. (Gúr Nándor: Statisztikai manipuláció!)

Képviselő úr, ezek a rideg számok. Amikor ön felelős gazdálkodást említ, akkor én azt mondom, hogy ezek a számok beszélnek, össze lehet hasonlítani a 2010 előtti adatokat és a 2010 utániakat (Dr. Józsa István: Igen, a szegények hallgatnak!), össze lehet hasonlítani azt a szabályrendszert, amely az Alaptörvénybe bekerült, és amely előírja a mindenkori kormányoknak - politikai támogatottságtól függetlenül -, hogy vége annak a korszaknak, hogy felelőtlen gazdálkodás van. Olyan költségvetést kell készíteni és beterjeszteni, amely az államadósság csökkenését eredményezi.

Utolsó általános észrevétel, ami a részvények vásárlása kapcsán merült fel: képviselő úr, biztosíthatom azt, hogy az állami vagyon bővülésére minden esetben értékbecslés, számítások és piaci érték alapján került sor. (Gúr Nándor: És a megvalósulás?) Hogyha ön a MOL-részvények árfolyamát említi, akkor azt javaslom, hogy a közgazdaságtanban a hatékony piacok elméletét nézzük meg, amely értelmében egy piac akkor hatékony (Gúr Nándor: A valóságot!), hogyha a részvényáraknak...

ELNÖK: Bocsánat, államtitkár úr! Jegyző úr, Gúr Nándor jegyző úr, önhöz szólok. A jegyzőnek különös felelőssége van a parlament rendjének a betartásában. Figyelmeztetem önt! (Gúr Nándor felmutatva az elnöki pulpitusra: Ott!) Ne tegye azt lehetővé számomra, hogy kizárjam a mai vitából! Folytassa, államtitkár úr!

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Egyetlenegy dologra akartam felhívni a figyelmet, a MOL-részvények tekintetében is piaci áron történt a vásárlás. A tőzsdék, a részvényárak pedig olyanok, hogy naponta változnak, hogyha egy piac hatékony – márpedig több elemzés szerint ez a hatékonyság jellemzi a magyar részvénypiacokat is -, akkor egy részvény napi árfolyamába minden jövőbeni információ is beépítésre kerül. (Dr. Józsa István: E.ON.) Képviselő úr, jegyző úr ennek elég komoly akadémiai, közgazdasági háttere van, ajánlom ennek az áttekintését.

Ezek után utolsó gondolat a cégek felelős gazdálkodása, illetőleg az állam felelőssége kapcsán: én azt gondolom, hogy felelősebb az az állami politika, az a kormányzati állami vagyongazdálkodási politika, amely a közszolgáltatásokat végző cégeket inkább állami tulajdonban szeretné látni. '94-98 között olyan cégek kerültek privatizálásra, és olyan megál-

lapodások köttettek, melyek értelmében az új tulajdonosnak rögzített volt a nyeresége, és ezeknél a cégeknél olyan áremelések valósultak meg, amelyek a rezsiköltségeket az egekbe nyomták. Azt gondolom, hogy itt is változás látható az elmúlt években.

Engedjék meg, hogy akkor a konkrét, a tisztelt Országgyűlés előtt lévő törvényjavaslat kapcsán felvetettekre is néhány szót reagáljak. Ismét rögzíteni szeretném, hogy a gyermekétkeztetés címén a törvényjavaslat 3 milliárd 750 millió forint pluszt tartalmaz. Ez a számításaink szerint biztosítja a teljes fedezetét az ingyenes gyermekétkeztetés kiterjesztésének.

A törvényjavaslatban szereplő összes javaslat, amely az európai uniós módszertan szerinti hiányt növelné, ellentételezve van a kamatbevételek és a kamatkidadások többletével. Itt reagálnék Z. Kárpát Dániel képviselő úr felvetésére: bármilyen számítást nézünk, a magyar stabilitási törvény szerinti adósságszámítást, amely valóban kiküszöböli két év összehasonlításakor az árfolyamváltozás hatását, vagy ha az európai uniós módszertan szerinti adósságot nézzük, amely az árfolyamváltozásnak a hatását tartalmazza az államadósság számításakor, tehát mind a két mutató alapján a magyar államadósság az elmúlt években csökkent. 2014-ben is csökkent, és a mostani számításaink szerint is ez a GDP-arányos államadósság csökkenni fog. Képviselő úr, ezt a piacok is elismerik.

Nézzük meg, hogy most milyen a magyar államadósság finanszírozásának a költsége! Nézze meg a 3 hónapos, 12 hónapos állampapíroknak a hozamszintjét, mélyen 2 százalék alatt van. Na, ez a felelős gazdálkodás, amit a piacok is elismernek, és ennek a kamatkidadásnak a fedezetét tudjuk most az említett többletkidadásokra felhasználni, amennyiben ezt a tisztelt Országgyűlés elfogadja.

Végül tehát azt mondom, hogy mindazok a módosítások, amelyek a gyermekétkeztetésnél, az útépitéseknél, a megváltozott munkaképességűek foglalkoztatásánál vagy az Országgyűlés által eldöntött kurdisztáni szerepvállalással kapcsolatos többletkiadásokat jelentenek, nem befolyásolják az államháztartás egyenlegét. Úgy lehet ezeken a területeken előrelépni, hogy a fegyelmezett gazdálkodás miatt most sokkal olcsóbb az állam finanszírozása, a munkahely bővítése, a gazdaság növekedése reális, 2015-ben is a prognózisokhoz képest kedvezőbb a kép, így tehát ismétlem: ezek a pozitív lépések fegyelmezett államháztartási gazdálkodás mellett valósulhatnak meg.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tájékoztatom képviselőtársaimat, hogy a módosító javaslatok benyújtására csütörtökön, 16 óráig van lehetőség.

Most pedig 2 perc technikai szünetet rendelék el. *(Rövid szünet.)*

(21.00)

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Folytatjuk munkánkat. Soron következik **az egyes törvényeknek a pénzügyi közvetítőrendszer fejlesztésének előmozdítása érdekében történő módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/4393. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Orbán Gábor úrnak, a Nemzetgazdasági Minisztérium államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének. Parancsoljon, államtitkár úr!

ORBÁN GÁBOR nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Jó estét kívánok. Köszöntöm a tisztelt képviselőket.

A törvényjavaslat elsődleges célja a pénzügyi fogyasztóvédelem erősítése, a pénzügyi intézményrendszer hatékonyabb és biztonságosabb működését szolgáló rendelkezések kialakítása, valamint mindezekkel összefüggésben a jogszabályok koherenciáját biztosító módosítások és pontosítások átvezetése. A javaslat ezen célok megvalósítása érdekében számos ponton kezdeményezi a legtöbb pénzügyi tárgyú törvényünk módosítását, egyúttal szigorítja a szolgáltatók felügyeletére vonatkozó szabályozási kereteket.

A pénzügyi szektorra vonatkozó szabályozás mondhatni, szokásos aktualizálását ez esetben az utóbbi időszak brókerbotrányai jelentős mértékben befolyásolták. Sajnálatos, hogy a brókercégekre irányuló kiemelt figyelem néhány család módon működő cégnek „köszönhető”, amely szolgáltatók visszaélései az egész és túlnyomórészt a tisztességesen, szabálykövetően működő szektorra is árnyékot vetnek. Éppen ezért a bizalom megrendülésének időszakában értelemszerűen a szabályozásnak is reagálnia kell, mégpedig határozott módon. Úgy vélem, hogy a kiszolgáltatók ügyfelek védelmében történő nagyobb szigorral való fellépés a helyes reakció.

Ugyanakkor azt is jelezni szeretném önök felé, hogy a szabályozás rendkívül érzékeny kérdés, egy esetleges túlreagálás, túlzott mértékű szabályozói beavatkozás úgyszintén hordozhat kockázatokat. Nem célunk az, hogy az alapvetően banki finanszírozásra épülő pénzügyi modell, a magyar gazdaság banki finanszírozása kapcsán az egyébként sem fejlett tőkepiacra újabb csapásokat mérjünk. Természetesen a prudencia, a felügyelés, a fogyasztóvédelem nagyon fontos, ezeket minden eszközzel erősítjük is, ugyanakkor arra is ügyelünk ebben a törvényjavaslat-csomagban is, hogy az arányérzékünket megőrizzük.

A pénzügyi szabályozás területén az egységes szabályozást mindinkább megvalósító Európai Unióban ezt a szempontot azért is hangsúlyosan említem, hogy nehogy olyan helyzetet teremtsünk,

amelyben a többi uniós állam szolgáltatóit hozzuk helyzetbe a hazaiak rovására, és az ügyfelek védelmének a magyar kézből való kikerülését segítsük elő azzal, hogy túlszabályozzuk a hazai szektort.

Tisztelt Országgyűlés! Az előttünk fekvő törvényjavaslat javaslatot tesz a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény módosítására is. Ennek a módosításnak elsősorban az a célja, hogy a Nemzeti Bank felügyeleti, ellenőrzési szabályainak a felülvizsgálatára, továbbfejlesztésére sor kerüljön.

A módosítás javaslatot tesz az átfogó vizsgálatokkal kapcsolatos eljárási kötelezettség intenzitásának, gyakoriságának növelésére, amelynek célja, hogy az MNB a jövőben rövidebb időközönként tartson vizsgálatokat a pénzügyi piac egyes szereplőinél. Mindezzel lehetővé válik, hogy a piaci visszaélések gyorsan és időben kiszűrhetők legyenek, az esetlegesen felmerülő károk elkerülhetővé vagy csökkenthetővé váljanak, illetve az egyes szereplők visszaéléseinek a káros következményeit minimálisra lehessen szorítani. A javaslat például lényegesen nagyobb hangsúlyt fektet a helyszíni ellenőrzések lefolytatására.

A tervezetben új eljárástípusként kerül nevesítésre az úgynevezett rendkívüli célvizsgálat intézménye, amelyre súlyos piaci visszaélés gyanúja esetén kerülhet sor. Ezen eljárástípusban a határidők rövidebbek, mint a normál célvizsgálatok esetén, tehát a szektor számára egyfajta biztonságot jelentenek, hogy a felügyelés nem fog túlzott adminisztratív terhekkel járni, ugyanakkor gyors reagálást tesz lehetővé a Nemzeti Bank számára.

A jövőben, amennyiben ez a törvénytervezet elfogadásra kerül, a célvizsgálatok és a rendkívüli célvizsgálatok szűrőpróbaszerűen is foganatosíthatók lesznek. Ha ezek során az MNB jogszabálysértést tapasztal, akkor az eljárások során a tényállás teljes feltárása alapvető követelménnyé válik nem csak az adott jogsértés tekintetében, és minden esetben konkrét intézkedések foganatosítása várható.

Jogszabálysértés hiányában az eljárási szabályok egyszerűsödnek, biztosítva ezzel az adminisztratív terhek csökkentését mind a felügyelt intézmények, mind a Nemzeti Bank szempontjából.

A javaslat felülvizsgálja és egyértelműsíti a helyszíni és a helyszínen kívüli eljárások szabályait, és egységesíti a próbaügyletkötés intézményét is.

Ezenkívül lényeges újítása a felülvizsgált szabályoknak, hogy a helyszíni ellenőrzés jogsértés gyanúja esetén, illetve haladéktalanul is megtartható, amelynek keretében indokolt esetben ügyészi jóváhagyással lezárt terület, épület, helyiség felnyitható, az ott tartózkodók akarata ellenére is foganatosítható.

A jogosulatlanul végzett tevékenységek esetén lefolytatandó piacfelügyeleti eljárásban a Versenyhivatal mintájára a Nemzeti Bank lehetőséget kapna helyszíni kutatás lefolytatására, amely a helyszíni ellenőrzéshez képest többletjogosultságokat biztosít a Nemzeti Banknak.

Tisztelt Országgyűlés! Új elemként jelenik meg a korábbi szabályozáshoz képest az is, hogy a Nemzeti Bank a tervezet szerint jogosult lenne könyvvizsgáló vagy egyéb szakértő bevonására abban az esetben, ha az ellenőrzési eljárás hatékony, gyors és eredményes lefolytatásához a személyi és a tárgyi feltételek bővítése ideiglenesen szükségessé válna.

Lényeges eleme a szabályozásnak ezenkívül, hogy a bírságok maximális összege mindhárom ellenőrzési eljárástípusban megemelkedik. Ezzel azt próbáljuk elérni, hogy megfelelő visszatartó erőt adjunk a jogsértések megelőzéséhez.

A javaslat a bejelentők védelmére vonatkozó rendelkezéseket is megállapít, a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről szóló törvény szabályainak a megfelelő alkalmazásával. Ezen új rendelkezésekkel a Nemzeti Bankhoz beérkező közérdekű bejelentések megfelelő kezelése valósulhat meg.

Mindezek mellett a javaslat több kisebb módosítást is tartalmaz, amelyek az ellenőrzési terv készítésére, mind a felügyeleti, mind a békéltetőtestületi eljárások ésszerűsítésére, adatvédelemre, illetve az uniós szervekkel való kapcsolatra, a velük való együttműködésre vonatkoznak.

Tisztelt Képviselők! Mint említettem, a legtöbb pénzügyi tárgyú törvényünk módosulna a tervezet szerint. A tőkepiaci törvénnyel kapcsolatban engedjék meg, hogy néhány fontos elemet kiragadjak és itt megemlítek.

A befektetővédelmi rendszerre vonatkozó lényeges módosulás lenne az első, amit említenék önöknek. A Befektetővédelmi Alap kártalanítási összeghatára a jelenlegi 20 ezer euróról 100 ezer euróra emelkedne, tehát az Országos Betétbiztosítási Alap biztosítási szintjét célozzuk meg ezzel. Ugyanakkor az 1 millió forint feletti összeg tekintetében megmaradna a befektető által viselt 10 százalékos önrész. Ez az emelés igen jelentős, ami az értékhatárt illeti.

(21.10)

Ugyanakkor az önrész megtartása azt jelzi, hogy elkötelezettek vagyunk a befektetők védelme irányában, és ösztönözni is kívánjuk őket a szolgáltatások igénybevétele során a körültekintő, ésszerű mérlegelésre.

A kártalanítás érdekében - ez ismét egy olyan rendelkezés, amely a Betétbiztosítási Alaphoz közelíti a BEVA, a Befektetővédelmi Alap szabályait - a BEVA likviditási hitelt vehet fel az MNB-től a javaslat szerint, és a jövőben jogszabályi kezesség is biztosított lesz az esetleges hitelfelvételhez. Javaslataink elfogadása esetén a BEVA munkaszervezete összevonásra kerülne az Országos Betétbiztosítási Alap munkaszervezetével, valamint az igazgatóság kiegészülne a pénz-, tőke- és biztosítási piac szabályozásáért felelős miniszter által kijelölt két személlyel.

Szintén a tőkepiaci törvényhez kapcsolódó változás, hogy az értékpapírszámlához tartozó ügyfél-

számlák tekintetében pontosítást kezdeményeztünk. Ezt azért tettük, hogy a befektetési vállalkozások által vezetett ügyfélszámlákat kizárólag az értékpapír-műveletekhez lehessen felhasználni, és ne fordulhasson elő, hogy az értékpapírszámla melletti pénzszámlát pénzforgalomra, például közüzemi díjak befizetésére használják az ügyfelek.

Javaslatként fogalmaztuk meg továbbá azt is, hogy az értékpapírszámla-tulajdonos részére biztosítva legyen annak a lehetősége, hogy az MNB honlapján havi gyakorisággal ellenőrizhesse értékpapírszámlájának aktuális helyzetét. Ezt a számlatulajdonos egy, a számlavezetője által képzett belépési azonosító és jelszó ismeretében teheti meg. Ugyanakkor hangsúlyozni szeretném, hogy az így elérhető adatok nem mentesítik a számlavezetőt attól a kötelezettségtől, hogy tájékoztassa ügyfelét számlájának az egyenlegéről. Ez mindössze azt a célt szolgálja, hogy össze tudja vetni az ügyfél azokat az adatokat, amelyek az MNB-hez érkeznek, és azokat, amelyekről ő tájékoztatást kap.

A hazai szabályozott keretek között folyó kereskedés fontos színtere az értéktőzsde, ezért a szabályozása is kiemelt jelentőségű. A tőkepiaci törvény kapcsán ez lenne az utolsó pont, amit megemlítenék. Itt a felügyeleti ellenőrzés tapasztalatainak eredményeképpen pontosításokat javasolunk a belső szabályzatoknak való megfelelés, valamint a kiszervezésre vonatkozó rendelkezések tekintetében.

Tisztelt Országgyűlés! Az Európai Unió jogának való megfelelés biztosítása körében a tőkepiaci törvény már korábban is többször módosult. A tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről, a kereskedési adattárakról szóló, valamint az értékpapír-kiegénylítés javítására és a központi értéktárakra vonatkozó uniós rendeletek miatt ezek a rendeletek közvetlenül hatályosulnak a magyar jogban, és a törvényeinket hozzájuk kell igazítani. A tőkepiaci kereskedés infrastruktúráját biztosító központi értéktár és központi szerződő fél működésére vonatkozó jelenlegi módosításokat jórészt azok a tapasztalatok motiválták, amelyeket a Nemzeti Bank a központi szerződő félre vonatkozó új engedélyezési eljárás során szerzett. Ezért tovább kellett finomítani a hazai szabályozást, hogy minél kevésbé ütközzön a hazai törvény a hazai jogrendben közvetlenül hatályosuló uniós rendelet előírásaival.

Tisztelt Ház! Engedjék meg, hogy a befektetési szolgáltatásnyújtás területén kezdeményezett néhány módosítás közül is párat kiemeljek. Így például elsőként megemlíteném, hogy más ágazati szabályozáshoz hasonlóan pontosításra kerül a befektetési vállalkozás és a befektetésialap-kezelő vezető állású személyeinek kinevezéséhez megkövetelt jó üzleti hírnév fogalma. További garanciális elemként javasoljuk, hogy a befektetési szolgáltatóknál az ügyfelekkel kapcsolatba kerülő üzletkötést végzőkre vonatkozóan képzettségi követelmények kerüljenek előírásra. A befektetési szolgáltatókra vonatkozó további szigorításokat a többi ágazati szabállyal

összhangban a felügyelés keretében szeretnénk megvalósítani.

Tisztelt Országgyűlés! Mondtam már, hogy a legtöbb pénzügyi tárgyú törvényünket érinti ez a javaslatcsomag, így most a hitelintézeti törvény módosításaira szeretném ráirányítani a figyelmüket. Alapvetően az elmúlt időszakban felmerült nehézségek szabályozói rendezése, valamint a fejlődő termékek és szolgáltatások hatékonyabb szabályozása érdekében kezdeményeztünk több kisebb módosítást, ezenfelül egyes uniós tőkekövetelményi szabályok értelmezési kérdései is rendeződést nyernek a törvényjavaslatban.

A törvényjavaslat a hitelintézeti törvény mellett minden ágazati törvényben kiegészíti a panaszkezelésre vonatkozó szabályozást, valamint a Pénzügyi Békéltető Testülethez történő fordulás eljárásrendjének módosításával párhuzamosan azt is rögzíti, hogy az érintett szolgáltatóknak a panaszok hatékonyabb rendezése érdekében az ügyfél kérelmére a békéltető testület által rendszeresített kérelemnyomtatványt is rendelkezésre kell bocsátania. A pénzügyi közvetítőrendszer egyes szereplőinek biztonságát erősítő intézményrendszer továbbfejlesztésének módosításáról - így hívják a törvényt - megfogalmazott javaslatokat is döntően gyakorlati tapasztalatok indokolták, valamint időközben az Európai Bankhatóság több iránymutatást fogalmazott meg, illetve folyamatban van az ügynevezett csoportszintű szanálási kollégiumok felállítása is, ahol számos értelmezési kérdés rendezhető.

Tisztelt Ház! A brókerbotrányok kapcsán szükségessé vált a könyvvizsgálókra vonatkozó szabályok szigorítása is. A Magyar Könyvvizsgálói Kamaráról, a könyvvizsgálói tevékenységről, valamint a könyvvizsgálói közfelügyeletről szóló törvény módosítására tett javaslat révén jelentősen kibővítésre kerül a közérdeklődésre számot tartó gazdálkodók köre, megváltozik a speciális könyvvizsgálói minősítések rendszere, és számos egyéb területen is történik szigorítás a könyvvizsgálók tevékenységét illetően. A javaslat értelmében a közérdeklődésre számot tartó gazdálkodók köre magában foglalja méretnagyságtól függetlenül az összes hitelintézetet biztosító társaságot és befektetési vállalkozást egyaránt. Egyes gazdálkodók esetében csak minősített könyvvizsgáló vagy könyvvizsgáló cég végezhetne jogszabályi kötelezettségen alapuló könyvvizsgálói tevékenységet. Jelenleg hat speciális minősítést szerezhetnek meg a könyvvizsgálók: pénzügyi intézményi, befektetési vállalkozási, pénztári, biztosítói, költségvetési és IFRS minősítést.

A javaslat értelmében a tőkepiaci törvény szerinti kibocsátók könyvvizsgálói egy új, ügynevezett kibocsátói minősítést is szerezhetnek. A javaslat alapján a minősítés iránti kérelem elbírálására a Magyar Könyvvizsgálói Kamara helyett a könyvvizsgálói közfelügyeleti feladatokat ellátó hatóság, azaz a nemzetgazdasági miniszter lesz jogosult. A minősítések megadásának és megtartásának feltétele lesz a

szakmai minősítő vizsgán való megfelelés is, amelyet a könyvvizsgálóknak 2017. december 31-ig kell teljesíteniük.

A Magyar Nemzeti Bank hatáskörébe tartozó pénzügyi szervezetek könyvvizsgálóinak speciális minősítései körében további szigorítást jelent, hogy banki könyvvizsgáló csak az lehet, aki rendelkezik banknál szerzett gyakorlattal. A könyvvizsgálók speciális minősítésének visszavonására vonatkozó eljárás megindítását a javaslat értelmében a Magyar Nemzeti Bank is kérheti.

A közérdeklődésre számot tartó gazdálkodók könyvvizsgálóinak, könyvvizsgáló cégeinek minőségellenőrzésével kapcsolatos közfelügyeleti hatósági intézkedések köre, tehát a Nemzetgazdasági Minisztérium ez ügyben történő intézkedéseinek köre jelenleg rendkívül korlátozott. A „nem felelt meg” minőség-ellenőrzési eredmények esetén elsősorban fegyelmi eljárás kezdeményezésére kerül sor a kamaránál, amely eljárásra a közfelügyeleti hatóságnak, azaz nekünk nincs közvetlen ráhatásunk. E fegyelmi eljárások elmúlt időszakban szerzett tapasztalatai alapján indokoltnak látjuk a közfelügyeleti hatóságot olyan közvetlen hatósági szankcionálási eszközökkel is felruházni, amelyek megfelelően biztosítják a közfelügyeleti szempontok, a közérdek érvényesülését. Így a korábban meglévő szankciók, azaz például a továbbképzésre való kötelezés, a figyelmeztetés, a fegyelmi eljárás kezdeményezése és az ismételt könyvvizsgálat elvégzésére való kötelezés mellé további újabb visszatartó erejű szankciók kerülnek bevezetésre.

(21.20)

Ezek a magánszemély könyvvizsgálók esetén 100 millió forintig, könyvvizsgáló cég esetén 500 millió forintig terjedő pénzbírság kiszabásának lehetősége egyrészt, másrészt a speciális könyvvizsgálói minősítés megvonása vagy akár szélsőséges esetben a tevékenységtől való, maximum három évig tartó eltiltás lehetnének. A javaslat alapján a jövőben indokolt, hogy a közérdeklődésre számot tartó gazdálkodóknál a könyvvizsgáló tevékenységet ellátó könyvvizsgáló és könyvvizsgáló cég olyan felelősség-biztosítással rendelkezzen, amelynek biztosítási összege arányban áll az okozható kár nagyságával. A javaslat alapján ez a biztosítási összeg a magánszemély könyvvizsgálók esetében minimum 100, a könyvvizsgáló cégek esetében pedig minimum 500 millió forint.

A korábbi szabályozástól eltérően, annak szigorításaként a javaslat alapján nemcsak a természetes személy könyvvizsgáló, hanem a könyvvizsgáló cég sem végezhet öt évnél hosszabb idejű könyvvizsgáló tevékenységet ugyanazon közérdeklődésre számot tartó gazdálkodó szervezetnél. A könyvvizsgáló megbízás lejártát követően négy üzleti évnek kell

eltelnie ahhoz, hogy a könyvvizsgáló ugyanazon közérdeklődésre számot tartó gazdálkodó szervezetnél könyvvizsgáló tevékenység végzésére megbízási szerződést köthessen.

A javaslat szerint a közérdeklődésre számot tartó gazdálkodó könyvvizsgálókat ellátó könyvvizsgáló a megbízó részére nem nyújthat olyan, a könyvvizsgáló tevékenységtől eltérő szolgáltatást az általa vizsgált időszak kezdete és a könyvvizsgáló jelentés kiadása közötti időszakban, valamint ezen időszakot közvetlenül megelőző üzleti évben. Így fogjuk az összeférhetlenséget még minimálisabbra szorítani a könyvvizsgáló és az általa vizsgált gazdálkodó szervezet között.

A hatóságok közötti együttműködés segítheti a különböző visszaélések felderítését, megelőzését, ehhez pedig szükséges az információk megfelelő áramlása a különböző hatóságok között. A javaslat szerint, amennyiben a közfelügyeleti hatóság, jelen esetben a Nemzetgazdasági Minisztérium az érintett állami szervek, így elsősorban a Nemzeti Bank részére minősített adatot, üzleti vagy hivatásbeli titkot ad át, úgy az érintett állami szervet is titoktartási kötelezettség terhelné. A javaslat alapján a Nemzeti Bank az általa lefolytatott ellenőrzési eljárás során az adott intézmény könyvvizsgáló végző könyvvizsgálótól vagy könyvvizsgáló cégtől a tényállás megállapításához szükséges adatok rendelkezésre bocsátását is kérheti. E tekintetben az eljáró személyeket a könyvvizsgálóval azonos titoktartási kötelezettség terheli.

Tisztelt Országgyűlés! Végezetül az utóbbi időszak bank- és brókerbotrányaihoz kapcsolódva több adótörvény módosítása is szükségessé vált. Egyfelől nem engedhető meg, hogy egy pénzügyi intézmény felszámolása az intézmény magánszemély ügyfeleit olyan helyzetbe hozza, hogy a jogszerűen igénybe vett kedvezményeit vissza kelljen fizetnie. Ennek rendezése érdekében a személyi jövedelemadóról szóló törvény módosítását kezdeményezzük. Másrészt szükségessé vált annak rendezése is, hogy a közelmúltban felállított Quaestor-károsultak kárrendezési alapjába befizetett előlegek azon része, amelyek utóbb nem térülnek meg, leírhatók legyenek az érintett intézmények társasági adójából, illetve a pénzügyi szervezetek különadójából.

Tisztelt Országgyűlés! Mielőtt befejezem az ex-pozét, összegzésként hadd mondjam el ismét, hogy a benyújtott törvényjavaslat célja a pénzügyi közvetítőrendszer további erősítése, a pénz- és tőkepiaci szabályozás hatékonyságának növelése és olyan szabályozás kialakítása, amely ügyfélbarát pénzügyi környezetet eredményez. Úgy gondolom, ez közös érdekünk, ezért kérem önöket, szíveskedjenek a be-terjesztett törvényjavaslatokat támogatni. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Most a képviselői felszólalások következnek. Első lépcsőben a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. A Fidesz

képviselőcsoportjának vezérszónoka László Tamás képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

LÁSZLÓ TAMÁS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár Úr! A Kulcsár-ügy után 2015-ben újabb szocialista pénzügyi csalássorozat rázta meg a magyar közvéleményt. A jelenleg is folyó hatósági nyomozások alapján valószínűnek tűnik, hogy mind a Buda-Cash Brókerház, mind pedig a Quaestor esetében vélelmezhetően legalább 2002 óta folytak visszaélések. A Bajnai Gordonhoz köthető Buda-Cash 2009-ben sikeresen kijátszotta az akkor hiányosnak mondható ellenőrzési rendszert, és súlyos tízmilliárdokkal károsította meg a kisbetéteseket és az önkormányzatokat is.

A kormány azonnal intézkedett, és napok alatt a károsultak, azaz a károsult kisseberek és az önkormányzatok mellé állt. Azonnali segítségnyújtás történt, villámgyorsan elindult a kárfelemérés és a visszaélések teljes feltárása. A kormány a gyors intézkedéseinek köszönhetően hatékonyan tudott közbeavatkozni az ügyben. A parlament olyan törvényt fogadott el, amelynek értelmében a brókerbotrányban érintett cégek cégcsoportjainak, a cégek vezetőinek, tulajdonosainak, a felügyelőbizottsági tagoknak és az érintett könyvvizsgálóknak is zárolni lehet a teljes vagyonát. A zár alá vett vagyont pedig a károsultak kártalanítására lehet felhasználni.

Ugyanakkor annak érdekében, hogy a jövőben elkerülhetőek legyenek a hasonló pénzügyi visszaélések, szükséges az átfogó szabályozási szigorítás. A törvényjavaslat célja a pénzügyi fogyasztóvédelem erősítése, a szolgáltatók felügyeletére vonatkozó szabályozás szigorítása, valamint az Európai Unió idevonatkozó egyes szabályainak átvétele. A jelen törvénycsomag három dolgot céloz meg: hasonló esetek megelőzését, az ellenőrzési rendszer megerősítését és a bizalom helyreállítását a pénzügyi közvetítőrendszerekben. A sok-sok intézkedés ebben a törvénycsomagban, úgy véljük, egymást szinergikusan erősíteni képes.

Tisztelt Ház! A tervezet a Nemzeti Bank-törvény módosítása keretében a Buda-Cash-ügyre tekintettel a befektetési vállalkozások esetén is öt év helyett háromévenként történő átfogó felügyeleti vizsgálatot ír elő a hitelintézetekhez hasonlóan. A törvény szigorítja a bírságolási szabályokat, a felügyelet nagyobb bírságokat is kiszabhat, ami erősíti a bírságolás elrettentő erejét, azt a szigort, ami egyben a bizalom helyreállításához is kell.

A javaslat megemeli a BEVA által fizetendő kártalanítási összeghatárt 100 ezer euróra. A kártalanítás mértéke azonban továbbra is csak 1 millió forintig 100 százalék, az a feletti összeg esetében 90 százalék. A BEVA a jövőben önálló munkaszervezettel nem fog rendelkezni, operatív feladatai végrehajtását a jövőben az OBA veszi át. Továbbá bővül a BEVA forrásbevonási lehetősége is, hiszen ezentúl kötvénykibocsátással is forráshoz juthat, amelyekre az

OBA-hoz hasonló szabályokkal vonatkoznának az állami kezességek is.

A javaslat kimondja, hogy egyes gazdálkodók esetében csak minősített kamarai tag könyvvizsgáló vagy könyvvizsgáló cég végezhet ilyen természetű tevékenységet. A minősítés iránti kérelmeket a nemzetgazdasági miniszter bírálja el, de ennek feltétele, hogy a könyvvizsgálók sikeresen teljesítsék a minősítő vizsgát. Az úgynevezett közérdeklődésre számot tartó gazdálkodóknál a könyvvizsgálói tevékenységet csak olyan kamarai tag könyvvizsgáló végezheti a jövőben, amely minimum 100 millió forint értékű felelősségbiztosítással rendelkezik. Könyvvizsgáló cégek esetében ez a biztosítási összeg 500 millió forint.

Fontos változás még, hogy a javaslat alapján a könyvvizsgáló személy és cég sem végezhet öt évnél hosszabb ideig könyvvizsgálói tevékenységet ugyanannál a közérdeklődésre számot tartó cégnél. Négy üzleti évnek el kell telnie ahhoz, hogy az adott könyvvizsgáló ismét szerződést köthessen az adott gazdálkodóval. Mindez a könyvvizsgálók érdeke is, hiszen a brókerbotrány kirobbanása óta őket is sok és jogos kritika érte.

(21.30)

Tisztelt Ház! Újra és újra hangsúlyozni kell azt, hogy míg 2010-ben, közvetlenül az új kormány megalkotása előtt semmilyen problémát nem tártak fel, addig az MNB szakemberei már az ellenőrzés első napján az egyes brókercégeknél olyan visszaéléseket tártak fel, ami aztán dominóhatású lett. Ez a törvénycsomag az ellenőrzés intenzitását, sűrűségét kívánja fokozni. A továbbiakban a törvény egyes rendelkezései alapján az MNB nagyobb hangsúlyt fektet a helyszíni ellenőrzésekre. A jövőben rövidebb időszakonként tartana átfogó vizsgálatokat az MNB, emellett úgynevezett rendkívüli célvizsgálatot is elrendelhet súlyos piaci visszaélésnek már a pusztán gyanúja esetén. A helyszíni vizsgálatokat az MNB haladéktalanul megtarthatja a jövőben külső könyvvizsgálók és egyéb szakértők bevonásával is, amennyiben az indokolt.

A társasági adót és bankadót érintően a javaslatcsomag arról rendelkezik, hogy a Quaestor-károsultak kárrendezési alapja részére előleget befizetőik által teljesített, meg nem térült követelés összege csökkenti a fizetendő társasági adó és bankadó összegét. Ez azt jelenti, hogy azoknak a pénzügyi és befektetési vállalkozásoknak, amelyek előleget fizettek be a Quaestor-károsultak kárrendezési alapjába, de az később behajthatatlannak minősül, a fennálló követelésük csökkenti a fizetendő társasági adó összegét. Ha a követelés több, mint az adott évben befizetendő társasági adó, akkor a fennmaradó különbözetet a következő évi adóból is le lehet vonni. Amennyiben az előleget a befizetőik semmilyen módon sem tudják érvényesíteni a társasági adón ke-

resztül, akkor azt a pénzügyi szervezetek különadójából vagy a hitelintézeti különadó összegéből is lehet vonni.

Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Az elmúlt hónapokban kirobbant brókerbotrányok esetében jól halad a több tízezer károsult kártalanítása, azonban fontos az is, hogy olyan jogszabályi környezetet hozunk létre, amely biztosítja, hogy a jövőben senkinek ne legyen lehetősége az ügyfeleket becsapva több tíz milliárd forintot eltüntetni. Az előttünk fekvő törvénycsomag ezeket a célokat szolgálja, kérem a meg tárgyalását és elfogadását. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Józsa István képviselő úr. Képviselő úr!

DR. JÓZSA ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Érdekes volt hallani, hogy egy nagyon erős szakmai expozé után a Fidesz vezérszónoka MSZP-zett egy jóízűt a brókerbotrány kapcsán. Én azt hiszem, hogy a jelen állás szerint, miután önök öt éve kormányoznak, kevéssé tekinthető ez a dolog lényegének.

Az biztos igaz, amit az államtitkár úr mondott, hogy a brókerbotrányok néven elhíresült banki bedőlések, csalássorozat nemcsak hogy árnyékot vetnek a magyar pénzügyi közvetítőrendszer működésére, hanem jelen állás szerint talán még be sem látható hullámokat fog vetni, én attól tartok, hogy a bizalomvesztésnek még csak az elején vagyunk, tehát ilyen értelemben érthető, hogy önök gyorsan idejöttek egy ilyen szigorítási törvényjavaslattal. Ugyanakkor amit az arányérzékről mondanak, az nem biztos, hogy szakmai vélemények szerint is teljesül.

Ha nagyon plasztikusan akarnék fogalmazni, akkor ez a törvénycsomag egy báránybőrbe bújtatott farkas. A báránybőr a fogyasztók fokozott védelme, a pénzügyi rendszer ellenőrzésének a szigorítása, ugyanakkor a belül lévő farkas most felzabálja annak a lehetőségét, hogy a Magyar Nemzeti Bank a felügyeleti hatáskörében okozott károkért valaha is ténylegesen kártérítésre kötelezhető legyen. Ez legalább ilyen súlyos része ennek az előterjesztéscsomagnak. Szóval az, hogy jelentősen érinti a Magyar Nemzeti Bank ellenőrzési jogosítványait, az teljesen helyénvaló, már az átalakítási törvény vitájakor elmondtuk, amikor a PSZÁF-et a szakmai aggályok ellenére beolvasztották a Magyar Nemzeti Bankba, hogy nem lesz ennek jó vége. Nagyon szomorúak vagyunk, hogy ezek az aggodalmak sajnos valósá váltak.

Úgy érezzük, hogy az előterjesztés jelentős része inkább pótcselekvés, és például a pénzügyi békéltető testületre vonatkozó, alapvetően támogatható szabályok inkább a figyelem máshová helyezése tekintetében kezelhetőek. Kétségbe vonható, hogy szükség van-e egy önálló hivatal létrehozására, amikor a tes-

tület működtetésének feladata jelenleg is a Magyar Nemzeti Bankot terheli.

2013-ban az új nemzeti banki törvényben külön rögzítették a jegybanki közigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősséget, de akkor is igen megszorító módon: ha a Nemzeti Bank mulasztást követ el, a keletkező kárért csak akkor felel, ha azt a mulasztása közvetlenül okozta. Ilyen követelményt a polgári törvénykönyvben a közigazgatási jogkörben okozott károkra vonatkozó szabályok nem tartalmaznak, tehát az egyébként általános érvényű Ptk.-hoz képest ez már akkor is szűkítő hatású volt. Na, most erre rátettek egy lapáttal, nehogy a Nemzeti Bank a tevékenységben okozott kárért bármiféle kártérítést is ki kelljen hogy fizessen. Az előterjesztés szerint a Magyar Nemzeti Bankkal szembeni kártérítési per indítását azáltal is nehezebbé teszik, hogy nem csak egy jogellenes nemzeti banki döntéssel szemben, de az MNB mulasztása esetén is közigazgatási pert kell először indítani, amely esetben ha a Nemzeti Bank pervesztes lesz, akkor indítható kártérítési per - tehát kétlépcsőssé teszik a dolgot. A brókerbotrányok károsultjai ennek a feltételnek eleve nem tudnak megfelelni, mivel közigazgatási eljárás nem folyt, annak ügyfelei ők nem tudtak lenni, nem voltak, így közigazgatási per sem indítható. Ez valójában a fideszes hozzászóló kártérítésre vonatkozó pozitív kijelentéseivel szemben egy merénylet a károsultakat illetően, illetve az egész pénzügyi rendszert illetően, mert néhány csaló pénzintézet kárát, ahelyett, hogy az elégtelen felügyeleti működés keretében viselt, legalább részleges kártérítési felelősségnek a Magyar Nemzeti Bank eleget tenne, szétteríti a pénzintézetekre, illetve nem juttatja hozzá a károsultakat, hogy peres úton szerezzenek érvényt a kárigényüknek. Ez szintén az a rész, aminél úgy látjuk, hogy kilóg a lóláb.

Szintén a Magyar Nemzeti Bank perveszteségét minimalizálhatja az előterjesztés azzal a módosítással, amely szerint egy perben a jegybank a bíróság döntésének meghozataláig bármikor módosíthatja határozatának a teljesítési határidőre vonatkozó részét - feltehetőleg az MNB elleni keresetek egy része emiatt indulhatott, így ennek a méregfogát is ki lehet húzni. Közigazgatási perekben ez ismeretlen megoldás egyébként, és általában a joggyakorlatban is, hogy egy mozgó célpont legyen, ez szakmai szempontból kifejezetten aggyályos, és a jogállami működést is kétségessé teszi.

A Magyar Nemzeti Bank ellenőrzési jogköre jelentősen bővül, ami alapvetően helyes lehet, ha nem nézzük azt, hogy már jelenleg is milyen eszköztárral rendelkezett. Érdekes jogfelfogásról tanúskodik tehát az a változás, miszerint a jegybanktörvényben jelenik meg az az egyébként a Btk.-ban talán szereplő kategória, hogy a beismerő vallomás kötelező jellegű tételének a tilalma, magyarul a meghallgatott nem kötelezhető beismerő jellegű vallomásra, vagy ha ilyet tesz, akkor azt ki lehet zárni az eljárásból. Ilyen szabályokat csak a büntetőeljárásról szóló törvény

ismer alkotmányossági okokból. Hogy ez így át-emelésre kerül a jegybanktvörvénybe, meglehetősen különös, és valószínűleg szakmailag nem állja meg a helyét.

(21.40)

Az, hogy már-már nyomozó hatóságként járhat el a Magyar Nemzeti Bank, talán egy független intézménynél, ha önmagában van még ilyen, a kormányzati struktúrába beletartozó - mint a PSZÁF volt - hatóság, akkor indokolható lenne, de hogy a jegybanki függetlenség keretében működjön egy felügyelet nélküli nyomozó hatóság, amely helyszíni kutatások, rendkívüli esetben akár előzetes ügyészi, bírói engedély nélküli lefoglalások, kikérdezések megtételére is jogosult, szintén aggályosnak tűnik.

Ez a törvényjavaslat önmagában eléggé eső után köpönyeg, utólag próbálnak mindenféle, látszólagos szigorításokat megtenni, és a Nemzeti Bankot a felelősség alól mentesíteni arra hivatkozással, hogy nem állt a jegybank rendelkezésére kellően hatékony hatáskör. Ez nem igaz. A Magyar Nemzeti Bank számára jelenleg is egy sor felügyeleti jogosítvány áll rendelkezésre. Folytathatott célvizsgálatot, témavizsgálatot, átfogó vizsgálatot, utóvizsgálatot, piacfelügyeleti ellenőrzéseket. Helyszíni ellenőrzést eddig is folytathatott, próbaügyletkötést is folytathatott, amit most új elemként említett meg államtitkár úr. Az ellenőrzések során közreműködött, szakértőt, független könyvvizsgálót vehetett igénybe. Egyáltalán nem volt ebben megakadályozva a Nemzeti Bank, tehát ez egy kicsit ilyen szerecsenmosdatásnak tűnik.

Jelentősebb felügyeleti eszköz-bővülésnek a rendkívüli célvizsgálati ellenőrzés tekinthető, illetve a piacfelügyeleti eljárások során érvényesíthető, szinte nyomozóhatósági jogkörnek mondható, helyszíni kutatási és vizsgálati lehetőség. Ugyanakkor a laikus szemlélő számára felmerül a kérdés, hogy ha a NAV-nál megoldható volt, hogy a 200 ezer pénztárgépet online bekössék, akkor a pénzügyi felügyelet, ami jelen esetben a Nemzeti Bank, miért nem rendelkezhet hasonló technológiai-technikai fejlesztéssel.

Ha a fideszes vezérszónok ilyen politikai színezetbe csapott át, akkor hadd jegyezzem én is meg - bár nincs már a teremben, majd elolvassa a jegyzőkönyvet -, hogy ezzel a Fidesz nem csak a csaló brókerek oldalára állt, és azokat látszik védeni, akik a csalások megelőzéséért nem tettek semmit, azaz a Nemzeti Bank elégtelen működése legalábbis jelentősen felelőssé tehető a visszaélések folytatásáért, kialakulásáért. Ez anyagi felelősséggel is kell hogy járjon véleményünk szerint.

Úgy tűnik, hogy nemcsak a hibákat akarják kijavítani, hanem mentességet akarnak adni a felelősségre vonás alól. A jegybanki törvényben a brókerbotrány most sem a károsultak érdekét nézi, hanem azt, hogy a Magyar Nemzeti Bankot mentesítse a

felelősség alól. Tehát amikor Matolcsy György 200 milliárdot telepít az alapítványába, 30 milliárdért vásárol ingatlanokat, tehát mondhatni, két kézzel szórja a Nemzeti Bank pénzét, akkor pont a felügyeleti hatáskörben elégtelen működés során okozott kárért nem akar felelősséget vállalni.

Nagyon jó érzéssel hallgattam, amikor az államtitkár úr mondta, hogy ezentúl a banki vezetők megbízásánál egy alapfeltétel lesz a jó üzleti hírnév és a banki gyakorlat. Nagyon szépen kérem, hogy akkor ezt Matolcsy György esetében is érvényesítsék, mert sem a banki gyakorlata nincs meg, sem az úgynevezett üzleti jó hírneve; senki nem tartja egy korrekt, következetes embernek, tehát ennek megkövetelése, úgy gondoljuk, hogy konzekvens kell hogy legyen. Ha tetszik, a panaszkezelés könnyítése keretében ezt tessék beírni az első panasznak, hogy kérjük Matolcsy György átvilágítását az új törvény szerint. Hasonlóan az etikus üzletvitelhez, amire vonatkozóan szintén nagyon pozitívak voltak államtitkár úr szavai.

Szeretnék még szólni az MSZP korrekciós módosító indítványairól is. Olyan javaslatot teszünk, hogy a jegybank felügyelőbizottságának mint az Országgyűlés állandó ellenőrzését biztosító szervnek a megalakulását semmilyen tényező ne tudja a továbbiakban akadályozni, így végre helyreállítható lenne a Matolcsy György tevékenysége feletti törvényes felügyelet. A Nemzeti Bank felügyelőbizottságának feladatköre jelenleg nem terjed ki az MNB pénzügyi közvetítőrendszer felügyeletét jelentő tevékenységének egyikére sem. Ez szerintünk megengedhetetlen. Nincs, aki ellenőrizze az ellenőrt, a jegybanki függetlenség keretében a kormány nem ellenőrizheti, ugyanakkor a parlament ellenőrzési lehetőségét biztosító felügyelőbizottság egyrészt nem alakult meg, mert nem alakították meg - ennek is törvényi garanciáját szeretnénk adni -, másrészt jelen állás szerint nem terjed ki az ellenőrzési feladatok áttekintésére.

A másik, hogy a Matolcsy György vezette Magyar Nemzeti Bank az elmúlt években folyamatosan arra törekedett, hogy felelősségét minimálisra csökkentse, így tevékenysége vagy éppen annak elmulasztása miatt számonkérésére a lehető legnehezebben kerülhessen sor. Ezt a sort folytatja a jelen előterjesztés. A 2003-ban elfogadott új nemzeti banki törvény a polgári törvénykönyvhöz képest sokkal nehezebbé teszi, sokkal szigorúbb szabályokat határozott meg a kártérítési felelősség megállapítására, így a jegybank kizárólag akkor felel az általa okozott kárért, ha azt közvetlenül idézte elő. Mi úgy gondoljuk, hogy nemcsak anyagi, hanem erkölcsi károkozásban is felelős. Jelen törvényjavaslat a kárfelelőségi szabályokat tovább nehezíti, ez elfogadhatatlan.

Mi úgy gondoljuk, hogy amit Orbán Viktor 2011. május 6-án mondott, hogy Magyarország nem lehet a jövőben következmények nélküli ország, azt most érvényesíteni kellene. Nyilvánvaló, hogy a felelősség felvállalásával az elégtelen felügyeleti tevékenységgel okozott károkért jót kell állnia a Magyar Nemzeti

Banknak, ez egyrészt anyagi felelősség, másrészt erkölcsi felelősség. Mindezeket nem látjuk tükröződni ebben az előterjesztésben, ezért ezt átdolgozásra javasoljuk, minimálisan a módosító javaslataink figyelembevételét, és nem egy olyan rendszer kialakításában, amelyben a Nemzeti Bank se nem ellenőrizhető, se nem vonható felelősségre. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka Vejkey Imre képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. VEJKEY IMRE, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A pénzügyi felügyelet 2013 előtti működéséről szóló számvevőszéki jelentés megerősítette azt, hogy az Országgyűlés egy szükséges és kifejezetten jó döntést hozott akkor, amikor 2013 októberével a pénzügyi szervezetek állami felügyeletét az MNB irányítása alá helyezte, abba beolvasztva. A 2013-tól jegybanki irányítással megerősödött pénzügyi felügyelet bebizonyította, hogy sokkal hatékonyabban képes észlelni és feltárni a pénzügyi szektor, a brókerpiac évtizedes szabálytalanságait.

Most pedig előttünk van az a törvényjavaslat, amely a pénzügyi felügyelet további szigorítását és a befektetőpiac rendbetételét segíti elő annak érdekében, hogy lehetőleg soha többé ne történhessen meg az, hogy a brókerek évtizedeken át zavartalanul meglophassák az embereket. A Fidesz-KDNP egyértelműen kiáll az emberek mellett. Bízunk benne, hogy az ellenzék is kiáll majd az emberek mellett, és így ezen szigorításokat is támogatja.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A törvényjavaslat célja a pénzügyi fogyasztóvédelmi rendelkezések erősítése. Ennek érdekében a törvényjavaslat számos pénzügyi tárgyú törvény módosítását tartalmazza, továbbá szigorítja a szolgáltatók felügyeletére vonatkozó szabályozást is.

Az uniós irányelveknek és a jogszabálynak való megfelelés kötelező előírása miatt, továbbá a piaci folyamatok fokozottabb átláthatóságát és fokozott ellenőrizhetőségét segítő szükséges 20 pénzügyi vonatkozású törvény módosítása mintegy 279 paragrafusban.

(21.50)

Így különösen az alábbi törvények módosulnak: az önkéntes kölcsönös biztosítópénztárakról szóló 1993. évi XCVI. törvény; a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény; a magánnyugdíjról és a magánnyugdíjpénztárakról szóló 1997. évi LXXXII. törvény; a tőkepiacról szóló 2000. évi CXX. törvény; a fizetési, illetve értékpapír-elszámolási rendszerekben történő teljesítés véglegességéről szóló 2003. évi

XXIII. törvény; az államháztartás egyensúlyát javító különadóról és -járadékról szóló 2006. évi LIX. törvény; a Magyar Könyvvizsgálói Kamaráról, a könyvvizsgálói tevékenységről, valamint a könyvvizsgálói közfelügyeletről szóló 2007. évi LXXV. törvény; a foglalkoztatói nyugdíjról és intézményeiről szóló 2007. évi CXVII. törvény; a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatásokról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény; a devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény; a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény; az egyes fizetési szolgáltatókról szóló 2013. évi CCXXXV. törvény; a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény; a kollektív befektetési formákról és kezelőikről, valamint egyes pénzügyi törvények módosításáról szóló 2014. évi XVI. törvény; a pénzügyi közvetítőrendszer egyes szereplőinek biztonságát erősítő intézményrendszer továbbfejlesztéséről szóló 2014. évi XXXVII. törvény; és a biztosítási tevékenységről szóló 2014. évi LXXXVIII. törvény.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mindezekből nyilvánvaló, hogy a törvényjavaslat rendkívül komplex módon úgy kívánja szabályozni pénzügyi közvetítőrendszerünket, hogy az a tisztességes piaci szereplők működésének fenntartása mellett átláthatóbb és ellenőrizhetőbb legyen.

Fentiek megvalósulása érdekében nyújtotta be az NGM az egyes törvények pénzügyi közvetítőrendszer fejlesztésének előmozdítása érdekében történő módosításáról szóló T/4393. számú törvényjavaslatot. A törvényjavaslat a pénzügyi fogyasztóvédelem erősítése érdekében egyrészt szigorítja a pénzügyi szolgáltatók felügyeletére vonatkozó szabályozást, másrészt pedig uniós szabályokat ültet át a magyar jogrendszerbe. A törvényjavaslat szerint az MNB a hitelintézeteknél, biztosítóknál, befektetési vállalkozásoknál, árutőzsdei szolgáltatóknál, befektetési alapkezelőknél legalább háromévente vizsgálatot végez, méghozzá átfogó vizsgálatot. A törvényjavaslat bevezeti a rendkívüli célvizsgálat lehetőségét, melyre súlyos piaci visszaélés gyanúja esetén kerülhet sor. Ennél az eljárásnál a határidők rövidebbek, mint a normál célvizsgálat esetén, vagyis gyors reagálást tesz lehetővé az MNB számára.

A BEVA által fizetendő kártalanítás mértékét a törvényjavaslat 100 ezer euróra emeli, és kiterjeszti azon eseteket, amikor az alap rendkívüli befizetési kötelezettséget rendelhet el.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mindezekből is láthatják, hogy úgy a kormány, mint a parlament mindent megtesz annak érdekében, hogy rendet tegyen a brókerpiacon. A Fidesz-KDNP feltárja az évtizedes pénzügyi visszaéléseket, véget vet a brókerek garázdálkodásának, és kártalanítja a károsultakat.

Kérem, támogassák a T/4393. számú törvényjavaslatot; a KDNP támogatja azt. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti oldalról.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Z. Kárpát Dániel képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

Öné a szó.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Kicsit furcsa erről a kiemelt kérdéstről így este 10 óra magasságában vitatkozni; mintha a napirendben eldugták volna egy kissé ezt a témakört talán, nemcsak az ülésnap legvégére, de súlyosságát illetően is egy kissé méltatlan helyre. Ezért hát mondjuk el azt, amit el kell erről mondani!

Nem szeretném leegyszerűsíteni a kérdéskört arra, hogy Quaestor-koalíció tagjaként emlegessek Fideszt és MSZP-t; lehetne egyébként, hiszen az MSZP lényegi, 17 milliárdos garanciát tett a Quaestor tevékenysége mögé, ha úgy tetszik. Mondhatnánk azt is, hogy eltelt azóta öt év, és teljesen jogosan mondjuk, hogy nem lehet ezt a balhét az MSZP-re varrni a tekintetben, hogy 2010-ben már azok a megoldási javaslatok ott voltak az asztalon, amelyek mind a Buda-Cash, mind a Quaestor botrányát megelőzheték volna. Éppen ezért azt kell hogy mondjam, ha jelen pillanatban bármiféle szigorítás felé mozdulunk el - nyilván, ha ez épeszű körülmények között történik és belátható piaci feltételek között, a magyar emberek érdekét védve a brókerekével szemben -, akkor a Jobbik ezt támogatni képes és támogatni tudja.

Azt is el kell hogy mondjuk ugyanakkor, hogy ha olyan problémák merülnek fel, mint az előttünk fekvő indítvány tekintetében egyébként láthatóak, miszerint a Magyar Nemzeti Bank helyzete, lehetőségei, keretei nem kerülnek rendezésre, és valóban olyan helyzet állhat elő, hogy az MNB felügyelete nincs ellátva, ugyanakkor felelősségre vonási lehetőségeit vagy korlátozzák, vagy tételesen kizárják, akkor azt mondhatjuk, hogy bizony önök olyan aknákat rejtettek ebbe az indítványba, amelyek legalábbis elbizonytalanítják az ellenzéki képviselőket a támogatás lehetőségét illetően, vagy teljes mértékben meg is akadályozzák azt. Éppen ezért az önök felelőssége álláspontom szerint, hogy belássák ezeket a mulasztásokat. De mindezek mellett szeretném megemlíteni azt a több mint húsz módosító indítványt, egész pontosan 24-et, amelyet 2010-ben tett le egyébként Volner János képviselőtársunk az asztalra, pontosan annak érdekében, hogy a hasonló botrányokat, világbotrányokat meg lehessen akadályozni. Mindamellert, hogy ajánlom az önök figyelmébe ezek közül minél többnek a mostani átvezetését is, adódik a kérdés, hogy hát mire vártunk négy és fél évig. Önök nem észlelték négy és fél éven keresztül e problémakör fennállását? Nem tudtak arról, hogy Magyarországon a pénzügyi piacokon ilyen folyamatok zajlanak és történnek?

Sorolhatnám a példákat az önök számára. Nem is kell a K&H Equitiesig visszamenni egyébként, ahol a módszerek azért már kísértetiesen hasonlóak vol-

tak, de mégis elmondhatjuk azt, hogy látható volt, tökéletesen látható volt, hogy mi készül Magyarországon. És emlékezzünk csak a 40 százalékos hozamot ígérő Globex-kötvényekre - most csak az előttem tételesen sorakozó eseteket hozom fel -, az is egy ugyanolyan piramisjátékra emlékeztető ügy volt, mint a Buda-Cash. Nőtt, nőtt a lufi, aztán emlékeim szerint 1998-ban kipukkadt. A Quaestor-ügy kísértetiesen emlékeztet a K&H Equitiesére, és el kell hogy mondjuk, ott is az Állami Autópálya-kezelő pénzt használták fel arra, hogy bizonyos cégeken keresztül megszerezhessék a Pannonplast többségi tulajdonát - legalábbis erről szól a vád. Az eljárások adott esetben még mindig folyhatnak, évtizedes távlatban is. Tehát ne mondják nekem és nekünk azt, hogy fogalmuk sem volt bizonyos pénzpiaci folyamatokról! Az, ami a Buda-Cash esetében vagy a Quaestor esetében történt, nagyon komoly hasonlóságokat mutat mindezzel, és a fő probléma az, hogy 2010-ben mindez megelőzhető lett volna.

Elmondanám röviden, hogy milyen módosításokat javasolunk most, és nem mind a 24-et, nem kívánok senki türelmével visszaélni.

A PSZÁF-törvényhez benyújtott módosítók sorában sorakozik az, hogy ellenőrzési célterület meghatározására hat hónap helyett havonta kerüljön sor.

(22.00)

Nyilvánvaló módon már itt fellelhető volt az is, hogy helyszíni ellenőrzésnél rendőri segítséget lehessen igénybe venni - bizonyos esetekben erre szükség lehet -, de az is, hogy az ellenőrzéshez szükséges adatokat ne megküldeni kelljen, hanem a helyszínen átadni. Ugyanígy nagyon fontos változtatás, módosító javaslat volt az is, hogy a kihallgatni kívánt személyeket el lehessen különíteni.

Ami viszont húsbavágó lenne, és nem a mi számunkra, az az, hogy az eljárási bírság legmagasabb összegét 10 millió helyett - tessék megkapaszkodni - 2 milliárd forintban maximálta volna a Jobbik, és nyilvánvaló, hogy ezt az irányvonalat ajánljuk mindenki figyelmébe most is. Az is látható, hogy ha az eljárás során tapasztaltak a pénzügyi közvetítőrendszert veszélyeztették - ez volt a jobbikos indítványban -, akkor az MNB értesítése helyett össze lehetne hívni a Pénzügyi Stabilitási Tanácsot, érdemi lépéseket hozva.

Aztán az ellenőrzések esetében a szövetkezeti hitelintézetnél, befektetési vállalkozásnál, vagy más példát kiemelve, tőzsdei szolgáltatónál vagy éppen befektetési alapkezelőnél az öt helyett két évente lehetett volna végezni átfogó ellenőrzést, ez volt a Jobbik javaslatában. Önök ezt le tetszettek szavazni, tehát nem kapta meg ez a gyakoribb ellenőrzés akkor a támogatást. Aztán egy másik módosító javaslatunkban banknál, szakosított hitelintézetnél, biztosító rt.-nél, viszontbiztosítónál a háromévente helyett évente szeretnénk volna átfogó ellenőrzést foganato-

sítani. Mindemellett az előbbi intézeteket 15 helyett csak 8 nyolc nappal korábban értesítettük volna az ellenőrzés megkezdéséről, pontosabban ezt tette volna lehetővé a jobbikos módosító indítvány.

A tőzdeszolgáltatók vezetőire kiszabható bírság plafonjánál szintén módosítottunk volna: 20 millió forint helyett 1 milliárd forintra növeltük volna ezen bírság felső határát. Nyilvánvaló módon a fogyasztóvédelmi bírság esetében a 100 millió forintot meghaladó éves nettó árbevételre rendelkező szerv, illetve személy esetében a plafon 100 millió forint helyett 5 milliárd forintra emelkedett volna.

Tehát olyan módosító indítványokat tettünk le az asztalra, amelyek a helyzetet érdemben rajzolták volna keresztül, meg tudták volna akadályozni ezt a botránysorozatot. Mondok még egy példát: a bejelentés, illetve engedély hiányában végzett szolgáltatás miatti bírság teteje nem 500 millió forint maradt volna, hanem 2 milliárd forintra emelte volna ezt a Jobbik.

Szeretnék kiemelni egy olyan módosító javaslatot, amely majdnem az érintett időszakban, az előző ciklus, emlékeim szerint, második felében átment. Ez egy jobbikos módosító indítvány, fogyasztóvédelmi jellegű volt, akkori képviselőtársunk nevéhez köthető, kimondottan élelmiszer-biztonsági visszaélések és kereskedelmi láncok visszaélései esetén a legmagasabb bírságtételt sikerült 2 milliárd forint közelébe emeltetnünk akkor, és önök befogadták ezt a módosító indítványt; talán három ilyen volt a 2010 és 2014 közötti ciklusban, de ez a módosító átment. Amikor viszont a pénzpiacon kívánt a Jobbik rendet tenni 24 módosító indítvánnyal, láss csodát, egyetlen ötlete sem ment át, pedig - ott is elmondtuk, most is elmondhatjuk - nem ragaszkodunk a Jobbik-logóhoz, tessék beadni az összeset saját név alatt akár, mi meg fogjuk szavazni.

Most az előttünk fekvő csomagban egyébként vannak erre utaló nyomok, és én ezeket értékelem, mert ne legyünk ellendrukkerek, ha valami jó az előttünk fekvők közül, azt ismerjük el. Csak azokat a hiányosságokat említem, amelyek tetten érhetők, hogy az MNB esetében nem képesek a felügyelőbizottságot felállítani, helyzetét rendezni; egy olyan nagyon olcsó kifogással indokolják, miszerint az ellenzéki pártok állítólag nem tudnak megegyezni abban, hogy kiket delegáljanak oda és milyen számarányban, amiről tételesen kiderült, hogy nem igaz. Itt egy olyan mulasztássorozat áll fenn tulajdonképpen, aminek az elhárítása egyértelműen szükséges annak érdekében, hogy az MNB felügyelete végrehalára megoldott legyen. Ha a brókerbotránnyok nem bizonyítják ennek szükségességét, akkor mi bizonyítja?

A másik az, hogy az önök által lerakott csomag szintén az MNB kapcsán olyan helyzetet teremt, hogy végül is bizonyos esetekben nem vonható felelősségre, ha hatáskörében olyan károkat okoztak, amelyeknek egyébként nem lett volna szabad felmerülniük, és ha pedig bizonyos esetekben az eljárás

megindulhat, akkor is a piaci átlag akár évtizedes pereskedést, évekig, hosszú évekig, de adott esetben évtizedig elnyúló nagyon hosszú procedúrákat feltételez. Éppen ezért ez a része egyáltalán nem életszerű ennek a csomagnak.

Korábbi módosító javaslataink és még most is aktuális módosító javaslataink sokaságát pedig azért kívántam ismertetni a szélesebb közvéleménnyel is, hogy lássák, ez a probléma nem most, 2015-ben termett ide közénk a semmiből. Ha négy és fél évig nem látta ezt a Fidesz-KDNP, akkor az az óriási baj, akkor ugyanis nemcsak a pénzügyi felügyelet alkalmasságáról oszlanak meg a vélemények álláspontom szerint, hanem a Fidesz-KDNP és a kormány alkalmasságáról is. Ha pedig látták, és nem tettek semmit, hagyták eszkalálódni a problémát, és csak utána lépnek, akkor valóban igaz az eső után köpönyeg állítás.

Éppen ezért el kell hogy mondjuk, szerintünk az lenne az őszinte hozzáállás, ha önök most ide kiállnának, és elmondanák azt, hogy észlelték ezeket a folyamatokat, valamilyen alkuk, paktumok vagy cselekvési hiányosságok mentén nem tudtak vagy nem akartak beavatkozni. Most már látják, hogy ebből mekkora hatalmas probléma kerekedhet, látják nyilván a szocialisták és a korábbiak felelősségét is, de öt éve azért önök vannak kormányon, és ezen felelősség elismerése mentén kérik a parlamentet arra, hogy közmegegyezés alapján próbáljuk meg rendezni a jövőre nézve ezt a problémakört. Ezen jövőre vonatkozó garanciák teljes köre egyelőre hiányos, nem áll rendelkezésre, addig tehát ezek a levegőben lógó kérdések maradnak az érdeklődés homlokterében, hogy mi lesz az MNB tevékenységével, fogja-e ellenőrizni valaki, elszámoltatható-e, ha a tevékenysége nem felelt meg akár a törvényi előírásoknak, akár a hatályos jogszabályoknak.

Végso kérdésként pedig itt van előttünk az, hogy mi lehet az akadálya annak, hogy a Jobbik tisztességes, jó irányba ható módosító indítványait nem voltak hajlandók támogatni sem 2010-ben, és most sem mutatnak hajlandóságot ezek teljes körű befogadására, pedig a mi módosító javaslataink azt akarják, hogy a jogszabályok útjáról és a törvény útjáról letérő brókerek esetében ne 10-20 milliós bírságokat, hanem milliárdosakat osztogassanak, valódi elrettentő erővel bíró szankciók lépjenek be ebbe a rendszerbe. Beszédes tehát, ha valaki ezen az úton nem kívánja támogatni a Jobbikot, de ennek felelősségét már önöknek kell magukon hurcolniuk.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az LMP képviselőcsoportjának vezérszónoka Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az Országgyűlés jegyzője. Parancsoljon, képviselő asszony!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány ezzel a szedett-vedett salátacsomaggal próbálja meg

elejét venni, hogy ráégyen a Quaestor-botrány. Az LMP már a devizahitelesek helyzetének megoldása érdekében tett javaslatai, az MNB felelőtlen pénzszórása és a bankbedőlések, brókerbotrányok során felhívta a figyelmet arra, hogy a pénzügyi szektor tekintetében komoly bajok vannak.

A Buda-Cash és a Quaestor bedőlése kapcsán parlamenti vizsgálóbizottság létrehozását javasoltuk, amiről a Fidesz-KDNP tudni sem akar, valahol elvesztett a rendszerben. A vizsgálóbizottság célja az lenne, hogy megtudjuk, kik a felelősei a sok tízezer kisbefektetőt megkárosító brókereseményeknek, ki milyen hibát követett el, milyen hiányosságai vannak a pénzügyi szabályozásnak, hatékonyan működött-e a pénzügyi felügyelet. A lényeg, hogy legyen egy átfogó vizsgálat, amelynek alapján lehetne és kellene javaslatokat tenni a pénzügyi rendszer továbbfejlesztésére.

Korábban számos esetben mind a parlamentben, mind a sajtónyilvánosság előtt elmondtuk, hogy a devizahitel hibás termék, tiltakoztunk a piaci árfolyamon történt forintosítás ellen, mert ezen csak az MNB nyert több mint 100 milliárd forintot, vagyis rendre felhívtuk a kormány figyelmét a nem végiggondolt pénzügyi beavatkozásokra és az MNB pénzszórásaira.

Bár a beterjesztett törvényjavaslatnak vannak olyan elemei, amelyeket az LMP támogatni is tudna, mint például azt, hogy a pénzügyi törvényjavaslat-csomag erősíteni kívánja a felügyeleti jogosítványokat a befektetési vállalkozások megfelelő ellenőrzése érdekében, vagy szigorítja a szolgáltatók felügyeletére vonatkozó szabályozást és erősíti a pénzügyi fogyasztóvédelmet, valamint az értékpapírok kibocsátásánál a transzparenciakritériumokat. Támogatható lenne az a javaslat is, amely a pénzügyi piacokba vetett bizalom helyreállítása érdekében olyan új jogosítványt biztosít a Magyar Nemzeti Bank számára, amely hatékonyabbá teszi a helyszíni kutatás tárgyát képező jogsértéssel kapcsolatos bizonyítási eszközök felkutatását.

A javaslat szerint rövidebb időközönként kell az MNB-nek helyszíni vizsgálatot végezni a piaci szereplőknél, egyben bevezeti a rendkívüli célvizsgálat lehetőségét. Viszont fel kell hívni a figyelmet arra, hogy például több fejlett országban már olyan szoftvereket használnak, amelyek folyamatos ellenőrzést biztosítanak (*Dr. Józsa István: Így van!*), vagyis rögtön kiderül, hogy rendszerszintű hibák vannak, és nem kell megszabni, hogy negyedévente, félévente, évente kell vizsgálni, tehát folyamatosan kell ellenőrizni.

(22.10)

Ebből az következik, hogy az LMP önmagában támogatni tudná a pénzügyi felügyelet erősítését. Azonban azt gondoljuk, hogy a jegybank jelenlegi vezetése erősebb jogosítványok esetén sem fogja

tudni megteremteni a pénzügyi rendszer biztonságos működését. A nulladik lépés ezért szerintünk éppen az, hogy Matolcsy Györgyöt le kell váltani, és az MNB felügyelőbizottságát fel kell állítani.

Visszatérve a javaslatcsomagra, a könyvvizsgálókkal szemben jóval szigorúbb elvárásokat javasol. Üdvözölni lehet, hogy a javaslat értelmében egyes gazdálkodók esetében csak minősített kamarai tag könyvvizsgáló vagy könyvvizsgáló cég végezhet jogszabályi kötelezettségen alapuló könyvvizsgálói tevékenységet; úgyszintén, hogy nemcsak a természetes személy könyvvizsgáló, hanem a könyvvizsgáló cég sem végezhet öt évnél hosszabb ideig jogszabály alapján kötelező könyvvizsgálói tevékenységet ugyanazon közérdeklődésre számot tartó gazdálkodónál. Viszont az ötletelés már nem elegendő. A tét az emberek pénzügyi szektorba vetett bizalmának visszaszerzése és mindazon intézkedések meghozatala, amelyek eredménye, hogy nem lesznek Quaestor-botrányok, és nem játszadoznak a kisemberek pénzével. De ehhez először átfogó felülvizsgálatra van szükség, és ez lehet az alapja egy ilyen törvényjavaslatnak.

Egyes felmérések szerint a GDP 1,2 százaléka vész el évente a pénzügyi szektor nem megfelelő szabályozása miatt. A rossz előírások bizonyítéka az is, hogy offshore-cégek is közpénzek közelébe kerülhetnek, holott ez alaptörvény-ellenes. Az utóbbi hetekben pontosan érzékelhettük, hogy csak a felelősség elhárítása és a politikai maszatozás vezérli a kormányt, politikai játszma folyik. Múlt héten a Fidesz ad hoc módon beterjesztette a Költségvetési bizottság ülésén egy albizottság létrehozását a Buda-Cash- és a Quaestor-botrányok kivizsgálására, de nem várja meg az országgyűlési albizottság vizsgálatának eredményét, javaslatait. Az LMP mindezek miatt is mélységesen szkeptikus a testület munkáját illetően, amelyet nem kellően átgondoltan hoztak létre.

Az elmúlt hónapok eseményei mindenki számára végképp bebizonyították azt, amit az LMP már évek óta mondogat: a magyar pénzügyi rendszer teljes felülvizsgálatára és valós, mélyreható átalakítására van szükség. Szigorítani kell a pénzügyi szabályozást, hatékonyabbá kell tenni a felügyeletet, és fel kell tárnai a politikai és a pénzügyi világ káros kapcsolatait. Ez a törvény erre nem alkalmas. A Fidesz pusztán azért, hogy ne ismerje el saját felelősségét a kialakult helyzetben, egy rossz rendszer toldozásával akarja megoldani a problémát. Nem mernek hozzányúlni az egész rendszerhez, hiszen azzal elismernék, hogy a rendszer idáig is rossz volt. A toldozgatás azonban nem megoldás, néhány hiba kiküszöbölésére talán alkalmas lesz, azonban az alapjaiban hibás rendszer folyamatosan súlyos problémákat fog generálni, és az nem lesz elegendő, ha minden ilyen hiba után hoz a kormány egy törvényt, ami a baj megtörténte után tovább foltozgatja a rendszert.

Senki sem gondolhatja, hogy öt év Fidesz-kormányzás után egy ilyen csódhullámot el lehet

intézni annyival, hogy az a szocialista kormányok felelőssége. A Fidesz csak hárit, és úgy tesz, mintha lenne valamit a probléma megoldása érdekében. Az LMP szerint először a pénzügyi rendszer és a felügyelet valódi és átfogó vizsgálatára lenne szükség, majd ezt követően ennek tapasztalatai alapján a pénzügyi rendszerre vonatkozó szabályozás teljes átalakítására.

A Fidesz-KDNP-többség a vizsgálatot azonban folyamatosan ellehetetleníti, a szabályozás szintjén pedig csak az ehhez a törvényhez hasonló maszatolásokra hajlandó, melyek garantáltan nem fognak valódi eredménnyel jární. Ez a törvény nem elegendő arra, hogy megakadályozzuk egy újabb Quaestorbotrány kialakulását. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Ezzel a vezérszónoki felszólalások végére értünk. Mivel független képviselő nincs jelen az ülésteremben, így kettőperces felszólalásra kerül sor. Megadom a szót Józsa István képviselő úrnak.

Parancsoljon!

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Szóval, egyetértetek Schmuck Erzsébet képviselő asszonnyal, amikor azt mondja, hogy igazából toldozással, foldozással ezt a bizalmi válságot nem lehet helyrehozni. Nagyon szerencsétlennek tartom, hogy a brókerbotrányok kezdetekor a Fidesz ezt egyértelműen politikai mezőbe próbálta nyomni, holott ez alapvetően szakmai kérdés. El kellene ismerniük, hogy rossz volt a három felügyelet bezsúfolása a Magyar Nemzeti Bank alá.

Annak idején a Titanic katasztrófáját követően egy kongresszusi vizsgálóbizottság apróra megvizsgálta az eseményeket, és gyökeresen átírta a hajózási szabályokat. Tehát nem lehet azt mondani, hogy van egy cég, amelyik 60 milliárdnyi kötvénykibocsátásra kap engedélyt, és nem veszi észre a felügyelet, hogy 210-ért ad el, odaírva, hogy semmiféle felelősség nincs, sem a BEVA, sem az OBA, senki nem vállal érte felelősséget. Szóval, ez nem felelős kormányzati magatartás. Én is azt mondom, hogy kellene egy érdemi parlamenti vizsgálóbizottság, de alapvető az azzal történő szembenzés, hogy egy sokkal magasabb színvonalú ellenőrzésre van szükség, sokkal korszerűbb ellenőrzési technikákkal, és emellett a szigorítás hozhat eredményt. De önmagában az, hogy egy banki függetlenség alá bújó szervezetnek gyakorlatilag olyan jogosítványokat adnak, mint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal nyomozó szerveinek, ami azért mégis a kormányzati struktúra része, a parlamenti ellenőrzés része, ez nem összevethető.

Tehát ez a magyar pénzügyi rendszer Titanicja, a szabályok annak megfelelő súlyú teljes átformálását tartjuk szükségesnek.

Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Rendes felszólalásra a Fidesz képviselőcsoportjából Szabolcs Attila képviselő úr következik. Parancsoljon, képviselő úr!

SZABOLCS ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársak! Úgy vélem, hogy az elmúlt hónapok eseményei mindannyiunk számára egyértelművé tették, mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy az évtizedes pénzügyi korrupciót egyszer s mindenkorra fel kell számolni, mindent meg kell tenni azért, hogy a Wall Street hazai farkasai többé ne tudjanak visszaélni pénzügyi hatalmukkal. Annak érdekében, hogy hasonló visszaélésekre a jövőben sem kerülhessen sor, szükséges szigorúbb ellenőrzési szabályokat előírni a brókercégek esetében is.

A Bajnai Gordonhoz közel álló Buda-Cashnél érdekes módon éppen a 2010-es választások előtti utolsó pillanatokban zavartak le átfogó ellenőrzést, a brókercéghez közel állók pedig tisztában voltak vele, hogy az ötévente sorra kerülő helyszíni vizsgálatra sokáig nem kell számítaniuk. Nem is véletlen, hogy a 2010-es vizsgálatok során mindent rendben találtak, a '15-ös vizsgálat során pedig már az első napon ráakadt a felügyelet a visszasságokra.

A 2001-ben elfogadott tőkepiaci törvény kimondta, hogy két évente kell helyszíni ellenőrzést végezni a befektetési vállalkozóknál, alapkezelőknél. Ez a rendelkezés azonban 2005-ben kikerült a törvényből. Az átfogó vizsgálat lefolytatásának kötelezettségét a szocialista kormány csak 2009-ben, az IMF nyomására vezette be újra a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2007. évi CXXXV. törvény módosításával. Az PSZÁF-nak ráadásul csak ötévente kellett átfogó vizsgálatot folytatni a brókercégeknek. A helyszíni elemeket is tartalmazó átfogó vizsgálat során, ahogy a neve is mutatja, átfogóan, a kockázati besorolásban meghatározott mélységben ellenőrzésre kerül az összes kockázati szegmens, a vállalatirányítás, például a tulajdonosi szerkezet, irányítás és kontroll, stratégia, a piaci kockázatok, a tőkehelyzet, adatszolgáltatások hitelessége, likviditási kockázat, hitelkockázat, illetve egyéb működési kockázatok.

(22.20)

A jelen törvényjavaslat a Buda-Cash-ügyre tekintettel a befektetési vállalkozások esetén is előírja, hogy öt év helyett háromévenként kerüljön sor átfogó felügyeleti vizsgálatra. Így a brókercégeket a felügyelet ugyanolyan gyakorisággal fogja átfogóan megvizsgálni, mint a piacon szereplő hagyományos bankokat és pénzügyintézeteket, ezzel is hozzájárulva, hogy a jövőben ne lehessen a mostanihoz hasonló, több tízezer magánszemély megtakarítását veszélyeztető csalássorozat megvalósítani.

Ezért kérem, támogassák szavazatukkal a törvényjavaslatot. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kétperces felszólalásra Józsa István képviselő úr következik. Parancsoljon!

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Lehet egy parlamenti szakmai vitában vagdalkozni azzal, hogy ki kihez köthető, pont ezért nem akarok KDNP-s személyi kapcsolatokat, családi kapcsolatokat emlegetni, ez tőlem távol áll.

Ugyanakkor, amit Szabolcs Attila mond, hogy mindent meg kell tenni, hát akkor tegyenek már meg mindent! Ezt magyarázzuk, hogy mi az a minden. Magasabb szakmai színvonal, korszerű ellenőrzési eszközök alkalmazása, a jogállamiság, az alkotmányos rend helyreállítása, a Nemzeti Banktól el kell hozni a három felügyeletet, mert ebben az esetben nem lehet nekik alkotmányos alapon ilyen nyomozati jogkört adni, ilyen erőszakszervezetre jellemző felhatalmazást adni, mert egyszerűen az alkotmányos kontroll nem biztosítható.

Ha mindezek együtt vannak, ha beismerik a hibájukat, hogy Magyarországon nem működőképes a Nemzeti Bank alatt elégségesen a pénzügyi felügyeleti tevékenység, mert ha elégséges lenne, akkor nem következtek volna ezek a hihetetlenül nagy mértékű bukások - ahogy itt említettem a 150 milliárdos túlkibocsátást -, ha ezeket mind belátják, akkor közelebb kerülnek ahhoz a mindenhez, amit Szabolcs Attila mondott, hogy el kell követni a betétesek, a befektetők védelmében és a magyar pénzügyi közvetítőrendszerben jelentősen megingott bizalom helyreállítására.

Azt gondolják, hogy ilyen toldozgatás-foldozgatás esetén lesz normális, épeszű befektető, aki idejön Magyarországra? Ha azt látják, hogy a kormány tömi ki pénzzel az egyik céget, kereskedőházzal, ezzel, azzal, amazzal, milliárdokkal, a miniszterelnök rendelkezik, hogy a bukás előtt egy nappal adják vissza a pénzt - hát ez banánköztársaság, uraim! Tegyenek meg mindent a bizalom helyreállításáért!

ELNÖK: Köszönöm. Kérdezem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. *(Nincs jelzés.)* Még korai az idő! *(Derült-ség.)* Senki? *(Nincs jelzés.)* Mivel felszólalásra senki sem jelentkezett, az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Orbán Gábor államtitkár urat, kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. *(Orbán Gábor bólint.)* Parancsoljon, államtitkár úr!

ORBÁN GÁBOR nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök úr! Tisztelt Képviselők! Szeretném megköszönni azoknak, akik figyelmet szenteltek a törvényjavaslatnak, hogy alaposan átnézték, és a véleményüket róla el-

mondták. Különösen azoknak szeretném megköszönni, azoknak a képviselő uraknak, akik legalább részben támogatásukról biztosították ezt a törvényjavaslatot.

Ismétlem, hogy többek között a javaslatunk célja az, hogy eszközöket adjunk a felügyelet kezébe, amellyel a jogellenes magatartással okozható kárt minimálisra szorítjuk azáltal, hogy időben, az eddiginél korábban észlelni tudjuk ezt a jogellenes magatartást. Ehhez szabadabb mozgástér kell a felügyeletnek, elsősorban az ellenőröknek. Tehát úgy gondolom, önök is belátják, hogy az ellenőr nem tud akkor rendesen, egy olyan környezetben hatékonyan dolgozni, amikor annak a fenyegetettségnek a tudatában kell az ellenőrzést végeznie, hogy bármilyen közvetett kár, amely a felügyelt intézménynél keletkezik, végül az ő felelősségét veti fel.

Ezért van az jó ideje - és ezen nem változtattunk -, hogy a direkt károkozás minősül csak olyanoknak, amelyért az ellenőr, a felügyelet felelősségre vonható. Nem változott ehhez hasonlóan az MNB perelhetősége, elszámoltathatósága sem. Ez egy félreértés, ez a törvényjavaslat nem erről szól. Az MNB elnöke továbbra is bármilyen témában kérdezhető, a Gazdasági bizottság elé behívható. *(Dr. Józsa István: Ha az elnök behívja!)* Nincs kizárva az MNB felelősségre vonása jogi értelemben sem, mindössze arról van szó, hogy a Nemzeti Bank mint hatóság vonható felelősségre ebben az esetben, tehát hatóságként kell kezelni.

Egy gondolatot még engedjenek meg arról, hogy a folyamatos online felügyelésről szóló vitához kapcsolódjak. Tehát azért amikor erről vitatkozunk, és úgy gondolom, vitatkozhatunk, többek között a csütörtöki ötpárti egyeztetésen is lehetőség lesz arra, hogy elmondják a véleményüket, itt a helyzet azért az, hogy egy nagyon komoly rést üthetünk a pajzson. Mégiscsak emberek millióinak, magyar emberek millióinak a megtakarításai forognak kockán akkor, hogyha kinyitjuk azokat a tűzfalakat, kinyitjuk azokat az internetes kapukat, amelyek jelenleg védik a magyar emberek megtakarításairól szóló adatokat.

Tehát óvatosan tegyenek ilyen javaslatot, felelősségük tudatában dobálózzanak ilyen ötletekkel. Ezt alaposan meg kell vitatnunk, talán nem ma és nem most, viszont azt gondolom, hogy ilyen technikai részletekre azért nem árt odafigyelni.

Még egyszer kérem önöket, hogy a pénzügyi rendszer megerősítése, a felügyeleti jogosítványok erősítése érdekében ezt a törvényjavaslatot támogassák.

Köszönöm szépen a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tájékoztatom önöket, hogy a módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Mai napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk. Napirend utáni felszólalásra senki sem jelentkezett.

Megköszönöm munkájukat, megköszönöm a jegyzőkönyvvezetést, az Országgyűlés Hivatala munkatársainak kitartó munkáját.

Az Országgyűlés holnap reggel 9 órakor folytatja ülését. Az ülést bezárom. Mindenkinek nyu-

godalmas, szép, békés, jó éjszakát kívánok! Köszönöm szépen.

(Az ülésnap 22 óra 27 perckor ért véget.)

Földi László s. k.
jegyző

Gelencsér Attila s. k.
jegyző

Hegedűs Lorántné s. k.
jegyző

Mirkóczki Ádám s. k.
jegyző

Móring József Attila s. k.
jegyző

Schmuck Erzsébet s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: MULTISZOLG Bt., Vác
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)